

สำรวจ
พันธสัญญาเดิม

Shepherds Global Classroom อยู่เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์โดยการจัดเตรียมหลักสูตรสร้างผู้นำคริสเตียนทั่วโลก เราตั้งเป้าที่จะเพิ่มจำนวนโปรแกรมฝึกอบรมให้กับคนในท้องถิ่นโดยมอบอุปกรณ์คือหลักสูตร 20 หลักสูตรไว้กับผู้ฝึกอบรมฝ่ายวิญญาณในทุกประเทศทั่วโลก

หนังสือนี้ดาวน์โหลดฟรีได้ที่ <https://www.shepherdsglobal.org/courses>

ผู้เขียนหลัก: ดร. แรนดอล ดี้ แมคเอลวิน (Dr. Randall D. McElwain)

ลิขสิทธิ์ © 2025 Shepherds Global Classroom

แปลเป็นภาษาไทยจากฉบับแก้ไขภาษาอังกฤษครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์

เนื้อหาของบุคคลที่สามที่มีลิขสิทธิ์โดยเจ้าของที่ใช้ในหลักสูตรนี้ได้รับการแบ่งปันภายใต้ใบอนุญาต

พระคัมภีร์อ้างอิงทั้งหมดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน (THSV)

ประกาศสิทธิอนุญาต:

หนังสือเล่มนี้อาจพิมพ์และแจกจ่ายอย่างเสรีในรูปแบบสิ่งพิมพ์และดิจิทัลภายใต้แนวทางต่อไปนี้: (1) เนื้อหาของหนังสือต้องไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าในทางใดทางหนึ่ง; (2) ไม่สามารถขายสำเนาหนังสือเพื่อหากำไร; (3) สถาบันการศึกษาใช้/ทำสำเนาหนังสือเล่มนี้ได้ฟรีแม้ว่าจะเก็บค่าเล่าเรียนก็ตาม และ (4) ห้ามแปลหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตและการควบคุมดูแลจาก Shepherds Global Classroom

สารบัญ

ภาพรวมหลักสูตร.....	5
รายชื่อพระธรรมในพันธสัญญาเดิม	8
แผนที่โลกสมัยพันธสัญญาเดิม	12
ลำดับเวลา	14
(1) บทนำสู่พันธสัญญาเดิม.....	17
(2) ปฐมกาล	25
(3) อพยพ-เฉลยธรรมบัญญัติ.....	41
(4) โยชูวา-นางรูธ.....	67
(5) ซามูเอล-พงศาวดาร.....	87
(6) เอสรา-เอสเธอร์	113
(7) โยบและสดุดี	133
(8) สุภาษิต-เพลงซาโลมอน	157
(9) อีสยาห์.....	179
(10) เยเรมีย์และเพลงคร่ำครวญ.....	195
(11) เอสเคียลและดาเนียล.....	213
(12) โสเซยา-อาโมส	236
(13) โอบาดีห์-เศฟันยาห์	256
(14) ฮักกัย-มาลาคี	284
แหล่งข้อมูลแนะนำ	302
บันทึกงานมอบหมาย	314

ภาพรวมหลักสูตร

หลักสูตรนี้คือการสำรวจพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม ซึ่งแต่ละบทเรียนจะประกอบไปด้วยกิจกรรมหลายอย่าง คุณควรวางแผนให้ชั้นเรียนแต่ละคาบมีเวลา 90-120 นาที โดยไม่รวมเวลาทำการบ้านนอกชั้นเรียน

นักศึกษาควรอ่านหรือฟังพระคัมภีร์แต่ละพระธรรมที่จะศึกษาในแต่ละบทเรียนมาล่วงหน้าก่อนที่จะมาเข้าชั้นเรียนเพื่อศึกษาเป็นกลุ่ม ช่วงตอนท้ายของแต่ละชั้นเรียน ขอเตือนให้นักศึกษาทำงานมอบหมายที่เป็น**การอ่านบทเรียน**ถัดไป การอ่านนี้จะทำให้นักศึกษามั่นใจเนื่องจากรู้เนื้อหาเบื้องต้นของพระธรรมนั้น ก่อนที่จะเข้ากลุ่มศึกษาบทเรียน ในกรณีที่พระธรรมที่มีเนื้อหายาวอย่างเช่น สดุดี คุณจำเป็นต้องขยายช่วงเวลาสำหรับการอ่านให้ยาวนานขึ้น

บทเรียนแต่ละบทจะเริ่มต้นด้วย**งานมอบหมายในการท่องจำข้อพระคัมภีร์**ตอนสั้น ๆ ซึ่งประกอบไปด้วยข้อพระคัมภีร์สำคัญ ๆ จากพระธรรมที่จะศึกษา นักศึกษาควรเตรียมพร้อมสำหรับการเขียนหรือท่องจำข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นเมื่อมีการทดสอบในบทเรียนนั้น

หากศึกษาเป็นกลุ่ม คุณอาจให้สลับกันอ่านคู่มือ คุณควรเว้นช่วงเพื่อให้มีการอภิปรายในชั้นเรียน ในฐานะผู้นำชั้นเรียน คุณมีความรับผิดชอบในการควบคุมให้การอภิปรายจดจ่อกับเนื้อหาบทเรียนที่จะศึกษา การกำหนดเวลาในการอภิปรายแต่ละช่วงย่อมเป็นประโยชน์อย่างมาก

คำถามอภิปรายและกิจกรรมในชั้นเรียนจะถูกกำกับไว้ด้วยเครื่องหมายลูกศร ► คุณควรถามคำถามและให้นักศึกษาอภิปรายคำตอบร่วมกัน พยายามตรวจสอบให้แน่ใจว่านักศึกษาทุกคนในชั้นเรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายนั้น ๆ หากจำเป็นคุณสามารถเรียกชื่อนักศึกษาได้

มี**ข้อพระคัมภีร์**อ้างอิงจำนวนมากรวมอยู่ในเนื้อหา นักศึกษาควรดูพระคัมภีร์ตอนต่าง ๆ ในช่วงระหว่างชั้นเรียน

บทเรียนแต่ละบทจะมี**งานมอบหมาย** ในกรณีที่เป็นการนำเสนอแบบกลุ่ม ก็ให้นักศึกษาได้นำเสนอช่วงเริ่มต้นของชั้นเรียนครั้งถัดไป

บทเรียนแต่ละบทมีคำถามเพื่อทดสอบ ซึ่งประกอบไปด้วยการท่องจำข้อพระคัมภีร์ที่ได้มอบหมาย ในช่วงท้ายของชั้นเรียนแต่ละครั้ง คุณอาจพบทวนคำถามให้กับนักศึกษา ในชั้นเรียนครั้งถัดไปควรเริ่มต้นด้วยการทดสอบจากคำถามเหล่านี้ ซึ่งอาจเป็นการสอบปากเปล่าหรือสอบข้อเขียนก็ได้ นักศึกษาแต่ละคนควรตอบคำถามด้วยตนเองโดยไม่ต้องให้ใครช่วยหรือไม่ต้องดูเนื้อหาในคู่มือ คู่มือที่เป็นคำเฉลยสามารถดาวน์โหลดได้ที่ shepherdsglobal.org

หากคุณเข้าถึงหลักสูตรนี้ผ่านทางแอปพลิเคชัน SGC ในโทรศัพท์มือถือ ขอสังเกตว่าแหล่งข้อมูลสำคัญต่อไปนี้อาจอยู่ในภาคผนวก

- รายชื่อพระธรรมต่าง ๆ จัดเรียงตามพระคัมภีร์ฮีบรู
- รายชื่อพระธรรมต่าง ๆ จัดเรียงตามพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมของโปรเตสแตนต์
- แผนที่โลกสมัยพันธสัญญาเดิม
- ลำดับเวลาของพันธสัญญาเดิม
- ลำดับเวลาการล่มสลายของอาณาจักรและการกลับมาจากการเนรเทศ

รายชื่อพระธรรมในพันธสัญญาเดิม

โปรดอ้างอิงรายชื่อทั้งสองรายการต่อไปนี้ตลอดทั้งหลักสูตร หลักสูตรนี้จะกล่าวถึงการจัดหมวดหมู่และการจัดเรียงตามพระคัมภีร์ฮีบรูหมวดพันธสัญญาเดิมอยู่บ่อยครั้ง แม้ว่าหลักสูตรนี้จะยึดตามการจัดเรียงตามหมวดพันธสัญญาเดิมของโปรเตสแตนต์ก็ตาม

การจัดเรียงตามพระคัมภีร์ฮีบรู		
(1) หมวดธรรมบัญญัติ (โทราห์)	(2) หมวดผู้เผยพระวจนะ	(3) หมวดข้อเขียน*
หนังสือของโมเสส:	ผู้เผยพระวจนะยุคต้น:	สดุดี
ปฐมกาล	โยชูวา	สุภาพิต
อพยพ	ผู้วินิจฉัย	โยบ
เลวีนิติ	ซามูเอล	เพลงซาโลมอน
กันดารวิถี	พงศ์กษัตริย์	นางรูธ
เฉลยธรรมบัญญัติ	ผู้เผยพระวจนะยุคปลาย:	เพลงคร่ำครวญ
	อิสยาห์	เอสเธอร์
	เยเรมีย์	ปัญญาจารย์
	เอเสเคียล	ดาเนียล
	ผู้เผยพระวจนะเล็ก (สิบสองเล่ม)	เอสรา-เนหะมีห์
	• โฮเซยา	พงศาวดาร
	• โยเอล	
	• อาโมส	

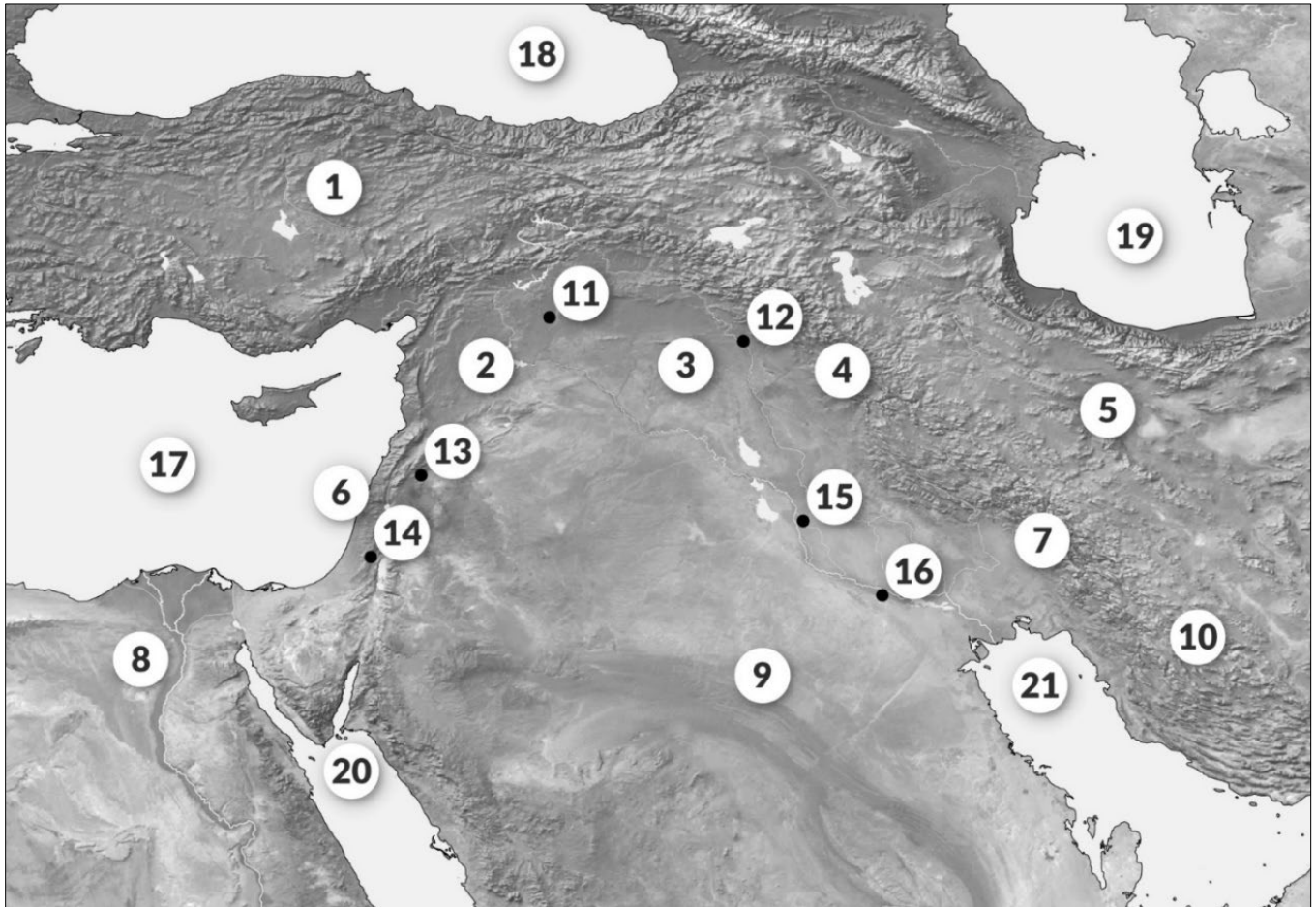
	• โอบาดีห์ • โยนาห์ • มีคาห์ • นาฮูม • ฮาบากุก • เศฟันยาห์ • ฮักกัย • เศคาริยาห์ • มาลาคี	
* หมวดข้อเขียนประกอบไปด้วยพระธรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลต่าง ๆ ของชาวยิว รวมถึงพระธรรมต่าง ๆ ที่ไม่ได้อยู่ในสองหมวดแรก		

การจัดเรียงตามพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมของโปรเตสแตนต์

(1) หมวด เบญจ บรรณ	(2) หมวด ประวัติศาสตร์	(3) หมวดกวีและ สติปัญญา	(4) หมวด ผู้เผย พระวจนะใหญ่	(5) หมวด ผู้เผย พระวจนะน้อย
ปฐมกาล	โยชูวา	โยบ	อิสยาห์	โฮเซยา
อพยพ	ผู้วินิจฉัย	สดุดี	เยเรมีย์	โยเอล
เลวีนิติ	นางรูธ	สุภาษิต	เพลงคร่ำครวญ	อาไมส
กัณฑ์การวิถึ	1 ซามูเอล	ปัญญาจารย์	เอเสเคียล	โอบาดีห์
เฉลยธรรมบัญญัติ	2 ซามูเอล	เพลงซาโลมอน	ดาเนียล	โยนาห์
	1 พงศ์กษัตริย์			มีคาห์
	2 พงศ์กษัตริย์			นาฮูม
	1 พงศาวดาร			ฮาบากุก
	2 พงศาวดาร			เศฟันยาห์
	เอสรา			ฮักกัย
	เนหะมีห์			เศคาริยาห์
	เอสเธอร์			มาลาคี

แผนที่โลกสมัยพันธสัญญาเดิม

โปรดอ้างอิงจากแผนที่นี้ตลอดทั้งหลักสูตร¹

¹ “แผนที่โลกสมัยพันธสัญญาเดิม” ได้รับการสร้างขึ้นโดย SGC ซึ่งใช้ข้อมูลเปิดจาก NED และ Bible Geocoding (CC BY 4.0), เข้าถึงได้จาก <https://www.flickr.com/photos/sgc-library/52344014341>, public domain (CC0)

(1) เอเชียไมเนอร์	(8) อียิปต์	(15) บาบิโลน (เมือง)
(2) ซีเรีย	(9) ทะเลทรายอาหรับ	(16) เออร์ (เมือง)
(3) เมโสโปเตเมีย	(10) เปอร์เซีย	(17) ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน
(4) อัสซีเรีย	(11) ฮาราน (เมือง)	(18) ทะเลดำ
(5) มีเดีย	(12) นินะเวห์ (เมือง)	(19) ทะเลแคสเปียน
(6) คานาอัน	(13) ดามัสกัส (เมือง)	(20) ทะเลแดง
(7) เอลาม	(14) เยรูซาเล็ม (เมือง)	(21) อ่าวเปอร์เซีย

ลำดับเวลา

พันธสัญญาเดิม	
วันเวลา	บุคคล/เหตุการณ์
ก่อน 4000 ก.ค.ศ.	อาดัม
2400 ก.ค.ศ.	โนอาห์
2000 ก.ค.ศ.	อับราฮัม
1450 ก.ค.ศ.	โมเสส
1000 ก.ค.ศ.	ดาวิด
950 ก.ค.ศ.	ไซโลมอน
722 ก.ค.ศ.	อิสราเอลล่มสลาย (อาณาจักรเหนือ)
586 ก.ค.ศ.	ยูดาห์ล่มสลาย (อาณาจักรใต้)
500 ก.ค.ศ.	เอสรา
450 ก.ค.ศ.	มาลาคี
* ลำดับเวลานี้เป็นโครงร่างกว้าง ๆ ที่คุณควรเรียนรู้เพื่อให้เห็นภาพรวมของประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม ระหว่างหลักสูตร เราจะค่อย ๆ เรียนรู้วันที่เจาะจงและแม่นยำมากขึ้น ภาพรวมกว้างนี้จะช่วยให้คุณจดจำเหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมได้	

อาณาจักรล่มสลายและการกลับจากการเนรเทศ	
วันเวลา	เหตุการณ์
722 ก.ค.ศ.	อิสราเอลล่มสลาย (อาณาจักรเหนือ)
605 ก.ค.ศ.	การเนรเทศครั้งแรกจากยูดาห์ (อาณาจักรใต้)
597 ก.ค.ศ.	การเนรเทศครั้งที่สองจากยูดาห์
586 ก.ค.ศ.	การเนรเทศครั้งที่สามจากยูดาห์ (ครั้งสุดท้าย) (พระวิหารถูกทำลาย)
538 ก.ค.ศ.	การกลับมาครั้งแรกจากการเนรเทศ (เศรุบบาเบล)
516 ก.ค.ศ.	การสร้างพระวิหารขึ้นใหม่เสร็จสมบูรณ์
458 ก.ค.ศ.	การกลับมาครั้งที่สองจากการเนรเทศ (เอสรา)
444 ก.ค.ศ.	การสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ (เนหะมีย์)

บทที่ 1

บทนำสู่พันธสัญญาเดิม

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ระบุหลักเกณฑ์ที่ใช้กำหนดการจัดทำสารบบพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม
- (2) เข้าใจหลักคำสอนเรื่องการดลใจจากพระเจ้า
- (3) เชื่อมโยงข้อความพันธสัญญาเดิมตามฉบับที่เราได้รับสืบทอดกันมา
- (4) เห็นคุณค่าของพันธสัญญาเดิมต่อชีวิตของผู้เชื่อ

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน สดุดี 119
- ▶ ท่องจำ สดุดี 19:7-11

บทนำ

- ▶ ตลอดปีที่ผ่านมา คุณเทศนาจากพันธสัญญาเดิมบ่อยแค่ไหน? พันธสัญญาเดิมมีความสำคัญต่อการนมัสการในคริสตจักรของคุณมากน้อยเพียงใด?

ศาสนศาสตร์คริสเตียนสอนว่าพระคัมภีร์ทั้งหมดได้รับการดลใจจากพระเจ้า ทว่าในทางปฏิบัติ เรามักละเลยพระวจนะของพระเจ้าเป็นส่วนใหญ่ หากเราเชื่อจริงว่าพระคัมภีร์ทุกตอนเป็น “ลมหายใจของพระเจ้า” (2 ทิโมธี 3:16) เราก็ควรให้คุณค่าพันธสัญญาเดิมเท่าเทียมกับพันธสัญญาใหม่ เราควรศึกษาและเทศนาจากพันธสัญญาเดิมในฐานะที่เป็นพระวจนะของพระเจ้า

เนื่องจากโลกของพันธสัญญาเดิมแตกต่างจากโลกในศตวรรษที่ 21 พันธสัญญาเดิมจึงอาจเป็นเรื่องเข้าใจยากสำหรับผู้อ่านสมัยใหม่ จุดประสงค์ของหลักสูตรนี้คือแนะนำพระธรรมแต่ละเล่มในพันธสัญญาเดิม แม้ว่าเราจะไม่อาจครอบคลุมพันธสัญญาเดิมทั้งหมดอย่างละเอียดในหลักสูตรสั้น ๆ เช่นนี้ แต่คุณจะได้เรียนรู้ข้อมูลเบื้องต้นหลังที่ช่วยให้เข้าใจพระธรรมเหล่านี้ และได้รับภาพรวมของประเด็นหลักของแต่ละพระธรรม นอกจากนี้ หลักสูตรนี้จะมุ่งเน้นสองด้านคือ (1) พันธสัญญาเดิมเกี่ยวข้องกับข่าวสารของพันธสัญญาใหม่อย่างไร และ (2) พันธสัญญาเดิมมีถ้อยคำต่อคริสตจักรในปัจจุบันอย่างไร

ในบทเรียนแรกนี้ เราจะศึกษาประเด็นพื้นฐานที่ส่งผลต่อความเข้าใจของเราเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิม โดยจะพิจารณาสามหัวข้อและคำถามต่อไปนี้

- **สารบบพระคัมภีร์:** พระธรรมเล่มใดบ้างที่ยอมรับได้ว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า?
- **การดลใจ:** พันธสัญญาเดิมถูกถ่ายทอดมาสู่มนุษยชาติอย่างไร?
- **ความเที่ยงตรงของตัวบท:** ข้อความพระคัมภีร์ที่เรามีอยู่ในปัจจุบันเชื่อถือตรงต่อ “ต้นฉบับเดิม” หรือไม่?

สารบบพระคัมภีร์

คำศัพท์คำว่า *สารบบ* มาจากคำกรีกที่มีความหมายว่า “กฎเกณฑ์” หรือ “มาตรฐาน” ในทางที่เกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์ เราใช้คำว่า *สารบบ* ดังนี้

1. เป็นกฎเกณฑ์หรือมาตรฐานสำหรับการกำหนดว่าข้อเขียนใดที่เป็นพระวจนะซึ่งได้รับการดลใจจากพระเจ้า
2. เป็นบัญชีรายชื่ออย่างเป็นทางการของพระธรรมต่าง ๆ ที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์

สารบบพระคัมภีร์เป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับผู้เชื่อ เราจะรู้ได้อย่างไรว่าพระธรรมต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมเป็นพระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริง?

สารบบพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมประกอบด้วยพระธรรมที่เป็นไปตามมาตรฐานซึ่งรับปีชาวยิวใช้ในการกำหนดว่าขอเขียนใดเป็นพระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริง รับปีเหล่านี้ได้ใช้การทดสอบสามประการกับพระธรรมที่อ้างว่าเป็นพระคัมภีร์ และพระธรรมในสารบบพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมล้วนผ่านเกณฑ์ทั้งสามข้อเหล่านี้

1. **ผู้เขียน** พระธรรมนั้นเขียนโดยบุคคลที่ได้รับของประทานเป็นผู้เผยพระวจนะ พระธรรมเหล่านี้ถ่ายทอดข่าวสารของพระเจ้าที่ตรัสผ่านผู้เขียนที่เป็นมนุษย์
2. **ผู้อ่าน** พระธรรมนั้นมุ่งถึงคนทุกยุคทุกสมัย แม้แต่พระธรรมอย่าง ผู้เผยพระวจนะน้อย ซึ่งประกาศคำเตือนของพระเจ้าต่อกลุ่มคนเฉพาะ ก็ยังมีข่าวสารสำหรับทุกคนในทุกกาลเวลา
3. **ข่าวสาร** ข่าวสารของพระธรรมนั้นไม่ขัดแย้งกันกับการสำแดงในพระคัมภีร์ที่มีมาก่อน

สารบบพระคัมภีร์ฮีบรู เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางแล้วประมาณปี 165 ก่อนคริสตศักราช เมื่อ ยูดาส มัคคาบี ได้จัดทำบัญชีรายชื่อพระคัมภีร์ของยิวไว้ และเมื่อพวกรับปีประชุมกันที่ สกายัมเนีย ใน ปี ค.ศ. 90 เพื่อหารือเรื่องสารบบพระคัมภีร์ พวกเขาได้ยืนยันบัญชีรายชื่อนั้น ซึ่งเป็นที่ยอมรับต่อเนื่องมานานกว่า 200 ปีแล้ว

คริสตจักรยุคแรกก็ยอมรับบัญชีรายชื่อนี้เช่นกัน และภายในศตวรรษที่สี่ สารบบพระคัมภีร์ที่ใช้ในคริสตจักรของคริสเตียนประกอบด้วยพระธรรม 39 เล่ม ในพันธสัญญาเดิม

ฝ่ายรับปีได้แบ่งพระคัมภีร์ฮีบรูออกเป็นสามส่วน ส่วนพันธสัญญาเดิมของโปรเตสแตนต์ที่เราใช้ในปัจจุบันแบ่งออกเป็นห้าหมวด

► โปรดดูและเปรียบเทียบบัญชีรายชื่อพระธรรมต่าง ๆ ของพระคัมภีร์ฮีบรูกับพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมของโปรเตสแตนต์ ที่จัดเตรียมไว้ให้ (หากคุณกำลังเรียนหลักสูตรนี้บนแอป SGC ในโทรศัพท์มือถือหรือรายการดังกล่าวอยู่ในภาคผนวก)

การดลใจ

เปาโลเขียนไว้ว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า...” (2 ทิโมธี 3:16) ข้อพระคัมภีร์นี้สอนว่า พระเจ้าเป็นผู้ประพันธ์พระคัมภีร์ทั้งหมด หลักคำสอนเรื่องการดลใจจากพระเจ้าสอนว่า พระเจ้าระบายลมหายใจเป็นถ้อยคำของพระองค์เข้าไปในความคิดจิตใจของผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ และพวกเขาได้เขียนในสิ่งที่พระเจ้าดลใจพวกเขา

การดลใจจากพระเจ้าไม่ได้เป็นเพียงแรงบันดาลใจที่ศิลปินหรือนักแต่งเพลงคนหนึ่งได้รับเมื่อพวกเขาสร้างสรรค์ผลงานขึ้นเอกทางด้านศิลปะหรือดนตรี การดลใจของพระคัมภีร์หมายความว่า พระเจ้าตรัสถ้อยคำของพระองค์ผ่านถ้อยคำและสำนวนของผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ ไม่ใช่เพียงการดลใจความคิดของผู้เขียนเท่านั้น แต่ถ้อยคำต่าง ๆ ของพวกเขาเองก็ได้รับการดลใจจากพระเจ้า

พระเจ้าดลใจถ้อยคำของพระคัมภีร์ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันและในเวลาที่แตกต่างกัน บางครั้งพระเจ้าตรัสด้วยเสียงที่ได้ยินชัดเจนเพื่อบอกถ้อยคำของพระคัมภีร์ (เช่น เลวีนิติ 1:1) บางครั้งพระเจ้าตรัสผ่านทางความฝันและนิมิต (เช่น ดาเนียล 7 และ 8) ในหลายกรณี พระเจ้าไม่ได้บอกเราว่าพระเจ้าดลใจผู้เขียนอย่างไร เปโตรเขียนว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ทั้งหลาย “กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้า ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขา” (2 เปโตร 1:21) ถ้อยคำของพระคัมภีร์เชื่อถือได้เพราะพระเจ้าเองทรงเชื่อถือได้

กลุ่มอิวเจนเจลิคัลเชื่อว่าหลักคำสอนเรื่องการดลใจมีความหมายว่า พระเจ้าตรัสผ่านบุคลิกภาพของผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ แต่พระองค์เป็นผู้ซึ่งนำกระบวนการเพื่อถ้อยคำนั้นๆ ที่พวกเขาเขียนจะเป็นพระวจนะของพระเจ้า เนื่องจากพระคัมภีร์คือพระวจนะของพระเจ้า ดังนั้นพระคัมภีร์จึงปราศจากข้อผิดพลาดและไม่สามารถล้มเหลวได้ ถ้อยคำทุกประโยค (ทั้งด้านหลักคำสอนและด้านประวัติศาสตร์) ปราศจากข้อผิดพลาดในต้นฉบับเดิมของพระคัมภีร์²

² สำหรับเนื้อหาเพิ่มเติม โปรดดูหนังสือ *I Believe* ที่ระบุไว้ในส่วนบรรณานุกรมของบทเรียนนี้ นอกจากนี้ยังมีบทเรียนเรื่องการดลใจจากพระเจ้ารวมอยู่ในหลักสูตร *Christian Beliefs* ของ Shepherds Global Classroom ด้วย

ความเที่ยงตรงของตัวบท

ผู้มีความสงสัยบางคนโต้แย้งว่า ต่อให้ต้นฉบับเดิมเป็นความจริง เราก็ไม่อาจไว้วางใจตัวบทที่เราได้รับสืบทอดมาได้ พวกเขาเห็นว่าข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในการคัดลอกพระคัมภีร์ นักวิจารณ์เหล่านี้ยืนยันว่า แม้ตัวบทเดิมจะได้รับการดลใจ เราก็ไม่มีทางรู้ได้ว่าพระคัมภีร์ที่เรามีอยู่ในปัจจุบันถูกต้องแม่นยำหรือไม่

เราสามารถไว้วางใจความเที่ยงตรงของตัวบทในพระคัมภีร์ของเราได้หรือไม่? คำตอบคือ “ได้!” เป็นความจริงว่าหนังสือพันธสัญญาเดิมถูกถ่ายทอต่อกันมาในรูปแบบลายลักษณ์อักษร และเป็นความจริงว่าการคัดลอกต้นฉบับด้วยมืออาจเกิดความผิดพลาดได้ อย่างไรก็ตาม เพราะนี่คือพระวจนะของพระเจ้า ผู้คัดลอกจึงปฏิบัติงานของตนด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง

เดิมทีพวกปุโรหิตเป็นผู้รับผิดชอบในการคัดลอกตัวบทพระคัมภีร์ ตั้งแต่ประมาณปี 500 ก่อนคริสตศักราช (ในสมัยของเอสรา) เหล่าอาลักษณ์จึงเริ่มรับหน้าที่คัดลอกตัวบท เหล่าอาลักษณ์นับตัวอักษรทุกตัวของ *โทราห์* เพื่อใช้ตรวจสอบความถูกต้องแม่นยำของตัวบท อาลักษณ์ไม่อาจคัดลอกแม้แต่ตัวอักษรเดียวจากความทรงจำได้ ทุกตัวอักษรต้องตรวจทานกับสำเนาฉบับก่อนหน้า กฎเกณฑ์ในการคัดลอกเคร่งครัดอย่างยิ่ง เพราะอาลักษณ์ให้ความสำคัญแก่พระคัมภีร์ว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า

ม้วนหนังสือทะเลตาย

ในปี ค.ศ. 1947 มีการค้นพบม้วนหนังสือโบราณใกล้ทะเลตาย³ ม้วนหนังสือเหล่านี้บรรจุสำเนาพันธสัญญาเดิมที่คัดลอกระหว่างประมาณปี 250 ก่อนคริสตศักราช ถึง ค.ศ. 135 ซึ่งเก่ากว่าสำเนาที่มีอยู่ในภายหลังราว 1,000 ปี ดังนั้นม้วนหนังสือทะเลตายจึงมีคุณค่าสูงสำหรับการตรวจสอบความเที่ยงตรงของตัวบทยิ่งกว่าสำเนาที่ใหม่กว่า ม้วนหนังสือเหล่านี้มีส่วนของพระธรรมทุกเล่มในพันธสัญญาเดิมรวมอยู่ด้วย ยกเว้นเอสเธอร์

³ Garry K. Brantley, “The Dead Sea Scrolls and Biblical Integrity.” ค้นพบที่

<https://web.archive.org/web/20110318092513/http://www.apologeticspress.org/article/357>

เมื่อนำม้วนหนังสือทะเลตายมาเปรียบเทียบกับสำเนาที่มีภายหลัง นักวิชาการพบว่ามีความแม่นยำอย่างน่าทึ่ง ตัวอย่างเช่น ม้วนหนังสืออิสยาห์ เก่ากว่าสำเนาใด ๆ ในภายหลังราว 1,200 ปี แต่ตัวบทมากกว่า 95% ตรงกันกับสำเนาภายหลัง ความแตกต่างเล็กน้อยที่พบส่วนใหญ่เป็นเรื่องการสะกดคำและความผิดพลาดของผู้คัดลอก และไม่มี ความเปลี่ยนแปลงใดที่ทำให้เกิดความแตกต่างด้านหลักคำสอน

อิสยาห์ 53 ในม้วนหนังสือทะเลตาย

อิสยาห์ 53 แสดงให้เห็นถึงความเที่ยงตรงของตัวบทพันธสัญญาเดิม บทนี้มีคำภาษาฮีบรู 166 คำ แต่มีเพียง 17 ตัวอักษรฮีบรูเท่านั้นที่แตกต่างจากสำเนาภายหลังเมื่อเทียบกับม้วนหนังสือทะเลตาย

- ตัวอักษรสิบตัวเป็นความแตกต่างด้านการสะกด—คำที่เปลี่ยนรูปการสะกดไปในช่วง 1,200 ปี
- ตัวอักษรสี่ตัวเป็นความแตกต่างเชิงสำนวน—วิธีการถ่ายทอดตัวบทที่ต่างกัน
- ตัวอักษรสามตัวเป็นคำที่เพิ่มเข้ามา (“แสงสว่าง”) เพื่อให้ความหมายชัดเจนในข้อ 11 “ภายหลังความลำบากของตัวเขา เขาจะเห็น (“แสงสว่าง”) และจะพึงพอใจ...” (อิสยาห์ 53:11)

ไม่มีหลักคำสอนใดในพระคัมภีร์ที่ได้รับผลกระทบจากความเปลี่ยนแปลงนี้ ม้วนหนังสือทะเลตายแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าเป็นผู้ซึ่งนำการคัดลอกพันธสัญญาเดิมด้วยลายมือยาวนานถึง 1,200 ปี เพื่อสงวนรักษาพระวจนะของพระองค์ไว้สำหรับประชากรของพระองค์

บทสรุป: พันธสัญญาเดิมและคริสเตียน

พันธสัญญาเดิมอาจเข้าใจได้ยากด้วยเหตุผลต่อไปนี้

- มีวัฒนธรรมที่แตกต่างจากโลกในยุคสมัยของเรา
- ถูกเขียนขึ้นในช่วงเวลาที่ยาวนานกว่า 1,000 ปี
- มีความเกี่ยวข้องกับสี่จักรวรรดิหลัก (อียิปต์ อัสซีเรีย บาบิโลน และเปอร์เซีย)
- ประกอบไปด้วยชื่อของสถานที่และผู้คนมากกว่า 3,000 รายชื่อ

พันธสัญญาเดิมอาจยาก แต่ก็ยังเป็นพระวจนะของพระเจ้าสำหรับ
ประชากรของพระองค์ พระเยซูเทศนาจากพันธสัญญาเดิม พระองค์
บอกพวกผู้ที่สงสัยว่า ข้อพระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิมนั้นเป็นพยาน
เกี่ยวกับพระองค์ (ยอห์น 5:39-47)

คริสตจักรยุคแรกพิจารณาว่าพันธสัญญาเดิมเป็นพระวจนะของพระ
เจ้า ในพันธสัญญาใหม่ได้มีการอ้างอิงจากพระธรรมเฉลยธรรม
บัญญัติ มากกว่า 80 ครั้ง คริสตจักรยุคแรกเทศนาว่าพันธสัญญาเดิม
สำเร็จได้โดยทางชีวิตและพันธกิจของพระเยซูคริสต์

พันธสัญญาเดิมยังคงมีผลโดยตรงต่อเราในทุกวันนี้

- พันธสัญญาเดิมสอนเรื่องความยิ่งใหญ่ที่น่าเกรงขามและความบริสุทธิ์ของพระเจ้า
- พันธสัญญาเดิมสอนเรื่องความบาปของเราและความจำเป็นที่จะต้องมีพระเจ้าผู้ไถ่
- พันธสัญญาเดิมสอนเรื่องแผนการของพระเจ้าในการสร้างชนชาติที่บริสุทธิ์ผู้ซึ่งถูกแยกไว้เป็นชนชาติพิเศษของพระองค์

พันธสัญญาเดิมเป็นพระวจนะของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระเจ้าในทุกกาลเวลา

งานมอบหมายบทที่ 1

ในช่วงเริ่มต้นของบทถัดไป ให้ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทนี้ โปรดเตรียมตัวด้วยการศึกษาใจพิถี
แบบทดสอบมาอย่างรอบคอบ

“พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญา
ใหม่เป็นหนังสือเล่มเดียวของพระ
เจ้าพระองค์เดียว ที่ได้รับการดลใจ
โดยพระวิญญาณองค์เดียว และ
เป็นพยานถึงพระบุตรองค์เดียว”

- ถอดความจาก
Geoffrey Bromiley

แบบทดสอบบทที่ 1

- (1) ความหมายสองประการของคำว่า *สารบบ* ในทางที่เกี่ยวของกับพระคัมภีร์คืออะไร?
- (2) เขียนเกณฑ์สามประการที่ใช้เพื่อสร้างสารบบพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม
- (3) เขียนรายชื่อสามหมวดของพระคัมภีร์ฮีบรู
- (4) เขียนรายชื่อห้าหมวดของพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมของโปรเตสแตนต์
- (5) หลักคำสอนเรื่องการดลใจจากพระเจ้าสอนว่าอะไร?
- (6) พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า เรื่องนี้ส่งผลต่อความถูกต้องแม่นยำและความน่าเชื่อถือของพระคัมภีร์อย่างไร?
- (7) ทำไมม้วนหนังสือทะเลตายจึงมีคุณค่าสูงสำหรับการตรวจสอบความเที่ยงตรงของตัวบทยิ่งกว่าสำเนาที่ใหม่กว่า?
- (8) เขียนสามวิธีที่พันธสัญญาเดิมยังคงมีผลโดยตรงต่อเราในทุกวันนี้
- (9) เขียน สดุดี 19:7-11 จากการท่องจำ

บทที่ 2

ปฐมกาล

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) บอกโครงสร้างแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับเบญจบรรณได้
- (2) ระบุเหตุการณ์สำคัญที่เหตุการณ์และบุคคลสำคัญที่บุคคลในปฐมกาลได้
- (3) เข้าใจบทบาทของพันธสัญญาของอับราฮัมในประวัติศาสตร์แห่งความรอดได้
- (4) เห็นคุณค่าความสำคัญของหลักคำสอนเรื่องการทรงสร้างสำหรับศาสนศาสตร์คริสเตียน
- (5) เชื่อมโยงข่าวสารในปฐมกาลให้เข้ากับความจริงที่มีในโลกทุกวันนี้ได้

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน ปฐมกาล
- ▶ ท่องจำ ปฐมกาล 3:15 และปฐมกาล 12:3

หมวดเบญจบรรณ

หนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เรียกว่า *เบญจบรรณ* (คำกรีกหมายถึง “ม้วนหนังสือห้าเล่ม” หรือหนังสือห้าเล่ม) ในพระคัมภีร์ฮีบรู หนังสือเหล่านี้เรียกว่า *โทราห์* เรามักจะแปลคำว่า *โทราห์* เป็น “ธรรมบัญญัติ” อย่างไรก็ตาม คำว่า *โทราห์* มาจากรากศัพท์ที่หมายถึง “สอน” ดังนั้น หนังสือเหล่านี้จึงไม่ได้เป็นเพียงกฎที่ต้องทำตาม แต่ยังเป็นคำสั่งสอนที่สอนเราให้รู้ว่าจะใช้ชีวิตตามที่พระเจ้าประสงค์สำหรับประชากรของพระองค์ได้อย่างไร

เบญจบรรณเป็นรากฐานของพระคัมภีร์ ซึ่งให้กรอบความคิดทางประวัติศาสตร์สำหรับพระคัมภีร์ส่วนที่เหลือทั้งหมด

- ในปฐมกาล 1-11 พระเจ้าสร้างโลกที่สมบูรณ์แบบและจากนั้นจึงตอบสนองด้วยทั้งพระคุณและการพิพากษาต่อความบาปของมนุษย์
- ในปฐมกาล 12-50 พระเจ้าเลือกอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ให้เป็นเชื้อสายที่พระองค์จะนำพระเมสสิยาห์มาเพื่อไถ่ชนชาติทั้งปวง
- ในอพยพ พระเจ้านำอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ และพระองค์สถาปนาความสัมพันธ์กับประชากรของพระองค์
- ในเลวีนิติ พระเจ้าผู้บริสุทธิ์สอนอิสราเอลว่าจะดำเนินชีวิตในฐานะชนชาติที่บริสุทธิ์ได้อย่างไร
- ในกัณฑ์การวิถิ พระเจ้าสำแดงความสัตย์ซื่อของพระองค์ต่อประชากรของพระองค์โดยไม่คำนึงถึงการไม่เชื่อฟังของพวกเขา
- ในเฉลยธรรมบัญญัติ พระเจ้าเตรียมประชากรของพระองค์ให้อาศัยอยู่ในดินแดนแห่งพระสัญญา

พระธรรม	หัวข้อหลัก	พระเจ้าคือ...	พระเยซูคือ...	อิสราเอลคือ...
ปฐมกาล	จุดเริ่มต้น	พระผู้สร้างผู้มีอำนาจ ปกครองสูงสุด	อาดัมคนที่สอง (1 โครินธ์ 15:21-22, 45, 47)	ผู้รับการเลือกสรร
อพยพ	การไถ่และ ความสัมพันธ์	นักรบ	แกะป่า (1 โครินธ์ 5:7)	ผู้รับการช่วยกู้
เลวีนิติ	ความบริสุทธิ์	ผู้ชำระให้บริสุทธิ์	เครื่องบูชาที่สมบูรณ์ แบบ (1 เปโตร 1:18-19)	ผู้ที่ถูกแยกไว้
กัณดารวิถี	ผลที่ตามมา ของการไม่ เชื่อฟัง	ผู้ค้ำจุน	งูทองสัมฤทธิ์ (กัณดารวิถี 21:4-9; ยอห์น 3:14)	ผู้ไม่เชื่อฟัง
เฉลยธรรม บัญญัติ	การรื้อฟื้น พันธสัญญา	พระยาห์เวห์ผู้เป็นที่รัก	ผู้เผยพระวจนะที่จะมา (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15-19; กิจการ 3:17-26)	ผู้ที่ได้รับการเตรียม ให้พร้อม

ในเบญจบรรณ เราเห็นหัวข้อหลักต่าง ๆ ที่ต่อเนื่องไปจนตลอดพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมส่วนที่เหลือ

1. การมีอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า ในการทรงสร้าง ในภัยพิบัติสืบประการและการช่วยกู้ จากอียิปต์ และในการทรงนำอิสราเอลผ่านถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าแสดงให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระองค์เหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลจึงกลายเป็นเวทีที่ซึ่งอำนาจการปกครองสูงสุดของพระเจ้าได้สำแดงออกมาอย่างชัดเจน

2. **ความบาปของมนุษยชาติ** การกบฏของมนุษย์มีผลกระทบต่อประวัติศาสตร์ทั้งหมด นำท่วมโลก หอบาเบล และการไม่เชื่อฟังของอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารล้วนแสดงให้เห็นถึงการแพร่กระจายของความบาปในมนุษยชาติ อย่างไรก็ตาม จุดเริ่มต้นในปฐมกาล 3:15 พระเจ้ากระทำกิจเพื่อทำให้ผลลัพธ์ที่ได้จากการล่มลงของอาดัมกลับตาลปัตร
3. **แผนการของพระเจ้าเรื่องความรอด** พันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัม การกำเนิดของอิสอัค การช่วยกู้อิสราเอลจากอียิปต์ การประทานธรรมบัญญัติ และการเข้าสู่ดินแดนที่ทรงสัญญาไว้ ล้วนเป็นขั้นตอนในการจัดเตรียมความรอดของพระเจ้าให้กับมนุษยชาติที่เต็มไปด้วยบาป ในอพยพ ปัสกากลายเป็นสัญลักษณ์ถาวรของพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระเจ้า
4. **ความบริสุทธิ์** พระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ พระองค์ไม่สามารถเมินเฉยต่อบาป เบญจบรรณแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าได้สร้างชนชาติที่บริสุทธิ์ผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่ในการทรงสถิตของพระองค์อย่างไร ความบริสุทธิ์ไม่ใช่ผลลัพธ์จากความดีของมนุษย์ แต่เป็นกิจแห่งพระคุณของพระเจ้าผู้ซึ่งพลิกฟื้นชีวิตของประชากรของพระองค์จากคนบาปให้เป็นผู้บริสุทธิ์ เราบริสุทธิ์ได้โดยทางความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องกับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์เท่านั้น

ผู้เขียนเบญจบรรณ

จนถึงศตวรรษที่ 18 แทบไม่มีการถกเถียงเรื่องผู้เขียนเบญจบรรณ ผู้เชื่อทั้งหลายต่างยอมรับคำยืนยันของพระคัมภีร์ว่าโมเสสเป็นผู้เขียน แต่เมื่อเกิดกระแสวิจารณ์สมัยใหม่ขึ้น นักวิชาการจำนวนมากในปัจจุบันปฏิเสธว่าโมเสสเป็นผู้เขียน

อย่างไรก็ตาม สำหรับกลุ่มอิวานเจลิคัลผู้ยอมรับว่าพระคัมภีร์ปราศจากข้อผิดพลาด ก็เริ่มต้นจากคำยืนยันอย่างชัดเจนของพระคัมภีร์ในเรื่องนี้คือ เบญจบรรณเองระบุว่าโมเสสเป็นผู้เขียน ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่อ้างถึงโมเสสในฐานะผู้เขียน และพระเยซูเองก็กล่าวถึงโมเสสว่าเป็นผู้เขียน ด้วยเหตุนี้ เราจึงยอมรับว่าเบญจบรรณนั้นเขียนและเรียบเรียงโดยโมเสส น่าจะในช่วงศตวรรษที่ 15 ก่อนคริสตศักราช⁴

⁴ สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม โปรดดูรายการของบทที่ 2 ในส่วน “แหล่งข้อมูลแนะนำ” ของหลักสูตรนี้

การทำความเข้าใจลักษณะของผู้เขียนในโลกโบราณเป็นเรื่องสำคัญ หากคุณเขียนหนังสือในวันนี้ เมื่อเสร็จแล้วก็จบ ไม่มีใครไปแก้ไขหลังจากตีพิมพ์ แต่ถ้าเรานึกถึงโมเสสว่าเป็นผู้เขียนเบญจบรรณแบบเดียวกับผู้เขียนสมัยปัจจุบัน เราจะมีคำถามตามมามากมาย ตัวอย่างเช่น...

- เฉลยธรรมบัญญัติ 34 บอกเรื่องการตายและการฝังร่างโมเสส
- กัณดารวิถี 12:3 บอกว่าโมเสสเป็นคนถ่อมใจยิ่งกว่าคนทั้งหมดบนพื้นแผ่นดิน เมื่อนักศึกษาถามว่า “หากบุคคลใดเรียกตัวเองว่าเป็นคนถ่อมใจยิ่งกว่าคนทั้งหมดบนพื้นแผ่นดิน เขาถ่อมใจจริง ๆ หรือ?”
- ปฐมกาล 11:28 กล่าวถึงเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย ชาวเคลเดียไม่ได้ครอบครองพื้นที่โดยรอบเมืองเออร์ จนกระทั่ง 700 ปีหลังจากโมเสสตาย

แต่ละตัวอย่างเหล่านี้จะเข้าใจได้ชัดเจนเมื่อเราเข้าใจลักษณะของผู้เขียนในโลกโบราณ การระบุว่าโมเสสเป็นผู้เขียนเบญจบรรณ หมายความว่าโมเสส ภายใต้การดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นผู้บันทึกเนื้อหาหลักของหนังสือทั้งห้าเล่มนี้ ต่อมา ผู้เขียนรุ่นหลัง (อาจเป็นโยชูวา) ได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เพิ่มเติมเรื่องการสิ้นชีวิตและการฝังศพของโมเสส อีกทั้งภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อาลักษณ์รุ่นหลังได้บันทึกว่าโมเสสเป็นคนถ่อมใจยิ่งกว่าคนทั้งหมดบนพื้นแผ่นดิน และภายใต้การทรงนำเดียวกัน อาลักษณ์ได้เพิ่มคำว่า “ของชาวเคลเดีย” เพื่อช่วยให้ผู้อ่านแยกความแตกต่างระหว่างเมืองเออร์ของชาวเคลเดียกับอีกเมืองหนึ่งที่ชื่อเออร์เหมือนกัน

ความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้มิได้ทำให้เกิดข้อสงสัยว่าโมเสสเป็นผู้เขียนเบญจบรรณ ตรงกันข้าม กลับช่วยให้เราเข้าใจกระบวนการแห่งการดลใจได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ปฐมกาล

หัวข้อหลักของปฐมกาล: จุดเริ่มต้น

ปฐมกาลเป็นพระธรรมที่เป็นจุดเริ่มต้น ปฐมกาลบันทึกจุดเริ่มต้นของโลก (ปฐมกาล 1-11) จากนั้นว่าด้วยจุดเริ่มต้นของชนชาติยิวและประวัติศาสตร์ความรอด (ปฐมกาล 12-50)

ภาพรวมของปฐมกาล

ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม (ปฐมกาล 1-11)

ปฐมกาล 1-11 มักเรียกว่า “ประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม” บทเหล่านี้ครอบคลุมเวลากว่า 2,000 ปี แม้ผู้ที่อยู่ในสมัยใหม่ซึ่งมีความสงสัยจะปฏิเสธความจริงเชิงประวัติศาสตร์ของบทเหล่านี้ แต่แท้จริงแล้วส่วนนี้เป็นรากฐานสำหรับพระคัมภีร์ที่เหลือทั้งหมด เพราะแสดงให้เห็นถึงอำนาจการปกครองสูงสุดของพระเจ้าเหนือโลกนี้ และพระคุณของพระองค์ในการจัดเตรียมการไถ่ให้แก่มนุษย์ผู้มีบาป

ปฐมกาล 1-11 บอกเล่าถึงเหตุการณ์สำคัญสี่เหตุการณ์ดังนี้

- **การทรงสร้าง** แสดงให้เห็นถึงอำนาจการปกครองสูงสุดของพระเจ้าเหนือโลกนี้ สิทธิอำนาจของพระองค์ในการให้ธรรมบัญญัตินั้นขึ้นอยู่กับอำนาจการปกครองสูงสุดของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างจักรวาล
- **การล้มลง** แสดงให้เห็นถึงมนุษย์ที่มีความบาปหนาและจำเป็นต้องได้รับความรอด ส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ทั้งหมดแสดงถึงหนทางแก้ไขอันเปี่ยมด้วยพระคุณของพระเจ้าสำหรับผลกระทบเนื่องจากการล้มลงในบาป
- **น้ำท่วมโลก** แสดงให้เห็นความบริสุทธิ์และความยุติธรรมของพระเจ้า เราต้องไม่เชื่อคำโกหกของซาตานเลย ซาตานอยากให้เราเชื่อว่าความบาปไม่ได้นำการพิพากษาของพระเจ้ามา น้ำท่วมโลกเป็นภาพอธิบายถึงหลักการที่ว่า “ตัวคนที่ทำบาปจะต้องตาย” (เอเสเคียล 18:20)
- **หอบาเบล** แสดงให้เห็นถึงการกบฏอย่างต่อเนื่องและความหยิ่งผยองของมนุษยชาติ ในสวนเอเดน ซาตานหลอกล่อเอวาดด้วยคำสัญญาที่ว่า “เจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า” (ปฐมกาล 3:5) พวกเขาสร้างหอบาเบลพูดว่า “ให้เราทำชื่อเสียงไว้” (ปฐมกาล 11:4) ในสองเรื่องราวนี้ ผู้คนกระทำการด้วยความหยิ่ง ทั้งสองกรณี พวกเขาพยายามแย่งบทบาทของพระเจ้า และทั้งสองครั้ง ความหยิ่งผยองของพวกเขานำมาซึ่งการพิพากษาของพระเจ้า

ปฐมกาล 1 แสดงให้เห็นถึงการทรงสร้างโลกนี้โดย *เอลิฮิม* พระเจ้าแห่งจักรวาลผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด
ปฐมกาล 2 เน้นเรื่องการทรงสร้างชีวิตมนุษย์ในสวนเอเดนและความสัมพันธ์ระหว่างอาดัมกับ *พระยาหเวห์*
พระเจ้าผู้กระทำพันธสัญญา *เอลิฮิม* เป็นพระนามที่สื่อถึงฤทธานุภาพและความยิ่งใหญ่สง่างามของพระเจ้า
พระยาหเวห์ เป็นพระนามที่มีลักษณะส่วนพระองค์มากกว่า ซึ่งพระเจ้าทรงใช้เมื่อสำแดงพระองค์แก่
โมเสสที่พุ่มไม้ลุกเป็นไฟ (อพยพ 3:2, 14) เมื่อใช้ร่วมกัน พระนามทั้งสองเผยให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นทั้งผู้
ทรงจักรวาล และเป็นพระเจ้าในฐานะบุคคลผู้เสาะแสวงหาความสัมพันธ์กับมนุษย์

ปฐมกาล 1-2 แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ทุกคนมีคุณค่าเพราะเราถูกสร้างมาตามพระฉายของพระเจ้า⁵ ดาวิด
ร้องบทเพลงว่า...

เมื่อข้าพระองค์มองดูฟ้าสวรรค์อันเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้
ทรงสถาปนาไว้ มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา? และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่า ที่
พระองค์ทรงห่วงใยเขา? พระองค์ทรงสร้างเขาให้ต่ำกว่าพระองค์แต่หน่อยเดียว และทรงสวม
ศักดิ์ศรีกับความมีอำนาจให้เขา (สดุดี 8:3-5)

ปฐมกาล 3 แสดงให้เห็นถึงการกบฏของมนุษย์ต่อพระเจ้า ในสวนอันงดงาม ร่ายล้อมด้วยทุกสิ่งดีที่พระเจ้า
ทรงสร้าง และมีสามัคคีธรรมอันใกล้ชิดกับพระองค์ อาดัมและเอวากลับหันจากพระเจ้าและฟังเสียงงู
ถึงแม้มวลมนุษย์จะกบฏ แต่บทนี้ก็ยังเผยให้เห็นพระสัญญาอันเปี่ยมด้วยพระคุณของพระเจ้าในการ
จัดเตรียมผู้ไถ่⁶

⁵ ความสำคัญของหลักคำสอนเรื่องพระฉายของพระเจ้านี้จะเห็นได้ชัดเมื่อเราเปรียบเทียบบันทึกในปฐมกาล กับตำนาน
การสร้างของดินแดนตะวันออกไกลโบราณ ในแผ่นจารึก *อะตราฮาชิส* ของบาบิโลน มนุษย์ถูกปั้นจากดินเพื่อขุดคูน้ำให้
เหล่าเทพ เพราะเหล่าเทพไม่ต้องการทำงาน จึงสร้างมนุษย์ขึ้นมาเป็นทาส ใน *อะตราฮาชิส* เหล่าเทพอิจฉาและเปลี่ยนใจ
ง่าย ใน *อะตราฮาชิส* มนุษย์ไร้ค่า ตรงกันข้ามกับปฐมกาล ที่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้สร้างมนุษย์ตามพระฉาย
ของพระองค์ เราจึงต้องบริสุทธิ์เหมือนที่พระเจ้าทรงบริสุทธิ์

⁶ นักศาสนศาสตร์เรียก ปฐมกาล 3:15 ว่าเป็น *proto-evangelium* พระสัญญาแรกถึงชาวประเสริฐ พระเจ้าตอบสนอง
ต่อความบาปของมนุษย์ชาติโดยทรงสัญญาเรื่องการไถ่บาป พระองค์มิได้ทิ้งเราให้อยู่ในบาปของเราเอง

ในที่สุด ปฐมกาล บทที่ 6 แสดงให้เห็นถึงการบฏที่เพิ่มขึ้นของมนุษยชาติซึ่งนำไปสู่เหตุการณ์น้ำท่วมโลก (ปฐมกาล 7) หลังจากเหตุการณ์น้ำท่วม มนุษย์ก็ได้บฏต่อพระองค์อีกครั้งที่หอบาเบล (ปฐมกาล 11) การบฏต่อพระเจ้าในครั้งนี้ส่งผลให้เกิดความวุ่นวายทางภาษาและการจัดกระจายของบรรดาชนชาติ เรื่องราวเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการไถ่ ซึ่งถูกจัดเตรียมไว้โดยพันธสัญญาที่ทำกับอับราฮัม (ปฐมกาล 12:1-3)

ประวัติศาสตร์ยุคอัครบิดา (ปฐมกาล 12-50)

ปฐมกาล 1-11 ครอบคลุมระยะเวลากว่า 2,000 ปี และสรุปได้เป็น 4 เหตุการณ์สำคัญ ส่วน ปฐมกาล 12-50 เป็นเรื่องราวของเหล่าอัครบิดา บทเหล่านี้บอกเล่าเรื่องราวชีวิตของบุคคล 4 คน ในช่วงเวลาประมาณ 300 ปี

- อับราฮัม (ปฐมกาล 11-25)
- อีสอัค (ปฐมกาล 21-35)
- ยาโคบ (ปฐมกาล 25-50)
- โยเซฟ (ปฐมกาล 37-50)

ปฐมกาล 1-11 บอกเล่าเรื่องราวจุดเริ่มต้นของโลก ปฐมกาล 12-50 บอกเล่าเรื่องราวจุดเริ่มต้นของชนชาติฮีบรู ปฐมกาล ไขว่คว้า “ต่อไปนี้เป็นเชื้อสายของ...” ซ้ำ ๆ เพื่อให้เห็นภาพที่แคลง ตั้งแต่การทรงสร้างโลก (ปฐมกาล 2:4) มาถึงการทรงสร้างมนุษย์ (ปฐมกาล 5:1) ผ่านทางโนอาห์ เซม เท-ราห์ อับราฮัม อีสอัค และท้ายสุดคือยาโคบ (ปฐมกาล 37:2).

พันธสัญญากับอับราฮัมเป็นจุดศูนย์กลางของประวัติศาสตร์ความรอด พันธสัญญานี้เผยให้เห็นผ่านสามฉาก และมีสาระสำคัญสามประการดังนี้

- ใน ปฐมกาล 12:1-3 พระเจ้าสัญญาว่าจะทรงทำให้เชื้อสายของอับราฮัมเป็นประชาชาติยิ่งใหญ่ ผู้ใดอวยพรอิสราเอล พระองค์จะอวยพรผู้นั้น ผู้ใดสาปแช่งอิสราเอล พระองค์จะสาปแช่งผู้นั้น **พระ**

เจ้าสัญญาว่าจะทรงทำให้เชื้อสายของอับราฮัมเป็นพรแก่ประชาชาติทั้งสิ้น การทรงเลือกอิสราเอลคือการทรงเลือกชนชาติหนึ่งเพื่อเป็นช่องทางแห่งพระพรแก่ทุกชนชาติ⁷

- ปฐมกาล 15 เป็นบทสำคัญอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์ความรอด พันธสัญญาที่ทำกันในดินแดนตะวันออกไกลโบราณโดยทั่วไป คู่สัญญาที่อ่อนแอกว่าจะถูกผูกมัดด้วยคำปฏิญาณเลือดเพื่อให้จงรักภักดีต่อฝ่ายที่แข็งแกร่งกว่า แต่ใน ปฐมกาล 15 พระเจ้าทรงผูกพระองค์เองไว้ได้คำปฏิญาณทรงกระทำสัตย์สาบานถึงความซื่อสัตย์นิรันดร์ต่ออับราฮัม
- ใน ปฐมกาล 17 พระเจ้าประทานการเข้าสู่หนัดเป็นเครื่องหมายที่อับราฮัมและเชื้อสายของเขาจะใช้เพื่อแสดงถึงความเชื่อในพันธสัญญา ความรอดในพันธสัญญาเดิม เช่นเดียวกับในพันธสัญญาใหม่ เป็นโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการกระทำ การเข้าสู่หนัดเองไม่เคยเป็นมูลฐานของความรอด แต่เป็นเครื่องหมายของความเชื่อในพระสัญญาตามพันธสัญญา (โรม 4:9–12)

เรื่องราวการจัดเตรียมของพระเจ้าเกี่ยวกับเชื้อสายพระเมสสิยาห์ยังคงดำเนินต่อไปดังนี้...

- การกำเนิดอย่างอัศจรรย์ของอิสอัค (ปฐมกาล 21)
- การที่พระเจ้าทดสอบการเชื่อฟังของอับราฮัมโดยเรียกให้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา (ปฐมกาล 22)
- การจัดเตรียมของพระเจ้าให้มีเครื่องบูชาแทนอิสอัค (ปฐมกาล 22)
- การที่พระเจ้าอวยพรครอบครัวของยาโคบ แม้ายาโคบจะมีข้อบกพร่องในด้านอุปนิสัยก็ตาม

ปฐมกาล 37–50 เปลี่ยนจากการเน้นที่เชื้อสายพระเมสสิยาห์ (อับราฮัม – อิสอัค – ยาโคบ – ยูดาห์) ไปสู่การเน้นที่โยเซฟ บ่อยครั้งมีการมองว่าโยเซฟเป็นแบบจำลองของพระคริสต์ ทั้งโยเซฟและพระเยซูต่างก็ถูกรับผิดชอบปฏิบัติต่างถูกขาย ต่างยอมสละตัวเองเพื่อผู้อื่น และทั้งคู่ต่างก็ให้อภัยผู้ที่ทำผิด โยเซฟจึงเป็นตัวอย่างอันงดงามในพันธสัญญาเดิมที่สะท้อนอุปนิสัยในความเป็นมนุษย์ของพระเยซู

สาเหตุประการหนึ่งที่โยเซฟโดดเด่นในช่วงท้ายของปฐมกาล ก็คือเรื่องราวของเขาแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสงวนรักษาเชื้อสายพระเมสสิยาห์ไว้ตลอดปีแห่งกันดารอาหารอย่างไร เรื่องของโยเซฟยังทำหน้าที่เป็น

⁷ แนวคิดเรื่องการทรงเลือกจะได้รับการอภิปรายมากขึ้นในส่วนถัดไป

สะพานไปสู่พระธรรมอภยพ โดยอธิบายว่าลูกหลานอิสราเอลได้เข้ามาอยู่ในอียิปต์ได้อย่างไร ปฐมกาลจบลงด้วยการที่อิสราเอลได้รับความโปรดปรานในอียิปต์ ส่วนอภยพเริ่มต้นหลังจากนั้น 400 ปีด้วยการที่อิสราเอลต้องเผชิญการข่มเหงในอียิปต์

หัวข้อที่สำคัญในปฐมกาล

การทรงเลือก

หัวข้อเรื่องการทรงเลือกเป็นแก่นสำคัญของพันธสัญญาเดิม อับราฮัมได้รับการทรงเลือกให้เป็นช่องทางแห่งพระพรแก่ประชาชาติทั้งสี่ชั้น โด อิสอัคและยาโคบก็ไม่ได้รับการทรงเลือกเพราะการกระทำของตน แต่เพราะเป็นวิธีการที่พระเจ้าจะทำให้คำสัญญาของพระองค์สำเร็จผ่านทางพวกเขาชั้นนั้น บรรพบุรุษเหล่านี้ได้รับการทรงเลือกให้เป็นส่วนหนึ่งของเชื้อสายพระเมสสิยาห์ นี่ไม่ใช่การทรงเลือกสู่ความรอดส่วนบุคคล หากเป็นการทรงเลือกเพื่อการรับใช้

การมีส่วนร่วมของแต่ละบุคคลในพันธสัญญานั้นขึ้นอยู่กับความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้า เราจะเห็นประเด็นนี้ชัดเจนในพระธรรม

หมวดประวัติศาสตร์ ราหับแม้ไม่ได้เป็นประชาชนของชนชาติอิสราเอลที่ได้รับการทรงเลือก แต่เธอได้รับมรดกตามพระสัญญาเนื่องจากการเชื่อฟังด้วยความเชื่อ ตรงกันข้ามกับอาคาน ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นประชาชนของชนชาติที่ได้รับการทรงเลือก แต่เขาไม่ได้รับพระสัญญาของพระเจ้าเพราะเขาไม่เชื่อฟังและไม่เชื่อ

พันธสัญญา

พระเจ้าทำพันธสัญญากับโนอาห์ (ปฐมกาล 9) ตามมาด้วยพันธสัญญากับอับราฮัม (ปฐมกาล 12 ปฐมกาล 15 ปฐมกาล 17) ก้าวต่อไปในประวัติศาสตร์พันธสัญญาก็จะเกิดขึ้นที่ภูเขาศินายเมื่อพระเจ้าทำพันธสัญญากับโมเสส (อพยพ 19) ใน 2 ซามูเอล 7 พระเจ้าจะสถาปนาพันธสัญญาของพระองค์กับดาวิด

หลักคำสอนเรื่องการทรงเลือกในพันธสัญญาเดิม

พระเจ้าทรงเลือกอิสราเอล
เพื่อเห็นแก่ประชาชาติทั้งปวง

พระเจ้าทรงเลือกอิสราเอล
เพื่อการรับใช้

แต่ละบุคคล ได้รับการทรงเลือก
โดยความเชื่อ ในพระสัญญาของ
พระเจ้าเท่านั้น

ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนชี้ไปที่พันธสัญญาใหม่ที่ได้รับการสถาปนาผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป (ลูกา 22:20)

พันธสัญญาแต่ละครั้งถูกสร้างต่อยอดบนรากฐานของพันธสัญญาก่อนหน้า มิใช่เข้ามาแทนที่ แต่เพิ่มเติมรายละเอียดใหม่ให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น สิ่งนี้อธิบายเกี่ยวกับถ้อยคำของพระเยซูใน มัทธิว 5:17 ที่ว่า “อย่าคิดว่าเรามาล้มเลิกธรรมเนียมปฏิบัติและคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะ เราไม่ได้มาล้มเลิก แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ” ดังนั้น พันธสัญญาใหม่จึงไม่ได้มาแทนที่พันธสัญญาเดิม หากแต่สร้างต่อบนรากฐานของพันธสัญญาเดิม

ปฐมกาลในพันธสัญญาใหม่

ประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาใหม่เติบโตมาจากพระสัญญาใน ปฐมกาล 3:15 พระเยซูทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จในเรื่องการประทอนพระผู้ไถ่ผู้จะทำให้ผู้พ่ายแพ้ คำสาปแช่งใน ปฐมกาล 3 ถูกพลิกกลับในพระธรรมวิวรณ์ พระสัญญาใน ปฐมกาล 3 ได้รับการทำให้สำเร็จในการเสด็จมาของพระคริสต์

ในพันธสัญญาใหม่ พระเยซูได้รับการพิจารณาว่าเป็นอาดัมคนที่สอง เป็นผู้ที่พลิกกลับความล้มเหลวของอาดัมคนแรก (โรม 5:12–21) พระองค์เป็นเชื้อสายที่พระเจ้าสัญญาไว้กับอับราฮัม ซึ่งโดยทางพระองค์ บรรดาประชาชาติทั่วโลกได้รับพระพร (ปฐมกาล 12:1–3 กาลาเทีย 3:15–29)

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องการทรงสร้าง

▶ หลักคำสอนเรื่องการทรงสร้างมีความสำคัญอย่างไรต่อการเข้าใจข่าวสารของพระคัมภีร์ทั้งหมด? และจะมีความหมายหรือไม่หาก ปฐมกาล 1–2 เป็นเชิงตำนานแทนที่จะเป็นประวัติศาสตร์เชิงข้อเท็จจริง?

ในปี 1998 ผู้สอนพระคัมภีร์คนหนึ่งสอนชั้นเรียนสำหรับศิษยาภิบาลในประเทศที่เข้าถึงได้จำกัด รัฐบาลของประเทศนั้นห้ามการตีพิมพ์วรรณกรรมคริสเตียน อย่างไรก็ตาม ในปี 1998 รัฐบาลนี้อนุญาตให้ตีพิมพ์หนังสือเรื่องเล่าพระคัมภีร์สำหรับเด็กได้เล่มหนึ่ง

ผู้สอนคนนั้นรู้สึกตื่นเต้นกับข่าวนี้—จนกระทั่งเขาได้เห็นสำเนาหนังสือเล่มนั้น รัฐบาลยืนยันว่าจะต้องได้รับอนุมัติทุกหน้าก่อนตีพิมพ์ หน้าแรกแสดงภาพพระเจ้าทรงขับไล่ออาดัมและเอวาออกจากเอเดน หน้าที่สอง

แสดงภาพเด็ก ๆ กรีดร้องด้วยความหวาดกลัวขณะที่น้ำท่วมสูงขึ้น หน้าที่สามแสดงภาพอับราฮัมชูมือ
เหนือบุตรของตน

รัฐบาลบังคับให้สำนักพิมพ์ตัดเรื่องการทวงสร้างและการล่มลงในบาปออกไป พระคัมภีร์ที่ไม่มีเรื่องการทวง
สร้างและการล่มลงในบาปย่อมาให้ภาพของพระเจ้าที่บิดเบือน เด็ก ๆ ที่อ่านพระคัมภีร์เล่มนี้จึงเห็นพระเจ้า
ผู้ทรงพิโรธที่ทำให้เด็กจมน้ำ และบังคับให้พ่อฆ่าลูกชายของตน หนังสือเรื่องเล่าพระคัมภีร์เล่มนี้ขาดเรื่อง
รากฐานว่าด้วยการทวงสร้าง ซึ่งชี้ให้เห็นว่าทำไมพระเจ้าจึงมีสิทธิอำนาจเหนือโลกนี้

บันทึกเรื่องการทวงสร้างมีความสำคัญยิ่งต่อความเชื่อคริสเตียน นี่อาจเป็นเหตุให้พวกที่สงสัยจำนวนมาก
เริ่มโจมตีความเชื่อคริสเตียนด้วยการปฏิเสธความจริงของบันทึกในปฐมกาล น่าเศร้าที่แม้แต่นักเขียน
คริสเตียนจำนวนไม่น้อยก็กล่าวว่าบันทึกในปฐมกาลไม่น่าเชื่อถือ พวกเขาโต้แย้งว่า ปฐมกาล 1-2 เป็น
เพียง “ตำนาน” ไม่ใช่ “ประวัติศาสตร์” อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ส่วนอื่นทั้งหมดเป็นพยานยืนยันถึงความ
จริงของบันทึกในปฐมกาล

ส่วนหนึ่งของปัญหาก็คือ คริสเตียนจำนวนไม่น้อยยอมรับข้อโต้แย้งของนักวิทยาศาสตร์เชิงธรรมชาติวิทยา
ที่ยืนยันว่าพระคัมภีร์ (scripture) ไม่น่าไว้วางใจ และอ้างว่าวิทยาศาสตร์ขัดแย้งกับพระคัมภีร์ ความจริง
ทางวิทยาศาสตร์ไม่ขัดกับความจริงตามพระคัมภีร์ ทั้งวิทยาศาสตร์และพระคัมภีร์ล้วนชี้ไปยังพระเจ้าผู้ทรง
เป็นพระผู้สร้าง ปฐมกาล 1-2 เป็นบันทึกประวัติศาสตร์ของการทวงสร้าง เมื่อเข้าใจอย่างถูกต้อง
วิทยาศาสตร์เป็นเสมือนหน้าต่างให้เรามองเห็นความมหัศจรรย์แห่งสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า
นักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากในประวัติศาสตร์เป็นผู้ประกาศตนว่าเชื่อในพระคริสต์⁸

⁸ นักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ที่ประกาศตนว่าเป็นคริสเตียน ได้แก่

นิโคลัส โคเปอร์นิคัส (ผู้ชี้ให้เห็นว่าดวงอาทิตย์อยู่ที่กึ่งกลางจักรวาล)

กาลิเลโอ (ผู้ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็น “บิดาแห่งวิทยาศาสตร์สมัยใหม่”)

Johannes Kepler (อธิบายการเคลื่อนที่ของดาวเคราะห์)

Robert Boyle (ถือว่าเป็นนักเคมีสมัยใหม่คนแรก)

Rene Descartes (หนึ่งในนักคิดที่ทรงอิทธิพลที่สุดของยุคปฏิวัติวิทยาศาสตร์)

ความจริงเกี่ยวกับการทรงสร้าง (ปฐมกาล 1-2)	คำสอนเท็จ
พระเจ้าสร้างโลกนี้จากความว่างเปล่า	ตำนานโบราณที่กล่าวว่าเทพเจ้าองค์อื่นเป็นผู้สร้างโลก ตำนานสมัยใหม่ที่กล่าวว่าโลกวิวัฒนาการขึ้นมาโดยบังเอิญ
มีพระเจ้าผู้มีอำนาจปกครองสูงสุดเพียงองค์เดียว	พหุเทพนิยมของโลกโบราณที่กล่าวว่ามีเทพเจ้าหลายองค์
มนุษย์ทุกคนถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า	ทฤษฎีวิวัฒนาการที่กล่าวว่ามีมนุษย์ชาติวิวัฒนาการขึ้นมาโดยบังเอิญ

ไม่มีผู้เชื่อคนใดควรปฏิเสธคำสอนสำคัญเหล่านี้ของ ปฐมกาล 1-2 ในปฐมกาล พระเจ้าผู้มีความ
ปกครองสูงสุดทรงสร้างโลกที่เราอยู่อาศัยนี้จากความว่างเปล่า ในปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตาม
พระฉายา ของพระองค์ เมื่อสิ้นสุดสัปดาห์แห่งการทรงสร้าง พระเจ้ามองเห็นว่าทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง
นั้นดีมาก

ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร ผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อได้มีคำอธิบายความหมายของ ปฐมกาล 1 และ 2 แตกต่าง
กันไป คริสเตียนที่เชื่อถือพระคัมภีร์อาจเห็นต่างในรายละเอียดว่า พระเจ้าทรงสร้างโลกเมื่อใดและด้วย
วิธีการใด อย่างไรก็ตาม ผู้ติดตามพระคริสต์ต้องไม่ปฏิเสธสิทธิอำนาจและความจริงของพระคัมภีร์ ไม่ว่า

Michael Faraday (นักเคมีคนสำคัญ)

Louis Pasteur (คิดค้นกระบวนการพาสเจอร์ไรซ์ทำให้หมูปกตภัยต่อการดื่ม และสร้างวัคซีนชุดแรกสำหรับโรคพิษสุนัข
บ้าและแอนแทรกซ์)

Max Planck (ได้รับการเรียกว่าเป็นบิดาแห่งทฤษฎีควอนตัม)

พระเจ้าทรงสร้างโลกเมื่อใดและด้วยวิธีการใด เราก็พร้อมใจกันยืนยันว่า พระเจ้าผู้มีอำนาจปกครองสูงสุดในปฐมกาล 1 คือผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งปวง

ปฐมกาล (ต่อเนื่อง)

ปฐมกาลยังพูดกับเราวันนี้

ปฐมกาล เป็นพระธรรมที่สำคัญสำหรับคริสเตียนในศตวรรษที่ 21 เพราะยังพูดความจริงต่อประเด็นที่คริสตจักรกำลังเผชิญอยู่ในวันนี้ เราเรียนรู้จากพระธรรมนี้ว่า

1. **ชีวิตมนุษย์มีคุณค่า** เพราะพระเจ้าทรงสร้างเราตามพระฉายาของพระองค์เอง (ปฐมกาล 1:26–27) ประเด็นสังคมร่วมสมัยอย่างการทำแท้งและการรุกรานชาติได้รับการชี้แนะจากพยานหลักฐานโบราณใน ปฐมกาล 1 และ 2 หากเราถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า ชีวิตมนุษย์ทุกชีวิตย่อมศักดิ์สิทธิ์และต้องได้รับการปกป้อง
2. **เรามีความรับผิดชอบที่จะดูแลโลกของเรา** พระเจ้ามอบหมายให้มนุษย์เป็นผู้รักษาดูแลโลกนี้ (ปฐมกาล 1:26–28) หลังจากแต่ละวันแห่งการทรงสร้าง พระเจ้ามองเห็นว่าสิ่งที่ทรงสร้างนั้นดี พระองค์แต่งตั้งมนุษย์ให้ดูแลสิ่งทรงสร้างอันดีงามของพระองค์ ดังนั้น ผู้เชื่อในพระคริสต์ควรให้คุณค่าต่อทุกมิติของแผ่นดินโลกในฐานะที่เป็นสิ่งทรงสร้างที่ดีของพระเจ้า
3. **คริสตจักรมีคำบัญชาจากพระเจ้าให้ประกาศและสร้างสาวก** พระเจ้าสัญญาว่าพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมจะเป็นพรแก่บรรดาประชาชาติทั้งสิ้น (ปฐมกาล 12:1–3) และในพันธสัญญาใหม่ พระเยซูมอบหมายคริสตจักรเพื่อทำให้พระมหาบัญชาสำเร็จ (มัทธิว 28:18–20)

งานมอบหมายบทที่ 2

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง

งานที่ 1: ทำงานแบบกลุ่ม

มอบหมายแต่ละเหตุการณ์สำคัญในสี่เหตุการณ์ของ ปฐมกาล 1-11 ให้กับสมาชิกกลุ่มแต่ละคน ซึ่งพวกเขาแต่ละคนจะเตรียมสรุปสั้น ๆ เพื่อนำเสนอตามแนวทางต่อไปนี้

- สรุปเรื่องราวตามพระคัมภีร์
- เหตุการณ์นั้นมีความสำคัญต่อประวัติศาสตร์พระคัมภีร์อย่างไร
- เหตุการณ์นั้นสอนเราอะไรในวันนี้

งานที่ 2: ทำงานแบบเดี่ยว

เลือกหนึ่งข้อ

- เขียนเค้าโครงโดยละเอียดความยาว 1-2 หน้า สำหรับคำเทศนาหรือการศึกษาพระคัมภีร์เกี่ยวกับหนึ่งในสี่เหตุการณ์ใหญ่ของ ปฐมกาล 1-11 คำเทศนาของคุณควรแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์นั้นมีความสำคัญต่อประวัติศาสตร์พระคัมภีร์อย่างไร และเหตุการณ์นั้นสอนเราอะไรในวันนี้
- เขียนเค้าโครงโดยละเอียดความยาว 1-2 หน้า สำหรับคำเทศนาหรือการศึกษาพระคัมภีร์เกี่ยวกับหนึ่งในสี่บุคคลที่สำคัญที่สุดใน ปฐมกาล 12-50 คำเทศนาของคุณควรแสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นเป็นต้นแบบในทางบวก หรือเป็นคำเตือนในทางลบสำหรับผู้เชื่อในวันนี้อย่างไร

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทถัดไป ให้ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทนี้ โปรดเตรียมตัวด้วยการศึกษาโจทย์แบบทดสอบมาอย่างรอบคอบ

แบบทดสอบบทที่ 2

- (1) เรามักจะแปลคำว่า *ไทราห์* เป็นคำว่าอะไร?
- (2) พระเยซูได้รับการนำเสนออย่างไรในพระธรรมแต่ละเล่มของเบญจบรรณ?
- (3) บอกหัวข้อสำคัญสี่หัวข้อของพันธสัญญาเดิมที่แนะนำไว้ในเบญจบรรณ
- (4) หัวข้อสำคัญของปฐมกาลคืออะไร?
- (5) บอกถึงสองส่วนหลักของปฐมกาล พร้อมทั้งชื่อพระคัมภีร์อ้างอิง
- (6) บอกถึงเหตุการณ์สำคัญสี่เหตุการณ์ใน ปฐมกาล 1-11
- (7) บอกชื่อของบุคคลสำคัญที่สุดสี่บุคคลใน ปฐมกาล 12-50
- (8) จงสรุปสาระสำคัญสามประการของพันธสัญญากับอับราฮัม
- (9) บอกความจริงเกี่ยวกับการทรงสร้างสามประการที่หักล้างคำสอนเท็จ
- (10) บอกความจริงสามประการที่ปฐมกาลสอนคริสตจักรในทุกวันนี้
- (11) เขียน ปฐมกาล 3:15 และปฐมกาล 12:3 จากการใช้ท่องจำ

บทที่ 3

อพยพ–เฉลยธรรมบัญญัติ

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ร่างเค้าโครงหัวข้อหลักของอพยพ–เฉลยธรรมบัญญัติ
- (2) รู้เนื้อหาสำคัญของอพยพ–เฉลยธรรมบัญญัติ
- (3) ระบุเหตุการณ์สำคัญของอพยพ–เฉลยธรรมบัญญัติ
- (4) เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างธรรมบัญญัติกับคริสเตียน
- (5) เชื่อมโยงข่าวสารของ *เบญจบรรณ* กับความต้องการของโลกในปัจจุบันได้

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน อพยพ เลวีนิติ กันดารวิถี และเฉลยธรรมบัญญัติ
- ▶ ท่องจำ อพยพ 3:14 เลวีนิติ 20:7–8 และเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4–5

บทนำสู่พระธรรมอพยพ, เลวีนิติ, กันดารวิถี, และ เฉลยธรรมบัญญัติ

พระธรรมอพยพไปจนถึงเฉลยธรรมบัญญัติ บันทึกเหตุการณ์ตั้งแต่ระยะแรกเริ่มของชนชาติอิสราเอล หนังสือเหล่านี้เล่าเรื่องการที่อิสราเอลได้รับการปลดปล่อยจากอียิปต์ การประทานธรรมบัญญัติที่ภูเขาซีนาย ปีเดือนแห่งการพเนจรในถิ่นทุรกันดาร และการเตรียมเข้าสู่ดินแดนแห่งพระสัญญา

เช่นเดียวกับปฐมกาล พระธรรมอพยพไปจนถึงเฉลยธรรมบัญญัติก็ได้รับการเขียนและเรียบเรียงโดยโมเสส อพยพเริ่มต้นหลังจากที่อิสราเอลพำนักอยู่ในอียิปต์มาแล้ว 400 ปี แม้จะมีความเห็นไม่ตรงกันบ้างเรื่อง

ศักราช แต่ปีที่เป็นไปได้มากที่สุดสำหรับเหตุการณ์อพยพออกจากอียิปต์คือปี 1446 ก่อนคริสตศักราช⁹ เฉลยธรรมบัญญัติ จบลงเมื่ออิสราเอลกำลังเตรียมเข้าสู่คานาอัน ประมาณปี 1405 ก่อนคริสตศักราช

อพยพ

หัวข้อหลักของอพยพ: การไถ่และความสัมพันธ์

อพยพนำเสนอหัวข้อหลักที่สำคัญสองหัวข้อ อพยพ 1-15 เน้นการที่พระเจ้าทรงไถ่อิสราเอลออกจากอียิปต์ ปัสกาถูกสถาปนาเพื่อระลึกถึงการไถ่นี้ ตลอดประวัติศาสตร์ของอิสราเอล การเฉลิมฉลองปัสกาจะเป็นอนุสรณ์รำลึกประจำทุกปีถึงพระคุณของพระเจ้าที่ทรงปลดปล่อยอิสราเอลให้พ้นจากพันธนาการ

อพยพ 16-40 เน้นความสัมพันธ์อันเปี่ยมพระคุณที่พระเจ้าทรงมีต่ออิสราเอล โดยจุดกึ่งกลางของความสัมพันธ์นี้คือการประทานธรรมบัญญัติที่ภูเขาซีนาย

อพยพ		
บทที่ 1-15	การไถ่จากอียิปต์	ปัสกา
บทที่ 16-40	ความสัมพันธ์กับพระยาห์เวห์	บัญญัติ 10 ประการ

⁹ คริสเตียนกลุ่มอีแวนเจลิคัลได้พิจารณาช่วงเวลาที่เป็นไปได้สองแนวสำหรับเหตุการณ์อพยพออกจากอียิปต์ ตาม 1 พงศ์กษัตริย์ 6:1 และ ผู้วินิจฉัย 11:26 วันที่มีแนวโน้มมากที่สุดคือปี 1446 ก่อนคริสตศักราช ขณะที่จากข้อมูลเชิงโบราณคดีและการตีความ 1 พงศ์กษัตริย์ 6:1 ในเชิงสัญลักษณ์ คริสเตียนกลุ่มอีแวนเจลิคัลบางส่วนสนับสนุนวันที่ประมาณปี 1275 ก่อนคริสตศักราช อย่างไรก็ตาม หากอ่าน 1 พงศ์กษัตริย์ และ ผู้วินิจฉัย แบบตรงไปตรงมา ก็ชี้ว่าปี 1446 ก่อนคริสตศักราช น่าจะเป็นวันที่เป็นไปได้มากที่สุด

ภาพรวมของอพยพ

การไถ่จากอียิปต์ (อพยพ 1-15)

อพยพเริ่มต้นด้วยการที่อิสราเอลชนทุกซ์จากการกดขี่ในอียิปต์ ฟาโรห์เคยต้อนรับครอบครัวของโยเซฟ มาก่อน แต่เวลาผ่านไป 400 ปี บรรดาเชื้อสายของยาโคบกลับถูกมองว่าเป็นภัยต่ออียิปต์ พระเจ้าทรงได้ยินเสียงร้องขอของประชากรของพระองค์ และทรงตั้งโมเสสให้เป็นดั่งผู้ช่วยกู้

เหตุการณ์สี่เหตุการณ์ที่นำเสนอภาพการไถ่อิสราเอลออกจากอียิปต์

- **การกำเนิดอย่างอัศจรรย์และการทรงเรียกโมเสส** ซึ่งเป็นคำตอบของพระเจ้าต่อเสียงร้องขอของประชากรของพระองค์
- **ภัยพิบัติ 10 ประการ** แสดงให้เห็นถึงอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า ภัยพิบัติไม่ใช่เพียงการสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์เท่านั้น แต่เป็นการโจมตีโดยตรงต่อเหล่าเทพเจ้าเทียมเท็จของอียิปต์ คนอียิปต์ถือว่าแม่น้ำไนล์เป็นแหล่งกำเนิดชีวิต แต่พระเจ้าเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเลือด หนึ่งในเทพีของคนอียิปต์ถูกพรรณนามามีรูปร่างเป็นกบ พระเจ้าจึงทรงส่งภัยพิบัติฝูงกบมา บุตรหัวปีของแต่ละครอบครัวของคนอียิปต์ ถือว่าเป็นของเหล่าทวยเทพ แต่พระเจ้าทรงเอาชีวิตบุตรหัวปีไป ภัยพิบัติทั้งหลายจึงแสดงให้เห็นแก่ตาทั้งต่อคนอียิปต์และคนอิสราเอลว่า พระยาห์เวห์มีอำนาจปกครองสูงสุดเหนือมนุษย์ทุกคน
- **บัสกา** เป็นการทำเครื่องหมายว่าอิสราเอลเป็นประชากรที่เลือกสรรของพระเจ้า เทศกาลนี้กลายเป็นอนุสรณ์รำลึกอันถาวรถึงกิจแห่งความรอดอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า
- **การข้ามทะเลแดง** แสดงให้เห็นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการช่วยกู้ประชากรของพระองค์

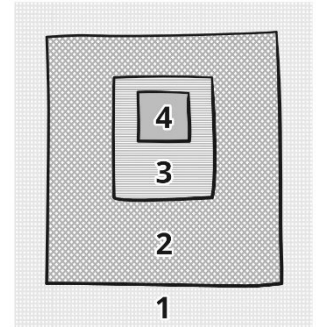
ความสัมพันธ์กับพระยาห์เวห์ (อพยพ 16-40)

พระเจ้าไถ่อิสราเอลมาเพื่อพระองค์จะสร้างความสัมพันธ์อันสนิทสนมกับประชากรของพระองค์ เหตุการณ์ต่าง ๆ ใน อพยพ 16-40 เกิดขึ้นที่ภูเขาซีนาย ที่นั่นพระเจ้าทรงพบกับประชากรของพระองค์และทำเครื่องหมายให้พวกเขาเป็นทรัพย์สินสมบัติอันล้ำค่าของพระองค์ (อพยพ 19:5)

สัญลักษณ์ที่เป็นเครื่องหมายแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระยาห์เวห์กับอิสราเอลมีสองอย่างดังนี้

1. **บัญญัติสิบประการทำหน้าที่เป็นโครงสร้างของพันธสัญญาสำหรับความสัมพันธ์นั้น**
เช่นเดียวกับการเข้าสู่หน้ดในพันธสัญญากับอับราฮัม การทำตามธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ทำให้รับความรอด ตรงกันข้าม การทำตามธรรมเนียมปฏิบัติเป็นผลที่เกิดจากการมีความสัมพันธ์กับพระยาห์เวห์

2. **พลับพลาทำหน้าที่เป็นสัญลักษณ์ที่มองเห็นได้ของการสถิตอยู่ของพระเจ้าท่ามกลางประชากรของพระองค์** เมื่อถูกตั้งไว้กลางค่ายพลับพลาจึงเป็นเครื่องเตือนใจอยู่เสมอว่า พระยาห์เวห์ประทับอยู่ท่ามกลางประชากรที่ได้รับการเลือกสรรของพระองค์

พลับพลาสอนแนวคิดเรื่องความบริสุทธิ์แก่อิสราเอล เมื่อชาวอิสราเอลเคลื่อนเข้าไปใกล้พลับพลา พวกเขาตระหนักว่าตนกำลังก้าวจาก (1) พื้นที่ไม่สะอาด (*นอกค่าย*) ไปสู่ (2) พื้นที่สะอาด (*ในค่าย*) แล้วต่อไปยัง (3) ตัวพลับพลาเอง ซึ่งบริสุทธิ์และแยกไว้สำหรับพระเจ้ากับพวกปุโรหิต อภิสุทธิสถาน (4) เป็นสัญลักษณ์ที่มองเห็นได้ของที่ประทับของพระเจ้า สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และถึงความคาดหวังของพระองค์ที่จะมีประชากรที่บริสุทธิ์

อพยพในพันธสัญญาใหม่

ในพันธสัญญาใหม่ พระเยซูเป็นแกะปัสกาที่สมบูรณ์แบบ (1 โครินธ์ 5:7) พระองค์ทำให้พระสัญญาต่าง ๆ เกี่ยวกับปัสกาและพลับพลาสำเร็จสมบูรณ์แบบ ยอห์นใช้คำกรีกสำหรับคำว่าพลับพลา (กิริยา) เพื่ออธิบายถึงพันธกิจของพระเยซูบนโลกนี้เมื่อเขาเขียนว่า “พระวาที่ทรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ [พลับพลา] ท่ามกลางเรา” (ยอห์น 1:14) อย่างเช่นพลับพลาแทนถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้าท่ามกลางประชากรของพระองค์ พระเยซูก็เป็นการสถิตอยู่ของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวง

พระธรรม	สอนอะไรเกี่ยวกับพระเจ้า	สัญลักษณ์
อพยพ	พระเจ้าสถิตอยู่	พลับพลา
เลวีนิติ	พระเจ้าบริสุทธิ์	เครื่องบูชา

หัวข้อหลักของเลวีนิติ: ความบริสุทธิ์

เป็นเรื่องน่าเสียดายที่เลวีนิติมักถูกละเลยโดยคริสเตียนจำนวนมาก แม้เลวีนิติจะบรรยายวิถีปฏิบัติที่ดูแปลกตาสำหรับเรา แต่หนังสือเล่มนี้สื่อสารสารสำคัญว่า พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ประสงค์ประชากรผู้บริสุทธิ์ พระธรรมเลวีนิติตอบคำถามที่ว่า “ประชากรของพระเจ้าควรดำเนินชีวิตอย่างไรในการสถิตอยู่ของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์?” หัวข้อหลักของเลวีนิติคือ ความบริสุทธิ์

การเข้าใจลำดับการจัดวางพระธรรมเลวีนิติในเบญจบรรณเป็นสิ่งสำคัญ พระเจ้าได้อิสราเอลออกจากอียิปต์แล้วและทรงเรียกพวกเขาให้มาหาพระองค์ เครื่องบูชาและธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นหนทางให้ได้ความโปรดปรานของพระเจ้า แต่เครื่องบูชาและธรรมเนียมปฏิบัติเรื่องกฎเกณฑ์แห่งความบริสุทธิ์ได้มอบกรอบการดำเนินชีวิตในการสถิตอยู่ของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

กุญแจสำคัญในการอ่านเลวีนิติอยู่ที่ดูสภาพซึ่งเห็นได้ใน เลวีนิติ 20:7-8 “เหตุฉะนั้นเจ้าจงชำระตัวให้บริสุทธิ์เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า จงรักษากฎเกณฑ์ของเราและทำตาม เราคือยาห์เวห์ผู้ชำระเจ้าให้บริสุทธิ์” เราได้รับคำสั่งให้ชำระตนเองและเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่เราต้องไม่ลืมเลยว่าพระองค์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ชำระเราให้บริสุทธิ์ พระเจ้าผู้สถิตอยู่โดยพระคุณในอพยพ คือพระเจ้าผู้ชำระอิสราเอลให้บริสุทธิ์ในเลวีนิติ พระเจ้าผู้ทรงเรียกเราให้มาหาพระองค์ คือพระเจ้าผู้ทำให้เราบริสุทธิ์

ภาพรวมของเลวีนิติ

ธรรมเนียมปฏิบัติเรื่องเครื่องบูชา (เลวีนิติ 1-7)

ราล์ฟ วูด ศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยเบย์เลอร์ เคยขอให้นักศึกษาในกลุ่มหนึ่งเปรียบเทียบคนสองคนคือ

1. นักวิชาการสมัยใหม่ผู้กล่าวว่า หลักคำสอนเรื่องบาป เป็นเพียงตำนานมมาย
2. เด็กที่เป็นคนนอกศาสนาคนหนึ่งที่ถูกโยกไปเป็นเครื่องบูชาบนแท่นบูชาในหมู่บ้านห่างไกล

ศาสตราจารย์วุฒิตามว่า “คนไหนอยู่ไกลจากความจริงมากกว่า?” ไม่นานนัก นักศึกษาก็ตระหนักว่า เด็กที่เป็นคนนอกศาสนา แม้จะดูกล้าหลังเพียงใด ก็เข้าใจบางสิ่งที่นักวิชาการสมัยใหม่ไม่เข้าใจ นั่นคือ ความบาปเรียกร้องให้มีเครื่องบูชา คนบาปจำเป็นต้องมีหนทางเพื่อลบบาป แม้เด็กที่เป็นคนนอกศาสนาคนนั้น จะแสวงหาการยกโทษด้วยวิธีที่ผิด แต่คนนอกศาสนาก็ยังเข้าใจว่าความบาปเรียกร้องให้มีการลบบาป¹⁰ ความจำเป็นที่จะต้องมีเครื่องบูชานั้นปรากฏอยู่ทั่วพระคัมภีร์ทั้งหมด

- ใน ปฐมกาล 3:21 พระเจ้าใช้หนังสัตว์ทำเสื้อผ้าให้อา담กับเอวา
- ใน ปฐมกาล 4:3-5 เครื่องบูชาที่ไม่สมควรของคาอินถูกปฏิเสธ
- ใน ปฐมกาล 22:14 อับราฮัม ตั้งชื่อสถานที่ถวายเครื่องบูชาว่า *ยาห์เวห์เยรีเรห์* หมายถึง “องค์พระเจ้าเป็นเจ้าจะจัดเตรียม” นี่แสดงให้เห็นว่า แม้แต่ความสามารถในการถวายเครื่องบูชาก็เป็นของประทานจากพระเจ้า ระบบการถวายเครื่องบูชาไม่ได้เป็นช่องทางเพื่อได้รับความรอดโดยการทำดีตรงกันข้าม การถวายเครื่องบูชาเป็นของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้า
- ใน เลวีนิติ ระบบการถวายเครื่องบูชาได้ถูกกำหนดขึ้น
- ใน ฮีบรู 9 และ 10 พระเยซูได้รับการพิจารณาว่าเป็นเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียวที่แบกรับความบาปสำหรับคนมากมาย

เลวีนิติ 1-7 นำเสนอธรรมเนียมบัญญัติเกี่ยวกับเครื่องบูชา เครื่องบูชาเหล่านี้ทำให้ชาวอิสราเอลเข้าถึงพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้

¹⁰ ถอดความจาก Jill Carattini, “Lamb of God” ที่ A Slice of Infinity, เมษายน 23, 2012

- **เครื่องบูชาเผาทั้งตัว:** เป็นการถวายเครื่องบูชาอันดับแรกในพันธสัญญาเดิม (เลวีนิติ 1) ก่อนที่จะฆ่าสัตว์ ผู้นมัสการจะวางมือของตนบนหัวของสัตว์ แสดงให้เห็นว่าแท้จริงแล้วเป็นตัวคนบาปเองที่สมควรรับโทษแห่งความตาย (เลวีนิติ 1:4-5) จากนั้นสัตว์ก็ถูกเผาทั้งตัวบนแท่นบูชา
- **ธัญบูชา:** เครื่องบูชาที่มักนำมาถวายคู่กับเครื่องเผาบูชาทั้งตัวหรือคานติบูชา (เลวีนิติ 2)
- **คานติบูชา:** การเฉลิมฉลองสามัคคีธรรมระหว่างพระเจ้ากับผู้นมัสการ (เลวีนิติ 3) เป็นการยืนยันความสัมพันธ์ตามพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับอิสราเอล เครื่องบูชานี้แบ่งปันร่วมกันระหว่างผู้นมัสการ ปุโรหิต และพระเจ้าเท่านั้น ส่วนที่เป็นของพระเจ้า (ไขมัน-ส่วนที่ดีที่สุด) จะถูกเผา ส่วนที่เหลือผู้นมัสการและปุโรหิตรับประทานได้
- **เครื่องบูชาล้างบาป:** ถวายเพื่อลบล้างความผิดที่เกิดจากการละเมิดธรรมบัญญัติโดยไม่เจตนา หรือจากการละเลยไม่ทำสิ่งที่ธรรมบัญญัติกำหนดไว้ (เลวีนิติ 4:1-5:13) ความบาปทำให้บุคคลนั้นไม่สะอาด เครื่องบูชานี้ทำให้เขากลับคืนสู่ความบริสุทธิ์สะอาด
- **เครื่องบูชาชดใช้บาป:** จัดการกับการละเมิดธรรมบัญญัติ โดยเฉพาะกรณีที่ต้องมีการชดใช้ค่าเสียหายและการคืนทรัพย์สิน (เลวีนิติ 5:14-6:7) เครื่องบูชานี้คล้ายกับเครื่องบูชาล้างบาปมาก แต่ดูเหมือนจะมุ่งถึงความผิดที่ร้ายแรงกว่า

แม้ในภายหลัง อิสราเอลจะทำการถวายเครื่องบูชาเป็นเพียงพิธีกรรม แต่ระบบการถวายเครื่องบูชาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อแทนถึงการกลับใจใหม่อย่างแท้จริง ความบาปที่กระทำด้วยความตั้งใจชัดเจนนั้นไม่สามารถปกคลุมได้ด้วยการถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ (กัณดารวิถี 15:30-31) การถวายที่ควรค่าต้องเป็นการถวายจากใจที่กลับใจใหม่อย่างแท้จริง

การสถาปนาปุโรหิต (เลวีนิติ 8-10)

เนื่องจากพระเจ้าบริสุทธิ์ ดังนั้นการนมัสการทั้งหมดจึงต้องกระทำตามแบบที่พระองค์กำหนด ใน อพยพ 32 แสดงให้เห็นผลลัพธ์ของการพยายามผสมผสานการนมัสการพระยาห์เวห์เข้ากับการนมัสการวัวทองคำ

ของอียิปต์¹¹ ใน เลวีนิติ 10 แสดงถึงการพิพากษาของพระเจ้าเหนือพวกที่นมัสการอย่างไม่เหมาะสม พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ประสงค์ให้เราเข้าหาพระองค์ตามแบบที่ทรงกำหนด

ธรรมเนียมปฏิบัติเรื่องสิ่งที่สะอาดและไม่สะอาด (เลวีนิติ 11-16)

ตลอด 400 ปี อิสราเอลอาศัยอยู่ในอียิปต์ ท่ามกลางชนต่างศาสนาที่ไม่ตระหนักเรื่องความบริสุทธิ์ เมื่อพระเจ้าทรงเรียกอิสราเอลให้เป็นผู้บริสุทธิ์ พวกเขาจึงต้องเรียนรู้ที่จะแยกออกจากบาปของบรรดาชนชาติรอบข้าง เพื่อที่อิสราเอลจะได้เป็นตัวแทนประกาศพระลักษณะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าต่อบรรดาประชาชาติ พระเจ้าใช้ธรรมเนียมปฏิบัติเรื่องสิ่งที่สะอาดและไม่สะอาดให้เป็นบทเรียนเชิงรูปธรรม เพื่อสอนความหมายของความบริสุทธิ์สะอาดหมดจด โดยอ้างอิงสิ่งที่มีในชีวิตประจำวัน (อาหาร การคลอดบุตร โรคผิวหนัง และของเหลวไหลจากร่างกาย) พระเจ้าแสดงให้เห็นว่าชีวิตทุกด้านเป็นของพระองค์

ความแตกต่างบางประการระหว่างสิ่งที่สะอาดกับไม่สะอาดอาจไม่ชัดเจนสำหรับผู้อ่านสมัยใหม่ คำอธิบายที่เป็นไปได้มากที่สุดประการหนึ่งคือ สัตว์สะอาด คือสัตว์ที่สอดคล้องกับสิ่งที่เราคาดว่าจะเห็นในลักษณะจำแนกประเภทของมัน ตัวอย่างเช่น สิ่งมีชีวิตที่อยู่ในน้ำแต่ไม่มีครีบหรือเกล็ด ถือว่าไม่สะอาด แมลงที่บินได้แต่มีขาหลายคู่ ก็ถือว่าไม่สะอาด¹² แม้เหตุผลของการจัดจำแนกจะไม่ชัดเจนเสมอไป แต่สาระสำคัญนั้นชัดเจนคือ ประชากรของพระเจ้าต้องแยกแยะสิ่งที่บริสุทธิ์สะอาดออกจากสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์สะอาด

กฎเกณฑ์แห่งความบริสุทธิ์: การดำเนินชีวิตกับพระเจ้า (เลวีนิติ 17-27)

ส่วนหลังของเลวีนิติ เปลี่ยนจากการพูดถึงพิธีถวายเครื่องบูชา ฐานะปุโรหิต และสิ่งบริสุทธิ์สะอาดในพิธีกรรม มาเน้นเรื่องการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ จุดประสงค์ของกฎเกณฑ์แห่งความบริสุทธิ์คือเรียกให้ชนอิสราเอลเป็นตัวอย่างของความบริสุทธิ์ในทุกด้านของชีวิต เช่น ความสัมพันธ์ในสังคม ครอบครัว เรื่องเพศ

¹¹ ดู อพยพ 32:4 (“โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์”) และอพยพ 32:5 (“พรุ่งนี้จะเป็นวันเทศกาลเลี้ยงถวายเกียรติพระยาห์เวห์”)

¹² สิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในน้ำควรมีทั้งครีบและเกล็ดเป็นปกติ ส่วนขาของแมลงก็สัมพันธ์กันกับการไต่คลานมากกว่าการบิน ดังนั้นสิ่งมีชีวิตเหล่านี้จึงมีลักษณะที่ไม่สอดคล้องกันกับสภาพปกติสำหรับชนิดของมัน

วันบริสุทธิ์ต่าง ๆ และการปฏิบัติต่อกันยากไว้ เป็นต้น การทรงเรียกให้บริสุทธิ์นั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของพระลักษณะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า “...เจ้าทั้งหลายต้องบริสุทธิ์ เพราะเราياه์เวห์พระเจ้าของเราเป็นผู้บริสุทธิ์” (เลวีนิติ 19:2)¹³ คำเตือนใจที่ว่า “เราคือياه์เวห์พระเจ้า” หรือ “เราคือياه์เวห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย” ปรากฏ 47 ครั้งในบทเหล่านี้ ความบริสุทธิ์ของประชากรของพระเจ้าจะต้องสะท้อนให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

เลวีนิติในพันธสัญญาใหม่

การประยุกต์ใช้เฉพาะเจาะจงหลายประการของเลวีนิติไม่ได้มีผลบังคับใช้อีกต่อไปนับจากพระคริสต์เสด็จมา พระองค์ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติสำเร็จสมบูรณ์แล้ว (มัทธิว 5:17 1 โครินธ์ 9:21 กาลาเทีย 6:2) อย่างไรก็ตาม หลักการเรื่องความบริสุทธิ์ที่สอนในเลวีนิติยังคงใช้ได้อยู่ ธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้เปิดเผยความบริสุทธิ์ของพระเจ้า คือความบริสุทธิ์ที่เป็นไปได้สำหรับผู้เชื่อทุกคนโดยผ่านทางพระคริสต์ (มัทธิว 5:48 1 โครินธ์ 1:2)

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติ

► หากเราเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยพระคุณ แล้วอะไรคือบทบาทเชิงปฏิบัติของธรรมเนียมปฏิบัติในชีวิตของเรา ในฐานะผู้เชื่อตามพันธสัญญาใหม่?

ในคริสตจักรปัจจุบัน ธรรมเนียมปฏิบัติมักถูกใช้แบบผิดความหมาย หลายคนคิดว่าธรรมเนียมปฏิบัตินั้นล้าสมัย และไร้ความหมายอย่างสิ้นเชิงไปแล้วสำหรับคริสเตียน พวกเขาอ้างคำเตือนของเปาโลต่อความพยายามทำให้พระเจ้าโปรดปรานโดยการทำตามธรรมเนียมปฏิบัติ (เช่น กาลาเทีย 2:16–21) แต่กลับเพิกเฉยต่อคำกล่าวอื่น ๆ อย่างเช่น “เรารู้ว่าธรรมเนียมปฏิบัติที่ดีถ้าใช้ให้ถูก” (1 ทิโมธี 1:8) คำกล่าวทั้งสองต้องได้รับการพิจารณาในการศึกษาของเราเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติในพันธสัญญาเดิมเพราะว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการ

¹³ แนวคิดเดียวกันนี้ถูกย้ำใน เลวีนิติ 20:7, 26 เลวีนิติ 21:8 ในพันธสัญญาใหม่ แนวคิดนี้ถูกย้ำใน 1 เปโตร 1:15–16 และพบเช่นกันใน มัทธิว 5:48

การดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม” (2 ทิโมธี 3:16)

บางคนคิดว่าการทำตามธรรมบัญญัติเป็นหนทางทำให้พระเจ้าโปรดปราน พวกเขาภูมิใจในตัวเองที่ใส่ใจ ยึดมั่นกับทุกรายละเอียดของธรรมบัญญัติได้

ผู้เชื่อในพระคริสต์ควรมีวิธีเข้าถึงธรรมบัญญัติได้อย่างไร? เราควรอ่านธรรมบัญญัติให้เป็นที่แจ้งการสำแดงถึงพระลักษณะของพระเจ้าซึ่งชี้นำประชากรของพระเจ้าได้ในทุกยุคทุกสมัย เมื่อเราอ่านธรรมบัญญัติข้อใด ๆ เราควรถามว่า “ธรรมบัญญัติข้อนี้เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระลักษณะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าและเกี่ยวกับข้อกำหนดอะไรสำหรับประชากรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์?” จากนั้นเราจึงควรพิจารณาว่าการเสด็จมาของพระคริสต์ได้เปลี่ยนแปลงวิธีการนำธรรมบัญญัตินั้นมาใช้อย่างไรบ้าง สุดท้าย เราควรประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันของเรา

ขั้นตอนการประยุกต์ใช้ธรรมบัญญัติในพันธสัญญาเดิมกับยุคปัจจุบัน

1. อ่านธรรมบัญญัติในพันธสัญญาเดิม
2. ค้นหาหลักการที่สอนหรือด้านของพระลักษณะของพระเจ้าที่ได้รับการเปิดเผย
3. มองหาการเปลี่ยนแปลงในการประยุกต์ใช้ที่เกิดขึ้นจากการเสด็จมาของพระคริสต์
4. กำหนดวิธีปฏิบัติสมัยใหม่โดยขึ้นอยู่กับหลักการที่ได้รับจากธรรมบัญญัติในพันธสัญญาเดิม

เพื่อนำต้นแบบนี้มาใช้ ขอให้พิจารณากฎแห่งการเก็บรวบรวมต่อไปนี้

► อ่าน เลวีนิติ 19:9-10

1. กฎในยุคโบราณกล่าวว่า “...ห้ามเก็บผลที่สวนของงุ่นจนหมด ห้ามเก็บองุ่นที่ตกในสวนของเจ้า จงเหลือไว้ให้คนยากจนและคนต่างดาวบาง...”

2. กฎนั้นขึ้นอยู่กับพระลักษณะของพระเจ้าคือ “เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเรา” พระเจ้าเอาใจใส่คนยากจน พระองค์รักผู้ขัดสน¹⁴
3. พระเยซูเป็นต้นแบบของการเอาใจใส่ต่อผู้ขัดสนตลอดเวลาในการทำพันธกิจของพระองค์บนโลกนี้ พระเยซูไม่ได้เปลี่ยนกฎนี้ แต่พระองค์กลับแสดงให้เห็นหลักการนี้ในพันธกิจประจำวันของพระองค์
4. ในสังคมเกษตรกรรม แนวทางปฏิบัติสมัยใหม่อาจใกล้เคียงกับแนวทางของอิสราเอล นั่นคือการเหลืออาหารไว้ให้ผู้ขัดสนมาเก็บรวบรวมไป ในสังคมอุตสาหกรรม แนวทางปฏิบัติสมัยใหม่อาจรวมถึงการบริจาคเงินหรือช่วยเหลือคนยากจนในทางปฏิบัติ การประยุกต์ใช้อาจแตกต่างกันไป แต่หลักการก็ยังคงมีผลบังคับใช้ได้ในทุกสังคม ประชากรของพระเจ้าต้องรักและเอาใจใส่คนยากจน เหมือนที่พระเจ้าเองทรงรักและเอาใจใส่คนยากจนนั้น เรื่องนี้ได้รับการย้ำอีกครั้งใน 1 ยอห์น 3:17–18 และ ยากอบ 2:14–16 หลักการเรื่องกฎของการเป็นพลเมืองในยุคโบราณนี้นำมาใช้ได้กับพวกเราในปัจจุบัน

เลวีนิติ 19 ทำหน้าที่เป็นต้นแบบสำหรับวิธีการตีความเรื่องกฎเกณฑ์แห่งความบริสุทธิ์ทั้งหมด โดยเรียกประชากรของพระเจ้าให้ดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์ในทุกด้านของชีวิต บางส่วนของ เลวีนิติ 19 สะท้อนถึงบัญญัติสิบประการ ขณะที่บางส่วนตั้งอยู่บนธรรมเนียมบัญญัติเรื่องการถวายบูชา แนวคิดเรื่องสิ่งที่ไม่สะอาดและไม่สะอาด หรือความรักต่อเพื่อนบ้าน ข้อกำหนดทั้งหมดนี้ต่างยืนยันถึงพันธะหน้าที่ของเราที่ต้องเป็นผู้บริสุทธิ์ ดังที่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราทรงบริสุทธิ์

¹⁴ เพื่อค้นหาหลักการ เรามักต้องถามว่า “เพราะเหตุใดพระเจ้าจึงให้คำสั่งนี้?” ตัวอย่างเช่น พระเจ้าห้ามเจ้าหน้าที่ไม่ให้ยึดเครื่องไม้แป้งของชายคนหนึ่ง (เฉลยธรรมบัญญัติ 24:6) เพราะอะไร? นี่จะเป็นการยึดเครื่องมือทำมาหากินของชายคนนั้น การเข้าใจเหตุผลสำหรับคำสั่งนี้จะช่วยเราให้ค้นพบหลักการสากลที่สอนไว้

กัณฑ์การวิถึ

ชื่อเรื่องและโครงสร้างของกัณฑ์การวิถึ

ชื่อในภาษากรีกของพระธรรมเล่มที่สี่ของพันธสัญญาเดิม (“จำนวนตัวเลข”) มาจากสำมะโนประชากรสองฉบับที่เป็นส่วนหนึ่งของพระธรรมนี้ ฉบับหนึ่งตอนเริ่มต้นและฉบับหนึ่งตอนท้าย ชื่อเรื่องภาษาฮีบรู (“ในถิ่นแห่งแล้งกัณฑ์การ”) อ้างอิงถึงช่วง 40 ปีของการร่อนเร่พเนจรในถิ่นแห่งแล้งกัณฑ์การหลังจากอิสราเอลออกจากภูเขาซีนาย กัณฑ์การวิถึแสดงให้เห็นผลที่ตามมาอันเลวร้ายของการไม่เชื่อฟังพระเจ้า ผลลัพธ์ของการไม่เชื่อฟังของอิสราเอล ทำให้คนในรุ่นนั้นทั้งหมดล้มหายตายจากไปในช่วง 40 ปีของการร่อนเร่พเนจรในถิ่นแห่งแล้งกัณฑ์การ

กัณฑ์การวิถึไม่เหมือนกับพระธรรมอื่น ๆ ในเบญจบรรณ กัณฑ์การวิถึไม่มีแบบแผนวรรณกรรมที่ชัดเจน แม้หนังสือจะเรียงตามลำดับเวลา แต่ก็ไม่มีโครงสร้างอื่นใดที่ครอบคลุม ในทางตรงกันข้าม กัณฑ์การวิถึมีเนื้อหาที่อ่านได้เหมือนเป็นบันทึกการเดินทางซึ่งรวมรูปแบบเนื้อหาที่แตกต่างกันไว้หลายประเภท ได้แก่ เรื่องเล่า กวี คำเผยพระวจนะ คำอวยพร ธรรมบัญญัติ และสำมะโนประชากรสองฉบับ

หัวข้อหลักของกัณฑ์การวิถึ: ผลที่ตามมาของการไม่เชื่อฟัง

แม้ว่ากัณฑ์การวิถึจะประกอบไปด้วยรูปแบบเนื้อหาที่แตกต่างกันหลายประเภท แต่จุดประสงค์พื้นฐานนั้นชัดเจนคือ เพื่อแสดงให้เห็นผลที่ตามมาของการไม่เชื่อฟังของอิสราเอล และแสดงให้เห็นถึงความสัตย์ซื่ออย่างต่อเนืองของพระเจ้าต่ออิสราเอล “ถ้าเราไม่มีความสัตย์จริง พระองค์ก็ยังไม่ทรงไว้ซึ่งความสัตย์จริง เพราะพระองค์จะไม่ทรงเป็นพระองค์เองไม่ได้” (2 ทิโมธี 2:13)

ภาพรวมของกัณฑ์การวิถึ

อิสราเอลที่ซีนาย (กัณฑ์การวิถึ 1:1–10:10)

กัณฑ์การวิถึเริ่มต้นด้วยสำมะโนประชากรฉบับหนึ่งในขณะที่พวกเขาเตรียมตัวออกจากภูเขาซีนาย และเดินทางไปยังดินแดนแห่งพระสัญญา สำมะโนประชากรนี้ตามมาด้วยคำแนะนำต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดตั้งค่าย ธรรมบัญญัติต่าง ๆ ที่อิสราเอลต้องปฏิบัติตาม และการเตรียมตัวออกเดินทาง

อิสราเอลในถิ่นแห่งแสงกันดาร (กันดารวิถี 10:11–21:35)

ตอนกลาง ๆ ของกันดารวิถี บันทึกช่วงปีต่าง ๆ ของการร่อนเร่พเนจรในถิ่นแห่งแสงกันดาร ซึ่งเป็นผลที่ได้รับจากการไม่เชื่อฟังของพวกเขาที่คาเดช แมื่ก่อนความล้มเหลวในการเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา ความไม่เชื่อของอิสราเอลก็ปรากฏให้เห็นแล้วจากการบ่นว่าที่ทาเบรธาห์ (กันดารวิถี 11:1–3) การบ่นเรื่องมานาที่ขีบโรทห์ทธาอาวาทห์ (กันดารวิถี 11:4–35) และการกบฏของอาโรนกับมิเรียมต่อการนำของโมเสส (กันดารวิถี 12:1–16)

หลังจากพวกผู้สอดแนมรายงานถึงภารกิจของพวกเขาในการเข้าไปยังคานาอัน ประชาชนก็ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระสัญญาแห่งชัยชนะของพระเจ้า พระเจ้าพิพากษาโดยประหารชีวิตพวกผู้สอดแนมที่ไม่เชื่อให้ตายด้วยภัยพิบัติ และพระองค์ประกาศว่าจะไม่มีใครเลยที่อายุเกิน 20 ปีที่จะได้เข้าไปในดินแดนแห่งพระสัญญา ยกเว้นคาเลบและโยชูวา

ตอนที่เหลือของส่วนนี้รวมถึงชุดธรรมเนียมปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับเครื่องบูชา การพิพากษาเหนือการกบฏของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม การยืนยันถึงเชื้อสายปุโรหิตของอาโรน และธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพลับพลาและสิ่งที่ไม่สะอาด แมื่นักวิชาการบางคนมองว่าลำดับนี้เป็นแบบสุม แต่ส่วนนี้แสดงให้เห็นถึงพระคุณของพระเจ้าต่ออิสราเอล โดยสิ่งที่ตามมาจากถ้อยคำพิพากษา คือการรื้อฟื้นธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับเครื่องบูชาขึ้นมาใหม่ พระเจ้าแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ทอดทิ้งประชากรของพระองค์ เหมือนกับธรรมเนียมปฏิบัติที่ซึนยาบที่แสดงให้เห็นถึงการเอาใจใส่ดูแลด้วยพระคุณของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ ธรรมเนียมปฏิบัติในกันดารวิถีก็แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเอาใจใส่ดูแลอิสราเอลแม้ว่าพวกเขาจะไม่เชื่อฟังก็ตาม ในทำนองเดียวกัน การยืนยันถึงเชื้อสายปุโรหิตของอาโรนและธรรมเนียมปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับพลับพลา ก็แสดงให้เห็นถึงความสำคัญอย่างต่อเนื่องของพลับพลาและฐานะปุโรหิตต่ออิสราเอล พระเจ้าไม่ได้หลงลืมอิสราเอล พระองค์จะประทับท่ามกลางประชากรของพระองค์เสมอไป

ใน กันดารวิถี 21 ประชาชนต้องประสบกับภัยพิบัติจากงูพิษ เพราะพวกเขา กบฏ (“งูพิษ” หมายถึงงูที่มีพิษร้ายแรง) พระเจ้าตอบสนองต่อการกลับใจใหม่ของประชาชนโดยสั่งให้โมเสสนำงูทองสัมฤทธิ์ไปแขวนไว้บนเสาดันหนึ่ง โดยการมองดูที่งูนั้น คนที่ถูกงูกัดจะรอดชีวิต ในพระธรรมยอห์น พระเยซูชี้ไปที่เรื่องนี้ว่าเป็น

เงาสะทอนถึงการงานแห่งการช่วยไ้รอดของพระองค์สำหรับทุกคนที่มองดูพระองค์ด้วยความเชื่อ (ยอห์น 3:14-16)

อิสราเอลบนที่ราบโมอับ (กัณดารวิถี 22:1-36:13)

ส่วนสุดท้ายของกัณดารวิถีแสดงถึงการเตรียมตัวครั้งที่สองของอิสราเอลเพื่อเข้าสู่คานาอัน เรื่องราวในบทตอนเหล่านี้เกิดขึ้นประมาณ 40 ปีหลังจากเปิดตัวพระธรรม เนื่องจากการไม่เชื่อฟังทำให้การเดินทาง 11 วันยืดยาวไปเป็น 40 ปี (เฉลยธรรมบัญญัติ 1:2-3)

ในช่วงปีที่คั่นระหว่างนั้น ชนรุ่นทั้งหมดของชาวอิสราเอลที่ไม่เชื่อได้ตายลง ไม่มีการตายใด ๆ ใน กัณดารวิถี 15-21 ที่เกิดจากการโจมตีของศัตรู การตายของชนรุ่นที่ไม่เชื่อนั้นเป็นผลจากการพิพากษาของพระเจ้า ไม่ใช่เพราะความเข้มแข็งของศัตรูของอิสราเอล¹⁵

ขณะที่อิสราเอลรอคอยอยู่บนที่ราบโมอับ เจ้านายของชาวโมอับคือบาลาคได้ว่าจ้างบาลาอัมให้ประกาศถ้อยคำแช่งสาปเหนืออิสราเอล พระเจ้าเปลี่ยนคำแช่งสาปของบาลาอัมให้กลายเป็นพรต่ออิสราเอล คำอวยพรของบาลาอัมนั้นรวมถึงหนึ่งในคำเผยพระวจนะอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ในพันธสัญญาเดิมด้วย (กัณดารวิถี 24:17) แม้ว่าอิสราเอลจะไม่เชื่อฟัง แต่พระเจ้าก็ยังคงปกป้องชนชาติของพระองค์ต่อไป

เรื่องราวการปกป้องของพระเจ้าเหนืออิสราเอลนี้ตามมาติด ๆ ด้วยอีกเรื่องราวแห่งการพิพากษา อิสราเอลหันไปหาบรรดาเทพเจ้าของชาวโมอับ และพวกเขาถูกพิพากษาให้ตายด้วยภัยพิบัติ ชาวอิสราเอลที่ตายครั้งนี้เป็นจำนวน 24,000 คน (กัณดารวิถี 25:1-9) นี่เป็นอีกครั้งที่ผลที่ตามมาของการไม่เชื่อฟังปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน

ต่อจากนั้นก็เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสามะโนประชากรฉบับที่สอง การเตรียมตัวออกจากที่ราบโมอับ การทบทวนธรรมบัญญัติเกี่ยวกับเครื่องบูชา คำสั่งเรื่องการแบ่งดินแดน พระเจ้าไม่ได้หลงลืมประชากรของพระองค์เลย

¹⁵ เหมือนกัน ใน โยชูวา 7 ประชาชนตายที่เมืองอัยเพราะความบาปของอาคาน ไม่ใช่เพราะความเข้มแข็งของเมืองอัย

ชนรุ่นเก่า (กัณฑ์ดารวิถี 1-14)	ชนรุ่นใหม่ (กัณฑ์ดารวิถี 21-36)
สำเนาประชากรฉบับแรก มีนักรบ 603,550 คน (กัณฑ์ดารวิถี 1)	สำเนาประชากรฉบับที่สอง มีนักรบ 601,730 คน (กัณฑ์ดารวิถี 26)
การเดินทางจากซีนาย ไปยัง คาเดช	การเดินทางจาก คาเดช ไปยัง โมอับ
ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับการชำระให้บริสุทธิ์ (กัณฑ์ดารวิถี 4-9)	ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับการถวายบูชาและ การสาบาน (กัณฑ์ดารวิถี 28-30)

กัณฑ์ดารวิถีในพันธสัญญาใหม่

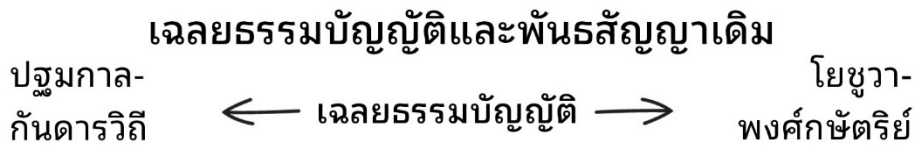
เปาโลชี้ไปที่ความบาปของอิสราเอลที่โมอับ โดยยกเรื่องการปฏิเสธสิทธิอำนาจและการบ่นว่าของอิสราเอลมาเป็นคำเตือนต่อชาวโครินธ์ (1 โครินธ์ 10:1-11) ผู้เชื่อในพันธสัญญาใหม่เหล่านี้ตกอยู่ในอันตรายของความล้มเหลวอย่างเดียวกัน เปาโลเตือนว่า “เพราะเหตุนี้คนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังไม่ให้ล้มลง” (1 โครินธ์ 10:12) พร้อมกับคำเตือนนี้ เปาโลได้หนุนใจผู้อ่านว่า “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับท่านทั้งหลาย นอกเหนือการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ พระเจ้าทรงซื่อสัตย์ พระองค์จะไม่ทรงให้พวกท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ และเมื่อถูกทดลอง พระองค์จะทรงให้มีทางออกด้วย เพื่อพวกท่านจะมีกำลังทนได้” (1 โครินธ์ 10:13)

ในพระธรรมฮีบรู ผู้เขียนเตือนผู้เชื่อทั้งหลายว่า การไม่เชื่อทำให้อิสราเอลไม่ได้เข้าไปยังคานาอัน เนื่องจากอิสราเอลมีใจแข็งกระด้าง พวกเขาจึงไม่ได้เข้าไปในดินแดนแห่งพระสัญญา ในทำนองเดียวกัน ผู้อ่านพระธรรมฮีบรูที่มีใจชั่วเนื่องจากการไม่เชื่อ ก็จะได้ไม่ได้เข้าในการพักสงบตามสัญญาโดยผ่านทางชาวประเสริฐ (ฮีบรู 3:7-4:11)

เฉลยธรรมบัญญัติ

หัวข้อหลักของเฉลยธรรมบัญญัติ: การรื้อฟื้นพันธสัญญา

เฉลยธรรมบัญญัติ เป็นหนึ่งในพระธรรมที่สำคัญของพันธสัญญาเดิม เนื่องจากมองย้อนกลับไปยังพระธรรม ปฐมกาล-กัณดารวิถี และขณะเดียวกันก็ชี้ไปข้างหน้าสู่พระธรรม โยชูวา-พงศกษัตริย์ เฉลยธรรมบัญญัติเป็นพระธรรมที่เป็นจุดสูงสุดของหมวดเบญจบรรณ และเป็นรากฐานของพระธรรมหมวดประวัติศาสตร์ ตลอดส่วนที่เหลือของพันธสัญญาเดิม ผู้เผยพระวจนะจะใช้หลักการที่สอนไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติเป็นไม้วัดสำหรับอิสราเอล

ชื่อภาษากรีกของพระธรรมนี้หมายถึง “ธรรมบัญญัติที่สอง” ธรรมบัญญัติที่สองนี้ไม่ได้ร่างขึ้นใหม่แต่เป็นการรื้อฟื้นพันธสัญญาเพื่อชนรุ่นใหม่ แม้ว่าอิสราเอลจะไม่สัตย์ซื่อในถิ่นแห่งแล้งกันดาร แต่พระเจ้าก็ไม่หลงลืมประชากรของพระองค์ เฉลยธรรมบัญญัติแสดงให้เห็นว่า พันธสัญญาที่ทำไว้กับอับราฮัมและโมเสส นั้นยังคงมีผลบังคับใช้อยู่

ภาพรวมของเฉลยธรรมบัญญัติ

เฉลยธรรมบัญญัติประกอบด้วยคำปราศรัยของโมเสสสามครั้ง คำปราศรัยเหล่านี้ย้อนกลับไปทบทวนประวัติศาสตร์ของอิสราเอลและมองไปข้างหน้าถึงอนาคตของพวกเขาในฐานะประชากรของพระเจ้า

คำปราศรัยครั้งที่ 1 – ประวัติศาสตร์: สิ่งที่พระเจ้าได้ทำ (เฉลยธรรมบัญญัติ 1-4)

ในคำปราศรัยแรก โมเสสทบทวนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ซึ่งไม่ได้เป็นการทบทวนแบบเรียงง่าย แต่เป็นการทบทวนประวัติศาสตร์เชิงศาสนศาสตร์ การทบทวนนี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการยึดมั่นในพันธสัญญา แสดงถึงผลที่ตามมาของการไม่เชื่อฟังของอิสราเอลเมื่อพวกเขาปฏิเสธที่จะเข้าสู่คานาอัน จากนั้นจึงแสดงให้เห็นการปกป้องของพระเจ้าเมื่ออิสราเอลเชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์ โมเสส

ถึงกับชี้มาที่ตัวเองว่าเป็นตัวอย่างของคนที่ไม่ได้เข้าสู่คานาอันเนื่องจากการไม่เชื่อฟัง อิสราเอลต้องไม่ลืมพันธสัญญาของพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:9, 23)

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่อง *Deuteronomic Theology*

คำปราศรัยครั้งแรกของโมเสสใน เฉลยธรรมบัญญัติ 1-4 แสดงถึงหลักการที่สำคัญเพื่อเข้าใจประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม หลักการนี้เรียกว่า *deuteronomic theology* หรือกฎแห่งการหวนและการเก็บเกี่ยว ในพันธสัญญาใหม่ เปาโลอ้างอิงหลักการนี้ใน กาลาเทีย 6:7 ว่า “อย่าหลงเลย ท่านจะล้อเล่นกับพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าใครหวนอะไรลง ก็จะได้รับเกี่ยวสิ่งนั้น”

หลักการนี้เรียกว่า “deuteronomic theology” เพราะเป็นคำแถลงที่ชัดเจนที่สุดในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ โมเสสสัญญาว่า ถ้าหากอิสราเอลยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า พวกเขาจะได้รับพระพรของพระเจ้า แต่ถ้าพวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้า พวกเขาจะเก็บเกี่ยวการพิพากษาของพระเจ้า หลักการนี้แสดงให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่าในพันธสัญญาเดิม

- เมื่ออิสราเอลเชื่อฟังคำบัญชาของพระเจ้าที่ให้ไว้กับโยชูวา พวกเขาชนะศึกสงครามในคานาอัน เมื่ออาคานฝ่าฝืนคำบัญชาของพระเจ้า เขาได้นำความพ่ายแพ้มาให้อิสราเอล
- เมื่อดาวิดสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า เขาปราบกอลิอัทได้ เขาได้ขึ้นเป็นกษัตริย์และปราบพวกศัตรูของอิสราเอลได้ เมื่อเขาทำบาปกับบัทเชบา เขาต้องทนทุกข์กับความขัดแย้งภายในครอบครัวของตัวเองและกับสงครามกลางเมืองที่เกิดขึ้นในอาณาจักร
- ตลอดทั้งพระธรรม 1 และ 2 พงศ์กษัตริย์ ผู้เขียนแสดงให้เห็นว่าประวัติศาสตร์อิสราเอลถูกหล่อหลอมขึ้นด้วยความสัตย์ซื่อของอิสราเอลต่อพระเจ้า หรือด้วยความไม่สัตย์ซื่อของพวกเขาต่อพระเจ้า เมื่อยูดาห์สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ พวกเขาได้รับการอวยพรจากพระเจ้า เมื่อยูดาห์หันไปนมัสการรูปเคารพ พระเจ้าส่งพวกเขาให้ไปเป็นเชลยศึก
- ผู้เผยพระวจนะเตือนอิสราเอลอยู่บ่อยครั้งว่า “พระเจ้าจะส่งการพิพากษามาเพราะการไม่เชื่อฟังของพวกท่าน”

มีความจริงที่สมดุบบางประการซึ่งเราไม่ควรมองข้ามเมื่อพูดถึง deuteronomic theology เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์แบบภาพรวมทั้งเล่ม เราเห็นว่าหลักการเรื่องการหว่านและการเก็บเกี่ยวไม่ได้เป็นกฎตายตัวสำหรับทุกสถานการณ์ บางครั้งพระเจ้ามีวัตถุประสงค์ที่มีอำนาจสูงสุดเหนือมุมมองอันจำกัดของเรา

เพื่อน ๆ ของโยบพยายามประยุกต์ใช้หลักการ deuteronomic theology กับความทุกข์ยากของโยบ แต่พระเจ้าแสดงให้เห็นว่าโยบกำลังทนทุกข์แม้ว่าเขาไม่ได้มีความผิดอะไรเลย เขาไม่ได้กำลังเก็บเกี่ยวผลของบาปส่วนตัวของเขา

ใน ยอห์น 9 พวกสาวกของพระเยซูพยายามประยุกต์ใช้หลักการนี้กับชายตาบอดผู้ที่พระเยซูทรงรักษา พวกเขาถามว่า “พระอาจารย์ ใครทำบาป คนนี้หรือพ่อแม่ของเขา เขาถึงเกิดมาตาบอด?” พระเยซูตอบว่าชายคนนี้นั้นทนทุกข์ด้วยเหตุผลคือ “...เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา” (ยอห์น 9:2-3)

เฉลยธรรมบัญญัติ (ต่อเนื่อง)

ภาพรวมของเฉลยธรรมบัญญัติ (ต่อเนื่อง)

คำปราศรัยครั้งที่ 2 – กฎหมาย: สิ่งที่พระเจ้าประสงค์ให้ทำ (เฉลยธรรมบัญญัติ 5-26)

หัวใจของเฉลยธรรมบัญญัติ คือการทบทวนพันธสัญญา ใน เฉลยธรรมบัญญัติ 5-11 โมเสสทบทวนข้อกำหนดทั่วไปของธรรมบัญญัติ ใน เฉลยธรรมบัญญัติ 12-26 โมเสสประยุกต์ใช้พันธสัญญากับเงื่อนไขเฉพาะในสังคมอิสราเอล บทเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพันธสัญญาที่มีอยู่จะถูกนำไปใช้กับชีวิตใหม่ของอิสราเอลในคานาอันอย่างไร¹⁶

¹⁶ เฉลยธรรมบัญญัติ 22:8 เป็นตัวอย่าง “เมื่อท่านสร้างบ้านใหม่ จงก่อขอบขึ้นกันไว้ที่ดาดฟ้าหลังคา เพื่อท่านจะไม่ทำให้อุบัติตกบนบ้านของท่าน เพราะมีคนตกลงมาจากหลังคา” กฎนี้ไม่ได้รวมอยู่ใน อพยพ หรือ เลวีนิติ กฎที่เกี่ยวข้องกับการสร้างบ้านนี้ไม่จำเป็นสำหรับผู้อยู่ในถิ่นแห่งแล้งกันดาร แต่จำเป็นสำหรับสภาพแวดล้อมใหม่ในเมืองที่ก่อตั้งขึ้นในคานาอัน แม้ว่าการประยุกต์ใช้จะใหม่ แต่หลักการไม่ได้ใหม่ เฉลยธรรมบัญญัติ 22:8 ประยุกต์ใช้หลักการที่ถูกกล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า “...เจ้า... จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง...” (เลวีนิติ 19:18) ซึ่งเกี่ยวข้องกับ อพยพ 20:13 ที่ว่า “ห้าม

โมเสสเริ่มต้นการทบทวนธรรมบัญญัติด้วยบัญญัติสิบประการ หลักการสองประการที่เป็นรากฐานของพันธสัญญา ได้แก่

1. **ความยำเกรงพระเจ้า** ใน เฉลยธรรมบัญญัติ 5:29 พระเจ้าตรัสว่า “โอ อยากให้พวกเขาที่มีใจเช่นนี้ อยู่เสมอ คือใจที่ยำเกรงเราและรักษาบัญญัติทั้งสิ้นของเรา เพื่อจะเป็นการดีต่อพวกเขาตลอดชั่วลูกหลานของเขาเป็นนิตย์” ความยำเกรงพระเจ้าอย่างเหมาะสมจะปกป้องอิสราเอล
2. **ความรักต่อพระเจ้า** เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5 เป็นหัวใจของพันธสัญญา “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์เท่านั้นทรงเป็นพระเจ้าของเรา ท่านจงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจและสุดกำลังของท่าน”¹⁷ ต่อมาพระเยซูจะชี้ให้เห็นสิ่งนี้เป็นพระบัญญัติข้อแรกและข้อสำคัญ (มัทธิว 22:37-38)

หลักการทั้งสองประการคือ ความยำเกรงพระเจ้าและความรักต่อพระเจ้า ไม่ได้คัดค้านกัน ทั้งความยำเกรงและความรักล้วนเป็นเงื่อนไขของความสัมพันธ์ ในพันธสัญญาเดิม ความยำเกรงพระเจ้าหมายถึงการใช้ชีวิตในความสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับพระเจ้า ความยำเกรงพระเจ้าไม่ใช่ความกลัวแบบทาส แต่เป็นการตระหนักรู้ว่าถูกต้องว่าพระเจ้าเป็นผู้ใดและการที่เราตอบสนองพระองค์ ความยำเกรงและความรักเป็นคำที่มีความหมายในเชิงบวกทั้งสองคำ

ส่วนที่เหลือของคำปราศรัยนี้ขยายสองหลักการดังกล่าวและประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน ผ่านการทบทวนบัญญัติสิบประการ และการประยุกต์ใช้ธรรมบัญญัติต่อการดำเนินชีวิตในคานาอัน โมเสส แสดงให้เห็นว่าความยำเกรงพระเจ้าและความรักต่อพระเจ้าปรากฏให้เห็นอย่างไรในชีวิตประจำวัน ธรรมบัญญัติไม่ใช่เพียงรายการกฎเกณฑ์ แต่คือหนทางแห่งการดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์ที่เต็มไปด้วยความรักต่อพระเจ้า

ฆ่าคน” อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติตามคำสั่งนี้ไม่เพียงแต่เป็นการไม่ฆ่าคนเท่านั้น แต่ยังเป็นการปกป้องมนุษย์คนอื่น ๆ อย่างจริงจังอีกด้วย

¹⁷ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5 เรียกว่า *Shema*

คำปราศรัยครั้งที่ 3 – คำเผยพระวจนะ: สิ่งที่พระเจ้าจะทำ (เฉลยธรรมบัญญัติ 27-31)

เมื่อมองไปยังอนาคต คำปราศรัยสุดท้ายของโมเสสจึงเป็นการเตรียมอิสราเอลให้พร้อมสำหรับการถ่ายโอนความเป็นผู้นำจากโมเสสไปสู่อโยชูวา และทำทนายให้อิสราเอลยังคงสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา

เฉลยธรรมบัญญัติ 27-28 บันทึกคำแนะนำสำหรับพิธีรื้อฟื้นพันธสัญญาซึ่งเกิดขึ้นหลังจากอิสราเอลเข้าสู่คานาอัน ในพิธีนี้ อิสราเอลต้องสร้างแท่นบูชาใกล้ ๆ กับเซเคม คือเมืองที่ตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างภูเขาเอบาล กับ ภูเขาเกอร์ซิม เผ่าต่าง ๆ จะแบ่งครึ่งออกเป็นสองกลุ่ม โดยกลุ่มหนึ่งอยู่บนภูเขาลูกหนึ่ง และอีกกลุ่มหนึ่งอยู่บนภูเขาอีกลูกหนึ่ง พวกเขาจะขบถบดคำเตือนแห่งพันธสัญญา และประชาชนจะชานรับด้วยคำอวยพรและคำสาปแช่งแห่งพันธสัญญา พิธีนี้เกิดขึ้นจริงใน โยชูวา 8:30-35 นี่เป็นวิธีการอันทรงพลังเพื่อเตือนชนรุ่นใหม่ที่ข้อมูกพันของพันธสัญญา

เฉลยธรรมบัญญัติ 29-30 บันทึกข่าวสารสุดท้ายของโมเสส หลังจากการเตือนอิสราเอลถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในอดีต โมเสสทำนายล่วงหน้าว่าอิสราเอลจะหันไปหาเทพเจ้าอื่น ๆ และจะถูกกวาดล้างไปเป็นเชลย อย่างไรก็ตาม เขายังทำนายล่วงหน้าถึงพระเมตตาของพระเจ้าในการนำพวกเขากลับคืนสู่ดินแดน โมเสสปิดท้ายด้วยการให้พวกเขาเลือกตั้งนี้ว่า “ข้าพเจ้าขออัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแช่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจงเลือกเอาข้างชีวิตเพื่อท่านและลูกหลานของท่านจะได้มีชีวิตอยู่” (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:19)

ใน เฉลยธรรมบัญญัติ 31 โมเสสได้มอบหมายโยชูวาให้เป็นผู้สืบตำแหน่งของตน และได้กำหนดให้มีการอ่านธรรมบัญญัติทุก ๆ เจ็ดปีในช่วงเทศกาลอยู่เพิง นี่เป็นการเตือนชนแต่ละรุ่นถึงข้อกำหนดของธรรมบัญญัติ

ส่วนเสริมสุดท้าย (เฉลยธรรมบัญญัติ 32-34)

ภายใต้การทรงนำของพระเจ้า โมเสสได้จัดเตรียมแนวทางเพื่อช่วยให้อิสราเอลระลึกถึงพันธสัญญา โมเสสสอนบทเพลงบทหนึ่งแก่อิสราเอลซึ่งสรุปข่าวสารของพันธสัญญา บทเพลงนี้ทบทวนความดีของพระเจ้าต่ออิสราเอล ทำนายถึงการกบฏและการไปเป็นเชลยในอนาคตของอิสราเอล และคำสัญญาถึงการอภัยและ

การฟื้นฟู บทเพลงของ เฉลยธรรมบัญญัติ 32 จึงเป็นการเตือนใจถึงข้อกำหนดของพันธสัญญาอีกประการหนึ่ง

เฉลยธรรมบัญญัติ 33 บันทึกพระพรสุดท้ายของโมเสสต่อแต่ละเผ่า เช่นเดียวกับที่ยาโคบได้อวยพรบุตรชายทั้ง 12 คนก่อนสิ้นชีวิต (ปฐมกาล 49) ถึงตอนนี้ โมเสสอวยพรทั้ง 12 เผ่าก่อนเขาจะสิ้นชีวิต

เฉลยธรรมบัญญัติ 34 เป็นบันทึกการสิ้นชีวิตของโมเสส ซึ่งอาจเขียนโดยโยชูวา เนื่องจากบาปของโมเสสที่เมรีบาห์ เขาจึงไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในดินแดนแห่งพระสัญญา (กัณดารวิถี 20) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงอนุญาตให้โมเสสมองเห็นดินแดนนั้นจากภูเขาเนโบ พระเจ้าฝังร่างของโมเสสไว้ในโมอับ และโยชูวาได้มาเป็นผู้นำคนใหม่สำหรับชนชาติอิสราเอล

เฉลยธรรมบัญญัติในพันธสัญญาเดิม

พันธสัญญาในเฉลยธรรมบัญญัติเป็นรากฐานให้กับคำเผยพระวจนะในรูปแบบคติความ ที่เกิดขึ้นในภายหลังต่ออิสราเอล พวกผู้เผยพระวจนะของอิสราเอลซึ่งไปยังเฉลยธรรมบัญญัติ เพื่อแสดงความไม่สัตย์ซื่อของอิสราเอลต่อพระเจ้า โครงสร้างของเฉลยธรรมบัญญัติเองก็เดินตามรูปแบบที่พบได้ทั่วไปในสนธิสัญญาหรือพันธกรณีทางการเมืองที่มีในยุคของโมเสส และเพราะอิสราเอลเพิ่งออกมาจากอียิปต์ รูปแบบนี้จึงเป็นสิ่งคุ้นเคย ช่วยให้พวกเขาเข้าใจ ความเคร่งครัดจริงจัง ของพันธสัญญาที่ตนมีกับพระเจ้า

พันธสัญญาของพระเจ้าต่ออิสราเอล	
สนธิสัญญาในตะวันออกไกลโบราณ	พันธสัญญาของพระเจ้าต่ออิสราเอล
คำนำแนะนำสนธิสัญญา	เฉลยธรรมบัญญัติ 1:1-5
ปูพื้นทางประวัติศาสตร์ ทบทวนความสัมพันธ์ระหว่างคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย	เฉลยธรรมบัญญัติ 1:6-4:49
ข้อกำหนดของพันธสัญญา	เฉลยธรรมบัญญัติ 5:1-26:19
คำสาปแช่งและพระพร สำหรับการละเมิดหรือการรักษาพันธสัญญา	เฉลยธรรมบัญญัติ 27:1-28:68
ข้อกำหนดให้มีการอ่านพันธสัญญาเป็นระยะ	เฉลยธรรมบัญญัติ 31:9-29
รายชื่อพยานต่อพันธสัญญา*	เฉลยธรรมบัญญัติ 30:19, เฉลยธรรมบัญญัติ 31:24-32:1
* โมเสสได้เรียกให้ “สวรรค์และโลก” มาเป็นพยานต่อพันธสัญญาของพระเจ้ากับอิสราเอล ต่อมาพวกเขาเผยพระวจนะก็เรียกพยานกลุ่มเดิมนี้อีก (“สวรรค์และโลก”) ให้มาเป็นพยานว่าอิสราเอลได้ละเมิดพันธสัญญาที่ทำไว้กับพระยาห์เวห์ (อิสยาห์ 1:2 มีคาห์ 6:1-2 เยเรมีย์ 2:12)	

นาเศราห์ที่อิสราเอลล้มคำปฏิญาณของตนอย่างรวดเร็วและทำลายพันธสัญญา ไปถึงสมัยผู้วินิจฉัย อิสราเอลก็เริ่มละทิ้งพันธสัญญาแล้ว พระธรรมผู้วินิจฉัย พงศกษัตริย์ และหมวดผู้เผยพระวจนะแสดงให้เห็นความล้มเหลวของอิสราเอลที่จะคงความสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาตามที่นำเสนอไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ

เฉลยธรรมบัญญัติในพันธสัญญาใหม่

มีการอ้างอิงถึงเฉลยธรรมบัญญัติในพันธสัญญาใหม่มากกว่า 80 ครั้ง ซึ่งเป็นพระธรรมในพันธสัญญาเดิมที่ได้รับการอ้างอิงถึงบ่อยครั้งที่สุด เฉลยธรรมบัญญัติสัญญาว่าพระเจ้าจะยกชูผู้เผยพระวจนะอย่างเช่น โมเสส สิ่งนี้สำเร็จเป็นจริงในพันธกิจของพระเยซูบนโลกนี้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15-19 เฉลยธรรม

บัญญัติ 34:10–12 ยอห์น 6:14) พระเยซูกล่าวถึงเฉลยธรรมบัญญัติหลายครั้ง รวมทั้งในการตอบโต้ของพระองค์ต่อการล่อใจของซาตานในถิ่นทุรกันดาร (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13, 16 เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3 มัทธิว 4:1–10)

อพยพ เลวีนิติ กัณฑ์การวิถึ และ เฉลยธรรมบัญญัติ ยังพูดกับเราวันนี้

คริสตจักรจำนวนไม่น้อยเพิกเฉยต่อเนื้อหาส่วนใหญ่ของเบญจบรรณ บันทึกเรื่องการทรงสร้างและน้ำท่วมโลกมักถูกใช้ในการสอนเด็ก และได้รับการหยิบยกไปเพื่อถกเถียงกันเรื่องการทรงสร้างกับวิวัฒนาการ ส่วนบัญญัติสิบประการ ก็ถูกท่องจำในระวีศึกษาวันอาทิตย์ อย่างไรก็ตาม เนื้อหาส่วนใหญ่ตั้งแต่ อพยพ จนถึงเฉลยธรรมบัญญัติ กลับถูกคริสเตียนจำนวนมากละเลย ซึ่งเป็นเรื่องน่าเสียดาย เพราะพระธรรมเหล่านี้มีความสำคัญสำหรับคริสเตียนในศตวรรษที่ 21

อพยพเป็นต้นแบบแผนการของพระเจ้าในการไถ่และสร้างความสัมพันธ์กับมวลมนุษย์ เมื่อมีความเข้าใจอย่างถูกต้อง ธรรมบัญญัติย่อมเปิดเผยถึงความปรารถนาของพระเจ้าในการสถาปนาและรักษาความสัมพันธ์กับประชากรของพระองค์ พระเจ้าตรัสกับเราเหมือนกับที่ตรัสกับอิสราเอลว่า “อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อทรงลงใจพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์ และจะได้ไม่ทำบาป” (อพยพ 20:20) ความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าหมายความว่า เราไม่จำเป็นต้องกลัวสิ่งใด

เลวีนิติเป็นต้นแบบของความบริสุทธิ์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ประสงค์ประชากรผู้บริสุทธิ์ แม้ว่าระบบการถวายเครื่องบูชาไม่ได้มีผลบังคับใช้อีกต่อไป แต่หลักการเรื่องความบริสุทธิ์ก็ยังคงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า

กัณฑ์การวิถึเตือนคริสตจักรเกี่ยวกับการไม่เชื่อฟัง ในพันธสัญญาเดิม ประชากรของพระเจ้าได้รับการพิพากษาสำหรับการไม่เชื่อฟังของพวกเขา ในปัจจุบันนี้ พวกเราที่เป็นประชากรของพระเจาก็จะได้รับการพิพากษาหากไม่เชื่อฟัง

เฉลยธรรมบัญญัติกำหนดแบบแผนสำหรับการประยุกต์ใช้หลักการของธรรมบัญญัติเพื่อเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ ในเฉลยธรรมบัญญัติ โมเสสสอนอิสราเอลถึงวิธีการประยุกต์ใช้หลักการของธรรมบัญญัติแห่งชีวิตในดินแดนแห่งพระสัญญา แม้สถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของเราจะเปลี่ยนแปลงไป แต่หลักการของ

ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง การศึกษาเฉลยธรรมเนียมปฏิบัติจะสอนวิธีการประยุกต์ใช้หลักการพระคัมภีร์ในสถานการณ์ใหม่ ๆ ให้แก่เรา

งานมอบหมายบทที่ 3

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง:

งานที่ 1: ทำงานแบบกลุ่ม

หลังจากการอ่าน “พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติ” ให้ศึกษาเลวีนิติ 19 เกี่ยวกับคำบัญชาแต่ละประการในบทนี้ ให้กำหนดหลักการที่สอนไว้และจากนั้นอภิปรายร่วมกันถึงวิธีการประยุกต์ใช้หลักการนี้กับโลกปัจจุบัน ให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มเขียนเรียงความสั้น ๆ โดยแสดงอย่างน้อยหนึ่งวิธีในการประยุกต์ใช้เลวีนิติ 19 แบบรวมสมัย

งานที่ 2: ทำงานแบบเดี่ยว

หลังจากการอ่าน “พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติ” ให้ศึกษาเลวีนิติ 19 เขียนเรียงความ 1–2 หน้ากระดาษโดยระบุรายการคำบัญชาที่มีในบทนี้ แล้วจึงกำหนดหลักการที่สอนไว้ จากนั้นแสดงให้เห็นวิธีการที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับโลกปัจจุบันได้

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทถัดไป ให้ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทนี้ โปรดเตรียมตัวด้วยการศึกษาโจทย์แบบทดสอบมาอย่างรอบคอบ

แบบทดสอบบทที่ 3

- (1) ปีที่เป็นไปได้มากที่สุดสำหรับเหตุการณ์อพยพออกจากอียิปต์คือปีอะไร?
- (2) บอกหัวข้อสำคัญของพระธรรมทั้งสี่เล่มที่อภิปรายในบทนี้
- (3) บอกสองหัวข้อหลักของอพยพ พร้อมทั้งขอพระคัมภีร์อ้างอิง
- (4) บอกเหตุการณ์สี่เหตุการณ์ในอพยพที่นำเสนอภาพการไถ่อิสราเอลออกจากอียิปต์
- (5) สัญลักษณ์สองอย่างที่เป็นเครื่องหมายแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระยาห์เวห์กับอิสราเอลคืออะไร และสัญลักษณ์แต่ละอย่างทำหน้าที่อะไร?
- (6) บอกชื่อและสรุปคำอธิบายของเครื่องบูชาทั้งห้าชนิดในเลวีนิติ
- (7) จุดประสงค์ของกฎเกณฑ์แห่งความบริสุทธิ์ในเลวีนิติคืออะไร?
- (8) บอกขั้นตอนการประยุกต์ใช้ธรรมบัญญัติในพันธสัญญาเดิมกับยุคปัจจุบันสี่ขั้นตอน
- (9) บอกสามส่วนหลักของกัณฑ์การวิถึ พร้อมทั้งขอพระคัมภีร์อ้างอิง
- (10) คำปราศรัยสามครั้งที่โมเสสให้ไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติมีอะไรบ้าง และเนื้อหาของแต่ละคำปราศรัยเกี่ยวกับอะไร?
- (11) หลักการสองประการที่เป็นรากฐานของพันธสัญญามีอะไรบ้าง?
- (12) เขียน อพยพ 3:14, เลวีนิติ 20:7-8, และเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5 จากการท่องจำ

บทที่ 4

โยชูวา–นางรูธ

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ร่างเค้าโครงหัวข้อหลักของโยชูวา ผู้วินิจฉัย และนางรูธ
- (2) ระบุเหตุการณ์สำคัญในการพิชิตคานาอัน และยุคของผู้วินิจฉัย
- (3) ตระหนักถึงความสำคัญในการเตรียมพร้อมเพื่อถ่ายโอนความเป็นผู้นำ
- (4) เข้าใจแนวคิดเรื่อง สงครามของพระยาห์เวห์ ในพระธรรมโยชูวา
- (5) เชื่อมโยงข่าวสารของโยชูวา ผู้วินิจฉัย และนางรูธ กับความต้องการของโลกในปัจจุบันได้

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน โยชูวา ผู้วินิจฉัย และนางรูธ
- ▶ ท่องจำ โยชูวา 1:8–9

บทนำสู่พระธรรมหมวดประวัติศาสตร์

พระธรรมหมวดประวัติศาสตร์		
ระบอบของอาณาจักร	ปี	พระธรรม
Theocracy	1405–1043 ก.ค.ศ.	โยชูวา–นางรูธ
ราชาธิปไตย	1043–586 ก.ค.ศ.	ซามูเอล–พงศาวดาร
(กลับจากเป็นเชลย)	538–420 ก.ค.ศ.	เอสรา–เอสเธอร์

► เมื่ออ่านส่วนนี้ คุณอาจอยากทบทวน พระคัมภีร์ฮีบรู กับ พันธสัญญาเดิมของโปรเตสแตนท์ ในรายการพระธรรมที่ให้ไว้ (หากคุณดูหลักสูตรนี้จากแอป SGC ในโทรศัพท์มือถือ ส่วนเหล่านี้อยู่ในภาคผนวก)

ใน พันธสัญญาเดิมของโปรเตสแตนท์ พระธรรมจากโยชูวาไปจนถึงเอสเธอร์เรียกว่าเป็นพระธรรมหมวดประวัติศาสตร์ ซึ่งรายงานเกี่ยวกับประวัติศาสตร์อิสราเอล เริ่มจากการพิชิตคานาอัน การทำลายล้างกรุงเยรูซาเล็ม ในปี 586 ก่อนคริสตศักราช ไปจนถึงช่วงเริ่มต้นของการกลับจากเป็นเชลยในปี 538 ก่อนคริสตศักราช

ใน พระคัมภีร์ฮีบรู ครึ่งหนึ่งของพระธรรมเหล่านี้ (โยชูวา ผู้วินิจฉัย ซามูเอล และพงศกษัตริย์) เรียกว่าผู้เผยพระวจนะยุคต้น ผู้เผยพระวจนะนำข่าวสารของพระเจ้ามายังผู้คน พระธรรมหมวดประวัติศาสตร์ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องราวที่น่าสนใจเกี่ยวกับอิสราเอล แต่ประกาศข่าวสารของพระเจ้าต่อประชากรของพระเจ้า

ใน โยชูวา และ ผู้วินิจฉัย พระเจ้าสอนว่าพระองค์ทรงตอบแทนความซื่อสัตย์ และพิพากษาความไม่ซื่อสัตย์ ใน พงศกษัตริย์ พระเจ้าเปิดเผยว่าการตกไปเป็นเชลยนั้นเป็นผลจากการกบฏของอิสราเอล ใน เอสรา และ เนหะมีย์ พระเจ้าให้ความมั่นใจกับอิสราเอลอีกครั้งว่า พระองค์ไม่ได้หลงลืมพวกเขา โดยภาพรวมแล้ว พระธรรมหมวดประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อประชากรของพระองค์อย่างไรและทรงเมตตาต่ออิสราเอลอย่างไม่สิ้นสุดเพียงใด

พระธรรมเหล่านี้เป็นประวัติศาสตร์ที่มีจุดมุ่งหมาย แสดงให้เห็นถึงการทำงานของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ พันธสัญญาของอิสราเอล ด้วยเหตุนี้ พระธรรมเหล่านี้จึงมีคุณค่าต่อผู้เชื่อในปัจจุบัน เพราะแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงทำงานอย่างไรในประวัติศาสตร์มนุษย์เพื่อบรรลुพระประสงค์ของพระองค์

พระธรรมหมวดประวัติศาสตร์สามเล่มแรกบันทึกประวัติศาสตร์ยุคแรกของอิสราเอลว่าเป็นระบอบ *theocracy* (รัฐบาลที่ประชาชนอยู่ภายใต้การปกครองโดยตรงของพระเจ้า) โดยมีโมเสสและโยชูวาเป็นตัวแทนของพระเจ้า รัฐบาลแบบนี้ประสบความสำเร็จ แต่น่าเสียดายที่ความไม่สัตย์ซื่อของอิสราเอลในยุคของผู้พิพากษาได้นำไปสู่ปัญหาสังคม ส่งผลให้ระบอบราชาธิปไตย (รัฐบาลที่ประชาชนปกครองโดยกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์) กลายเป็นสิ่งจำเป็นต่อความสามัคคีของชาติ

โยชูวา

หัวข้อหลักของโยชูวา: การพิชิตคานาอัน

การไถ่อิสระเอลีให้พ้นจากการเป็นทาสเป็นจุดเริ่มต้นแผนการของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ การครอบครองคานาอัน ถือเป็นก้าวต่อไปในการปฏิบัติตามคำสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัม ในพระธรรมโยชูวา พระเจ้าผู้เป็นนักรบนำประชากรของพระองค์เข้าไปในการพิชิตตามคำสัญญา โยชูวา สานต่อเรื่องราวที่เริ่มต้นในเรื่องนออาพ และต้องล่าช้าไปเนื่องจากการไม่เชื่อฟังของอิสราเอลในกันดารวิถี

จุดประสงค์หลักของพระธรรมโยชูวา คือ แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่ออิสราเอลเมื่อพวกเขาสัตย์ซื่อต่อพระองค์ การเชื่อฟังพระเจ้านำมาซึ่งการอวยพรของพระองค์ หลักการนี้สอนไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ สิ่งนี้แสดงให้เห็นที่เมืองเยรีโคและในการต่อสู้กับกลุ่มกษัตริย์ในโยชูวา 10 การไม่เชื่อฟังพระเจ้านำมาซึ่งการพิพากษาของพระองค์ สิ่งนี้แสดงให้เห็นที่เมืองอัย (โยชูวา 7) ด้วยวิธีนี้ พระธรรมโยชูวาจึงทำนายถึงประวัติศาสตร์ยุคหลังของอิสราเอล

ผู้เขียนและวันที่เขียนโยชูวา

เหตุการณ์ต่าง ๆ ในโยชูวา เกิดขึ้นตั้งแต่ปี 1405–1380 ก่อนคริสตศักราช ช่วงเวลานี้ คานาอันอยู่ภายใต้การควบคุมของคนอียิปต์เพียงในนาม โดยมีการปกครองโดยตรงจากอียิปต์น้อยมาก ผลก็คือ คนคานาอันไม่สามารถระดมกำลังที่เป็นเอกภาพเพื่อต้านการโจมตีของอิสราเอลได้

โยชูวาน่าจะถูกเขียนขึ้นไม่นานหลังเหตุการณ์ที่บันทึกไว้ในพระธรรมนี้ โยชูวา 24:26 ชี้ให้เห็นว่าโยชูวาเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ และเช่นเดียวกับในเฉลยธรรมบัญญัติ ที่ต่อมาได้มีการเพิ่มชื่อพระคัมภีร์ที่บรรยายการสิ้นชีวิตของผู้เขียน (โยชูวา 24:29–31)

ภาพรวมของโยชูวา

การพิชิตคานาอัน (โยชูวา 1-12)

การข้ามเข้าสู่ดินแดน (โยชูวา 1-5)

พระธรรมโยชูวา เริ่มต้นด้วยการที่พระเจ้าปรากฏแก่โยชูวาภายหลังการสิ้นชีวิตของโมเสส พระเจ้าสัญญาว่าจะอยู่กับโยชูวา เหมือนที่ทรงอยู่กับโมเสส

เพื่อเตรียมตัวพิชิตดินแดน โยชูวาส่งผู้สอดแนมสองคนไปสำรวจดินแดนโดยเฉพาะที่เมืองเยรีโค ผู้สอดแนมสองคนได้รับการปกป้องโดยราหับหญิงโสเภณีในเมืองนั้น เมื่อรู้ว่าอิสราเอลจะพิชิตเมืองนั้นในไม่ช้านี้ ราหับจึงขอให้ผู้สอดแนมปกป้องเธอ เธอเป็นพยานถึงความเชื่อของเธอต่อพระเจ้าของอิสราเอล ในฐานะตัวอย่างความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพันธสัญญาเดิม โสเภณีต่างชาติคนนี้ได้รับมรดกตามพระสัญญาที่ให้ไว้แก่อิสราเอลและได้เข้ามามีส่วนร่วมในเชื้อสายของพระเมสสิยาห์ (มัทธิว 1:5)

แทนที่จะให้อิสราเอลเข้าสู่คานาอันจากทางตอนใต้ (เส้นทางที่ตรงที่สุด) พระเจ้าให้โยชูวานำเผ่าต่าง ๆ ข้ามแม่น้ำจอร์แดน (โยชูวา 3-4) การอัศจรรย์ครั้งนี้เป็นการทำซ้ำเหตุการณ์ข้ามทะเลแดงในสมัยของโมเสส (อพยพ 14-15) ซึ่งเป็นการยืนยันว่าโยชูวาเป็นผู้นำที่พระเจ้าเลือกสรรสำหรับประชากรของพระองค์ (โยชูวา 4:14)

หลังจากข้ามแม่น้ำจอร์แดน โยชูวา ได้รื้อฟื้นอนุสรณ์แห่งพันธสัญญาสองประการ ประการแรก หลังจากหลายปีในถิ่นทุรกันดารที่อิสราเอลละเลยการปฏิบัติเรื่องเข้าสู่หnutí ชายชาวอิสราเอลจึงได้รับการเข้าสู่หnutí ประการที่สอง มีการเฉลิมฉลองปัสกาเป็นครั้งแรกในดินแดนแห่งพระสัญญา

ยึดดินแดน (โยชูวา 6-12)

การพิชิตคานาอัน แสดงให้เห็นว่าเมื่ออิสราเอลสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า พระองค์ก็ประทานชัยชนะเหนือศัตรูแก่พวกเขา โดยการเชื่อฟังคำสั่งให้เดินวนรอบเมืองเยรีโค อิสราเอลได้รับชัยชนะยิ่งใหญ่ อย่างไรก็ตาม เพราะบาปของอาคาน อิสราเอลจึงพ่ายแพ้ต่อเมืองอัยซึ่งเล็กกว่ามาก หลังจากลงโทษอาคานแล้ว พระเจ้าก็ประทานชัยชนะให้อิสราเอลเหนือเมืองอัย และต่อมาคือเบธเอล

เรื่องราวชาวเมืองกิเบโอนเป็นคำเตือนสำหรับผู้นำ แผนการของพระเจ้าคือให้โยชูวาปราบชนชาติทั้งปวงในคานาอัน แต่พวกผู้นำของเมืองกิเบโอน ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งในคานาอัน ได้หลอกลวงโยชูวา โดยแสร้งทำเป็นว่ามาจากแดนไกล โยชูวาไม่ได้แสวงหาทิศทางจากพระเจ้า แต่กลับทำพันธสัญญากับชาวกิเบโอน (โยชูวา 9) ผลของการตัดสินใจอันโง่เขลานี้ก็ก่อความเดือดร้อนแก่ชนอิสราเอลอีกหลายร้อยปีต่อมาในสมัยการปกครองของ ดาวิด (2 ซามูเอล 21:1-14)

ผลที่เกิดขึ้นทันทีของการทำสนธิสัญญาก็คือ บรรดาภักษัตริย์ของคนคานาอันจากทางใต้โจมตีกิเบโอน เนื่องจากสนธิสัญญาฉบับนี้ อิสราเอลจึงต้องยกทัพไปช่วยกิเบโอน พระเจ้าต่อสู้แทนอิสราเอล และในวันนั้นเอง ดวงอาทิตย์หยุดนิ่ง พระเจ้ากระหน่ำลูกเห็บลงมาเหนือพวกศัตรูของอิสราเอล หัวข้อเรื่องฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อประชากรของพระองค์ปรากฏซ้ำตลอดใน โยชูวา 10

- “...พระยาห์เวห์ทรงทำให้พวกเขาสะดุ้งแตกตื่น...”
- “...พระยาห์เวห์ทรงโยนหินใหญ่ ๆ ลง...”
- “...พระยาห์เวห์ทรงมอบคนอาโมไรต์แก่ประชาชนอิสราเอล...”
- “...พระยาห์เวห์ทรงต่อสู้เพื่ออิสราเอล”

ชัยชนะเหนือคนคานาอัน ได้มาโดยฤทธานุภาพของพระเจ้า ไม่ใช่ด้วยพลังกำลังของอิสราเอล

โยชูวา 11 เล่าเรื่องชัยชนะเหนือคานาอันทางตอนเหนือ ในตอนจบของโยชูวา 12 อิสราเอลควบคุมดินแดนส่วนใหญ่ของคานาอัน หลังการพิชิตที่กินเวลาประมาณเจ็ดปี

การตั้งถิ่นฐานในคานาอัน (โยชูวา 13-24)

การแบ่งดินแดน (โยชูวา 13-21)

แม้ว่าอิสราเอลจะควบคุมดินแดนโดยรวมได้แล้ว แต่ยังมีพื้นที่ต่อต้านของชนพื้นเมืองอยู่เป็นหย่อม ๆ เผ่าแต่ละเผ่าของอิสราเอลได้รับมอบหมายให้ทำการพิชิตให้เสร็จสมบูรณ์ น่าเสียดายที่ผู้วินิจฉัยแสดงให้เห็นว่าเผ่าต่าง ๆ ไม่ได้ทำภารกิจนี้ให้สำเร็จ

โยชูวา 13-19 บันทึกเรื่องการแบ่งดินแดนให้กับทั้ง 12 เผ่า ส่วนที่สำคัญเป็นพิเศษต่อประวัติศาสตร์อิสราเอลคือ การกำหนด 6 เมืองเป็นเมืองลี้ภัย และ 48 เมืองสำหรับชาวเลวี (โยชูวา 20) เมืองลี้ภัยทำหน้าที่คุ้มครองผู้ที่พลั้งมือทำให้ผู้อื่นตายโดยไม่เจตนา (กันดารวิถี 35:6, 9-15) ผู้ที่หนีเข้าเมืองลี้ภัยจะได้รับการป้องกันจากการแก้แค้นโดยไม่เป็นธรรมของครอบครัวผู้ตาย ขณะเดียวกัน เงื่อนไขที่ผู้ก่อเหตุจะต้องพำนักอยู่ในเมืองลี้ภัยจนกว่าจะถึงการสิ้นชีวิตของมหาบุรุษโรหิต ก็แสดงให้เห็นว่าชีวิตมนุษย์ได้รับการให้คุณค่าสูง ในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส แม้ความตายโดยอุบัติเหตุก็ถูกมองอย่างจริงจัง

ชาวเลวีไม่ได้รับมรดกที่เป็นที่ดินเป็นของตนเอง แต่เผ่านี้ถูกกระจายอยู่ทั่วแผ่นดินเพื่อจะได้อาศัยท่ามกลางประชาชนทุกเผ่า และทำหน้าที่ชี้หน้าด่านจิตวิญญาณให้แก่อิสราเอลทั้งหมด

การรับใช้พระเจ้าในดินแดนนั้น (โยชูวา 22-24)

ส่วนนี้เริ่มด้วยเหตุการณ์ที่แสดงถึงความเป็นเอกภาพของชนชาติ อิสราเอลไม่ใช่สมาพันธ์รัฐของเผ่าอิสราเอลหลายเผ่า หากแต่เป็นชนชาติเดียวที่รับใช้พระเจ้าองค์เดียว โยชูวา 23 และ 24 บันทึกคำทักทายเป็นครั้งสุดท้ายของโยชูวาต่อประชาชน ในฉากที่คล้ายกับคำปราศรัยครั้งสุดท้ายของโมเสสในเฉลยธรรมบัญญัติ โยชูวา เรียกরণชนอิสราเอลให้ยืนยันพันธสัญญากับพระเจ้าอีกครั้งในการประกอบพิธีหรือฟื้นฟูพันธสัญญา พระธรรมนี้จบลงด้วยการสิ้นชีวิตของโยชูวา เมื่อเขาอายุ 110 ปี

► ในฐานะผู้นำคริสตจักร คุณเตรียมคริสตจักรของคุณให้พร้อมสำหรับการถ่ายโอนความเป็นผู้นำอย่างไรบ้าง? อภิปรายร่วมกันถึงขั้นตอนในทางปฏิบัติสำหรับการถ่ายโอนนี้

ตอนจบของเฉลยธรรมบัญญัติ โมเสสวางมือเหนือโยชูวา เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของการถ่ายโอนความเป็นผู้นำ แต่ตอนจบของโยชูวา ไม่มีการถ่ายโอนที่ชัดเจนจากโยชูวาไปยังผู้นำคนอื่น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ด้วยสำนวนที่เป็นนัยถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นในผู้วินิจฉัย เราอ่านพบว่า “คนอิสราเอลได้ปรนนิบัติพระยาห์เวห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้มีอายุยืนกว่าโยชูวา ผู้ได้ทราบถึงบรรดาพระราชกิจซึ่งพระยาห์เวห์ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล” (โยชูวา 24:31) การเริ่มต้นของผู้วินิจฉัยแสดงให้เห็นว่าคุณค่าของโยชูวาไม่ได้ถูกส่งต่อไปยังชนรุ่นถัดไป

เฉลยธรรมบัญญัติ	โยชูวา
จบลงด้วยการรื้อฟื้นพันธสัญญา (เฉลยธรรมบัญญัติ 29–32)	จบลงด้วยการรื้อฟื้นพันธสัญญา (โยชูวา 23–24)
จบลงด้วยการสิ้นชีวิตของผู้นำยิ่งใหญ่คือ โมเสส	จบลงด้วยการสิ้นชีวิตของผู้นำยิ่งใหญ่คือ โยชูวา
มีการเตรียมพร้อมเพื่อถ่ายโอนความเป็นผู้นำ	ไม่มีการเตรียมพร้อมเพื่อถ่ายโอนความเป็นผู้นำ

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องสงครามของพระยาห์เวห์

สงครามของพระยาห์เวห์ หรือ สงครามศักดิ์สิทธิ์ ถูกกำหนดไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 20 บทนี้ให้แนวทางการทำศึกสงครามของอิสราเอล

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา มีปัจจัยสองประการที่นำไปสู่การถกเถียงอีกครั้งเกี่ยวกับคำบัญชาของพระเจ้าให้ทำลายคนคานาอัน ประการแรก พวกเขาสงสัยอ้างคำบัญชานี้เพื่อโต้แย้งว่าพระยาห์เวห์ เป็นเทพผู้กระหายเลือดซึ่งควรถูกประณาม ไม่ใช่ได้รับการนมัสการ ประการที่สอง การผงาดขึ้นของ *นิฮาดของอิสลาม* การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว และการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในสถานที่อย่างรวันดาและบอสเนีย ทำให้ผู้ติดตามพระคริสต์บางคนตั้งคำถามว่า “*นิฮาด* เหมือนกับ สงครามศักดิ์สิทธิ์ ที่บัญชาไว้ในโยชูวาหรือไม่? ชนชาติอิสราเอลในพันธสัญญาเดิมมีความผิดฐานกระทำการทารุณกรรมแบบเดียวกับที่ทำกันในวันนี้ในนามของอัลลอฮ์หรือไม่?”

แม้คำถามนี้จะเกินขอบเขตของบทนำสั้น ๆ สู่พันธสัญญาเดิมอย่างเช่นฉบับนี้ แต่อย่างน้อยควรพิจารณาหลักการบางประการเมื่อศึกษาพระธรรมโยชูวา¹⁸

¹⁸ สำหรับประเด็นนี้ อ่านเพิ่มเติมได้ที่

Stanley Gundry, *Show Them No Mercy: Four Views on God and Canaanite Genocide*, (Grand Rapids: Zondervan, 2003)

Paul Copan, *Is God a Moral Monster?: Making Sense of the Old Testament God*, (Ada: Baker Books, 2011)

1. **สงครามของพระยาห์เวห์ สะท้อนถึงความยุติธรรมของพระเจ้า** คนคานาอัน (เช่นเดียวกับ มนุษย์ทุกคน) เป็นคนบาปที่อยู่ใต้การพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า อาจกล่าวได้ว่า สิ่งที่น่าประหลาดใจไม่ใช่ที่พระเจ้าทำลายคนคานาอัน แต่คือการที่พระองค์ไว้ชีวิตมนุษยชาติส่วนที่เหลือทั้งหมด¹⁹ มนุษย์ทุกคนสมควรแก่การพิพากษาของพระเจ้า

คำพยานของราหับที่ให้กับผู้สอดแนมชาวอิสราเอลแสดงให้เห็นว่าคนคานาอันได้ยินเรื่องฤทธานุภาพของพระเจ้ามาแล้ว (โยชูวา 2:8-11) อย่างไรก็ตาม นอกเหนือจากราหับ ก็ไม่มีคนคานาอันคนใดที่กลับใจและหันมาหาพระเจ้า ความประสงค์ของพระเจ้าในการสงวนชีวิตราหับ (และนี่นะเวห์ในชนรุ่นต่อมา) ชี้แนะว่าการกลับใจใหม่ของคนคานาอัน อาจนำมาซึ่งความเมตตาของพระเจ้า

2. **สงครามของพระยาห์เวห์ สะท้อนถึงอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าเหนือแผ่นดินโลก** ดินแดนแห่งพระสัญญา (เช่นเดียวกับแผ่นดินโลกทั้งหมด) เป็นของพระเจ้า พระเจ้าไม่ได้ยึดดินแดนจากคนคานาอัน ดินแดนนั้นเป็นของพระเจ้าที่พระองค์จะมอบให้ผู้ใดก็ได้ตามความประสงค์ของพระองค์ ในตะวันออกไกลโบราณ มนุษย์มองว่าสงครามทุกครั้งเป็นสงครามศักดิ์สิทธิ์ คือสงครามระหว่างเหล่าเทพเจ้า²⁰ ในบรรดาภัยพิบัติเหนืออียิปต์ พระยาห์เวห์พิสูจน์ให้เห็นว่าพระองค์ทรงเหนือกว่าพวกเทพเจ้าของอียิปต์ ในการทำลายเมืองต่าง ๆ ของคนคานาอัน พระยาห์เวห์พิสูจน์พระองค์เองว่าทรงยิ่งใหญ่เหนือพวกเทพเจ้าของคนคานาอัน สงครามของอิสราเอลกับคนคานาอัน จึงเป็นสงครามกับพวกเทพเจ้าของคนคานาอัน ชัยชนะของอิสราเอลแสดงให้เห็นถึงอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าเหนือโลกทั้งสิ้น

¹⁹ Daniel Gard in Stanley Gundry, *Show Them No Mercy: Four Views on God and Canaanite Genocide*, (Grand Rapids: Zondervan, 2003), 140.

²⁰ ศิลปกรรมที่หลงเหลือจากยุคโบราณสมัยอัสซีเรีย แสดงให้เห็นว่าทั้งกษัตริย์และเทพเจ้าของอัสซีเรียคือ อัสซัวร์ กำลังชกธนูต่อสู้พวกศัตรูของอัสซีเรีย ดังนั้น ชัยชนะของกษัตริย์อัสซีเรียจึงถูกมองว่าเป็นชัยชนะของอัสซัวร์ด้วย นอกจากนี้ ดูใน 1 ซามูเอล 5:2 ที่พวกฟีลิสเตียตีความว่าชัยชนะของพวกเขาเหนืออิสราเอลเป็นชัยชนะของพระดาโกนเหนือพระยาห์เวห์

3. **สงครามของพระยาห์เวห์ สะท้อนถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า** พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ต้องการปกป้องประชากรของพระองค์จากความเสื่อมทรามเนื่องจากการบูชารูปเคารพของคนคานาอัน ความร้ายแรงของปัญหานี้พบเห็นได้ในผู้วินิจฉัย ที่ภายในเวลาไม่นาน ชาวอิสราเอลก็ถูกดึงดูดใจให้เขาหาบรรดาเทพเจ้าของคนคานาอันที่รอดชีวิต มีเพียงการทำลายล้างคนคานาอันให้สิ้นซากที่จะปกป้องอิสราเอลจากการละทิ้งความเชื่อได้ สงครามศักดิ์สิทธิ์ของโยชูวา สอนทั้งอิสราเอลและชนชาติทั้งหลายเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ที่เป็นพระลักษณะของพระเจ้า

4. **สงครามของพระยาห์เวห์ สะท้อนถึงความรักของพระเจ้า** ตั้งแต่ ปฐมกาล 3:15 จนถึงส่วนที่เหลือของพันธสัญญาเดิม จุดประสงค์ของพระเจ้าคือส่งพระเมสสิยาห์มาทางเชื้อสายของอับราฮัม อับราฮัมและเชื้อสายของเขาได้รับพรเพื่อเป็นพรแก่ทุกชนชาติ เพื่อให้บรรลូវัตถุประสงค์นี้ พระเจ้าต้องปกป้องชาติอิสราเอลจากการทุจริตของคนคานาอันที่นับถือรูปเคารพ ถึงแม้จะดูเข้าใจได้ยาก แต่การทำลายคนคานาอันก็สะท้อนถึงพระประสงค์อันเปี่ยมด้วยความรักของพระเจ้าที่มีต่อทุกคน

สงครามของพระยาห์เวห์เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ไม่เหมือนใครในประวัติศาสตร์ และไม่ใช่วิธีแบบสำหรับผู้เชื่อในสมัยปัจจุบัน ทั้งยังไม่ใช่อำนาจสำหรับความทารุณในยุคใหม่ที่กระทำในนามศาสนา ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส แยกความแตกต่างระหว่างสงครามที่สู้รบภายนอกดินแดนแห่งพระสัญญากับสงครามสู้รบภายในดินแดนแห่งพระสัญญา (เฉลยธรรมบัญญัติ 20:10-18) ปัจจุบันนี้ ไม่มีใครสักคนที่อยู่สถานะเดียวกันกับอิสราเอลเมื่อครั้งอยู่ในช่วงเวลาที่ต้องพิชิตคานาอัน อย่างที่เราเห็นแล้วในหัวข้อ “พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติ” เราต้องพิจารณาว่าการเสด็จมาของพระคริสต์มีผลกระทบต่อการประยุกต์ใช้โยชูวาสำหรับเราอย่างไร

ท้ายที่สุด เพื่อตอบต่อผู้สงสัย เราควรสังเกตว่าสงครามของพระยาห์เวห์ ไม่ใช่การชำระชาติพันธุ์ แต่เป็นสงครามทางศาสนาต่อการบูชารูปเคารพ ความสัมพันธ์กับพระเจ้าไม่มีจุดกึ่งกลาง มนุษย์ยอมหันมาหาพระเจ้าด้วยความเชื่อ หรือปฏิเสธพระเจ้าด้วยการกบฏ ผู้ที่ปฏิเสธพระเจ้า (ทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่) จะต้องเผชิญการพิพากษาสุดท้ายของพระองค์

ในประวัติศาสตร์ช่วงต่อมา อิสราเอลหันไปสู่การบูชารูปเคารพ พระเจ้าตอบสนองด้วยการ “ประกาศสงคราม” ต่อประชากรของพระองค์เอง²¹ สงครามกับคนคานาอันนั้นน่าสยดสยอง อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ แม้จะทำให้เรารู้สึกไม่สบายใจเพียงใดก็ตาม สงครามในพระธรรมโยชูวา เป็นภาพสะท้อนของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ ยุติธรรม และเปี่ยมรัก ผู้ไม่ปล่อยผ่านความบาป

ผู้วินิจฉัย

หัวข้อหลักของผู้วินิจฉัย: การละทิ้งความเชื่อในอิสราเอล

พระธรรมผู้วินิจฉัยเริ่มต้นด้วยความร่วมมือกันของเผ่าต่าง ๆ เพื่อพิชิตคานาอัน และจบลงด้วยการที่เผ่าต่าง ๆ เข้าสู่สงครามกลางเมืองหลังจากเกิดอาชญากรรมอันเลวร้ายโดยสมาชิกเผ่าเบนยามิน ผู้วินิจฉัยเริ่มต้นด้วยผู้ที่รับใช้พระเจ้า แต่จบลงด้วยการละทิ้งศาสนาและความวุ่นวายทางสังคม

สาเหตุการเสื่อมถอยของอิสราเอลสรุปไว้ใน ผู้วินิจฉัย 2:6-11 หลังจากชัยชนะยิ่งใหญ่ที่บันทึกไว้ในโยชูวา และการรื้อฟื้นพันธสัญญาในตอนท้ายของโยชูวา ผู้วินิจฉัยแสดงให้เห็นว่าอิสราเอลร่วงหล่นไปสู่การละทิ้งความเชื่อได้อย่างรวดเร็วเพียงไร ในพระธรรมผู้วินิจฉัย มีการรายงานถึงเจ็ดครั้งว่าอิสราเอลได้ทำชั่วในสายตาขององค์พระผู้เป็นเจ้า²²

อะไรคือสาเหตุของความเสื่อมถอยอันน่าเศร้าใจนี้? พระธรรมผู้วินิจฉัยตอบคำถามนี้ด้วยคำกล่าวสองคำกล่าว (ผู้วินิจฉัย 17:6, ผู้วินิจฉัย 21:25) คำกล่าวแรก ไม่มีกษัตริย์ปกครองในอิสราเอล เป็นไปได้ว่า ผู้วินิจฉัยถูกเขียนขึ้นในช่วงยุคเริ่มต้นของระบอบราชาธิปไตย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการกษัตริย์เพื่อรวมชนชาติให้เป็นหนึ่งเดียว คำกล่าวที่สอง ทุกคนต่างทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของตัวเอง แทนที่จะเป็นชนชาติที่รวมเป็นหนึ่งในการเชื่อฟังอย่างสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า กลายเป็นว่าแต่ละคนกลับทำตามวิถีของตัวเอง

²¹ ดูใน เฉลยธรรมบัญญัติ 28:25, เพลงคร่ำครวญ 2:5, อาโมส 9:7-8.

²² ผู้วินิจฉัย 2:11 ผู้วินิจฉัย 3:7, 12 ผู้วินิจฉัย 4:1 ผู้วินิจฉัย 6:1 ผู้วินิจฉัย 10:6 ผู้วินิจฉัย 13:1

จุดประสงค์ของพระธรรมผู้วินิจฉัยคือ เพื่อแสดงผลลัพธ์ของการละทิ้งความเชื่อของอิสราเอล ครั้งแล้วครั้งเล่าที่ผู้วินิจฉัยแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าชายชนอิสราเอลไว้ในมือของเหล่าศัตรูเนื่องจากความบาปของพวกเขาเอง คำสาปแช่งต่าง ๆ ใน เฉลยธรรมบัญญัติ 27-28 เกิดขึ้นจริงในผู้วินิจฉัย

ผู้เขียนและวันที่เขียนผู้วินิจฉัย

เหตุการณ์ต่าง ๆ ในพระธรรมผู้วินิจฉัย ครอบคลุมช่วงเวลาประมาณปี 1380-1050 ก่อนคริสตศักราช ในพระธรรมนี้ไม่ได้ระบุถึงผู้เขียน แต่ตามประเพณีของชาวฮีบรูจะระบุว่าผู้เขียนคือซามูเอล เป็นไปได้ว่าพระธรรมนี้ถูกเขียนขึ้นในช่วงยุคแรกๆของระบอบราชาธิปไตย ก่อนดาวิดเข้ายึดเยรูซาเล็มจากคนเยบซูล (ผู้วินิจฉัย 1:21)

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่อง ผู้วินิจฉัยคือใคร?

ในพระธรรมผู้วินิจฉัย ผู้วินิจฉัยไม่ใช่เจ้าหน้าที่ทางกฎหมายอย่างที่เราคิดถึงกันในปัจจุบัน และไม่ใช่เจ้าหน้าที่ทางการเมืองเหมือนกษัตริย์หรือเจ้าหน้าที่ทางศาสนาอย่างเช่นปุโรหิต ผู้วินิจฉัยคือผู้นำทางการทหารที่พระเจ้าให้ความสามารถพิเศษเพื่อช่วยกู้ประชากรของพระองค์ให้รอดพ้นจากการกดขี่ข่มเหง ผู้วินิจฉัยแต่ละคนก็นำเผ่าแต่ละเผ่า ไม่ได้นำทั้งชนชาติ จึงเป็นไปได้ที่ช่วงเวลาในการเป็นผู้นำของเหล่าผู้วินิจฉัยจะมีการซ้อนทับกัน นั่นคือผู้วินิจฉัยคนหนึ่งนำเผ่าหนึ่งหรือกลุ่มเผ่าหนึ่ง ในขณะที่ผู้วินิจฉัยอีกคนก็นำอีกเผ่าหรืออีกกลุ่มเผ่าหนึ่งในช่วงเวลาเดียวกันด้วย

ผู้วินิจฉัย (ต่อเนื่อง)

ภาพรวมของผู้วินิจฉัย

รากปัญหาของการละทิ้งความเชื่อของอิสราเอล (ผู้วินิจฉัย 1:1-3:6)

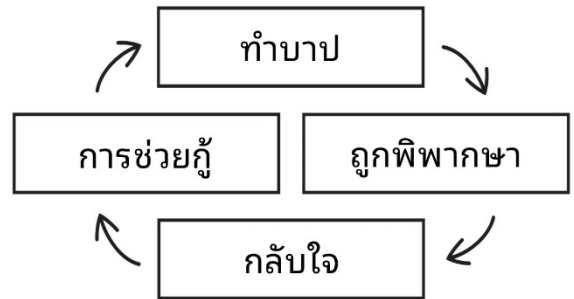
ในสมัยของผู้วินิจฉัย เผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลควบคุมประเทศแถบเนินเขา ในขณะที่เดียวกันคนคานาอันควบคุมแถบชายฝั่งทะเล อิสราเอลไม่ได้ทำให้การพิชิตที่ได้เริ่มต้นไว้ภายใต้การนำของโยชูวาสำเร็จสมบูรณ์ พระธรรมผู้วินิจฉัยบอกเหตุผลสองประการที่ทำให้การพิชิตนี้ไม่สำเร็จสมบูรณ์ ผู้วินิจฉัย 1:19

บอกถึงเหตุผลของมนุษย์ นั่นคือ ยูดาห์ไม่สามารถขับไล่พวกที่อาศัยอยู่ในหุบเขาออกไปได้เพราะพวกเขามี
 ฤทธานุภาพที่ทำได้ด้วยเหล็ก จากมุมมองของมนุษย์ คนคานาอันแข็งแกร่งเกินกว่ายูดาห์จะพิชิตได้

อย่างไรก็ตาม เราอาจถามว่า “พระเจ้าไม่ได้แข็งแกร่งกว่าฤทธานุภาพของคนคานาอันหรือ?” ผู้วินิจฉัย
 2 เปิดเผยเหตุผลที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าที่ทำให้การพิชิตดินแดนไม่สำเร็จสมบูรณ์ แม้ในช่วงเวลาของการพิชิต
 ดินแดน อิสราเอลก็ล้มเหลวในการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มที่ พระเจ้าพิพากษาต่อการไม่เชื่อฟังของพวกเขา
 เขาโดยปล่อยให้ยังคงมีพวกชาวเมืองบางส่วนอาศัยอยู่ในดินแดนเพื่อเป็นดั่งหอกข้างแคร่เพื่อทดสอบ
 อิสราเอล (ผู้วินิจฉัย 2:1-3, 20-23, ผู้วินิจฉัย 3:1-4)

วัฏจักรของการละทิ้งความเชื่อและการช่วยกู้ (ผู้วินิจฉัย 3:7-16:31)

บทเหล่านี้อธิบายถึงวัฏจักรของการละทิ้งความเชื่อและการ
 ช่วยกู้ทั้งหมดหกวัฏจักร ใน ผู้วินิจฉัย 2 ได้แนะนำแบบแผน
 ของวัฏจักรนี้ และต่อมาก็มีการบรรยายภาพในบันทึก
 เรื่องราวของเหล่าผู้วินิจฉัย (ผู้วินิจฉัย 2:11-18):

1. **ทำบาป** ลูกหลานอิสราเอลทำชั่วในสายตาขององค์
 พระผู้เป็นเจ้า
2. **ถูกละทิ้ง** องค์พระผู้เป็นเจ้าขายพวกเขาไว้ในมือของเหล่าศัตรูของพวกเขา
3. **กลับใจ** พวกเขาทุกข์ใจมากจึงร้องทูลต่อพระเจ้า
4. **การช่วยกู้** องค์พระผู้เป็นเจ้ายกผู้วินิจฉัยคนหนึ่งและช่วยกู้พวกเขาออกจากมือของเหล่าศัตรู

พระธรรมผู้วินิจฉัยแสดงให้เห็นความเสื่อมถอยอย่างต่อเนื่องในด้านคุณภาพของพวกเขาผู้วินิจฉัย ไม่มีคำ
 กล่าวถึงด้านลบใด ๆ เกี่ยวกับผู้วินิจฉัยคนแรกคือ **โอทนีเอล** พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาเหนือเขา
 และพระเจ้าใช้เขาเพื่อช่วยกู้อิสราเอล (ผู้วินิจฉัย 3:9-11) อย่างไรก็ตาม พวกผู้วินิจฉัยที่ตามมาล้วนไม่อาจ
 ทัดเทียมได้กับคำที่บรรยายถึงโอทนีเอล

เอซูด ได้ชัยชนะด้วยอุบาย (ผู้วินิจฉัย 3:12-30) **เดโบราห์** เป็นผู้นำที่สัตย์ซื่อ แต่บทเพลงแห่งชัยชนะของเธอเผยให้เห็นว่าประเทศแตกแยกเป็นก๊กเป็นเหล่า (ผู้วินิจฉัย 4-5)

กิเดโอน (ผู้วินิจฉัย 6-8) เข้าในการเชื่อพระเจ้า เขาต้องการหมายสำคัญถึงสามครั้งเพื่อยืนยันการทรงเรียกของพระเจ้า ภายหลังเขายังนำอิสราเอลเข้าสู่การนมัสการเทียมเท็จ (ผู้วินิจฉัย 8:24-27)

ต่างจากผู้วินิจฉัยรุ่นก่อน ๆ ไม่มีบันทึกว่าพระเจ้าเป็นผู้ยกชู **เยฟธาห์** ขึ้นมา แต่คือประชาชนที่เลือกเขาให้เป็นผู้นำกิเลอาด เยฟธามองพระเจ้าเสมือนเทพที่ตนสามารถต่อรองได้ และได้ให้คำปฏิญาณที่โง่เขลา เพราะคิดว่าพระเจ้าจะโปรดปราน (ผู้วินิจฉัย 11)

ผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายคือ **แซมสัน** เป็นเพียงเงาของแบบอย่างผู้นำในอุดมคติของพระเจ้า เขาละเมิดคำปฏิญาณในการเป็นนาศีร์ และทำความผิดทางศีลธรรมในความสัมพันธ์กับคนคานาอัน ที่แย่ที่สุด แซมสัน ประสบความสำเร็จจากการตายของตนยิ่งกว่าตอนมีชีวิต (ผู้วินิจฉัย 13-16)

พระเจ้าใช้พวกผู้วินิจฉัยช่วยกู้ประชากรของพระองค์ อย่างไรก็ตาม การสำรวจพระธรรมผู้วินิจฉัยแสดงให้เห็นการเสื่อมถอยลงอย่างต่อเนื่องของชนชาติไปสู่การละทิ้งความเชื่อฝ่ายวิญญาณ ความเสื่อมทรามทางศีลธรรม และความวุ่นวายทางสังคม

ความล่มสลายของสังคมอิสราเอล (ผู้วินิจฉัย 17-21)

พระธรรมผู้วินิจฉัย ปิดท้ายด้วยเรื่องราวสองตอนที่แสดงให้เห็นความล่มสลายของสังคมอิสราเอล เรื่องของเผ่าดานที่ยึดเอารูปเคารพและปุโรหิตของมีคาห์ไป แสดงถึงความเสื่อมของชีวิตศาสนา (ผู้วินิจฉัย 17-18) บัดนี้อิสราเอลมีความผิดฐานบูชารูปเคารพแบบเดียวกับความผิดที่เคยนำการพิพากษาของพระเจ้ามาสู่คนคานาอัน เหตุใดจึงเกิดความเสื่อมถอยฝ่ายวิญญาณเช่นนี้? “ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนก็ทำตามที่ตนเองเห็นชอบ” (ผู้วินิจฉัย 17:6)

เรื่องอันน่าสยดสยองของการข่มขืนและสังหารภรรยาอ่อนของคนเลวีมีความคล้ายกับเรื่องของโสโดมและโกโมราห์ (ผู้วินิจฉัย 19, ปฐมกาล 19) อิสราเอลมีความผิดในบาปทางเพศและความรุนแรงเช่นเดียวกับที่คนคานาอันเคยกระทำ เพื่อตอบสนองต่ออาชญากรรมของเผ่าเบนยามิน อิสราเอลก็แตกแยกและเกิด

สงครามกลางเมือง เหตุใดจึงเกิดความเสื่อมถอยทางศีลธรรมและสังคมเช่นนี้? “ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ต่างก็ทำตามที่ตนเองเห็นชอบ” (ผู้วินิจฉัย 21:25)

นางรูธ

หัวข้อหลักของนางรูธ: ความสัตย์ซื่อในยุคที่ผู้คนละทิ้งความเชื่อ

มีถ้อยคำสองวลีที่แสดงถึงความสำคัญของนางรูธต่อประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม วลีแรกคือ เรื่องราวของรูธเกิดขึ้น “ในสมัยที่พวกผู้วินิจฉัยครอบครอง...” (นางรูธ 1:1) นี่แสดงให้เห็นว่า ในยุคที่ผู้คนละทิ้งศาสนา มีหญิงสาวคนหนึ่งที่ยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า นำอัครภรรยาที่แบบอย่างแห่งคุณธรรมผู้นี้ กลับเป็นหญิงชาวโมอับผู้มาจากชนชาติที่นั้สการพระเทียมเท็จ ขณะที่ประชาชนอิสราเอลกำลังดิ้นลงสู่ความโกลาหล หญิงชาวโมอับคนหนึ่งกลับสัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์

วลีที่สองคือ โบอาสและรูธมีบุตรชายคนหนึ่ง “...เขาตั้งชื่อเด็กนั้นว่า โอบัด ผู้เป็นบิดาของเจสซี ซึ่งเป็นบิดาของดาวิด” (นางรูธ 4:17) ในฐานะทวดของกษัตริย์ดาวิด รูธเป็นคนสำคัญระดับชาติในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล

ภาพรวมของนางรูธ

เรื่องราวที่บันทึกไว้ในพระธรรมนางรูธเป็นละครที่มีสี่ตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1: นาโอมิและรูธย้ายไปที่เบธเลเฮม (นางรูธ 1)

นางรูธมาในรูปแบบเรื่องสั้น ซึ่งกำหนดตัวละครและฉากหลังไว้ในย่อหน้าสั้น ๆ ฉากหลังคือสมัยของผู้วินิจฉัย สถานที่คือ เบธเลเฮม และ โมอับ ตัวละครหลักเป็นคนธรรมดาสามัญชาวอิสราเอลและชาวโมอับ ครอบครัวชาวอิสราเอลครอบครัวหนึ่งเดินทางไปยังโมอับ เพื่อหลีกเลี่ยงความกันดารอาหารในแคว้นยูดาห์ เอลีเมเลค นาโอมิ และบุตรชายของพวกเขาพำนักอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 10 ปี ว่างนั้นบุตรชายทั้งสองของเอลีเมเลคก็แต่งงานกับหญิงชาวโมอับ ต่อมาชายทั้งสามเสียชีวิตในโมอับ และนาโอมิก็เตรียมกลับไปเบธเลเฮมเพียงลำพัง

โอบาห์ หนึ่งในหญิงม่าย ยังคงอยู่ในโมอับ ส่วนหญิงม่ายอีกคนคือรูธ ยีนภรรยาจะไปเบธเลเฮมพร้อมกับแม่สามีของเธอ ด้วยถ้อยคำแสดงการอุทิศตัวแบบไม่กำหนดเวลาสิ้นสุด รูธให้คำมั่นว่าจะอยู่และตายร่วมกับนาโอมีย์ และจะรับใช้พระเจ้าของอิสราเอล

หญิงทั้งสองเดินทางถึงเบธเลเฮม นาโอมีย์เผชิญความทุกข์ยากอย่างหนักจนขอให้ชาวเมืองเรียกเธอว่า มารธา (“ขมขื่น”) แทน นาโอมีย์ (“นำชื่นใจ”)

ตอนที่ 2: การพบหน้ากันระหว่างรูธและโอบาห์ (นางรูธ 2)

เนื่องจากธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับการเก็บเกี่ยวพืชผล (เลวีนิติ 19:9 เลวีนิติ 23:22)²³ รูธจึงสามารถรวบรวมอาหารสำหรับนาโอมีย์และสำหรับตัวเองได้ เธอไปเก็บข้าวในทุ่งนาของโอบาห์ ญาติผู้มั่งคั่งทางฝั่งของเอลีเมเลค ผู้เป็นพ่อสามีที่ล่วงลับไปแล้วของเธอ

เมื่อโอบาห์เห็นรูธกำลังทำงานในทุ่งนาของเขา เขาจึงดำเนินการเพื่อปกป้องเธอและจัดหาข้าวบาร์เลย์เพิ่มเติมไว้ให้เธอ แม้การพบกันระหว่างโอบาห์กับรูธจะดูเหมือนบังเอิญ แต่นาโอมีย์ตระหนักได้ถึงพระหัตถ์ของพระเจ้า (นางรูธ 2:20) เธอจึงบอกให้รูธอยู่ในทุ่งนาของโอบาห์ตลอดฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์และข้าวสาลี

ตอนที่ 3: รูธยื่นขอเสนอเพื่อแต่งงานกับโอบาห์ (นางรูธ 3)

ในฐานะที่เป็นญาติใกล้ชิดของเอลีเมเลค โอบาห์จึงอยู่ในฐานะญาติผู้มีสิทธิ์ไถ่ถอน (สมาชิกในครอบครัวที่ใกล้ชิดผู้ซึ่งจะไถ่ถอน) ทำให้ธรรมเนียมพันธสัญญาเดิมเรื่อง *levirate marriage*²⁴ สำเร็จ ในอิสราเอลนั้น ที่ที่ดินทั้งหมดต้องคงอยู่กับตระกูลที่ได้รับหลังการพิชิตแผ่นดิน หากครอบครัวใดจำเป็นต้องขายทรัพย์สิน

²³ ธรรมเนียมปฏิบัติข้อนี้ให้ไว้เป็นตัวอย่างในส่วนของ “พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติ” ใน บทที่ 3

²⁴ *Levirate marriage* คือการที่ญาติใกล้ชิดแต่งงานกับภรรยาของชายผู้ล่วงลับ เพื่อสืบสกุลและมรดกของสามีคนแรกต่อไป (เฉลยธรรมบัญญัติ 25:5-6) ญาติที่ไม่เอ่ยนามใน นางรูธ 4:6 ไม่ต้องการแต่งงานกับรูธ เพราะจะกระทบสิทธิ์ในมรดกของเขาเอง

ในยามลำบาก ญาติผู้มีสิทธิ์ไถ่ถอนมีหน้าที่ไถ่ทรัพย์นั้นและคืนให้แก่ครอบครัวเดิม ด้วยความหวังว่าโบอาส จะทำหน้าที่นี้ นาโอมิจึงวางแผนให้รุธยื่นข้อเสนอเพื่อแต่งงานกับโบอาส

โดยผ่านขั้นตอนตามธรรมเนียมที่ลานนวดข้าวของโบอาส รุธได้ยื่นข้อเสนอเพื่อแต่งงานกับโบอาส เขาตอบรับคำขอของรุธด้วยความยินดี แม้อยอมรับว่ามีญาติอีกคนที่ใกล้ชิดกว่าเขา ซึ่งญาติผู้นั้นต้องได้รับโอกาสมาก่อนในการไถ่ถอนมรดกของนาโอมิ

ตอนที่ 4: โบอาสปฏิบัติตนในฐานะญาติผู้มีสิทธิ์ไถ่ถอนให้กับรุธ (นางรุธ 4)

เช้าวันถัดมา โบอาสไปที่ประตูเมืองซึ่งเป็นสถานที่ทำธุรกรรมทางธุรกิจ เมื่อญาติใกล้ชิดคนนั้นผ่านมา โบอาส จึงบอกเขาถึงโอกาสที่จะซื้อที่ดินซึ่งเคยเป็นของเอลิเมเลค ญาติผู้นี้ซึ่งไม่เอ่ยนามก็ต้องการไถ่ทรัพย์สินนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อโบอาสบอกว่าเขาจะต้องแต่งงานกับรุธซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการไถ่ถอน ญาติคนนั้นก็ไม่ต้องการให้มรดกของตนเสียหายหากเขาแต่งงานกับรุธ บุตรที่เกิดมาจะสืบนามและมรดกของสามีคนแรกของรุธ ซึ่งอาจทำให้ทรัพย์มรดกของเขาต้องแบ่งออกเป็นส่วน ๆ และกระทบต่อมรดกของบุตรของเขาเอง เพื่อเป็นการปกป้องทรัพย์มรดกของตน ญาติคนนั้นจึงปฏิเสธโอกาสดังกล่าว

การปฏิเสธนี้เปิดทางสะดวกให้กับโบอาสและรุธได้แต่งงานกัน พระเจ้าประทานบุตรชายหนึ่งคนแก่พวกเขา และนาโอมิก็กลายเป็นตัวละครหลักในตอนจบของพระธรรมนี้ เธอได้สูญเสียบุตรชายทั้งสองคนไป แต่ตอนนี้เธอกำลังอุ้มบุตรชายของรุธกับโบอาสไว้ในอ้อมแขนของเธอ

เช่นเดียวกับพระธรรมเอสเธอร์ ที่เป็นอีกเรื่องราวสั้น ๆ ซึ่งนำเสนอเกี่ยวกับสตรีผู้หนึ่งที่สัตย์ซื่อแม่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก พระธรรมนางรุธแสดงให้เห็นถึงอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าในสิ่งที่ดูเหมือนเป็นเรื่องบังเอิญ รุธได้มาเป็นทวดของดาวิด และท้ายสุดคือเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์

โยชูวาผู้วินิจฉัยและนางรุธในพันธสัญญาใหม่

เยชู เป็นคำกรีกของชื่อในภาษาฮีบรูว่า *โยชูวา* โยชูวาได้นำประชากรของพระเจ้าเข้าสู่คานาอัน พระเยซูคริสต์นำประชากรของพระเจ้าเข้าสู่สະบาโตแห่งการหยุดพัก (ฮีบรู 4:1-11)

แม้สังคมอิสราเอลจะเสื่อมถอย แต่ผู้วินิจฉัยบางคนก็ยังถูกยกเป็นแบบอย่างแห่งความเชื่อใน ฮีบรู 11 กิเดโอน บาราค เยฟธาห์ และแม่แต่ แซมสัน ก็ได้รับการยกย่องเพราะความเชื่อในพระเจ้า (ฮีบรู 11:32) แม่ชายเหล่านี้จะไม่ได้ดำเนินชีวิตได้เต็มตามศักยภาพเสมอไป พระเจ้าก็ยังทำงานผ่านพวกเขาเพื่อให้พระประสงค์สำเร็จ

รุทเป็นหนึ่งในสี่สตรีที่ถูกกล่าวถึงในลำดับวงศ์พระเยซู (มัทธิว 1:5) ความสัตย์ซื่อของหญิงม่ายชาวโมอับผู้นี้ทำให้เธอมีที่ยืนในเชื้อสายของพระเมสสิยาห์ เรื่องราวของรุทและมารีย์มีความคล้ายกันหลายอย่าง ทั้งสองเรื่องเกี่ยวข้องกับการถือกำเนิดที่เบธเลเฮม ทั้งสองเรื่องราวกล่าวถึงสตรีที่ไม่มีเกียรติยศสูงส่ง (หญิงชาวโมอับ และหญิงที่ยังมิได้แต่งงานแต่ตั้งครรรภ์) ผู้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า และทั้งสองเรื่องราวแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงอำนวยการแก่ผู้ที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์

พระธรรมเหล่านี้แสดงถึงหลักการแห่งการหว่านและการเก็บเกี่ยวที่นำเสนอไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ โยชูวา และ นางรุท แสดงให้เห็นการอวยพรของพระเจ้าต่อผู้ที่สัตย์ซื่อ ผู้วินิจฉัยแสดงให้เห็นถึงการพิพากษาของพระเจ้าเหนือบรรดาคนที่ไม่เชื่อฟัง

โยชูวา ผู้วินิจฉัย และนางรุท ยังพูดกับเราวันนี้

ในประเทศต่าง ๆ ที่กำลังเผชิญความขัดแย้งระหว่างศาสนาอิสลามกับศาสนาคริสต์ ประเด็นเรื่องสงครามศักดิ์สิทธิ์ ยังคงเป็นคำท้าทายต่อคริสตจักร ผู้เชื่อในประเทศเหล่านี้ควรใส่ใจศึกษาหลักการที่สรุปไว้ในหัวข้อ “พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องสงครามของพระยาห์เวห์” โดยคำนึงถึงความขัดแย้งในปัจจุบัน

ในภาพกว้าง ผู้ติดตามพระคริสต์ในวันนี้เผชิญประเด็นเรื่องความสัตย์ซื่อและความไม่สัตย์ซื่อ เช่นเดียวกับที่โยชูวา รุท และผู้คนในสมัยผู้วินิจฉัยเผชิญ เราไม่ได้อยู่ภายใต้ระบอบ theocracy อีกต่อไป และการตอบสนองของพระเจ้ามักจะไม่ได้เกิดขึ้นในทันทีหรือมองเห็นได้อย่างชัดเจนเหมือนอย่างที่เคยปรากฏในพันธสัญญาเดิม อย่างไรก็ตาม นั่นมิได้หมายความว่าความไม่สัตย์ซื่อจะไม่ถูกพิพากษา หรือความสัตย์ซื่อจะไม่ได้รับรางวัล แบบอย่างของ โยชูวา และ รุท ตลอดจนตัวอย่างด้านลบของแซมสัน ล้วนเตือนเราให้จำไว้ว่า พระเจ้ายังคงเสาะหาประชากรที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์

งานมอบหมายบทที่ 4

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง:

งานที่ 1: ทำงานแบบกลุ่ม

มอบหมายให้สมาชิกแต่ละคนศึกษาเกี่ยวกับผู้วินิจฉัยแต่ละคน ได้แก่ กิเดโอน เดโบราห์ เยฟธาห์ และแซมสัน แล้วให้อภิปรายถึงจุดแข็งและจุดอ่อนของผู้วินิจฉัยคนที่สมาชิกแต่ละคนได้รับมอบหมายนั้น

งานที่ 2: ทำงานแบบเดี่ยว

เขียนคำเทศนาเกี่ยวกับชีวิตของผู้วินิจฉัยคนหนึ่ง แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทำงานผ่านทางผู้วินิจฉัยคนนั้น เพื่อให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จอย่างไร

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทถัดไป ให้ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทนี้ โปรดเตรียมตัวด้วยการศึกษา โจทย์แบบทดสอบมาอย่างรอบคอบ

แบบทดสอบบทที่ 4

- (1) ใน พระคัมภีร์ฮีบรู พระธรรมใดจากพระธรรมหมวดประวัติศาสตร์ที่เรียกว่าผู้เผยพระวจนะยุคต้น?
- (2) คำนิยามของ *theocracy*
- (3) บอกหัวข้อสำคัญของสามพระธรรมที่ได้รับการอธิบายในบทนี้
- (4) จุดประสงค์หลักของพระธรรมโยชูวาคืออะไร?
- (5) บอกสองส่วนหลักของโยชูวา พร้อมทั้งชื่อพระคัมภีร์อ้างอิง
- (6) อะไรคือจุดประสงค์ของเมืองลี้ภัย?
- (7) บอกหลักการสี่ประการเพื่อพิจารณาเมื่อศึกษาสงครามของพระยาห์เวห์ในโยชูวา
- (8) จุดประสงค์ของพระธรรมผู้วินิจฉัยคืออะไร?
- (9) สี่ขั้นตอนของวัฏจักรของการละทิ้งความเชื่อและการช่วยกู้ในผู้วินิจฉัยมีอะไรบ้าง?
- (10) เขียน โยชูวา 1:8–9 จากการท่องจำ

บทที่ 5

ซามูเอล–พงศาวดาร

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ร่างเค้าโครงหัวข้อหลักของ ซามูเอล พงศ์กษัตริย์ และ พงศาวดาร
- (2) รู้เกี่ยวกับกษัตริย์คนสำคัญในประวัติศาสตร์อิสราเอล
- (3) เข้าใจการบรรลุผลสำเร็จของ *deuteronomic theology* ในประวัติศาสตร์อิสราเอล
- (4) เห็นคุณค่าข่าวสารแห่งความหวังที่พบในพงศาวดาร
- (5) ตระหนักว่าเนื้อหาใน พงศ์กษัตริย์ และ พงศาวดาร เกื้อหนุนและเติมเต็มกันอย่างไร

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน 1 และ 2 ซามูเอล 1 และ 2 พงศ์กษัตริย์ และ 1 และ 2 พงศาวดาร
- ▶ ท่องจำ 1 พงศ์กษัตริย์ 9:4–7 และ 2 พงศาวดาร 7:13–14

บทนำสู่พระธรรม ซามูเอล พงศ์กษัตริย์ และ พงศาวดาร

พระธรรมซามูเอลและพงศกษัตริย์ ไล่ลำดับประวัติศาสตร์ยุคกษัตริย์ของอิสราเอล 1 ซามูเอล เล่าเรื่องการเริ่มต้นของสถาบันกษัตริย์ คือรัชกาลของซาอูล ส่วน 2 ซามูเอล ไล่ลำดับประวัติศาสตร์การปกครองของดาวิด ใน 1 และ 2 พงศ์กษัตริย์ บรรดากษัตริย์ชั่วได้นำอิสราเอลและยูดาห์ให้ละทิ้งความเชื่อ และผลที่ได้รับตอบสนองคือการพิพากษาที่พระเจ้าสัญญาไว้ใน เฉลยธรรมบัญญัติ 27–28 เถลงมาเหนือชนชาตินั้น ในตอนจบของ 2 พงศ์กษัตริย์ อาณาจักรเหนือถูกทำลาย และยูดาห์ตกไปเป็นเชลยในบาบิโลน

พระธรรมพงศาวดาร มองช่วงประวัติศาสตร์เดียวกันจากมุมมองที่ต่างออกไป เขียนขึ้นหลังการกลับจากเนรเทศ พงศาวดารพิจารณาประวัติศาสตร์อิสราเอลในกรอบของประวัติศาสตร์ความรอด เห็นถึงพระประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงดำเนินต่อไปเพื่อประชากรของพระองค์ พงศาวดารหนุนใจประชากรของพระเจ้าว่ายังมีความหวังสำหรับอนาคต พระเจ้าไม่ได้ทรงลืมหันหลังสัญญาแก่ประชากรของพระองค์

► อิสราเอลทำผิดประการใดในการร้องขอกษัตริย์? ในการอภิปรายร่วมกัน ขอให้พิจารณาทั้ง 1 ซามูเอล 8:6–22 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 17:14–20

1 ซามูเอล

หัวข้อหลักของ 1 ซามูเอล: การเริ่มต้นระบอบราชาธิปไตยของอิสราเอล

1 ซามูเอล ไล่ลำดับการเปลี่ยนผ่านจากผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายของอิสราเอล คือ ซามูเอล มาสู่กษัตริย์องค์แรก คือ ซาอูล ครอบคลุมช่วงปี 1100–1011 ก่อนคริสตศักราช 1 ซามูเอล เผยให้เห็นระยะเริ่มต้นของระบอบราชาธิปไตย เดิมทีอิสราเอลอยู่ภายใต้ระบอบ theocracy ที่พระเจ้าตรัสโดยตรงผ่านผู้วินิจฉัยและผู้เผยพระวจนะ แต่บัดนี้อิสราเอลจะปกครองโดยกษัตริย์ ตามคำเผยพระวจนะ โมเสสได้อธิบายไว้แล้วว่าควรมองหากษัตริย์ประเภทใด ทว่าไม่นานซาอูลและผู้สืบทอดก็ห่างไกลจากแบบแผนของพระเจ้า 1 ซามูเอล แสดงให้เห็นศักยภาพของกษัตริย์องค์แรกในฐานะผู้รับการเจิมของพระเจ้า และต่อมาก็แสดงให้เห็นความล้มเหลวอันน่าเศร้าที่เขาไม่อาจบรรลุศักยภาพนั้น

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล

การเปลี่ยนผ่านสู่ระบอบราชาธิปไตย (1 ซามูเอล 1–15)

การเปลี่ยนผ่านจากการปกครองโดยผู้วินิจฉัยไปสู่ระบอบราชาธิปไตยเริ่มต้นด้วยเรื่องของซามูเอล ซามูเอลเป็นบุตรของมารดาผู้ยำเกรงพระเจ้าชื่อ ฮันนาห์ เธอปฏิญาณถวายซามูเอลให้เป็นนาศีร์แด่พระเจ้าไปจนตลอดชีวิต (1 ซามูเอล 1:10–11 กัณฑ์การวิดิ 6:1–21) เมื่อยังเป็นเด็ก เขาถูกพาไปยังพลับพลาเพื่อปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าภายใต้การดูแลของปุโรหิตเอลี

ฉากสำคัญของช่วงเปลี่ยนผ่านนี้ ได้แก่

พระเจ้าเรียกชาวมูเอล และการพิพากษาต่อเอลีกับครอบครัวของเขา (1 ซามูเอล 1-3)

1 ซามูเอล 1-7 แสดงความเสื่อมถอยที่ต่อเนื่องมาจากสมัยผู้วินิจฉัย แม้แต่ฐานะปุโรหิตก็ถูกทำให้เสื่อมทราม เมื่อบุตรชายของเอลีลบหลู่หน้าที่ของตนด้วยบาปล่วงประเวณีและใช้เครื่องบูชาอย่างไม่ถูกต้อง (1 ซามูเอล 2:12-25) ผลก็คือ พระเจ้าส่งข่าวสารแห่งการพิพากษามาทางชาวมูเอล

การยึดหีบพันธสัญญาโดยพวกฟิლისเตีย (1 ซามูเอล 4-7)

การที่อิสราเอลใช้พันธสัญญาอย่างไม่ถูกต้องเห็นได้จากการปฏิบัติต่อหีบพันธสัญญา เมื่อพวกฟิლისเตียเข้าโจมตี อิสราเอลก็ยกหีบออกไปสู่สนามรบโดยเชื่อว่าเป็นวัตถุศักดิ์สิทธิ์ที่จะปกป้องตนจากศัตรู ทว่าเพราะการละทิ้งความเชื่อของอิสราเอล พระเจ้าไม่ได้ทรงปกป้องประชากรอีกต่อไป หีบจึงถูกยึดและอยู่ในมือพวกฟิლისเตีย นานเจ็ดเดือน เมื่อหีบนำภัยพิบัติมาสู่พวกฟิლისเตีย พวกเขาจึงส่งหีบกลับมาที่เบธเซเมช

การเลือกซาอูลเป็นกษัตริย์ (1 ซามูเอล 8-12)

เมื่อแก่ชรา ชาวมูเอลเจิมตั้งบรรดาบุตรชายของตนให้เป็นผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอล นำเสียดายที่พวกบุตรของชาวมูเอลก็ไม่สัตย์ซื่อเหมือนกับพวกบุตรของเอลี เพื่อตอบสนองต่อปัญหานี้ บรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอลจึงขอให้ชาวมูเอลเจิมตั้งกษัตริย์องค์หนึ่ง มีความตึงเครียดระหว่างคำเผยพระวจนะของโมเสสก่อนหน้านี้ที่กล่าวถึงกษัตริย์ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเขาจะทรงเลือก (เฉลยธรรมบัญญัติ 17:15) กับคำตรัสของพระเจ้าที่มีต่อชาวมูเอลว่า “...พวกเขาไม่ได้ละทิ้งเจ้า แต่พวกเขาละทิ้งเรา ไม่ให้เราเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา” (1 ซามูเอล 8:7)

ประเด็นสำคัญจะอยู่ที่แรงงูใจของคำขอจากผู้อาวุโสที่ว่า “...บัดนี้ขอท่านได้ตั้งพระราชินีให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประชาชาติที่พึงเกิด” (1 ซามูเอล 8:5) ในขณะที่โมเสสสังเกตเห็นว่า วันหนึ่งซึ่งกษัตริย์จะเป็นส่วนหนึ่งในแผนการของพระเจ้า แต่แรงงูใจของอิสราเอลกลับเป็นว่า ออยากเหมือนบรรดาประชาชาติ นำเศร้าที่ในเวลาต่อมา บรรดากษัตริย์ของอิสราเอลจะนำชนชาตินี้ให้เดินตามรอยเพื่อนบ้าน อิสราเอลจึงกลายเป็นเหมือนบรรดาประชาชาติที่พึงบังในการบูชารูปเคารพและในความอยุติธรรมของตนอย่างแท้จริง

รัชสมัยตอนต้นของซาอูล (1 ซามูเอล 13–15)

ในช่วงแรก ซาอูลดูเหมือนจะเป็นกษัตริย์ต้นแบบ เขาแสดงความอ้อมตนเมื่อถูกคัดเลือก และประสบความสำเร็จอย่างมากในการรบกับพวกฟิลิสเตีย อย่างไรก็ตาม มีเหตุการณ์สามประการที่เผยให้เห็นปัญหาฝังลึกในจิตใจของซาอูล

1. ซาอูลก้าวร้าวบทรบตบทุเรศของซามูเอล และเมื่อถูกทักท้วง ซาอูลกลับโทษซามูเอล (1 ซามูเอล 13:8–14)
2. ซาอูลให้ปฏิญาณอย่างผล็ฝลาม จนเกือบทำให้โยนาธานต้องตาย (1 ซามูเอล 14:24–46)
3. ซาอูลไม่เชื่อฟังคำสั่งที่ให้ทำลายคนอามาเลคอย่างสิ้นเชิง และเมื่อซามูเอลเผชิญหน้าเขา ซาอูลกลับโทษประชาชน (1 ซามูเอล 15)

แต่ละเหตุการณ์เผยให้เห็นความล้มเหลวของซาอูลในการเป็นกษัตริย์อย่างที่พระเจ้าปรารถนา ผลลัพธ์คือซามูเอลนำข่าวสารแห่งการพิพากษาของพระเจ้ามา “...เพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวจนะของพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์” (1 ซามูเอล 15:23)

ความเสื่อมถอยของซาอูลและความรุ่งเรืองของดาวิด (1 ซามูเอล 16–31)

ในส่วนครึ่งแรกของ 1 ซามูเอล ไล่ลำดับการเปลี่ยนผ่านจากระบบ theocracy ไปสู่ระบบราชาธิปไตย ส่วนครึ่งหลังของ 1 ซามูเอล ไล่ลำดับการเปลี่ยนผ่านบัลลังก์กษัตริย์จากซาอูลไปสู่ดาวิด

บทนำสู่เรื่องราวของดาวิด (1 ซามูเอล 16–17)

สามเรื่องราวที่เป็นการแนะนำให้รู้จักดาวิด เรื่องราวแรก การเจิมตั้งดาวิด เน้นถึงความสำคัญของหัวใจผู้เป็นกษัตริย์ ซาอูลดูเหมือนเป็นกษัตริย์ในสายตาประชาชน แต่ดาวิดดูเหมือนเป็นกษัตริย์ในสายตาพระเจ้า (1 ซามูเอล 9:1–2, 1 ซามูเอล 16:7)

เรื่องราวที่สองแนะนำความสัมพันธ์ระหว่างซาอูลและดาวิด พระเจ้าไม่ยอมรับซาอูลในฐานะกษัตริย์ และวิญญาณชั่วก็เริ่มทรมานซาอูล เนื่องจากดาวิดมีชื่อเสียงในฐานะนักดนตรี เขาจึงได้รับเลือกให้เล่นดนตรีถวายแด่ซาอูล เพื่อให้จิตใจวิญญาณของซาอูลสงบลง (1 ซามูเอล 16:14-23)

เรื่องราวที่สาม เล่าถึงชัยชนะของดาวิดเหนือยักษ์ใหญ่ชาวฟิลิเตียคือ โกลิอัท ท่ามกลางฉากหลังของความเยอหยิ่งและการพึ่งพาตนเองที่เพิ่มมากขึ้นของซาอูล เรื่องราวนี้แสดงให้เห็นถึงการพึ่งพาพระเจ้าอย่างถ่อมตนของดาวิด (1 ซามูเอล 17)

ความขัดแย้งระหว่างซาอูลและดาวิด (1 ซามูเอล 18-27)

ขณะที่ซาอูลเฝ้ามองผู้คนสรรเสริญดาวิดหลังจากสังหารโกลิอัท เขาก็เริ่มอิจฉาคัดครู้ที่ตนมองว่าอาจแย่งตำแหน่งมากขึ้นเรื่อย ๆ เรื่องความขัดแย้งระหว่างกษัตริย์ที่พระเจ้าไม่ยอมรับ คือ ซาอูล กับกษัตริย์ที่พระเจ้าเลือก คือ ดาวิด มีฉากสำคัญสี่ฉาก ได้แก่

- มิตรภาพที่แน่นแฟ้นขึ้นระหว่างดาวิดและโยนาธาน (1 ซามูเอล 18)
- ความพยายามของซาอูลเพื่อฆ่าดาวิด (1 ซามูเอล 19-20)
- การหนีเอาชีวิตรอดของดาวิดจากเงื้อมมือของซาอูล และการปฏิเสธของดาวิดเพื่อจะทำร้ายผู้ที่ยกย่องพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเจิมตั้งไว้ (1 ซามูเอล 21-26)
- ดาวิดหลบภัยชั่วคราวอยู่ท่ามกลางพวกฟิลิเตีย (1 ซามูเอล 27)

การสิ้นชีวิตของซาอูลกับพวกบุตรชายของเขา (1 ซามูเอล 28-31)

ขั้นตอนสุดท้ายของความเสื่อมถอยของซาอูลคือ การไปหาหญิงคนทรงที่เอนโดร์ ระหว่างที่เขากำลังเตรียมทำศึกกับพวกฟิลิเตีย ตอนนี้เขาเองหันไปพึ่งการประกอบพิธีทางวิญญาณลึกลับ ซึ่งเป็นสิ่งที่ครั้งหนึ่งเขาเคยพยายามกวาดล้าง (1 ซามูเอล 28:8-10) ซามูเอลก็ปรากฏตัวและประกาศถ้อยคำพิพากษาว่า พวกฟิลิเตียจะเอาชนะอิสราเอล และซาอูลกับพวกบุตรชายของเขาจะตายในสงครามนั้น เป็นไปตามคำเผยพระวจนะ ซาอูลกับพวกบุตรชายของเขาถูกสังหารในสงครามวันถัดมา และ 2 ซามูเอล ก็เปิดฉากด้วยการที่ดาวิดเริ่มขึ้นครองราชย์

2 ซามูเอล

หัวข้อหลักของ 2 ซามูเอล: การครองราชย์ของกษัตริย์ดาวิด

เมื่ออายุ 30 ปี ดาวิดได้เป็นกษัตริย์ พระธรรม 2 ซามูเอล ครอบคลุมช่วงปี 1011–971 ก่อนคริสตศักราช นับจากการสิ้นชีวิตของซาอูล ไปจนถึงการสิ้นชีวิตของดาวิด พระธรรมนี้บันทึกถึงความสำเร็จของดาวิด ในช่วงต้นรัชกาลของการเป็นกษัตริย์ และยังบันทึกถึงผลพวงอันน่าเศร้าของบาปที่ดาวิดกระทำกับบทเสียดวย

ภาพรวมของ 2 ซามูเอล

อำนาจรุ่งเรืองของดาวิด (2 ซามูเอล 1–4)

พระธรรม 2 ซามูเอล เริ่มต้นด้วยการตอบสนองของดาวิดต่อการตายของซาอูล แทนที่จะเรงร้ายนตีในการตายของศัตรู ดาวิดกลับคร่ำครวญไว้ทุกข์ถึงการตายของซาอูล และลงโทษพวกอามาเลซที่โหดอ้างว่าได้ฆ่าซาอูลแล้ว ดาวิดเป็นกษัตริย์องค์แรกเหนือยูดาห์ ส่วนบุตรชายของซาอูลคือ อิชิโบเซท ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล 2 ซามูเอล 3:1 กล่าวว่า “มีสงครามระหว่างฝ่ายของซาอูลกับฝ่ายของดาวิดอยู่นาน...” หลังจากผ่านไปเจ็ดปี อิชิโบเซทถูกฆ่าตายโดยผู้บัญชาการกองทัพสองคนของเขาเอง และดาวิดก็ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอลทั้งหมด

ปีแห่งความรุ่งเรืองของดาวิด (2 ซามูเอล 5–10)

ช่วงต้นรัชกาลของดาวิดเป็นช่วงเวลาแห่งความสำเร็จ ด้านการทหาร ดาวิดทำให้พรมแดนอิสราเอลมั่นคง ด้านการเมือง เขารวมชาติให้กลับมาเป็นหนึ่งเดียวหลังสงครามกลางเมือง โดยการย้ายเมืองหลวงจากเมืองเฮโบรนซึ่งอยู่ทางใต้ขึ้นไปยังเมืองที่อยู่กึ่งกลางมากกว่า คือ เยรูซาเล็ม เขาจึงสามารถลดความตึงเครียดทางการเมืองได้

ที่สำคัญที่สุด ดาวิดประสบความสำเร็จฝ่ายจิตวิญญาณในช่วงเวลานี้ด้วย 2 ซามูเอล 7 เป็นหนึ่งในบทที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับดาวิด สานต่อจากพันธสัญญากับอับราฮัมและโมเสส พันธสัญญาดาวิดประกอบไปด้วยพระสัญญาห้าประการดังนี้

1. พระเจ้าจะจัดเตรียมที่พำนักอันมั่นคงปลอดภัยให้กับอิสราเอล (2 ซามูเอล 7:10–11)
2. พระเจ้าจะตั้งบุตรชายของดาวิดขึ้นมาเพื่อสร้างพระวิหาร (2 ซามูเอล 7:12–13)
3. พระเจ้าจะสถาปนาอาณาจักรของดาวิดให้อยู่เป็นนิตย์ (2 ซามูเอล 7:13)
4. พระเจ้าจะสถาปนาความสัมพันธ์ฉันท์บิดาและบุตรกับเชื้อสายของดาวิด (2 ซามูเอล 7:14)
5. ความเมตตาของพระเจ้าจะไม่พรากไปจากเชื้อสายของดาวิด (2 ซามูเอล 7:14–15)

พันธสัญญาดาวิดนี้มีความสำคัญต่อความเข้าใจประวัติศาสตร์ของอิสราเอล คำถามหลักข้อหนึ่งที่อยู่เบื้องหลังงานเขียนของ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ คือว่า “ทำไมจึงไม่มีเชื้อสายกษัตริย์แบบดาวิดบนบัลลังก์อีกต่อไป?” สำหรับอิสราเอล เหมือนกับว่าพระเจ้าทรงล้มพันธสัญญาที่ให้ไว้กับดาวิด พระธรรม 1 และ 2 พงศกษัตริย์ ให้คำตอบของพระเจ้าต่อคำถามนี้

พันธสัญญาดาวิดยังมีความสำคัญต่อประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาใหม่ด้วย พระกิตติคุณแสดงให้เห็นว่าพันธสัญญานี้สำเร็จอย่างที่สุดในการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ (มัทธิว 1:1)

ความบาปของดาวิดและผลที่ตามมา (2 ซามูเอล 11–24)

2 ซามูเอล 11 บันทึกเหตุโสเภณีที่ทำให้รัชกาลของดาวิดต่างปร้อย ดาวิดมีความสัมพันธ์แบบคบชู้กับ บัทเชบา แล้วพยายามปกปิดด้วยการจัดการให้อูรียาห์ถูกฆ่า เนื้อหาที่เหลือของ 2 ซามูเอล แสดงให้เห็นการพิพากษาของพระเจ้าต่อดาวิด ใน 2 ซามูเอล 7:15 พระเจ้าทรงสัญญาว่า “...ความรักมั่นคงของเราจะไม่ละ...” พระพรนี้เป็นส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ในพันธสัญญา แต่ใน 2 ซามูเอล 12:10 พระเจ้าก็สัญญาว่า “เพราะฉะนั้นบัดนี้ดาบนั้นจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของเจ้าตลอดไป” การพิพากษานี้เป็นส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ในพันธสัญญาเช่นกัน กล่าวคือ การมีพันธสัญญากับพระเจ้า ย่อมนำมาซึ่งความรับผิดชอบต่อพระเจ้า

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องบาปกับผู้เชื่อ

เรื่องราวของดาวิด กับ บัทเชบา เป็นหนึ่งในเรื่องที่เป็นจุดต่างปร้อยในประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม สำหรับผู้ที่เชื่อว่าพระเจ้าทรงเรียกบรรดาบุตรของพระองค์ให้ดำเนินชีวิตที่ปราศจากความบาปโดยเจตนา เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยากมากเป็นพิเศษ เราไม่ได้เชื่อว่ามีผู้เชื่อต้องล้มลงในความบาปเสมอไป แต่เรื่องของดาวิด

แสดงให้เห็นว่า บุตรของพระเจ้าก็ “อาจ” ล้มลงได้ เรื่องนี้สอนบทเรียนอันมีค่าแก่ผู้เชื่อ โดยแสดงให้เห็นว่า ผู้เชื่อควรทำอย่างไรหากเขาล้มลงในความบาปโดยเจตนา

(1) เราต้องสารภาพความบาปของเรา

เมื่อซามูเอลเผชิญหน้ากับซาอูลด้วยเรื่องความบาปที่ซาอูลทำ ซาอูลหาข้ออ้างสำหรับการไม่เชื่อฟังของเขา (1 ซามูเอล 13:11) เมื่อนาธันเผชิญหน้ากับดาวิดด้วยเรื่องความบาป ดาวิดสารภาพโดยทันทีว่า “เราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์แล้ว” (2 ซามูเอล 12:13) นี่แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างดาวิด บุรุษผู้ทำตามพระทัยของพระเจ้า กับซาอูล บุรุษที่พระเจ้าไม่ยอมรับ

ไม่ว่าจะเป็นบาปใหญ่ เช่น การล่วงประเวณี หรือบาปที่เรามักคิดว่าเล็ก เช่น การนินทา ใส่ร้าย เราจะไม่สามารถรับการอภัยจากพระเจ้าได้จนกว่าเราจะสารภาพบาปของเรา เหมือนกับที่เกิดกับซาอูล เราก็อาจถูกล่อลวงให้หาข้ออ้างให้กับบาปของตัวเอง หรือแม้แต่ไม่ยอมรับแล้วเรียกบาปนั้นว่าเป็นเพียง “ความผิดพลาด” หรือ “ความอ่อนแอ” อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเจ้าสำแดงให้เห็นว่าเราทำบาป เราจำเป็นต้องสารภาพบาปของเรา และร้องขอการอภัยจากพระองค์

(2) เราต้องตระหนักถึงความร้ายแรงของบาปที่เราทำ

เมื่อซามูเอลเผชิญหน้าซาอูลเรื่องการถวายบูชาที่เป็นหน้าที่ของปุโรหิต ซาอูลพยายามอธิบายให้ตัวเองพ้นผิด เขาพูดว่า “...ข้าพเจ้าจึงบังคับตัวเองขึ้นไปถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว” (1 ซามูเอล 13:12)

เมื่อนาธันเผชิญหน้าดาวิด กษัตริย์ตระหนักว่าความร้ายแรงของบาปไม่ได้อยู่แค่การกระทำนั้นเอง ความร้ายแรงของบาปอยู่ที่เราทำบาปต่อผู้ใด ดาวิดอธิษฐานว่า “ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น และได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรพระองค์ ดังนั้น พระองค์ทรงชอบธรรมในการพิพากษา และไร้อำนาจในการตัดสินนั้น” (สดุดี 51:4)

เมื่อเราตระหนักว่าบาปของเราเป็นการลบหลู่ต่อพระเจ้าเอง เราจะเข้าใจว่าไม่มีบาปเล็ก นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าตรัสว่า “ตัวคนที่ทำบาปจะต้องตาย...” (เอเสเคียล 18:20) เราจำเป็นต้องตระหนักถึงความร้ายแรงของบาปของเราว่า บาปสมควรได้รับความตาย

(3) เราต้องร้องขอและเชื่อว่าเราจะได้รับการอภัยจากพระเจ้า

ดาวิดอธิษฐานว่า “ขอทรงชำระมลทินจากข้าพระองค์ด้วยต้นหุสบ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด ขอทรงล้างข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะขาวกว่าหิมะ” (สดุดี 51:7) ดาวิดรู้ว่าในระบบการถวายบูชาไม่มีทางจัดการกับบาปที่ไตร่ตรองล่วงหน้าอย่างที่เขาคิดได้ทำ (กัณฑ์ 15:30-31) อย่างไรก็ตาม เขาทูลขอความเมตตาจากพระเจ้าว่า “เพราะพระองค์ไม่ทรงประสงค์เครื่องสัตวบูชา ถึงข้าพระองค์จะถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว พระองค์ก็ได้พอพระทัย เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงปรารถนาคือจิตใจที่แตกสลาย ใจที่แตกสลายและสำนึกผิดนั้น ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะไม่ทรงดูถูก” (สดุดี 51:16-17) ดาวิดกลับใจใหม่ด้วยความเชื่อจากใจว่าพระเจ้าผู้เมตตาจะยกโทษบาปของเขา

ในพันธสัญญาใหม่ ยอห์นเขียนว่า “ลูกของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลายเพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าใครทำบาป เราก็มียูช่วยทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น” (1 ยอห์น 2:1) ในฐานะคริสเตียน เราไม่ต้องลุ่มหลงในบาป แต่ถ้าเราทำบาป ยอห์นบอกเราว่าเราก็มียูช่วยทูลขอเพื่อเรา

สดุดี 32 อาจเขียนขึ้นไม่นานหลังจาก สดุดี 51 ใน สดุดี 51 ดาวิด สรรภาพความบาปของเขา ใน สดุดี 32 เขาว่าเรื่องยี่สิบในการให้อภัยของพระเจ้า “ข้าพระองค์สรรภาพบาปของข้าพระองค์ต่อพระองค์ และข้าพระองค์มิได้ปกปิดความชั่วของข้าพระองค์ไว้ ข้าพระองค์ทูลว่า “ข้าพระองค์จะสรรภาพการละเมิดของข้าพระองค์ต่อพระยาห์เวห์” แล้วพระองค์ทรงอภัยความบาปชั่วของข้าพระองค์ เศ-ลาห์” (สดุดี 32:5)

(4) เราต้องเข้าใจว่าบาปของเราสร้างความเสียหายได้ในระยะยาว

เนื่องจากดาวิดกลับใจใหม่ พระเจ้าจึงยกโทษความบาปของเขา อย่างไรก็ตาม ตลอดช่วงที่เหลือในการครองราชย์ของดาวิดต้องรับผลกระทบจากคำคิ่้นนั้นของเขากับบัทเซบา บุตรชายของดาวิดคือ อัมโนน ได้ข่มขืนทามาร์ ผู้ซึ่งเป็นน้องสาวต่างมารดาของเขา อับซาโลมบุตรชายคนโปรดของดาวิด ก็นำการก่อกบฏพยายามยึดอำนาจ เซบา คนเบนยามิน ก็ปลุกระดมการก่อกบฏขึ้นอีกครั้ง และเมื่อดาวิดใกล้สิ้นชีวิต บรรดาบุตรชายของเขาก็ต่อสู้แย่งราชบัลลังก์ ดาบไม่เคยพรากไปจากวงศวานของดาวิดเลย แม้แต่ในลำดับวงศ์ของพระเยซูก็ยังเตือนถึงความบาปของดาวิดว่า “...ดาวิดมีบุตรชื่อบูธอนเกิดจาก

นางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูรียาห์” (มัทธิว 1:6) เรื่องราวของดาวิดเตือนใจเราถึงความหนักหนาของผลที่ตามมาอย่างร้ายแรงของบาป

เราต้องไม่ทำให้ความบาปกลายเป็นเรื่องเล็กน้อย เปาโลเตือนว่า “อย่าหลงเลย ท่านจะล้อเล่นกับพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าใครหว่านอะไรลง ก็จะได้รับเกี่ยวสิ่งนั้น คนที่หว่านสิ่งที่ตอบสนองเนื้อหนังของตน ก็จะได้รับเกี่ยวความเปื้อนเน่าจากเนื้อหนังนั้น...” (กาลาเทีย 6:7-8) การตระหนักถึงความร้ายแรงของบาป และราคาที่ต้องจ่าย ช่วยให้เราเชื่อมั่นมั่นคงในยามถูกล่อใจให้ทำบาป

1 และ 2 พงศ์กษัตริย์

หัวข้อหลักของพงศกษัตริย์: ความล้มเหลวของบรรดากษัตริย์อิสราเอล

ใน 2 ซามูเอล 7 พระเจ้าสัญญาถึงสามสิ่ง ได้แก่ ที่พำนักอันมั่นคงปลอดภัยให้กับอิสราเอล พระวิหารในเยรูซาเล็ม และเชื้อสายของดาวิดจะอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอลตลอดไป พระธรรม 1 และ 2 พงศกษัตริย์ถูกเขียนขึ้นจากมุมมองของสมัยที่เป็นเชลย เมื่อพระธรรมเหล่านี้ถูกเขียนขึ้น อิสราเอลถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย พระวิหารถูกทำลาย และไม่มีเชื้อสายของดาวิดบนบัลลังก์อีกต่อไป

พงศกษัตริย์ตอบคำถามที่ว่า “ทำไม?” ทำไมพระสัญญาต่าง ๆ จึงไม่สำเร็จเป็นจริง? พระเจ้าได้หลงลืมคำสั่งสัญญาของพระองค์แล้วไหม? มารдук เทพเจ้าของบาบิโลน มีฤทธิ์เดชมากกว่าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลหรือไม่? พงศกษัตริย์ตอบคำถามเหล่านี้โดยชี้ไปที่ความล้มเหลวของอิสราเอลในการเชื่อตรงต่อพันธสัญญา

โดยการไขถ้อยคำในกรอบความคิดแบบ *deuteronomic theology* พระธรรมพงศกษัตริย์แสดงให้เห็นว่าอิสราเอลกำลังเกี่ยวเกี่ยวการลงโทษสำหรับความบาปของตน พระธรรมเหล่านี้อยู่ในหมวดประวัติศาสตร์ แต่ก็ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องเล่าในประวัติศาสตร์ พระธรรมเหล่านี้อธิบายว่าทำไมประวัติศาสตร์ของอิสราเอลจึงเป็นไปเช่นนั้น นี่คือเหตุผลที่พระคัมภีร์ฮีบรู จัดหมวดหมู่พระธรรมเหล่านี้ว่าเป็น ผู้เผยพระวจนะยุคต้น พระธรรมเหล่านี้นำถ้อยคำเผยพระวจนะจากองค์พระผู้เป็นเจ้ามาว่า “นี่คือสาเหตุที่เราได้นำการพิพากษามายังประชากรผู้ที่เราได้เลือกสรร”

คำสัญญาใน 2 ซามูเอล	ความเป็นจริงขณะที่ พงศ์กษัตริย์ ถูกเขียนขึ้น
ที่พำนักเป็นนิตย	ตกเป็นเชลยในบาบิโลน
พระวิหารในเยรูซาเล็ม	พระวิหารได้ถูกทำลาย
บัลลังก์ที่สถาปนาเป็นนิตย	ไม่มีกษัตริย์ในเยรูซาเล็ม

ผู้เขียนและวันที่เขียนพงศกษัตริย์

ในพระคัมภีร์ฮีบรู พระธรรม 1 และ 2 พงศกษัตริย์ เป็นหนังสือเล่มเดียวกัน ตามประเพณีฮีบรูได้ระบุว่าผู้เขียนคือ เยเรมีย์ อย่างไรก็ตาม ไม่มีที่ใดในพระธรรม 1 และ 2 พงศกษัตริย์ ที่ระบุชื่อผู้เขียน นักวิชาการส่วนใหญ่กล่าวว่า ไม่ทราบว่ามีใครเป็นผู้เขียนพระธรรมนี้

พระธรรม 1 พงศกษัตริย์ บันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เริ่มต้นในปี 971 ก่อนคริสตศักราช เหตุการณ์สุดท้ายใน 2 พงศกษัตริย์ เกิดขึ้นในปี 561 ก่อนคริสตศักราช พระธรรมนี้ไม่ได้กล่าวถึงกฤษฎีกาของไซรัสในปี 539 ก่อนคริสตศักราช ที่อนุญาตให้ยูดาห์กลับจากการเป็นเชลย จึงพอจะสันนิษฐานได้ว่า พงศกษัตริย์ ถูกเขียนขึ้นในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งระหว่างสองวันที่สุดท้ายนี้

ภาพรวมของพงศกษัตริย์

อิสราเอลเป็นปีกแฉ่นภายใต้การปกครองของซาโลมอน (1 พงศกษัตริย์ 1-11)

บทเหล่านี้ครอบคลุมช่วงปี 971-931 ก่อนคริสตศักราช และเป็นบันทึกเกี่ยวกับความรุ่งเรืองในสมัยการปกครองของซาโลมอน ได้แก่ สติปัญญา ความมั่งคั่งของเขา ตลอดจนการอวยพรของพระเจ้าเหนือพระวิหาร นอกจากนี้ยังเป็นบันทึกเกี่ยวกับการละทิ้งความเชื่อของซาโลมอนในบั้นปลายชีวิตด้วย

อาณาจักรถูกแบ่งแยก (1 พงศกษัตริย์ 12-2 พงศกษัตริย์ 17)

บทเหล่านี้ครอบคลุมช่วงปี 931-722 ก่อนคริสตศักราช นับจากการสิ้นชีวิตของซาโลมอนไปจนถึงการทำลายล้างอาณาจักรเหนือโดยอัสซีเรีย เพราะการกระทำที่โง่เขลาของเรโหโบอัม (บุตรของซาโลมอน) ชาติทั้งชาติแตกออกเป็นสองอาณาจักรหลังการตายของซาโลมอน เผ่าทั้งสิบทางเหนือไปตามเยโรโบอัม มี

เพียงสองเผ่าคือ ยูดาห์และเบนยามิน ที่ยังคงรักภักดีต่อเรโอบอัมและเชื้อสายของดาวิด บันทึกในพงศกษัตริย์ เล่าเหตุการณ์สลับไปมาระหว่างสองอาณาจักร คือเรื่องการละทิ้งความเชื่ออย่างรวดเร็วของอาณาจักรเหนือ และเรื่องการค้าขาย ๆ เสื่อมถอยลงไปมากขึ้นในยูดาห์

อาณาจักรเหนือของอิสราเอล	อาณาจักรใต้ของยูดาห์
กษัตริย์ 19 องค์	กษัตริย์ 19 องค์; ราชีนี 1 องค์
กษัตริย์ทุกองค์ล้วนชั่วร้าย	กษัตริย์ 8 องค์เป็นคนดีที่นำช่วงเวลาแห่งการฟื้นฟูมา
เมืองหลวงคือ เซเคม จากนั้นเป็นทีรซาทห์ และจากนั้นจึงเป็นสะมาเรีย	เมืองหลวงคือ เยรูซาเล็ม
นมัสการที่ เบธเอล และ ดาน	นมัสการใน เยรูซาเล็ม เมืองของดาวิด
ถูกอัสซีเรียทำลายในปี 722 ก.ค.ศ.	ถูกบาบิโลนจับไปเป็นเชลยในปี 586 ก.ค.ศ.
สูญเสียดินแดน	กลับจากการเป็นเชลยในปี 538 ก.ค.ศ.

ยูดาห์หลังการล่มสลายของอาณาจักรเหนือ (2 พงศกษัตริย์ 18-25)

บทเหล่านี้ครอบคลุมช่วงปี 722-561 ก่อนคริสตศักราช ตั้งแต่การทำลายอาณาจักรเหนือ ไปจนถึงการปล่อยตัวเยโฮยาคีนจากการเป็นเชลยในบาบิโลน ยูดาห์ยังคงอยู่ต่อไปได้กว่าหนึ่งศตวรรษหลังการล่มสลายของอาณาจักรเหนือ เพราะมีช่วงเวลาแห่งการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณในรัชกาลของกษัตริย์บางองค์ที่ดี อย่างไรก็ตาม เนื่องด้วยการปกครองอันชั่วร้ายของมนัสเสห์ พระเจ้าจึงทรงประกาศการพิพากษาเหนือยูดาห์ (2 พงศกษัตริย์ 21) ยังมีช่วงฟื้นฟูครั้งสุดท้ายในรัชกาลของโยสิยาห์ แต่ในปี 586 ก่อนคริสตศักราช บาบิโลนพิชิตเยรูซาเล็ม ทำลายพระวิหาร และกวาดต้อนไพร่พลชาวยูดาห์ไปเป็นเชลย

พระธรรม 2 พงศกษัตริย์ ปิดท้ายด้วยเหตุการณ์ของยูดาห์ภายใต้การปกครองของเศดาคียาห์ ผู้ว่าการที่บาบิโลนแต่งตั้ง แล้วลงท้ายด้วยรายงานว่ากษัตริย์บาบิโลนได้ปล่อยเยโฮยาคีนออกจากเรือนจำ เหตุการณ์นี้

เกิดขึ้นในปี 561 ก่อนคริสตศักราช และสำหรับผู้อ่านยุคแรกของพงศกษัตริย์ นี่เป็นเครื่องย้ำเตือนว่า พระเจ้ายังคงดูแลเชื้อสายของดาวิดอยู่ พระเจ้ายังไม่ได้ทรงล้มคำสัญญาที่ให้ไว้กับดาวิด

วันสำคัญ กษัตริย์ ผู้เผยพระวจนะ และเหตุการณ์²⁵

อาณาจักรเหนือของอิสราเอล		อาณาจักรใต้ของยูดาห์	
931–910 ก.ค.ศ.	กษัตริย์เยโรโบอัม I (นำอิสราเอลเข้าสู่การบงชารูปเคารพ)	931–913 ก.ค.ศ.	กษัตริย์เรโหโบอัม (ต้นเหตุของการแบ่งแยกอิสราเอล)
885–874 ก.ค.ศ.	กษัตริย์อม-รี (ย้ายเมืองหลวงไปที่สะมาเรีย)	911–870 ก.ค.ศ.	กษัตริย์อาสา (กษัตริย์ผู้ชอบธรรม)
875–848 ก.ค.ศ.	พันธกิจของผู้เผยพระวจนะเอลียาห์	872–848 ก.ค.ศ.	กษัตริย์เยโฮชาฟัท (กษัตริย์ที่ดี แต่เขาทำพันธมิตรกับอาหับ)
874–853 ก.ค.ศ.	กษัตริย์อาหับและ ราชีเนียเซเบล		
760–750 ก.ค.ศ.	พันธกิจของผู้เผยพระวจนะอาโมส	792–740 ก.ค.ศ.	กษัตริย์อุสซียาห์ (ถูกลงโทษด้วยโรคเรื้อนเนื่องจากละเมิดกฎเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของปุโรหิต)
753–715 ก.ค.ศ.	พันธกิจของผู้เผยพระวจนะโฮเซยา		

²⁵ วันที่เป็นการประมาณการ อ้างอิงจาก E.R. Thiele, *The Mysterious Numbers of the Hebrew Kings*, (Grand Rapids: Zondervan, 1983)

732–722 ก.ค.ศ.	กษัตริย์ไฮเซยา (กษัตริย์องค์สุดท้ายของอาณาจักรเหนือ)	740–680 ก.ค.ศ.	พันธกิจของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์
		716–687 ก.ค.ศ.	กษัตริย์เฮเซคียาห์
722 ก.ค.ศ.	การทำลายล้างอาณาจักรเหนือโดยอัสซีเรีย	641–609 ก.ค.ศ.	กษัตริย์โยสียาห์ (กษัตริย์ผู้ชอบธรรมองค์สุดท้ายของยูดาห์)
		627–580 ก.ค.ศ.	พันธกิจของผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์
		609–598 ก.ค.ศ.	กษัตริย์เยโฮยาคิม (ปฏิเสธคำเตือนของเยเรมีย์)
		597–586 ก.ค.ศ.	กษัตริย์เศเดคียาห์ (กษัตริย์องค์สุดท้ายของยูดาห์)

หัวข้อที่สำคัญในพงศกษัตริย์

บรรดากษัตริย์

มุมมองที่พระธรรม 1 และ 2 พงศกษัตริย์ ใช้พิจารณาผู้ครองแผ่นดินของอิสราเอลนั้น ทั้ง “คล้าย” และ “ต่าง” จากหนังสือประวัติศาสตร์ทั่วไป กล่าวคือ เช่นเดียวกับแหล่งประวัติศาสตร์อื่น ๆ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ นำเสนอข้อมูลชีวประวัติพื้นฐาน เช่น อายุของกษัตริย์เมื่อขึ้นครองราชย์ ภูมิหลังครอบครัว ระยะเวลาครองราชย์ สถานที่ฝังศพ ผู้สืบราชบัลลังก์ และแหล่งอ้างอิงข้อมูลเกี่ยวกับกษัตริย์

ต่างจากแหล่งประวัติศาสตร์อื่น ๆ เป้าหมายหลักของพงศกษัตริย์ คือการพิจารณาว่ากษัตริย์ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าหรือไม่ สำหรับกษัตริย์แต่ละคน ผู้เขียนมักกล่าวไว้อย่างใดอย่างหนึ่งว่า “พระองค์ทรงดำเนินตามบาปทุกอย่าง ซึ่งพระราชบิดาของพระองค์ทรงทำต่อพระพักตร์พระองค์ และพระทัยของพระองค์ก็ไม่รักดีต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ ไม่เหมือนอย่างพระทัยของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์” (1 พงศกษัตริย์ 15:3) หรือจิตใจของเขา “...รักดีต่อพระยาห์เวห์ตลอดรัชสมัยของพระองค์” (1 พงศกษัตริย์ 15:14)

พระบาอัล คือรูปเคารพที่เรียกว่า “เจ้าแห่งสายฝนและฟ้าร้อง”

ใน พงศกษัตริย์ กษัตริย์แต่ละคนได้รับการประเมินจากพื้นฐานความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของเขา ตรงกันข้ามกับแหล่งประวัติศาสตร์อื่นที่เน้นความสำเร็จทางการเมืองหรือการทหาร ตัวอย่างเช่น ในประวัติศาสตร์ของทางโลก อม-รี เป็นหนึ่งในกษัตริย์อิสราเอลที่เป็นที่รู้จักมากที่สุด *ศิลาจารึกเมซา* ซึ่งปัจจุบันอยู่ที่พิพิธภัณฑสถานลูฟร์ บันทึกถึงชัยชนะทางทหารของอม-รี หลายปีหลังการสิ้นพระชนม์ของอม-รี แหล่งข้อมูลอัสซีเรียยังเรียกอิสราเอลว่า “แผ่นดินของอม-รี” อม-รีเป็นกษัตริย์ที่มีชื่อเสียง ทว่าใน 1 พงศกษัตริย์ กลับกล่าวถึงอม-รีเพียงหกข้อ สิ่งที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ให้ความสำคัญคือ “อม-รีทรงทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ และทรงทำชั่วยิ่งกว่าบรรดากษัตริย์ผู้มาก่อนพระองค์” (1 พงศกษัตริย์ 16:25) จากมุมมองของผู้เขียนพระคัมภีร์ บาปของอม-รีมีน้ำหนักมากกว่าความสำคัญทางการเมืองใด ๆ ในรัชกาลของเขา พงศกษัตริย์เป็นประวัติศาสตร์ตามพันธสัญญาที่ไต่เรียงประวัติศาสตร์อิสราเอลซึ่งสัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ของชนชาติที่มีต่อพันธสัญญาของพระเจ้า²⁶

²⁶ ภาพ: “Baal Ugarit Louvre AO17330” โดย Jastrow ถ่ายเมื่อปี 2006 แหล่งที่มา:

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Baal_Ugarit_Louvre_AO17330.jpg, โดเมนสาธารณะ

บรรดาผู้เผยพระวจนะ

ในฐานะส่วนหนึ่งของภาพความเสื่อมถอยของอิสราเอล 1 and 2 พงศ์กษัตริย์ ให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อบทบาทของบรรดาผู้เผยพระวจนะ ขณะที่ อม-รี แทบถูกมองข้ามในพงศกษัตริย์ แต่การครองราชย์ของบุตรชายของเขาคือ อาหับ กลับได้รับการใส่ใจอย่างละเอียด

เรื่องนี้มีเหตุผลสองประการ ประการแรก เพราะการปกครองอันชั่วร้ายของอาหับนำไปสู่การล่มสลายของอาณาจักรเหนือ (1 พงศ์กษัตริย์ 16:33) ประการที่สอง เพราะความขัดแย้งระหว่างเอลียาห์กับอาหับ ความขัดแย้งระหว่างเอลียาห์และอาหับ แสดงถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าที่ทรงตักเตือนอิสราเอลเรื่องบาปของพวกเขา การเผชิญหน้าบนภูเขาคารเมล ทำให้อิสราเอลต้องประจันหน้ากับการละทิ้งความเชื่อของตนเอง และความแห้งแล้งที่เอลียาห์ประกาศ ก็ทำให้อิสราเอลต้องเผชิญหน้ากับราคาของการละทิ้งความเชื่อ (1 พงศ์กษัตริย์ 17)²⁷

บรรดาผู้เผยพระวจนะแสดงให้เห็นถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ ในอาณาจักรเหนือผ่านทางเอลียาห์และเอลีชา และในยูดาห์ผ่านทางอิสยาห์กับกลุ่มคนที่อยู่ในสมัยเดียวกัน พระเจ้าทรงตักเตือนอิสราเอลซ้ำแล้วซ้ำเล่าถึงบาปของพวกเขา น่าเศร้าที่แม้พระเจ้าจะทรงสัตย์ซื่อเพียงใด อิสราเอลก็ยังคงดื้อดึงในการกบฏของตนต่อไป

Deuteronomic Theology

ความขัดแย้งระหว่างเอลียาห์และอาหับ ไม่เพียงแสดงให้เห็นถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในการตักเตือนอิสราเอล แต่แสดงให้เห็นความดื้อดึงปฏิเสธที่จะกลับใจของอิสราเอลด้วย จากมุมมองของการเป็นชลย ผู้เขียนพงศกษัตริย์ แสดงให้เห็นว่าทั้งยูดาห์และอิสราเอลต่างก็ต้องทนทุกข์กับการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า

²⁷ ในบทเรียนเรื่องอพยพ เราได้เห็นวาทะพิบัติสิบประการ เป็นการโจมตีต่อเหล่าเทพเทียมเท็จของอียิปต์ ความแห้งแล้งในสมัยของเอลียาห์ก็เป็นการโจมตีในทำนองเดียวกันต่อพระบาอัล พระบาอัลเป็นเทพเจ้าแห่งความอุดมสมบูรณ์ของชาวฟินิเชีย ซึ่งเยเซเบลนำเข้ามาในอิสราเอล พระบาอัลถูกเรียกว่า “เจ้าแห่งสายฝนและฟ้าร้อง” เอลียาห์ประกาศว่าพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นพระผู้สร้าง คือผู้เดียวที่ทรงฤทธิ์เหนือธรรมชาติ

ต่อคำถามที่ยกไว้ตอนต้น ผู้เขียนพงศกษัตริย์ตอบว่า “ไม่ มาร์ดูค มิได้มีฤทธิ์ยิ่งใหญ่กว่าพระยาห์เวห์ และไม่ พระเจ้าไม่ได้ล้มคำสั่งสัญญาตามพันธสัญญาของพระองค์ แต่ยูดาห์กับอิสราเอลกำลังรับผลจากความไม่สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา พันธสัญญาให้คำสั่งสัญญาพระพรแก่ผู้สัตย์ซื่อ และโทษทัณฑ์แก่ผู้ไม่สัตย์ซื่อ พระเจ้ากำลังกระทำตามที่พระองค์ตรัสไว้จริง ๆ” (ดู 2 พงศกษัตริย์ 17:7–23)

ความสัมพันธ์ระหว่างเฉลยธรรมบัญญัติ กับ พงศกษัตริย์ เห็นได้อย่างเจาะจงในตัวอย่างหลายตอน

เฉลยธรรมบัญญัติ	พงศกษัตริย์
อิสราเอลได้รับคำสั่งให้นมัสการในสถานที่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเลือก (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:5)	เยโรโบอัมตั้งสถานที่ใหม่สำหรับการนมัสการในดานและเบธเอล (1 พงศกษัตริย์ 12:26–30)
พระเจ้าบรรยายถึงลักษณะของกษัตริย์ที่พระองค์ประสงค์ให้อิสราเอลมี (เฉลยธรรมบัญญัติ 17:14–20)	กษัตริย์ของอิสราเอลล้มเหลวในการดำเนินชีวิตตามมาตรฐานของพระเจ้าสำหรับกษัตริย์
พระเจ้าให้การทดสอบสำหรับผู้เผยพระวจนะเท็จ (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:21–22).	พันธกิจของผู้เผยพระวจนะแท้คือ เอลียาห์และเอลีชา แสดงให้เห็นถึงความถูกต้องของการทดสอบนี้
พระเจ้าสัญญาถึงคำสาปแช่งอย่างเจาะจงหากอิสราเอลหักล้างพันธสัญญา (เฉลยธรรมบัญญัติ 28)	คำสัญญาสำเร็จเป็นจริงในทุกรายละเอียดอย่างน่าเศร้า

1 และ 2 พงศาวดาร

หัวข้อหลักของพงศาวดาร: ข่าวสารแห่งความหวัง

พระธรรม 1 และ 2 พงศาวดาร ถูกเขียนขึ้นในช่วงเวลามากกว่าศตวรรษหลังจาก 1 และ 2 พงศกษัตริย์ พงศาวดารเกิดขึ้นจากช่วงเวลาอันยากลำบากในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ไชรัสอนุญาตให้ประชาชนกลับมา—แต่ชาวยิวกลับอาศัยอยู่ที่บาบิโลนมากกว่าในเยรูซาเล็ม พระวิหารถูกสร้างขึ้นมาใหม่—แต่มีขนาดเล็กกว่าและไม่วิจิตรตระการตาเท่าพระวิหารของซาโลมอน ไม่มีกษัตริย์ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิดบนบัลลังก์

พระเมสสิยาห์ก็ยังไม่ปรากฏ พงศาวดารจึงเขียนขึ้นเพื่อประชากรที่จำเป็นต้องได้ยินว่า “พระเจ้ายังไม่ทรงลืมเรา เราเป็นประชากรของพระองค์อยู่เสมอ ยังมีความหวังอยู่”

ผู้เขียนและวันที่พงศาวดาร

ตามประเพณีโบราณให้ความเชื่อถือถือว่า เอสรา เป็นผู้เขียนพงศาวดาร ส่วนหนึ่งเพราะสองข้อสุดท้ายของ 2 พงศาวดาร ซ้ำกันกับสองข้อแรกของพระธรรมเอสรา อย่างไรก็ตาม พงศาวดารเองมิได้ระบุชื่อผู้เขียน ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงมักถูกเรียกว่า “ผู้เรียบเรียงพงศาวดาร”

ในพระคัมภีร์ฮีบรู พงศาวดารเป็นพระธรรมเล่มสุดท้ายในสารบบ ซึ่งก็เหมาะสม เพราะพงศาวดารเป็นหนึ่งในพระธรรมในพันธสัญญาเดิมที่เขียนขึ้นช่วงท้าย ๆ น่าจะราว 450–400 ก่อนคริสตศักราช และยังเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของพระธรรมด้วย พงศาวดารไม่ได้เป็นหนังสือประวัติศาสตร์โดยเฉพาะ แม้ประวัติศาสตร์ที่บันทึกไว้จะเป็นความจริง จุดมุ่งหมายหลักคือ เพื่อประกาศข่าวสารแห่งความหวัง โดยมองประวัติศาสตร์อิสราเอลผ่านเลนส์ใหม่

พงศาวดารมองอนาคตไปสู่ความสำเร็จตามคำสัญญาของพระเจ้าที่ให้ไว้กับอิสราเอล เป็นคำสัญญาที่จะสำเร็จเป็นจริงในการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์

พิจารณาอย่างถ่องแท้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง พงศกษัตริย์ และ พงศาวดาร

ความสัมพันธ์ระหว่าง พงศกษัตริย์ และ พงศาวดาร คล้ายกับความสัมพันธ์ระหว่างพระกิตติคุณพ้องสามเล่ม (มัทธิว มาระโก และ ลูกา) ซึ่งเป็นการพิจารณาเนื้อหาเดียวกันจากมุมมองที่แตกต่างกัน พงศาวดารสำรวจประวัติศาสตร์เดียวกันกับที่ซามูเอลและพงศกษัตริย์สำรวจ แต่มีมุมมองใหม่ต่อแต่ละเหตุการณ์เหล่านี้ พงศกษัตริย์ถามว่า “ทำไมคำสัญญาตามพันธสัญญาจึงไม่สำเร็จเป็นจริง?” พงศาวดารถามว่า “มีความหวังสำหรับอนาคตใหม่? พระเจ้ามีพระประสงค์สำหรับประชากรของพระองค์หรือไม่?”

วัตถุประสงค์ของผู้เรียบเรียงพงศาวดารเห็นได้จากการคัดเลือกเนื้อหา เขาไม่ได้บันทึกประวัติศาสตร์อิสราเอลแบบครบถ้วน แต่เลือกเรื่องราวที่แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงทำงานในประวัติศาสตร์ของอิสราเอลเพื่อให้พระประสงค์สำเร็จอย่างไร ผู้เขียนไม่ได้พยายามปฏิเสธช่วงเวลาอันมีดราม่าในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล—ผู้อ่านของเขาจะรู้เรื่องช่วงเวลาเหล่านั้นดีอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม จุดมุ่งหมาย

ของพงศาวดาร ไม่ใช่เพื่ออธิบายการพิพากษาของพระเจ้า หากแต่เพื่อมอบความหวังแก่ประชากรที่กำลังสิ้นหวัง โดยการจบลงด้วยประกาศของไซรัส พงศาวดารจึงปิดท้ายด้วยข่าวสารแห่งความหวังว่า พระเจ้าทรงยังคงปกป้องรักษาประชากรของพระองค์อยู่

ซามูเอล/พงศ์กษัตริย์	พงศาวดาร
ทำไมพระเจ้าจึงพิพากษาประชากรของพระองค์?	มีอนาคตสำหรับประชากรของพระเจ้าใหม่?
รวมเรื่องราวการครองราชย์ของซาอูล	รวมแค่เรื่องการสิ้นชีวิตของซาอูล
ประวัติศาสตร์ของทั้งสองอาณาจักร	ประวัติศาสตร์ของยูดาห์
เน้นผู้เผยพระวจนะ	เน้นปุโรหิตและพระวิหาร
จิตใจของกษัตริย์ที่ตรงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?	กษัตริย์สัตย์ซื่อต่อการนมัสการในพระวิหารหรือไม่?
การพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า	ความเมตตาอันไม่สิ้นสุดของพระเจ้า

1 และ 2 พงศาวดาร (ต่อเนื่อง)

ภาพรวมของพงศาวดาร

ลำดับวงศ์ตระกูล (1 พงศาวดาร 1-9)

ลำดับวงศ์ตระกูลหรือ? น่าเบื่อหน่าย! เป็นความจริงที่เนื้อหาเหล่านี้ก็น่าเบื่อ แต่เนื้อหาเหล่านี้มีความสำคัญ เพราะอะไร? เนื้อหาเหล่านี้เตือนประชากรของพระเจ้าให้ระลึกว่า พระเจ้าไม่เคยลืมพวกเขาเลย

คำแนะนำสำหรับคริสเตียนใหม่
อย่าเริ่มต้นการอ่านพระคัมภีร์ด้วย
1 พงศาวดาร 1-9!

คำแนะนำสำหรับคริสเตียนเก่า
อย่าละเลย 1 พงศาวดาร 1-9!

ในคริสต์ศตวรรษที่ห้า ก่อนคริสต์ศักราช ลำดับวงศ์ตระกูลของบรรดาเผ่าอิสราเอลดูเหมือนไร้ความหมาย สิบเผ่าของอาณาจักรเหนือ ถูกอัสซีเรียทำลายและไม่อาจกู้คืนตัวตนได้อีก ส่วนประชาชนของยูดาห์ก็ถูก ทำให้กระจัดกระจายอยู่ทั่วอียิปต์ บาบิโลน และเปอร์เซีย

ในสถานการณ์เช่นนี้ ลำดับวงศ์ตระกูลบอกข้อความสำคัญ ว่า “พระเจ้ายังไม่ทรงลืมเรา เราเป็นประชากร ที่พระองค์ทรงเลือกสรร เรารู้ว่าเราเป็นใคร—เราสามารถสืบเชื้อสายของเราไปจนถึงอาดัมได้” แม้ อาณาจักรเหนือจะสูญสลายไปแล้ว ผู้เรียบเรียงพงศาวดารต้องการให้ยูดาห์จำไว้ว่า พระเจ้าทรงเลือก “อิสราเอลทั้งปวง” และมีได้หลงลืมพวกเขา²⁸

ข้อความตอนหนึ่งจะแสดงให้เห็นว่าลำดับวงศ์ตระกูลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของผู้เรียบเรียง พงศาวดารอย่างไร ชื่อ ยาเบส ในภาษาฮีบรูมีเสียงคล้ายคำว่าความเจ็บปวด ยาเบส ยาเบสไม่ได้มีมรดก ยิ่งใหญ่ แต่เขาร้องขอต่อพระเจ้าของอิสราเอล และพระเจ้าประทานตามที่เขาขอ (1 พงศาวดาร 4:10) คำอธิษฐานของยาเบสไม่ใช่สูตรวิเศษในการขอสิ่งของจากพระเจ้า หากเป็นเครื่องเตือนใจว่าพระเจ้าทรงสดับ ฟังผู้ที่ร้องทูลต่อพระองค์ แม้เมื่อพวกเขาไม่มีข้อได้เปรียบส่วนตัวหรือทางตระกูล เรื่องของยาเบสหนุนใจ ผู้อ่านยุคแรกของพงศาวดารให้ร้องขอต่อพระเจ้า แม้ในวันมีดมน พระองค์ก็ยังทรงฟังเสียงร้องของพวกเขา

การครองราชย์ของดาวิด (1 พงศาวดาร 10–29)

ซาอูลถูกรวมเข้าในลำดับวงศ์ตระกูล แต่มีข้อมูลที่เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับซาอูลเพียงเรื่องการตายของเขา เท่านั้น การครองราชย์ของซาอูลได้รับความสนใจเพียงเล็กน้อยจากผู้เรียบเรียงพงศาวดาร ความสนใจของผู้เรียบเรียงพงศาวดารเกี่ยวกับซาอูล สรุปได้ดังนี้ว่า “ซาอูลจึงสิ้นพระชนม์ด้วยความไม่ซื่อสัตย์ของ พระองค์ พระองค์ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์ ในเรื่องที่ไม่ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์

²⁸ วลี “อิสราเอลทั้งปวง” ถูกใช้มากกว่า 40 ครั้งในพงศาวดาร เพื่อย้ำว่าพระประสงค์ของพระเจ้าต่อประชาชาติของ พระองค์ยังดำเนินต่อไป แม้ชาติจะถูกกระจัดกระจายแล้ว พระประสงค์เพื่อการไถ่กู้ของพระเจ้าจะสำเร็จ แม้อาณาจักร เหนือจะถูกทำลายก็ตาม

... พระยาห์เวห์จึงทรงประหารพระองค์เสีย และทรงยกราชอาณาจักรให้แกดาวิดบุตรเจสซี” (1 พงศาวดาร 10:13-14)

จุดเน้นของผู้เรียบเรียงพงศาวดารอยู่ที่ดาวิดและเชื้อสายกษัตริย์ของเขา พงศาวดารบอกเล่าถึงดาวิดและเหล่าวีรบุรุษของเขา ไม่ได้เล่าเรื่องความบาปของดาวิดที่ทำต่อบัลเชบา ผู้อ่านพงศาวดารรู้เรื่องราวความบาปของดาวิดอยู่แล้ว เรื่องนี้จึงไม่ได้สำคัญต่อวัตถุประสงค์ของพงศาวดาร

น่าสนใจที่แม้เรื่องของบัลเชบาจะไม่ถูกบันทึกไว้ในพงศาวดาร แต่บาปของดาวิดเรื่องการนับประชากรกลับถูกบันทึกไว้ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? เรื่องนี้สำคัญต่อการเน้นของผู้เรียบเรียงพงศาวดารในประเด็นเกี่ยวกับพระวิหาร เพราะเมื่อดาวิดกลับใจ เขาได้ซื้อลานนวดข้าวของโอรันเพื่อสร้างแท่นบูชา และที่นั่นกลายเป็นสถานที่ตั้งของพระวิหาร (1 พงศาวดาร 21:18-28 2 พงศาวดาร 3:1)

พระวิหารมีความสำคัญต่อพงศาวดาร ถัดจากเรื่องการสำรวจสำมะโนประชากรของดาวิดใน 1 พงศาวดาร 21 พงศาวดารเล่าถึงการสร้างพระวิหารของดาวิด และการจัดระเบียบคนเลวี ปุโรหิต นักดนตรี ผู้เฝ้าประตู และเหรียญิกของพระวิหาร ผู้เรียบเรียงพงศาวดารเตือนประชากรที่ท้อใจว่า พระวิหารคือศูนย์กลางแห่งตัวตนของพวกเขา เขาเขียนเพื่อหนุนใจให้รักษาความสัตย์ซื่อในการนมัสการที่พระวิหาร

การครองราชย์ของซาโลมอน (2 พงศาวดาร 1-9)

การครองราชย์ของซาโลมอนสำคัญต่อผู้เรียบเรียงพงศาวดารเพราะซาโลมอนสร้างพระวิหาร พงศาวดารข้ามที่จะกล่าวถึงการละทิ้งความเชื่อของซาโลมอน แต่ใช้เนื้อหาถึงหกบทไปกับการสร้าง การตกแต่ง และการถวายพระวิหาร พงศาวดารแสดงให้เห็นถึงการตอบสนองของพระเจ้าต่อการถวายพระวิหารดังนี้ว่า “...ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์ไหม้เครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องสัตวบูชา และพระสิริของพระยาห์เวห์ก็เต็มพระนิเวศ ปุโรหิตทั้งหลายเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ไม่ได้ เพราะว่าพระสิริของพระยาห์เวห์เต็มพระนิเวศของพระยาห์เวห์” (2 พงศาวดาร 7:1-2)

ต่อมาในบทนี้ พระเจ้าสัญญาแก่ซาโลมอนว่า “ถ้าเราปิดฟ้าสวรรค์ไม่ให้ฝนตก หรือบัญชาตึกแดนให้มากินแผ่นดิน หรือส่งโรคระบาดมาท่ามกลางประชากรของเรา ถ้าประชากรของเราผู้ซึ่งเขาเรียกกันโดยนามของเรา นั้นจะถ่อมตัวลง อธิษฐานและแสวงหาหน้าของเรา ทั้งหันเสียจากทางชั่วของพวกเขา เราก็จะฟังจากสวรรค์ และจะให้ภัยแก่บาปของเขาและจะรักษาแผ่นดินของเขาให้หาย” (2 พงศาวดาร 7:13-14)

คำสัญญานี้สำคัญต่ออิสราเอลหลังจากการเป็นเชลย เพราะเป็นการให้ความมั่นใจแก่พวกเขาว่าพระเจ้าไม่ได้ละทิ้งประชากรของพระองค์ คำสัญญาที่มีในพันธสัญญายังคงไม่สำเร็จเป็นจริง แต่ถ้าอิสราเอลจะร้องเรียกพระเจ้า พระองค์จะฟังจากสวรรค์และจะเยียวารักษาแผ่นดินของพวกเขา เรื่องราวนี้คู่ขนานกันกับมาลาคีย์ ซึ่งเขียนขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันที่ผู้เรียบเรียงพงศาวดารเขียน การกลับใจจากบาปอย่างแท้จริงกับความสัตย์ซื่อต่อคำบัญชาของพระเจ้าจะนำพระพรของพระเจ้ามายังบรรดาเชลยที่กลับคืนมา

อาณาจักรยูดาห์ (2 พงศาวดาร 10-36)

พระธรรมพงศักราช ตีตามเรื่องราวทั้งอาณาจักรเหนือและยูดาห์หลังจากอิสราเอลถูกแบ่งแยก ทั้งสองอาณาจักรแสดงให้เห็นถึงผลกระทบจากการพิพากษาของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ผู้เรียบเรียงพงศาวดารพุ่งความสนใจไปยังข่าวสารแห่งความหวัง มีเพียงยูดาห์ที่แสดงถึงคำสัญญาของพระเจ้าสำหรับอนาคต หลังจากการแบ่งแยกอิสราเอล พงศาวดารก็ตีตามเรื่องราวที่เป็นประวัติศาสตร์ของยูดาห์เท่านั้น

อีกครั้งหนึ่งในตอนนี้ ที่จุดประสงค์ของผู้เรียบเรียงพงศาวดารเป็นตัวกำหนดการเลือกเนื้อหาของเขา ในพงศักราช การปฏิรูปฝ่ายจิตวิญญาณของเฮเซคียาห์ถูกกล่าวถึงเพียงหนึ่งข้อ (2 พงศักราช 18:4) แต่ใน พงศาวดาร มีถึงสามบทที่ให้รายละเอียดการปฏิรูปของเฮเซคียาห์ (2 พงศาวดาร 29-31) พงศาวดารเน้นย้ำความมุ่งมั่นของเฮเซคียาห์ต่อพระวิหาร และความสัตย์ซื่อของเขาต่อพระเจ้า

อีกความแตกต่างที่น่าสนใจระหว่าง พงศักราช กับ พงศาวดาร ปรากฏให้เห็นในเรื่องราวของมนัสเสห์ พงศักราชแสดงให้เห็นว่ามนัสเสห์เป็นกษัตริย์ที่ชั่วร้ายของยูดาห์ ผู้ที่บาปของเขาทำให้การตกไปเป็นเชลยเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ (2 พงศักราช 21:11-15) พงศาวดารบอกให้เราเห็นว่า ขณะที่มนัสเสห์ถูกจองจำ เขากลับใจใหม่ มนัสเสห์ได้รับการปล่อยตัวจากบาบิโลน และกลับคืนสู่เยรูซาเล็ม เขากำจัดรูปเคารพในพระวิหาร (2 พงศาวดาร 33:10-20)

สำหรับผู้เขียนพงศักรัตน์ ชาวสารหลักของสมัยการปกครองของมนัสเสห์คือ บานนำมาซึ่งการพิพากษาของพระเจ้า ส่วนสำหรับผู้เขียนพงศาวดาร ชาวสารหลักของสมัยการปกครองของมนัสเสห์คือ การกลับใจนำมาซึ่งการอภัยของพระเจ้า ชาวสารทั้งสองล้วนจำเป็นต่อความเข้าใจประวัติศาสตร์อิสราเอล พงศาวดารไม่ได้เป็นเพียงการเล่าเรื่องซ้ำพงศักรัตน์ หากเป็นเรื่องราวที่เคียงคู่กัน ซึ่งแสดงอีกมุมหนึ่งของพระวาระของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์

ซามูเอล พงศักรัตน์ และพงศาวดาร ในพันธสัญญาใหม่

พันธสัญญาของดาวิดวางรากฐานทางประวัติศาสตร์สำหรับพันธกิจของพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ ในพันธสัญญานั้น พระเจ้าสัญญาว่าเชื้อสายของดาวิดจะนั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล แต่ตอนท้ายของ 2 พงศักรัตน์ ไม่มีกษัตริย์องค์ใดครองบัลลังก์ สถานการณ์นี้ต่อเนื่องไปเมื่ออิสราเอลถูกปกครองโดยเปอร์เซียกรีก และโรมัน

ในพันธสัญญาเดียวกัน พระเจ้ายังสัญญาว่าจะทรงประทับในพระวิหารของพระองค์ แต่ตอนท้ายของ 2 พงศักรัตน์ กลับไม่มีพระวิหาร แม้เมื่อพระวิหารถูกสร้างขึ้นใหม่ ก็ไม่ได้วิจิตรงดงามเท่ากับพระวิหารหลังแรก

ผู้เขียนพระกิตติคุณแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทำให้คำสัญญาต่อดาวิดสำเร็จเป็นจริง พระองค์คือผู้นั้นที่ได้มาเพื่อนั่งบนบัลลังก์ของดาวิด แม้ว่าพระองค์ถูกปฏิเสธในช่วงการทำพันธกิจบนโลกนี้ แต่พระองค์จะกลับมาเพื่อครองราชย์ชั่ววันรันดร์ พระองค์คือผู้นั้นที่สำแดงพระสิริของพระเจ้าในพระวิหาร

คำสัญญาต่อดาวิดไม่ได้ถูกลืม แม้ว่าอิสราเอลไม่สัตย์ซื่อ พระเจ้ายังคงสัตย์ซื่อต่อคำสัญญาของพระองค์ ความหวังที่เราเห็นในพงศาวดาร ได้รับการทำให้สำเร็จเป็นจริงในการเสด็จมาของพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์

ซามูเอล พงศักรัตน์ และพงศาวดารยังพูดกับเราวันนี้

แม้ว่าผู้เชื่อในพระคริสต์อาจมีส่วนร่วมในการปกครองบ้านเมืองเมื่อมีโอกาส แต่เราไม่ได้อยู่ภายใต้ระบอบ theocracy และพระคริสต์ก็ไม่ได้ชี้แนะให้เป็นเช่นนั้นด้วย ตรงกันข้าม คำสัญญาที่มีต่ออิสราเอลสำเร็จผ่านพันธกิจของคริสตจักร ในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าอวยพรบรรดาประชาชาติผ่านอิสราเอลโดยตรง

ตั้งแต่วันฟื้นฟูเทศอศตเป็นต้นมา พระเจ้าอวยพรบรรดาประชาชาติผ่านการขยายตัวของพระกิตติคุณโดย คริสตจักร

พระธรรมหมวดประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิม ไม่ได้ให้รูปแบบสำหรับการสถาปนาระเบียบการเมืองแบบคริสเตียน แต่เป็นคำพยานถึงความซื่อสัตย์ของพระเจ้าที่ทรงรักษาประชากรของพระองค์ และถึงคำสัญญาของพระองค์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา

งานมอบหมายบทที่ 5

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง:

งานที่ 1: ทำงานแบบกลุ่ม

ให้สมาชิกกลุ่มแต่ละคนเขียนสรุปพระธรรมพงศ์ษัตริย์เล่มใดเล่มหนึ่งจำนวน 1 หน้ากระดาษ แล้วจึงอธิบายให้คนในกลุ่มฟังว่ากษัตริย์มีอิทธิพลต่อยูดาห์ทั้งในทางดีหรือร้ายอย่างไร ให้เลือกจากกษัตริย์ต่อไปนี้ คือ เเรโอบอัม เยโฮชาฟัท เฮเซคียาห์ มนัสเสห์ โยสิยาห์ หรือ เศเดคียาห์

งานที่ 2: ทำงานแบบเดี่ยว

เลือกทำหนึ่งข้อต่อไปนี้

- เขียนบทความความยาว 1–2 หน้า เปรียบเทียบกษัตริย์ยูดาห์สองพระองค์จากรายชื่อต่อไปนี้ ประเมินความซื่อสัตย์ของกษัตริย์เหล่านั้นต่อพระเจ้า แล้วแสดงให้เห็นว่าการปกครองของพวกเขาส่งผลต่อยูดาห์ในทางดีหรือร้ายอย่างไร เลือกจากกษัตริย์ต่อไปนี้ คือ เเรโอบอัม เยโฮชาฟัท เฮเซคียาห์ มนัสเสห์ โยสิยาห์ หรือ เศเดคียาห์
- เขียนโครงร่างเทศนาอย่างละเอียดในหัวข้อ “ความซื่อสัตย์ของพระเจ้า” โดยอ้างอิงจากพงศาวดาร ใช้ตัวอย่างจากพงศาวดาร ที่แสดงให้เห็นความซื่อสัตย์ของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทถัดไป ให้ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทนี้ โปรดเตรียมตัวด้วยการศึกษา ใจย์แบบทดสอบมาอย่างรอบคอบ

แบบทดสอบบทที่ 5

- (1) บอกหัวข้อสำคัญของพระธรรมที่ได้รับการอธิบายในบทนี้
- (2) บอกเหตุการณ์สามประการที่เกิดขึ้นในรัชสมัยตอนต้นของซาอูลที่เผยให้เห็นความล้มเหลวของซาอูลในการเป็นกษัตริย์อย่างที่พระเจ้าปรารภ
- (3) บอกถึงพระสัญญาหาประการในพันธสัญญาดาวิด
- (4) บอกหลักการสี่ประการจากความบาปของดาวิดที่ควรเป็นแนวทางให้กับผู้เชื่อที่ล้มลงในความบาป
- (5) 1 และ 2 พงศ์กษัตริย์ บันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงปีใด?
- (6) หลังจากอาณาจักรอิสราเอลถูกแบ่งแยก มีเฝ้าใดที่ยังจงรักภักดีต่อเรโหโบอัมและเชื้อสายของดาวิด?
- (7) บรรดากษัตริย์ได้รับการประเมินอย่างไรใน 1 และ 2 พงศ์กษัตริย์?
- (8) ซามูเอลและพงศกษัตริย์ ตอบคำถามใดเกี่ยวกับกษัตริย์แต่ละองค์? พงศาวดาร ตอบคำถามใดเกี่ยวกับกษัตริย์แต่ละองค์?
- (9) ทำไมการครองราชย์ของซาโลมอนจึงสำคัญสำหรับพงศาวดาร?
- (10) เปรียบเทียบความแตกต่างถึงสิ่งที่พงศกษัตริย์ กับ พงศาวดาร บันทึกเกี่ยวกับมนัสเสห์
- (11) เขียน 1 พงศกษัตริย์ 9:4-7 and 2 พงศาวดาร 7:13-14 จากการท่องจำ

บทที่ 6

เอสรา—เอสเธอร์

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ร่างเค้าโครงหัวข้อหลักของ เอสรา เนหะมีย์ และเอสเธอร์
- (2) ระบุเหตุการณ์สำคัญในช่วงของการรื้อฟื้นใหม่
- (3) ตระหนักถึงความสัมพันธ์เชิงลำดับเวลาระหว่างเอสรา เนหะมีย์ และเอสเธอร์
- (4) เข้าใจหลักการเป็นผู้นำจากชีวิตของเนหะมีย์
- (5) ชำบชึ้งในการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าในพระธรรมเอสเธอร์
- (6) เชื่อมโยงข่าวสารของเอสรา เนหะมีย์ และเอสเธอร์ กับโลกปัจจุบันได้

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน เอสรา เนหะมีย์ และเอสเธอร์
- ▶ ท่องจำ เนหะมีย์ 2:17 และเอสเธอร์ 4:14

บทนำสู่พระธรรมแห่งการรื้อฟื้นใหม่

พระธรรมสามเล่มสุดท้ายของหมวดประวัติศาสตร์ เกิดขึ้นในช่วงเวลาเป็นปี ๆ หลังจากการประกาศกฤษฎีกาของไซรัสเรื่องอนุญาตให้ชาวยิวกลับเยรูซาเล็ม (2 พงศาวดาร 36:22–23 เอสรา 1:1–4) เอสรา และ เนหะมีย์ ไล่เรียงเรื่องราวการกลับมาของเชลยคืนสู่เยรูซาเล็ม การสร้างพระวิหารและกำแพงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ และความยากลำบากที่เกิดกับเชลยผู้กลับมาซึ่งต้องเผชิญกับการสถาปนากรุงนี้ขึ้นใหม่ พระธรรมสามเล่มมีความสำคัญในประวัติศาสตร์พันธสัญญาด้วยเหตุผลสองประการต่อไปนี้

- เอสรา และ เนหะมีย์ แสดงให้เห็นความท้าทายที่ประชากรของพระเจ้าต้องเผชิญในการธำรงรักษาเอกลักษณ์ฝ่ายจิตวิญญาณและเอกลักษณ์ความเป็นชาติ การสร้างพระวิหารขึ้นใหม่และการฟื้นฟูในเอสรา ได้รื้อฟื้นเอกลักษณ์ฝ่ายจิตวิญญาณของอิสราเอล ส่วนการสร้างกำแพงเมืองขึ้นใหม่ในเนหะมีย์ เป็นก้าวสำคัญในการฟื้นฟูเอกลักษณ์ความเป็นชาติของอิสราเอล
- พระธรรมเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงการเตรียมของพระเจ้า ที่ทรงดูแลประชากรของพระองค์ในช่วงหลังการเป็นเชลย เอสรา และ เนหะมีย์ แสดงถึงการทรงดูแลของพระเจ้าต่อผู้ที่ได้กลับมา ส่วนเอสเธอร์ แสดงถึงการทรงดูแลของพระเจ้าต่อผู้ที่ยังคงอยู่ในเปอร์เซีย

เหตุการณ์ต่าง ๆ ในพระธรรมแห่งการรื้อฟื้นใหม่	
วันเวลา	เหตุการณ์
538 ก.ค.ศ.	การกลับมาครั้งแรก—นำโดยเศรุบบาเบล (เอสรา 1–4)
516 ก.ค.ศ.	พระวิหารเสรีจรมบูรณ์ (เอสรา 5–6)
483–473 ก.ค.ศ.	พระเจ้าไวชีวิตชาวยิวในเปอร์เซีย (เอสเธอร์)
458 ก.ค.ศ.	การกลับมาครั้งที่สอง—นำโดยเอสรา (เอสรา 7–10)
444 ก.ค.ศ.	เนหะมีย์สร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่

ความเป็นหนึ่งเดียวกันของเอสรา–เนหะมีย์

ในพระคัมภีร์ฮีบรู เอสรา และ เนหะมีย์ เป็นพระธรรมเดียวกัน (เอสรา–เนหะมีย์) ทั้งสองพระธรรมไม่ได้แยกออกจากกันในพระคัมภีร์ของคริสเตียนจนกระทั่งศตวรรษที่สี่ พระธรรมทั้งสองเล่มนี้จึงมีจุดรวมกันหลายประการดังนี้

- ทั้งสองพระธรรมมีบริบททางประวัติศาสตร์อย่างเดียวกัน
- ทั้งสองพระธรรมเล่าถึงการกลับมาของเยรูซาเล็ม ในสมัยการปกครองของอารทาเซอร์ซีส I แห่งเปอร์เซีย

- ทั้งสองพระธรรมมีบัญญัติรายชื่อของชาวยิว
- ทั้งสองพระธรรมบันทึกการปฏิรูปทางศาสนาและสังคมในหมู่เชลยที่กลับมา²⁹

ผู้มีอำนาจปกครองของเปอร์เซียในช่วงเวลาแห่งการรื้อฟื้นใหม่	
ไซรัส 559–530 ก.ค.ศ.	การกลับมาของเศรุษบาเบล (เอสรา 1–2)
แคมโบซีส 530–522 ก.ค.ศ.	
สเมออร์ดีส 522 ก.ค.ศ.	
ดารีอัส 522–486 ก.ค.ศ.	สนับสนุนการก่อสร้างพระวิหาร (เอสรา 3–6)
เซอร์ซีส I (อาหสุเอรัส) 486–465 ก.ค.ศ.	เอสเธอร์
อารทาเซอร์ซีส I 465–423 ก.ค.ศ.	เอสราและเนหะมีย์ (เอสรา 7–เนหะมีย์ 13)

เอสรา

หัวข้อหลักของเอสรา: กลับจากการเป็นเชลย

พระธรรมเอสราได้เรียงเรื่องราวการกลับมาสองครั้ง โดยแสดงให้เห็นถึงการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ ตลอดจนความท้าทายที่บรรดาคนที่กลับมาต้องเผชิญ

ผู้เขียนและวันที่เขียนเอสรา

ตามธรรมเนียมดั้งเดิม เอสรา ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้เขียน เอสรา–เนหะมีย์ และอาจเป็นผู้เขียน 1 และ 2 พงศาวดาร ด้วย การที่มีการซ้ำคำประกาศของไซรัสไว้ทั้งตอนท้ายของ 2 พงศาวดาร และช่วงต้นของเอสรา แสดงให้เห็นถึงเอกภาพของหนังสือเหล่านี้

เอสรา: กลับจากการเป็นเชลย		
บทที่	ผู้นำ	ปี
เอสรา 1–6	เศรุษบาเบล	538 ก.ค.ศ.
เอสรา 7–10	เอสรา	458 ก.ค.ศ.

²⁹ ดารีอัสที่ระบุไว้ในตารางด้านล่าง ไม่ใช่กษัตริย์องค์เดียวกับที่ดาเนียลรับใช้ (ดาเนียล 5, 6, 9, 11)

เหตุการณ์ที่บันทึกในพระธรรมเอสรา เกิดขึ้นระหว่างปี 538–458 ก่อนคริสตศักราช เอสราเป็นคนเลวีผู้สืบเชื้อสายจากอาโรน (เอสรา 7:1–5) เขาได้รับใช้พี่น้องชาวยิวในระหว่างการเป็นเชลย แล้วนำกลุ่มผู้ที่เป็นเชลยกลับสู่เยรูซาเล็มในปี 458 ก่อนคริสตศักราช เมื่อเนหะมีย์กลับมาในปี 444 ก่อนคริสตศักราช เอสราค็กำลังทำหน้าที่เป็นผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณ ทั้งสองร่วมกันนำการฟื้นฟูทางฝ่ายจิตวิญญาณ จริยธรรม และศีลธรรม โดยเฉพาะเอสราที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการนำประชาชนให้กลับคืนสู่พระวาระของพระเจ้า

ภาพรวมของเอสรา

การกลับมาของเศรุบบาเบล (เอสรา 1–6)

การกลับมา (เอสรา 1–2)

หลังจากยึดครองบาบิโลนแล้ว ไชรัสได้อนุญาตให้ชาวยิวกลับไปยังเยรูซาเล็ม ในเชิงประวัติศาสตร์ นโยบายนี้สอดคล้องกับแนวปฏิบัติของผู้ปกครองเปอร์เซีย ซึ่งมักยินยอมให้ชนชาติที่พิชิตมาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของตนต่อไป พระเจ้าทรงทำงานผ่านผู้ปกครองต่างชาติที่ไมรู้จักพระเจ้าเพื่อให้ความประสงค์อันสูงสุดของพระองค์สำเร็จแก่ประชากรของพระองค์ แบบแผนเดียวกันนี้ปรากฏในพันธสัญญาใหม่ เมื่อพระเจ้าทรงใช้จักรพรรดิออกัสตัสให้นาโอยเซฟและมารีย์ไปยังเบธเลเฮม เพื่อให้พระเมสสิยาห์ถือกำเนิดในเมืองของดาวิด

นโยบายของจักรวรรดิที่มีต่อชนชาติที่พิชิตมา		
จักรวรรดิ	นโยบาย	ความเกี่ยวข้องกับ อิสราเอล/ยูดาห์
อัสซีเรีย	ทำลายเอกลักษณ์ความเป็นชาติของผู้ถูกพิชิต โดยนำเชลยจากดินแดนต่าง ๆ มาปะปนกัน	ทำลายอาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอล
บาบิโลน	กวาดต้อนชนชาติที่พิชิตมาไปยังบาบิโลน แต่อุญาตให้พวกเขารักษาเอกลักษณ์ของตนไว้ระหว่างการเป็นเชลย	ได้พิชิตยูดาห์
เปอร์เซีย	อนุญาตให้ชนชาติที่พิชิตมาได้ ยังคงอาศัยอยู่ในดินแดนบ้านเกิด	อนุญาตยูดาห์ให้กลับคืนสู่เยรูซาเล็ม

พระธรรมเอสรา เริ่มต้นด้วยการกลับมาภายใต้การนำของเศรุบบาเบล รวมถึงการสำรวจสำมะโนประชากรของผู้กลับประเทศจำนวน 49,697 คน เศรุบบาเบล ผู้เป็นสมาชิกหนึ่งในเชื้อสายของดาวิด ได้ถูกชาวเปอร์เซียวางตำแหน่งให้เป็นผู้นำและเป็นสัญลักษณ์แห่งความหวังของบรรดาเชลยที่กลับคืนมา

การงาน: การสร้างพระวิหารขึ้นมาใหม่ (เอสรา 3-6)

หลังจากเดินทางถึงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนก็เริ่มงานสร้างพระวิหารในปี 536 ก่อนคริสตศักราช (เอสรา 3) พวกเขาฟื้นฟูการนมัสการและวางรากฐานของพระวิหาร อย่างไรก็ตาม ชาวสะมาเรียที่อาศัยอยู่ใกล้เยรูซาเล็มคัดค้านการก่อสร้างใหม่และทำให้งานหยุดชะงักได้ (เอสรา 4)³⁰

³⁰ เอสรา ไม่ได้บันทึกเหตุการณ์ทั้งหมดตามลำดับก่อนหลัง เอสรา 4:6-23 ข้ามจากยุคของไซรัสไปสู่ช่วงการต่อต้านของชาวสะมาเรียในอีก 50 ปีต่อมาภายใต้การปกครองของอาหสุเอรัส. ตลอดทั้งบทมีเนื้อหาเดียวกันคือเรื่องการที่ชาว

ระหว่างเอเสรา 4 กับ 5 มีช่องว่างเวลาประมาณ 15 ปี เอเสรา 4 จบลงราวปี 536 ก่อนคริสตศักราช เมื่อการ
คัดค้านของชาวสะมาเรียทำให้งานพระวิหารต้องหยุดชะงัก เอเสรา 5 เริ่มต้นด้วยการกลับมาเริ่มงานอีก
ครั้งในปี 520 ก่อนคริสตศักราช ตามการหนุนใจของผู้เผยพระวจนะประจำพระวิหาร คือ ฮักกัยและเศคาริ
ยาห์ พระวิหารถูกสร้างเสร็จในปี 516 ก่อนคริสตศักราช เอเสรา 6 บันทึกการเฉลิมฉลองในพิธีมอบถวาย
พระวิหาร

การกลับมาของเอเสรา (เอเสรา 7-10)

การกลับมา (เอเสรา 7-8)

เอเสรำนำประชาชนจำนวน 1,758 คนกลับคืนสู่เยรูซาเล็มหลังจากการกลับมาของเศรุบบาเบลเป็นเวลา 80
ปี “เพราะเอเสราได้ตั้งใจของท่านที่จะศึกษาธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์ และทำตามและสอนกฎเกณฑ์
และกฎหมายของพระองค์ในอิสราเอล” (เอเสรา 7:10) เขานำการฟื้นฟูฝ่ายจิตวิญญาณมายังหมู่ประชากร
ของพระเจ้า

การงาน: การปฏิรูปทางสังคม (เอเสรา 9-10)

กลุ่มเซลยชุดแรกที่กลับมาได้เผชิญกับการคัดค้านขณะทำงานสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ ส่วนเอเสราเจอความ
ท้าทายอีกแบบคือ “การสมรสระหว่างชาวยิวกับชนชาติรอบข้าง” ประเด็นนี้ไม่ใช่เรื่องการสมรสต่างเชื้อ
ชาติ แต่เป็นประเด็นด้านศาสนา ในหนังสือผู้วินิจฉัย และในชีวิตของกษัตริย์ซาโลมอน เราเห็นว่าการสมรส
กับผู้ไม่เชื่อทำให้อิสราเอลละทิ้งความเชื่ออย่างรวดเร็ว มีอยู่สองเหตุผลที่การสมรสข้ามศาสนาเป็นบ่วงกับ
ดักต่อชุมชนการฟื้นฟูหลังการเป็นเซลย คือ

สะมาเรียต่อต้านงานซ่อมแซม สะท้อนให้เห็นว่าความขัดแย้งไม่ได้เกิดขึ้นแบบชั่วคราว โครงสร้างของพระธรรมเอเสรา บท
ที่ 4 คือ:

ก. เอเสรา 4:1-5 – การขัดขวางการก่อสร้างพระวิหารในยุคของไซรัส (536 ปี กคศ.)

ข. เอเสรา 4:6-23 – การต่อต้านการซ่อมแซมกำแพงเมืองขึ้นใหม่ในเวลาต่อมา (อาจจะเกิดขึ้นหลังจากตกที่เอเสรา
เดินทางกลับมาใน 458 ปี กคศ.)

ก. เอเสรา 4:24 การขัดขวางการก่อสร้างพระวิหาร ในยุคของไซรัส (536 ปี กคศ.)

1. **เยรูซาเล็มถูกล้อมรอบโดยผู้ที่ไม่เชื่อ** การบูรณาการเป็นสิ่งที่ล่อใจอยู่เสมอ
2. มีศาสนาต่างๆ มากมายภายในจักรวรรดิเปอร์เซียอันกว้างใหญ่ **การผสมผสานความเชื่อ** (การผสมผสานความเชื่อทางศาสนาที่แตกต่างกันเข้าเป็นระบบเดียว) **เป็นสิ่งที่ทำโดยปกติ** แนวคิดเดียวกันที่ทำให้ไซริสเปิดทางให้ชาวยิวกลับสู่แผ่นดินบ้านเกิดได้โดยง่าย ก็ทำให้ผู้คนในจักรวรรดิยอมรับความเชื่อทางศาสนาที่หลากหลายได้โดยง่ายเช่นกัน ชาวเปอร์เซียมิได้ยึดมั่นต่อระบบศาสนาใดระบบหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ผสมผสานความเชื่อหลายอย่างเข้าด้วยกัน ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ ชาวยิวจึงอาจจะทิ้งเอกลักษณ์ในฐานะประชากรของพระเจ้าได้อย่างง่ายดาย

ด้วยเหตุนี้ เอสราจึงเผชิญหน้ากับปัญหาการผสมผสานเผ่าพันธุ์ที่ ในพระธรรมหมวดเบญจบรรณ พระเจ้าได้ห้ามการผสมผสานเช่นนี้ไว้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:1-4) พระเจ้ารู้ว่าหากชนอิสราเอลแต่งงานกับชนเผ่าคนต่างชาติที่ไม่นับถือพระเจ้า ไม่นานพวกเขาก็จะเริ่มนมัสการพระของคนนอกศาสนา คำอธิษฐานสารภาพบาปของเอสราเผยให้เห็นความร้ายแรงของประเด็นนี้ และทำให้ประชาชนยอมเผชิญปัญหา เอสราบทที่ 10 ปิดท้ายหนังสือด้วยแผนของเอสราในการยกเลิกการผสมผสานศาสนาเหล่านั้น

เนหะมีย์

หัวข้อหลักของเนหะมีย์: การสร้างกำแพงขึ้นมาใหม่

เช่นเดียวกับดาเนียล เนหะมีย์เป็นชาวยิวผู้ถูกกวาดไปเป็นเชลยซึ่งไต่เต้าขึ้นสู่ตำแหน่งสูงในจักรวรรดิเปอร์เซีย หน้าที่พนักงานเชลยด้วยเสวยของกษัตริย์ เป็นตำแหน่งที่กษัตริย์ไว้วางใจ โดยผู้รับหน้าที่ต้องดูแลป้องกันมิให้กษัตริย์ถูกวางยาพิษ และเพราะได้เข้าเฝ้ากษัตริย์อยู่เสมอ พนักงานเชลยด้วยเสวยของกษัตริย์จึงมักมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจทางการเมืองอย่างมาก

วันที่เขียนเนหะมีย์

พระธรรมเนหะมีย์ บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปี 444 ก่อนคริสตศักราช จนถึงราว 432 ก่อนคริสตศักราช ในปี 444 ก่อนคริสตศักราช เนหะมีย์ออกจากสุสาน มุ่งหน้าไปยังเยรูซาเล็ม และใช้เวลาส่วนใหญ่ในราว 20 ปีต่อมาที่นั่น เอสราเป็นคนเลวีซึ่งเป็นผู้นำการฟื้นฟูฝ่ายจิตวิญญาณ ส่วนเนหะมีย์เป็นผู้นำฝ่าย

บ้านเมือง ผู้ควบคุมการสร้างกำแพงเมืองขึ้นใหม่ ทั้งสองต่างอุทิศตนต่อการทรงเรียกของพระเจ้าและต่อ
ประชากรของพระองค์

พันธกิจเผยพระวจนะของมาลาคี อาจทับซ้อนกับช่วงปีที่เนหะมีย์อยู่ในเยรูซาเล็ม พระธรรมมาลาคี กล่าว
ตักเตือนความชั่วร้ายชนิดเดียวกับที่ถูกกล่าวถึงในช่วงท้ายของพระธรรมเนหะมีย์

▶ อ่านคำอธิษฐานของเนหะมีย์ใน เนหะมีย์ 1:4-11 เนหะมีย์ 4:4-5 เนหะมีย์ 13:29 แล้วอภิปรายถึง
ความสำคัญของการอธิษฐานในพันธกิจของเขา และบทบาทของการอธิษฐานในพันธกิจของคุณเอง การ
อธิษฐานมีความสำคัญในพันธกิจของคุณเช่นเดียวกับในพันธกิจของเนหะมีย์หรือไม่?

ภาพรวมของเนหะมีย์

การสร้างกำแพงขึ้นมาใหม่ (เนหะมีย์ 1-6)

เอสราบันทึกการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ ซึ่งแล้วเสร็จในปี 516 ก่อนคริสตศักราช อย่างไรก็ตาม อัง
เนื่องมาจากการต่อต้านที่บันทึกไว้ในเอสรา 4 กำแพงเมืองเยรูซาเล็มจึงยังไม่แล้วเสร็จ เป็นผลให้เมืองตก
อยู่ภายใต้การคุกคามจากศัตรูอยู่เสมอ

เนหะมีย์จัดระบบโครงการก่อสร้างขึ้นใหม่ ปลูกใจให้ประชาชนทำงาน เผชิญหน้ากับการคัดค้าน และทำ
ให้งานเสร็จสิ้นได้อย่างน่าทึ่งภายใน 52 วัน พระธรรมเนหะมีย์จึงเป็นตำราอันทรงคุณค่าเกี่ยวกับภาวะผู้นำ
ตามพระคัมภีร์

การอธิษฐานเป็นส่วนสำคัญในพันธกิจของเนหะมีย์ ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พระธรรมเนหะมีย์บันทึกคำอธิษฐาน
ของเขาในยามวิกฤต เมื่อเนหะมีย์ได้ยินข่าวเกี่ยวกับสภาพของกรุงเยรูซาเล็ม เขาก็นั่งลงร้องไห้ไว้ทุกข์อยู่
หลายวัน ถี้ออดอาหารและอธิษฐาน (เนหะมีย์ 1:4) ก่อนจะทูลขอเรื่องของตนต่อกษัตริย์ เนหะมีย์ก็
อธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ (เนหะมีย์ 2:4) เมื่อสันบาลัทและพวกพ้องต่อต้านการสร้างกำแพง
เมือง เนหะมีย์ก็อธิษฐานวอนขอการปกป้องของพระเจ้า (เนหะมีย์ 4:4-5, 9; เนหะมีย์ 6:9) ในยาม
เคร่งเครียด เนหะมีย์หันกลับไปสู่การอธิษฐานครั้งแล้วครั้งเล่า

การสร้างประชากรขึ้นมาใหม่ (เนหะมีย์ 7-13)

ครั้งหลังของเนหะมีย์ มุ่งเน้นการปฏิรูปฝ่ายจิตวิญญาณที่นำโดยเอสรา และ เนหะมีย์ รายชื่อเชลยที่กลับมา สอดคล้องกับบัญชีสำมะโนประชากรใน เอสรา 2 เช่นเดียวกับลำดับวงศ์ตระกูลในพงศาวดาร รายชื่อเชลยในเอสรา และ เนหะมีย์ แสดงถึงการปกป้องของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์

ส่วนสุดท้ายของเนหะมีย์ เน้นการปฏิรูปฝ่ายจิตวิญญาณ เนหะมีย์ 1-6 แสดงให้เห็นถึงการสร้างกำแพงทางกายภาพล้อมนครของพระเจ้า ส่วนเนหะมีย์ 7-13 แสดงให้เห็นถึงการสร้างกำแพงฝ่ายจิตวิญญาณ ล้อมประชากรของพระเจ้า ประวัติศาสตร์ของเยรูซาเล็มแสดงให้เห็นว่า แม้มีกำแพงทางกายภาพก็ป้องกันอะไรไม่ได้ หากประชากรของพระเจ้าไม่ซื่อสัตย์ต่อธรรมบัญญัติของพระองค์

เนหะมีย์ 8-10 ทบทวนพันธกิจของเอสรา ตามที่โมเสสได้บัญชาไว้ ได้มีการอ่านธรรมบัญญัติแก่ประชาชน ในการประกอบพิธีหรือฟื้นฟูพันธสัญญา (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:10-11) ประชาชนสารภาพความผิดต่อชาติ และปฏิญาณว่าจะซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญา เนหะมีย์ 11 และ 12 บันทึกการสำมะโนประชากรอีกครั้ง ตามด้วยรายงานถึงการมอบถวายกำแพงเมือง

ในช่วงหนึ่ง เนหะมีย์ ได้กลับไปยังสุสานชั่วระยะหนึ่ง เมื่อเขากลับมาที่เยรูซาเล็ม เขาพบว่าประชาชนกำลังกระทำให้วันสะบาโตเป็นมลทิน (เนหะมีย์ 13:18) ซึ่งเป็นประเด็นที่ผู้เผยพระวจนะมาลาคีย์ กล่าวตักเตือน ในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ บางคนได้แต่งงานกับสตรีจากบรรดาชนชาติรอบข้าง (ที่ไม่เชื่อ) (เนหะมีย์ 13:23) ซึ่งเป็นประเด็นที่เอสราได้จัดการไว้เมื่อราวสองทศวรรษก่อน เนหะมีย์ 13 บันทึกวิถีที่เนหะมีย์ จัดการกับปัญหาเหล่านี้

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องการเป็นผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณ

หนังสือมากมายว่าด้วยภาวะผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณตั้งอยู่บนหลักการที่สอนในเนหะมีย์³¹ เนหะมีย์ หลักการภาวะผู้นำจากเนหะมีย์ มีดังต่อไปนี้

(1) ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณต้องเป็นผู้มีนิมิต

เนหะมีย์ มีความสามารถในการมองเห็นเป้าหมายและระบุขั้นตอนที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น หลังจากที่เขาสำรวจเยรูซาเล็มยามค่ำคืน เขากล่าวกับบรรดาผู้นำว่า “...ให้เราสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้น...” (เนหะมีย์ 2:17) ในขณะที่ผู้อื่นเห็นเพียงกองซากปรักหักพัง เนหะมีย์กลับเห็น “กำแพง”

ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณแสวงหานิมิตของพระเจ้า การเน้นเรื่องการอธิษฐานของเนหะมีย์มีความสำคัญ เพราะแสดงว่าเขากำลังแสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้า หากปราศจากการฟังพาทพระเจ้าของอย่างสม่ำเสมอ เนหะมีย์อาจแลกเปลี่ยนที่นิมิตของพระเจ้าด้วยนิมิตของตนเอง ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณจำเป็นต้องค้นพบนิมิตของพระเจ้าสำหรับองค์กรที่ตนได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้นำ

ตลอดทั้งพระธรรม เนหะมีย์แสดงให้เห็นความสามารถในการสื่อสารนิมิตของตนต่อผู้อื่น ในหนึ่งวันอันมืดมดที่สุดของสงครามโลกครั้งที่สอง วินสตัน เชอร์ชิลล์ เดินเข้าไปในห้องคณะรัฐมนตรีและกล่าวว่า “สุภาพบุรุษทั้งหลาย ข้าพเจ้ากลับรู้สึกว่เรื่องนี้ชวนให้เกิดแรงบันดาลใจทีเดียว”³² เชอร์ชิลล์วิธีสื่อสาร

³¹ สำหรับการศึกษาคู่เกี่ยวกับเนหะมีย์และภาวะผู้นำ หนังสือต่อไปนี้มีประโยชน์

Gene Getz. *Nehemiah: Becoming a Disciplined Leader*. (Nashville: Broadman & Holman Publishers, 1995).

J.I. Packer. *A Passion for Faithfulness: Wisdom from the Book of Nehemiah*. (Wheaton: Crossway, 1995).

David McKenna. *Becoming Nehemiah: Leading with Significance*. (Kansas City: Beacon Hill Press, 2005).

J. Oswald Sanders. *Spiritual Leadership*. (Chicago: Moody Publishers, 2007).

ดูเช่นกันในหลักสูตร *การเป็นผู้นำพันธกิจ* จาก Shepherds Global Classroom ซึ่งประกอบไปด้วยคำเทศนาเรื่องการเป็นผู้นำตามอย่างชีวิตของเนหะมีย์

³² อ้างถึงใน J. Oswald Sanders, *Spiritual Leadership*, (Chicago: Moody Publishers, 2007), 112

นิมิตแก่ผู้ตาม และปลุกเร้าให้พวกเขาก้าวไปข้างหน้า ผู้นำที่ยิ่งใหญ่รู้วิธีทำทนายผู้ตามให้ทรหดอดทนในยามยากลำบาก

(2) ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณต้องวางแผนอย่างรอบคอบ

ผู้นำเชิงนิมิตที่ไม่วางแผนอย่างรอบคอบ มักแทบไม่สามารถทำให้นิมิตของตนเป็นจริงได้ เนหะมีย์เป็นยอดฝีมือด้านการวางแผน เมื่อกษัตริย์ถามว่าเนหะมีย์ประสงค์สิ่งใด เนหะมีย์ก็ทูลขออย่างเฉพาะเจาะจง ได้แก่ เวลาหยุดจากหน้าที่ในวัง วัสดุสำหรับก่อกำแพง และตราสารอนุญาตสำหรับการเดินทาง (เนหะมีย์ 2:4-8) เนหะมีย์ไม่ได้พูดเพียงว่า “นี่เป็นงานของพระเจ้า ดังนั้นพระเจ้าจะทรงจัดการรายละเอียดเอง”

เนหะมีย์วางแผนอย่างรอบคอบในทุกขั้นตอนของโครงการ โดยแบ่งงานให้ประชาชนรับผิดชอบตามส่วนต่าง ๆ เขาจัดให้คนงานทำงานในพื้นที่ที่มีความหมายต่อพวกเขามากที่สุด ซึ่งเป็นยุทธศาสตร์ในการสร้างแรงจูงใจที่สำคัญ³³ ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณจะมองหา นิมิตของพระเจ้าก่อน แล้วจึงขอการทรงนำของพระองค์ในการวางแผนโครงการ

(3) ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณต้องเป็นผู้เปี่ยมด้วยความกล้าหาญ

เมื่ออิสราเอลเริ่มก่อสร้าง ก็มีกระแสต่อต้านเกิดขึ้น สันบาลัทและโทบียาห์เย้ยหยันโครงการนี้ และต่อมาก็ข่มขู่เนหะมีย์ พวกเขาวางแผนเชิญเนหะมีย์ไปประชุมเพื่อจะทำร้ายเขา การตอบสนองของเนหะมีย์เป็นตัวอย่างชั้นเยี่ยมของความสามารถของผู้นำในการจดจอกับนิมิตท่ามกลางการต่อต้าน คือ “ข้าพเจ้ากำลังทำงานใหญ่ ลงมาไม่ได้ ทำไมจะให้งานหยุดเสียและให้ข้าพเจ้าทิ้งงานลงมาหาท่าน?” (เนหะมีย์ 6:3) เนหะมีย์ปฏิเสธไม่ให้สิ่งใดมาบั่นทอนงาน ถึงแม้ชีวิตตนเองจะตกอยู่ในอันตราย เขาก็ยังมุ่งตามนิมิตที่พระเจ้ามอบให้ ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณต้องเป็นผู้เปี่ยมด้วยความกล้าหาญ

³³ ตัวอย่างเช่น ปุโรหิตทั้งหลายทำงานที่ประตูแกะ ซึ่งเป็นประตูที่อยู่ใกล้พระวิหารที่สุด (เนหะมีย์ 3:1) เยดาياهوซ่อมแซมบริเวณใกล้บ้านของตน (เนหะมีย์ 3:10) เนหะมีย์มอบหมายงานที่มีความสำคัญต่อคนงาน ซึ่งทำให้พวกเขารู้สึกเป็นเจ้าของงานของตนเอง

(4) ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณต้องมีจิตวิญญาณแห่งการรับใช้ ไม่ใช่คิดว่าตนสมควรได้รับสิทธิพิเศษ

ในยุคที่ผู้นำมักใช้ตำแหน่งเพื่อความก้าวหน้าของตนเอง แบบอย่างของเนหะมีย์ทรงพลังมาก ผู้นำบางคนในเยรูซาเล็มใช้ตำแหน่งเพื่อผลประโยชน์ส่วนตน แต่เนหะมีย์กล่าวว่า “...แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำเช่นนั้น เพราะความยำเกรงพระเจ้า ข้าพเจ้ายึดงานสร้างกำแพงนี้อยู่ และไม่ได้หากกรรมสิทธิ์ที่ดินเลย...” (เนหะมีย์ 5:15–16) ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณใช้ตำแหน่งเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของประชาชนที่เขาปรารถนาดี ไม่ใช่เพื่อความก้าวหน้าของตนเอง

Robert Morrison มิชชันนารียิ่งใหญ่ไปสู่ประเทศจีน เขียนไว้ว่า “ความบกพร่องใหญ่หลวงในงานมิชชันของเราคือ ไม่มีใครอยากเป็นที่สอง”³⁴ ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณมองหาโอกาสในการรับใช้ ไม่ใช่การยกตนเองพวกเขาใช้ตำแหน่งเพื่อประโยชน์ของผู้คนที่ตนเป็นผู้นำ

(5) ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณต้องรู้ถึงความสำคัญของการอธิษฐาน

การอธิษฐานเป็นศูนย์กลางของภาวะผู้นำของเนหะมีย์ เขาอธิษฐานอยู่เสมอก่อนตัดสินใจเรื่องสำคัญ เราจำได้ว่าโยชูวาทำสนธิสัญญาโดยไม่ได้ขอการทรงนำจากพระเจ้า เป็นเหตุให้เกิดปัญหาตามมากับอิสราเอลในเวลาต่อมา (โยชูวา 9; 2 ซามูเอล 21:1–14) เนหะมีย์หลีกเลี่ยงความผิดพลาดนี้ ทุกการตัดสินใจของเขามีขึ้นภายหลังการอธิษฐาน

พระกิตติคุณลูคา ให้ภาพที่ทรงพลังถึงความสำคัญของการอธิษฐานสำหรับผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณว่า “ในเวลาต่อมาพระเยซูเสด็จไปที่ภูเขาศาบาเพื่อจะอธิษฐาน พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าตลอดทั้งคืน พอถึงรุ่งเช้า พระองค์ทรงเรียกพวกสาวกมา แล้วทรงเลือกสาวกสิบสองคนผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้ชื่อว่าอัครทูต” (ลูคา 6:12–13) ก่อนจะเลือกสิบสองคน พระเยซูใช้เวลากลางคืนทั้งคืนในการอธิษฐาน หากพระบุตรของพระเจ้าทรงเห็นความสำคัญของการอธิษฐานก่อนตัดสินใจเรื่องใหญ่ เรายังควรอธิษฐานสักเพียงใดก่อนตัดสินใจเรื่องภาวะผู้นำ!

³⁴ อ้างถึงใน J. Oswald Sanders, *Spiritual Leadership*, (Chicago: Moody Publishers, 2007), 63

(6) ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณต้องปรับเข้ากับความเป็นจริงของแต่ละสถานการณ์ได้

ผู้นำผู้ยิ่งใหญ่ในยามสงครามอาจกลายเป็นผู้นำที่ล้มเหลวในยามสงบได้ฉันใด ศิษยาภิบาลที่สร้างคริสตจักรที่เต็มไปด้วยคนหนุ่มสาว อาจประสบความสำเร็จลำบากในการนำคริสตจักรที่มีผู้ใหญ่มากขึ้นได้ฉันนั้น องค์การต้องการรูปแบบภาวะผู้นำที่แตกต่างกันในแต่ละช่วงของพัฒนาการของตน

เนหะมีย์เป็นแบบอย่างสำหรับผู้นำที่เผชิญความท้าทายนี้ ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณต้องมีวิจาร์ณญาณเพื่อปรับตัวให้สอดคล้องกับความต้องการของแต่ละสถานการณ์ “ผู้นำที่มีประสิทธิผลคือผู้ที่นำตามสิ่งที่สถานการณ์กำหนด ผู้ที่นำแบบหนึ่งในสถานการณ์หนึ่ง ไม่จำเป็นต้องนำแบบเดียวกันในสถานการณ์ถัดไป”³⁵

ในฐานะพนักงานเช็กด้วยเสวย เนหะมีย์อยู่ในตำแหน่งที่มีอิทธิพล ซึ่งอิทธิพลของเขาที่นั่นตั้งอยู่บนความสามารถในการรับฟังและให้คำปรึกษาแก่กษัตริย์ กษัตริย์คงให้ความนับถือข้อเสนอแนะของเนหะมีย์ แต่คงไม่ยอมรับคำสั่งของเนหะมีย์

เมื่อถึงคราวสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ เนหะมีย์จำเป็นต้องใช้แนวทางที่แตกต่างออกไป ที่นั่น ภาวะผู้นำของเขาตั้งอยู่บนความสามารถในการจัดระเบียบงานและปลุกใจ เขาไม่อาจเพียงให้ข้อเสนอแนะอย่างเจียม ๆ ได้ แต่ต้องออกคำสั่งและหนุนใจประชาชนในเยรูซาเล็มที่ท้อใจ

ต่อมาเนหะมีย์ได้ปรนนิบัติในฐานะผู้ว่าการ (เนหะมีย์ 7-13) ประชาชนได้ฝ่าฝืนพันธสัญญา และเนหะมีย์จำเป็นต้องนำด้วยอำนาจและความเชื่อมั่น เราเห็นสิ่งนี้ในเนหะมีย์ บทที่ 13 “ข้าพเจ้าสั่ง” “ข้าพเจ้า...ต่อว่าเจ้าหน้าที่” “ตั้งเขาไว้ตามตำแหน่ง” ซึ่งเป็นลักษณะภาวะผู้นำที่ต่างจากบทบาทพนักงานเช็กด้วยเสวยหรือผู้ควบคุมงานก่อสร้าง ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณจำเป็นต้องมีวิจาร์ณญาณเพื่อรู้ว่าจะนำองค์การอย่างไรในแต่ละสถานการณ์

ในฐานะผู้นำคริสตจักรหรือพันธกิจ คุณจะได้รับประโยชน์จากการศึกษาพระธรรมเนหะมีย์และแนวทางภาวะผู้นำของเขาอย่างรอบคอบ เนหะมีย์เป็นแบบอย่างของภาวะผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณที่แท้จริง

³⁵ Al Long, *Leadership Tripod*, (Indianapolis: Power Publishing, 2005), 33

หัวข้อหลักของเอสเธอร์: พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่ง

► พระธรรมเอสเธอร์ แสดงให้เห็นถึงการเตรียมของพระเจ้าที่ทรงปกป้องประชากรของพระองค์ คุณ สามารถยกตัวอย่างการเตรียมของพระเจ้าในชีวิตของคุณ หรือในชีวิตคริสตจักรของคุณได้ไหม?

เหตุการณ์ในพระธรรมเอสเธอร์เกิดขึ้นระหว่างเอสรา บทที่ 6 และบทที่ 7 ขณะที่พระเจ้าทรงปกป้อง ประชากรของพระองค์ในเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ทรงปกป้องผู้ที่ยังคงอยู่ในเปอร์เซียด้วย ไม่ว่าจะอยู่ใน เยรูซาเล็มหรือในเปอร์เซีย พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่ง

ผู้เขียนและวันที่เขียนเอสเธอร์

ผู้เขียนพระธรรมเอสเธอร์ไม่เป็นที่ทราบแน่ชัด บางคนเสนอว่าโมรเดคัยอาจเป็นผู้เขียน แต่ในพระธรรมเอง ไม่ได้ระบุตัวผู้เขียน

เหตุการณ์ในเอสเธอร์ น่าจะเกิดขึ้นราวปี 483–473 ก่อนคริสตศักราช ในรัชสมัยของอาหสุเอรัส³⁶ และมี ฉากของเรื่องราวอยู่ที่สุสา เมืองหลวงของเปอร์เซีย

เช่นเดียวกับพระธรรมนางรูธ พระธรรมเอสเธอร์เป็นเรื่องสั้นที่เล่าเรื่องหญิงสาวผู้เป็นแบบอย่างแห่งความ สัตย์ซื่อท่ามกลางความยากลำบาก รูธเป็นหญิงชาวโมอับที่สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ขณะอาศัยอยู่ใน อิสราเอล เอสเธอร์เป็นหญิงชาวยิวที่สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ขณะอาศัยอยู่ในเปอร์เซีย ความสัตย์ซื่อของรูธ ทำให้เธอได้รับที่ทางในเชื้อสายของพระเมสสิยาห์ ส่วนความสัตย์ซื่อของเอสเธอร์ช่วยให้ประชากรของพระ เจารอดพ้นจากการถูกทำลาย

³⁶ อาหสุเอรัส มักเป็นที่รู้จักในชื่อภาษากรีกว่า เซอร์ซีสที่ 1 พระองค์ปกครองเปอร์เซียตั้งแต่นั้นปี 486–465 ก่อนคริสต ศักราช

หัวข้อที่สำคัญในเอสเธอร์

ผู้เขียนบางคนได้ตั้งคำถามถึงคุณค่าของ พระธรรมเอสเธอร์ พวกเขาถือว่าเป็นหนังสือทางโลกที่เชื่อมโยงกับเทศกาลทางโลกของชาวยิว คือ เทศกาล *ปูริม*³⁷ พระธรรมเอสเธอร์ ไม่เคยถึงพระเจ้า การอธิษฐาน หรือ พันธสัญญา ไม่เคยถูกอ้างถึงในพันธสัญญาใหม่ และไม่พบในม้วนหนังสือทะเลตาย อย่างไรก็ตาม หนังสือนี้เป็นกำลังใจอันยิ่งใหญ่แก่ผู้เชื่อ เอสเธอร์มอบสารแห่งความหวังอันทรงพลังแก่ประชากรของพระเจ้า พระธรรมเอสเธอร์สอนเรื่องต่อไปนี้

- การมีอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า
- ความสำคัญของความสัตย์ซื่อ
- ความโง่เขลาของความชั่วร้าย

การมีอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า

ในขณะที่ไม่มีการเอ่ยถึงพระนามของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นตัวละครนิรันดร์ที่เป็นศูนย์กลางของพระธรรมเอสเธอร์ สิ่งที่บางคนอาจเรียกว่าโชคหรือความบังเอิญ ที่จริงแล้วคือ การจัดเตรียมของพระเจ้า—พระหัตถ์ของพระเจ้าที่กระทำการ มาพิจารณาความบังเอิญในเรื่องนี้บางประการ

- ท่ามกลางหญิงสาวทั้งราชอาณาจักร เอสเธอร์ซึ่งเป็นสตรีชาวยิว กลับถูกเลือกให้เป็นราชินี (เอสเธอร์ 2:1-18)
- โมรเดคัย บังเอิญอยู่ในที่ที่ถูกต้องในเวลาที่ถูกต้องจนได้ยื่นแผนลอบปลงพระชนม์กษัตริย์อาหสุเอรัส เขาจึงเปิดเผยแผนต่อเอสเธอร์ ซึ่งนำความไปทูลกษัตริย์ (เอสเธอร์ 2:19-23)
- อาหสุเอรัส บังเอิญนอนไม่หลับในคืนก่อนวันที่เอสเธอร์ตั้งใจจะเปิดเผยแผนของฮามานต่อกษัตริย์ (เอสเธอร์ 6:1)

³⁷ ปูริม ยังคงมีการเฉลิมฉลองในปัจจุบันในเดือนมีนาคม คำว่า *ปูริม* มาจากคำว่า *pur* หรือ “การจับสลาก” ฮามานเลือกวันสำหรับการทำลายชาวยิวโดยการจับสลาก ในเทศกาลปูริม ชาวยิวจะเฉลิมฉลองการได้รับการช่วยกู้จากศัตรูของตน

- ท่ามกลางบันทึกที่ทั้งปวงที่อาจหยิบมาอ่านกล่อมให้อาหสุเออร์ส่งวงนอน ผู้อ่านบันทึกก็บังเอิญเปิดไปยังบันทึกการปรนนิบัติของโมรเดคัยตอกษัตริย์ (เอสเธอร์ 6:1-3)
- ฮามานบังเอิญเข้ามาในห้องของกษัตริย์พอดีกับขณะที่อาหสุเออร์กำลังตรึกตรองว่าจะตอบแทนโมรเดคัยอย่างไร (เอสเธอร์ 6:6)

เช่นเดียวกับที่พระเจ้าผู้มีอำนาจปกครองสูงสุดที่ทรงนำรัฐไปยังทุ่งของโบอาส พระเจ้าผู้มีอำนาจปกครองสูงสุดก็ทรงปกป้องประชากรของพระองค์ในเปอร์เซีย โมรเดคัยมองเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าที่กระทำการว่า “...ที่จริงเธอมารับตำแหน่งราชินีก็เพื่อยามวิกฤตเช่นนี้ก็เป็นได้นะ ใครจะรู้” (เอสเธอร์ 4:14)

ความสำคัญของความสัตย์ซื่อ

ตลอดทั้งพระธรรมเอสเธอร์ ความสัตย์ซื่อของผู้รับใช้พระเจ้าถูกเน้นย้ำ เรื่องราวของเอสเธอร์มีหลายแง่มุมที่สอดคล้องกับเรื่องของโยเซฟ ทั้งสองเรื่องกล่าวถึงคนหนุ่มสาวผู้สัตย์ซื่อในดินแดนต่างชาติ ทั้งสองได้รับการยกขึ้นสู่ตำแหน่งที่มีอิทธิพลในรัฐบาล และทั้งสองถูกพระเจ้าใช้เพื่อรักษาชีวิตประชากรของพระองค์ในยามมีภัยพิบัติ

ความสัตย์ซื่อของเอสเธอร์ต่อพระเจ้าปรากฏตลอดเรื่อง ถ้อยคำของเธอว่า “...ถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ” (เอสเธอร์ 4:16) คือการมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติความรับผิดชอบของตนอย่างสัตย์ซื่อไม่ว่าผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร

พระธรรมเอสเธอร์ยังแสดงให้เห็นถึงความสัตย์ซื่อของโมรเดคัยด้วย เช่นเดียวกับโยเซฟและดาเนียล โมรเดคัยได้รับการยกขึ้นสู่ตำแหน่งที่มีอิทธิพล ตำแหน่งซึ่งเปิดทางให้เขาทำให้ความประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ (เอสเธอร์ 10:3)

ความโง่เขลาของความชั่วร้าย

ช่วงระหว่างการเฉลิมฉลองเทศกาลปูริมในสมัยใหม่ มักมีการแสดงละครจำลองเรื่องของเอสเธอร์ ทุกครั้งที่ได้ยินชื่อของฮามาน ผู้ชมจะส่งเสียงให้เยาะและเย้ยหยันศัตรูของประชากรพระเจ้า ถึงแม้เทศกาลนี้จะมีลักษณะเชิงทางโลก และแม้ว่าหลายคนที่ฉลองเทศกาลปูริมอาจลืมความมีอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า

เจ้าในเรื่องนี้ไป แต่ทว่าวิธีการเฉลิมฉลองก็ยังสะท้อนส่วนหนึ่งของข่าวสารจากพระธรรมเอสเธอร์ นั่นคือ ความโง่เขลาหรือความไร้สาระของความชั่วร้าย

ทั้งอาหสุเอรัสและฮามาน กลายเป็นตัวละครให้ผู้คนเย้ยหยันในเรื่อง อาหสุเอรัสเป็นผู้ปกครองผู้ทรงอำนาจเหนือ 127 มณฑล เขาจัดงานเฉลิมฉลองยาวนาน 180 วันเพื่ออวดความมั่งคั่งและอำนาจของเขา แต่กลับไม่สามารถควบคุมภรรยาของเขาได้

ฮามาน พบว่าแผนชั่วของตนหวนกลับมาทำร้ายตนเอง ฮามานพยายามเช็ดชูตนเอง แต่กลับถูกมอบหมายให้เช็ดชูโมรเดคัยศัตรูของตน (เอสเธอร์ 6:1-11) ฮามานพยายามทำลายชาวยิว แต่สุดท้ายกลับทำลายตนเองและครอบครัว (เอสเธอร์ 7:7-10, เอสเธอร์ 9:5, 10) ตามที่สุภาชิตสอนว่า พระเจ้าเย้ยหยันผู้ที่ย่ำแย่ (สุภาชิต 3:34)

เอสรา เนหะมีย์ และเอสเธอร์ ในพันธสัญญาใหม่

พระธรรม 2 พงศ์กษัตริย์ ปิดท้ายลงด้วยภาพชาวยิวถูกกวาดไปเป็นเชลย พระวิหารถูกทำลาย และไม่มีพระมหากษัตริย์ประทับบนบัลลังก์ ยิ่งไปกว่านั้น พระเมสสิยาห์ผู้ทรงสัญญายังมีได้เสด็จมา พระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมดูเหมือนว่างเปล่า เอสรา และ เนหะมีย์ แสดงให้เห็นการรื้อฟื้นพระสัญญานั้นขึ้นมาอีกครั้ง ถึงแม้จะยังไม่มีการกษัตริย์ แต่อิสราเอลก็ได้กลับคืนสู่แผ่นดินบ้านเกิด และเวทีกก็ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา เอสเธอร์มีความสำคัญ เพราะเช่นเดียวกับเรื่องของโยเซฟในตอนท้ายของปฐมกาล เรื่องราวของเธอแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรักษาสายเชื้อของพระเมสสิยาห์ไว้อย่างไร แม้ว่าพระธรรมเหล่านี้ไม่ได้มีบทบาทโดดเด่นในพันธสัญญาใหม่ แต่ก็เป็นส่วนจำเป็นต่อการบังเกิดของพระเมสสิยาห์ โดยผ่านทางเอสรา (ปุโรหิต) เนหะมีย์ (พนักงานเชิญถ้วยเสวย), และเอสเธอร์ (ราชินีในดินแดนของคนนอกศาสนา) พระเจ้าทรงเตรียมหนทางสำหรับการบังเกิดของพระบุตรของพระองค์

พระธรรมหมวดประวัติศาสตร์ยังพูดกับเราวันนี้

ใน บทที่ 4 เราเห็นว่าพระคัมภีร์ฮีบรูใช้คำว่า “ผู้เผยพระวจนะยุคต้น” สำหรับครึ่งหนึ่งของพระธรรมหมวดประวัติศาสตร์ นี่แสดงถึงจุดมุ่งหมายของหนังสือเหล่านั้นคือ เพื่อนำสารของพระเจ้ามาสู่ประชากรของพระองค์ พระธรรมหมวดประวัติศาสตร์แต่ละเล่มมีถ้อยคำสำหรับเราในวันนี้

ผู้วินิจฉัย ซามูเอล และพงศ์ษัตริย์ แสดงหลักการหวานและการเก็บเกี่ยว เมื่อประชากรของพระเจ้า
ซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญา พวกเขา ก็ประสบพระพรของพระเจ้า เมื่อพวกเขาละเมิดพันธสัญญา พวกเขา ก็
ประสบการพิพากษาของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม หลักการนี้เคยถูกนำไปใช้อย่างคลาดเคลื่อนในคริสตจักร เรา
ต้องระมัดระวังเมื่อจะประยุกต์ประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลไปยังบริบทอื่น ผู้ตีความบางรายใช้พระ
ธรรมเหล่านี้สอนว่า ผู้ติดตามพระคริสต์ที่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์ย่อมได้รับความมั่งคั่งทางการเงินและ
สุขภาพกายเป็นที่รับประกัน แต่พระธรรมโยบและสดุดีแห่งการคร่ำครวญแสดงให้เห็นว่าบุคคลผู้ยำเกรง
พระเจาก็อาจต้องทนทุกข์ได้ กระนั้น หลักการพื้นฐานยังคงเป็นจริง นั่นคือ ความพอพระทัยและพระพร
ของพระเจ้าดำรงอยู่เหนือผู้ที่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์

โยชูวา นางรูธ เนหะมีห์ และเอสเธอร์ แสดงให้เห็นความสำคัญของความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า พระเจ้าทรง
เป็นองค์อธิปัตย์ แต่พระองค์ทรงทำงานผ่านมนุษย์ทั้งหลาย เราต้องยอมรับความจริงทั้งสองประการนี้
หากจะคงความซื่อสัตย์ต่อคำสอนของพระวจนะของพระเจ้า โมรเดคัยได้ถ่ายทอดความจริงนี้เมื่อเขากล่าว
กับเอสเธอร์ว่า “เพราะถ้าเธอเสียบอยู่ในเวลานี้ ความช่วยเหลือและการช่วยกู้จะมาถึงพวกยิวจากที่อื่น แต่
เธอและครัวเรือนบิดาของเธอจะพินาศ ที่จริงเธอมารับตำแหน่งราชินีก็เพื่อยามวิกฤตเช่นนี้ก็เป็นได้นะ ใคร
จะรู้” (เอสเธอร์ 4:14) โมรเดคัยยอมรับในอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า นั่นคือ พระเจ้าจะทรงช่วย
ประชากรของพระองค์ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง อย่างไรก็ตาม โมรเดคัยก็ตระหนักถึงความรับผิดชอบของเอสเธอร์
ที่จะต้องสัตย์ซื่อด้วย คำกล่าวที่มักอ้างถึงอีกเนซีย์ส ระบุว่า คุณควร “อธิษฐานราวกับว่าทุกสิ่งขึ้นอยู่กับ
พระเจ้า และทำงานราวกับว่าทุกสิ่งขึ้นอยู่กับคุณเอง”

สิ่งนี้บอกอะไรกับเราวันนี้? เช่นเดียวกับ โยชูวา รูธ เนหะมีห์ และเอสเธอร์ เราควรมุ่งอุทิศถวายต่อการ
ปรนนิบัติพระเจ้าด้วยสุดใจ โดยไม่สงวนสิ่งใดไว้เลย แล้วเช่นเดียวกับบรรพบุรุษแห่งความเชื่อเหล่านั้น เรา
ควรรยอมมอบตนเองต่อพระประสงค์ของพระองค์ เหมือนเอสเธอร์ เรายังหาจิตใจที่ยอมมอบตนเองต่อพระ
ประสงค์ของพระเจ้าไว้ว่า “...ถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ” (เอสเธอร์ 4:16)

สุดท้าย พระธรรมหมวดประวัติศาสตร์ก็นำสารแห่งความหวังมาให้ เอสรา เนหะมีห์ และพงศาวดาร แสดง
ให้เห็นว่า แม้ในระหว่างการเป็นเชลย พระเจ้ามิได้เสด็จสิ้นพระราชกิจกับประชากรของพระองค์ สำหรับ
วันนี้ เราได้รับการหนุนใจเมื่อรู้ว่าพระเจ้ายังคงทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ พระธรรมหมวด

ประวัติศาสตร์ เตือนเราให้ระลึกถึงอำนาจการปกครองสูงสุดของพระเจ้าที่ทรงกระทำให้ความประสงค์อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์สำเร็จลุล่วง เราจึงเผชิญอนาคตได้อย่างมั่นใจว่า พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่ง

งานมอบหมายบทที่ 6

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง:

งานที่ 1: ทำงานแบบกลุ่ม

อ่านพระธรรมเนหะมีห์ แล้วจัดทำรายการหลักการเป็นผู้นำ คุณอาจเริ่มจากหลักการที่แบ่งปันไว้ในบทนี้ แต่ในเนหะมีห์ยังมีอีกมากมาย จากนั้นให้กลุ่มช่วยกันอภิปรายหลักการที่คุณค้นพบ และแสดงให้เห็นว่าคุณจะประยุกต์หลักการเหล่านี้ในพันธกิจของคุณอย่างไร

งานที่ 2: ทำงานแบบเดี่ยว

เลือกทำหนึ่งข้อต่อไปนี้

- เขียนบทความความยาว 1–2 หน้า เรื่อง “การฟื้นฟู” บนพื้นฐานเรื่องราวของเอสรา และการฟื้นฟูของเขาในเยรูซาเล็ม
- เขียนบทความความยาว 1–2 หน้า เรื่อง “ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณ” บนพื้นฐานเรื่องราวของเนหะมีห์ ค้นหาหลักการเป็นผู้นำอย่างน้อย 2–3 ประการนอกเหนือจากรายการที่ระบุไว้ในบทนี้ แสดงให้เห็นว่าคุณจะประยุกต์ใช้หลักการเหล่านี้ในพันธกิจของคุณได้อย่างไร
- เขียนบทความความยาว 1–2 หน้า เรื่อง “การจัดเตรียมของพระเจ้า” บนพื้นฐานเรื่องราวของเอสเธอร์

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทถัดไป ให้ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทนี้ โปรดเตรียมตัวด้วยการศึกษา โจทย์แบบทดสอบมาอย่างรอบคอบ

แบบทดสอบบทที่ 6

- (1) บอกวันเวลาสำหรับเหตุการณ์สำคัญในช่วงเวลาแห่งการรื้อฟื้นใหม่
- (2) บอกจุดรวมกันสองประการของพระธรรมเอสราและ เนหะมีย์ (สองประการใดก็ได้)
- (3) บอกหัวข้อสำคัญของแต่ละพระธรรมที่อธิบายไว้ในบทเรียนนี้
- (4) จักรวรรดิใดที่อนุญาตให้ชนชาติที่พิชิตมาได้ ยังคงอาศัยอยู่ในดินแดนบ้านเกิด?
- (5) ผู้เผยพระวจนะสองคนที่ชักชวนให้ผู้คนกลับมาดำเนินโครงการสร้างพระวิหารอีกครั้งคือใคร?
- (6) สองเหตุผลที่การสมรสข้ามศาสนาเป็นบ่วงกับดักต่อชุมชนการฟื้นฟูหลังการเป็นเชลยคืออะไร?
- (7) ผู้เผยพระวจนะคนใดที่กล่าวตักเตือนประเด็นเดียวกันกับเนหะมีย์?
- (8) บอกหลักการการเป็นผู้นำจากเนหะมีย์มาสวมประการ (ประการใดก็ได้)
- (9) เทศกาลของยิวเทศกาลใดที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในพระธรรมเอสเธอร์?
- (10) จงเขียนเนื้อหาสำคัญ 3 หัวข้อจากพระธรรมเอสเธอร์
- (11) เขียน เนหะมีย์ 2:17 และเอสเธอร์ 4:14 จากการท่องจำ

บทที่ 7

โยบและสดุดี

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) ระบุลักษณะเฉพาะของบทกวีฮีบรู
- (2) รู้จักหัวข้อหลักและข่าวสารของโยบ
- (3) เข้าใจการสำแดงพระองค์เองของพระเจ้าต่อโยบ
- (4) บรรยายโครงสร้างของพระธรรมสดุดีได้
- (5) ประเมินการใช้สดุดีกล่าวโทษ สำหรับคริสเตียน
- (6) เชื่อมโยงข่าวสารของโยบและสดุดี กับความจำเป็นของโลกปัจจุบันได้

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน โยบ และ สดุดี 1–29 สดุดี 51–92 และสดุดี 119–150 (ทบทวนงานมอบหมายสำหรับ บทที่ 7 ก่อนการอ่านงานมอบหมายสำหรับสดุดี)
- ▶ ท่องจำ สดุดี 119:1–8

บทนำสู่บทกวีฮีบรู

พระธรรมที่เป็นบทกวีในพันธสัญญาเดิมประกอบด้วย โยบ สดุดี สุภาษิต ปัญญาจารย์ และเพลงซาโลมอน พระธรรมในพันธสัญญาเดิมเล่มอื่น ๆ ก็มีบทกวีแทรกอยู่บ้าง แต่พระธรรมเหล่านี้มีลักษณะเป็นบทกวีเป็นหลัก

แตกต่างจากบทกวีภาษาอังกฤษ บทกวีฮีบรูไม่ได้ตั้งอยู่บนสัมผัสคล้องจอง การเข้าใจลักษณะเฉพาะของ บทกวีฮีบรูจะช่วยให้คุณซาบซึ้งความงดงามของพระธรรมที่เป็นบทกวีเหล่านี้ได้ดียิ่งขึ้น

ขอความคืบหน้า

องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของบทกวีฮีบรูคือ *ขอความคืบหน้า* ใน *ขอความคืบหน้า* *ขอความสองบรรทัด* (ถ้อยคำสองประโยค) ถูกใช้ร่วมกันเพื่อถ่ายทอดแนวคิดหนึ่ง บทกวีฮีบรูใช้ขอความคืบหน้าอยู่สามลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. นำเสนอแนวคิดเดียวกันด้วยสองวิธีที่ต่างกัน (*ขอความคืบหน้าแบบพ้องความหมาย*)
2. แสดงความแตกต่างระหว่างสองสิ่ง (*ขอความคืบหน้าแบบตรงข้าม*)
3. ถ่ายทอดแนวคิดหนึ่ง แล้วเพิ่มรายละเอียดต่อเติม (*ขอความคืบหน้าแบบเสริมความ*)

ขอความคืบหน้าแบบพ้องความหมาย: บรรทัดที่สองต่อยุ่บรรทัดแรกด้วยถ้อยคำที่มีความหมายคล้ายกัน

สดุดี 25:4:

ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงให้ข้าพระองค์รู้จักพระมรรคาของพระองค์
ขอทรงสอนวิถีของพระองค์แก่ข้าพระองค์

สุภาษิต 12:28:

วิถีของความชอบธรรมนำไปสู่ชีวิต
และหนทางนั้นไม่มีความมรรณา

ขอความคืบหน้าแบบตรงข้าม: บรรทัดที่แรกกับบรรทัดที่สองมีการเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างกัน รูปแบบนี้ใช้ใน สุภาษิต เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างหนทางของผู้มีปัญญากับหนทางของคนโง่

สุภาษิต 10:1:

บุตรชายที่มีปัญญาทำให้บิดายินดี
แต่บุตรชายที่โง่เป็นความโศกของมารดาเขา

สุภาษิต 10:7:

การระลึกถึงคนชอบธรรมเป็นพระพร
แต่ชื่อของคนอธรรมจะเน่าเสีย

ข้อความคู่ขนานแบบเสริมความ: บรรทัดที่สองขยายความจากบรรทัดแรก

สดุดี 23:1

พระยาห์เวห์ทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ
ข้าพเจ้าจะไม่ขาดสน

สุภาษิต 4:23

จงระแวดระวังใจของเจ้ายิ่งกว่าสิ่งอื่นใด
เพราะทุกสิ่งที่เกิดจากใจ

ไวยาหารภาพพจน์

แม้ว่าพระธรรมในพระคัมภีร์ทุกเล่มจะมีไวยาหารภาพพจน์อยู่บ้าง แต่ “ภาพเปรียบเทียบ” เหล่านี้มี
ความสำคัญเป็นพิเศษในพระธรรมที่เป็นบทกวี บทกวีในพระคัมภีร์ประกอบด้วยไวยาหารประเภทต่าง ๆ เช่น

- **อุปมา:** การเปรียบเทียบสองสิ่งที่มีความคล้ายกันในบางแง่มุม “พระยาห์เวห์ทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ...” (สดุดี 23:1) เป็นถ้อยคำที่น่าจดจำและสื่ออารมณ์ได้มากกว่า “พระเจ้าทรงดูแลฉัน
อย่างดี”
- **ไวยาหารกล่าวเกินจริง:** การตั้งใจพูดเกินจริงเพื่อเน้นประเด็น ในสดุดีแห่งการคร่ำครวญบทหนึ่ง ดาวิดพรรณนาความโศกเศร้าว่า “...หลังน้ำตาท่วมที่นอนทุกคืน...” (สดุดี 6:6)

- **Personification:** การพรรณนาสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ราวกับว่าเป็นมนุษย์ “ภูเขากระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขากระโดดเหมือนลูกแกะ” (สดุดี 114:4)
- **Anthropomorphism:** การพรรณนาลักษณะของพระเจ้าด้วยถ้อยคำที่อ้างอิงคุณลักษณะของมนุษย์ “พระเนตรของพระองค์มองและทดสอบมนุษย์ทั้งหลาย” (สดุดี 11:4)

Acrostic Poetry

ในบทกวีประเภท acrostic poetry แต่ละบทหรือแต่ละข้อจะขึ้นต้นด้วยตัวอักษรถัดไปตามลำดับของอักษร รูปแบบนี้สื่อถึง “ความครบถ้วนสมบูรณ์ บทกวีฮีบรูประเภท acrostics ที่มีชื่อเสียงที่สุดสองตอนคือ สดุดี 119 ซึ่งกล่าวถึงธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า และสุภาษิต 31:10-31 ซึ่งกล่าวถึงสตรีผู้ทรงคุณค่า ใน สดุดี 119 แต่ละบทมีแปดข้อ และทุกข้อขึ้นต้นด้วยตัวอักษรฮีบรูตัวเดียวกัน (เช่น บทที่ 1 คือ สดุดี 119:1-8 ทุกข้อขึ้นต้นด้วยอักษรตัวแรกของอักษรฮีบรู ส่วนในบทถัดไป ทุกข้อจะขึ้นต้นด้วยอักษรตัวที่สองของอักษร) ใน สุภาษิต 31:10-31 แต่ละข้อขึ้นต้นด้วยตัวอักษรถัดไปตามลำดับของอักษรฮีบรูเช่นกัน

โยบ

▶ อภิปรัชญาของคณาจารย์เรื่องการทบทวน อภิปรัชญาคำถามเชิงศาสนศาสตร์ เช่น “เพราะเหตุใดพระเจ้าจึงยอมให้ผู้บริสุทธิไร้ผิดต้องทบทวน?” และคำถามเชิงอภิปรัชญา เช่น “เราจะช่วยให้ผู้บริสุทธิไร้ผิดเผชิญและจัดการกับความทุกข์ของเขาได้อย่างไร?”

ผู้เขียนและวันที่เขียนโยบ

ภายในพระธรรมโยบ ไม่มีข้อบ่งชี้เรื่องผู้ประพันธ์ ข้อเสนอจากผู้เขียนที่มีการกล่าวถึง ได้แก่ โยบ เอลีชู โมเสส ซาโลมอน และบุคคลในสมัยของอิสยาห์

พระธรรมโยบ ไม่ได้ระบุศักราช แต่มีข้อบ่งชี้หลายประการว่าเหตุการณ์น่าจะเกิดขึ้นในสมัยจักรวรรดิบาบิโลน เป็นผู้ถวายเครื่องบูชาแทนครอบครัว ความมั่งคั่งวัดกันด้วยปศุสัตว์ และโยบมีอายุยืนยาวมาก

หัวข้อหลักของโยบ: การแสวงหาพระเจ้า

หากมองผิวเผิน หัวข้อหลักของโยบดูเหมือนจะเป็นเรื่องความทุกข์ทรมาน เหตุการณ์สำคัญของพระธรรมนี้คือการที่โยบสูญเสียทรัพย์สิน ครอบครัว และสุขภาพ บทสนทนาส่วนใหญ่ตลอดทั้งเล่มวนเวียนอยู่กับคำถามเรื่องความทุกข์ของโยบ ผลงานประเภทเดียวกันซึ่งมีต้นกำเนิดจากตะวันออกใกล้โบราณก็ตรวจสอบประเด็นเรื่องความทุกข์เช่นกัน³⁸

อย่างไรก็ตาม พระธรรมโยบมิได้นำเสนอความทุกข์ทรมานเป็นใจความหลัก โยบไม่ได้ถามถึงสาเหตุความทุกข์ของตนเอง และพระเจ้าก็ได้ตรัสถึงความทุกข์ของโยบในคำตอบของพระองค์ หากพระธรรมนี้ว่าด้วยความทุกข์เป็นหลัก เราคงคาดหวังว่าพระเจ้าจะให้คำตอบเกี่ยวกับความหมายของความทุกข์ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระเจ้ามิได้เอ่ยถึงความทุกข์ของโยบเลย

ส่วนหนึ่งของข่าวสารในพระธรรมนี้คือ ความเชื่อตรงมั่นในท่ามกลางความทุกข์ทรมาน โยบเป็นพยานยืนยันความเชื่อตรงของตน (โยบ 27:5 โยบ 31:6) และพระเจ้าทรงเป็นพยานถึงความเชื่อตรงของโยบในถ้อยคำที่ตรัสกับซาตาน (โยบ 1:8 โยบ 2:3) ความเชื่อตรงของโยบเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของพระธรรมนี้

หัวข้อหลักของโยบคือ “การแสวงหาพระเจ้า” โยบไม่ได้ร้องขอให้ทรัพย์สินกลับคืน หรือแม้แต่การหายจากโรค สิ่งที่เขาเรียกร้องคือ “โอ ข้าอยากทราบว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน เพื่อข้าจะมาถึงที่ประทับของพระองค์” (โยบ 23:3). โยบเคยรู้จักพระเจ้าอย่างใกล้ชิด บัดนี้เขากลับรู้สึกห่างเหินจากพระองค์ การแสวงหาของเขาไม่ใช่คำอธิบายเรื่องความทุกข์ทรมาน แต่เป็นการสำแดงพระองค์ของพระเจ้า

หัวข้อหลักนี้ได้รับการยืนยันด้วยคำตอบของโยบหลังจากพระเจ้าสำแดงพระองค์ว่า “ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ดวงตาข้าพระองค์เห็นพระองค์” (โยบ 42:5) เมื่อได้เห็นพระเจ้า โยบมีความอึ้ง

³⁸ มีคัมภีร์จากตะวันออกใกล้โบราณสองชิ้นที่กล่าวถึงความทุกข์ทรมาน อยู่ในช่วงราว 1300–1000 ก่อนคริสตศักราชว่า “ข้าจะยกย่องผู้เป็นเจ้าแห่งปัญญา” ซึ่งเป็นบทอรรถาธิบายแบบบรรยายเดี่ยวของเมโสโปเตเมีย ซึ่งเล่าเรื่องขุนนางบาบิโลนผู้ประสบความยากลำบากอย่างใหญ่หลวง แล้วในที่สุดก็ได้รับการฟื้นฟูจากเทพมาร์ดูก เดอะ *Babylonian Theodicy* เป็นบทสนทนาระหว่างผู้ทบทวนทุกข์กับสหายที่พยายามอธิบายเหตุแห่งความทุกข์

เอมใจ คำตอบสำหรับโยบ ไม่ใช่คำอธิบายเรื่องความทุกข์ทรมาน คำตอบสำหรับโยบคือพระเจ้าพระองค์
เอง

ภาพรวมของโยบ

พระธรรมโยบแบ่งออกเป็นสามส่วนใหญ่ ๆ ดังนี้

1. คำนำเรื่อง (โยบ 1-2)
2. บทสนทนาเชิงกวีนิพนธ์ (โยบ 3:1-42:6)
3. บทสรุป (โยบ 42:7-17)

คำนำเรื่อง (โยบ 1-2)

ในคำนำเรื่อง เราเรียนรู้สามประการต่อไปนี้

1. โยบเป็นผู้บริสุทธิ์ไร้ผิด เขาเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม ความทุกข์ของโยบไม่ได้เกิดจากบาปใด ๆ ของเขาเอง เขาเป็นบุคคลผู้เที่ยงธรรมที่พระเจ้ายกย่องให้เป็นแบบอย่างแห่งความเชื่อ แม้ต้องสูญเสียทรัพย์สินและครอบครัว ประสบความเจ็บป่วยทางกาย และแม้ภรรยาจะให้คำแนะนำที่ชวนสิ้นหวัง โยบก็ไม่ได้ทำบาปด้วยริมฝีปากของตน (โยบ 1:22)
2. ขอบเขตอำนาจของซาตาน ในการโจมตีโยบ ซาตานไม่อาจก้าวล้ำเกินกว่าที่พระเจ้าทรงอนุญาต ตรงกันข้ามกับความเชื่อที่แพร่หลาย พระเจ้าและซาตานมิได้เป็นคู่ต่อสู้ที่เสมอกัน ซาตานไม่อาจก้าวข้ามขอบเขตที่พระเจ้ากำหนดไว้ได้
3. ความสัมพันธ์ระหว่างโลกฝ่ายกายภาพกับโลกฝ่ายวิญญาณ มีความเชื่อมโยงกันระหว่างโลกที่เรามองเห็นกับโลกฝ่ายวิญญาณที่เรามองไม่เห็น แม้โยบจะไม่รู้ถึงบทสนทนายระหว่างพระเจ้ากับซาตาน แต่ความขัดแย้งฝ่ายวิญญาณนั่นเองที่นำไปสู่การทดสอบเขา

บทสนทนาระหว่างโยบกับสหายทั้งสามของเขา (โยบ 3-27)

ตอนท้ายของคำนำเรื่อง เราได้รู้จักสหายสามคนที่มาปลอบโยบ พวกเขา นั่งเฝ้าอยู่หนึ่งสัปดาห์ ไว้ทุกข์ร่วมกับเขา เมื่อครบสัปดาห์ โยบจึงเป็นฝ่ายทำลายความเจ็บปวดด้วยคำคร่ำครวญ โดยสาปแช่งวันที่ตนเกิด และวิงวอนให้ความตายมาปลดปล่อยจากความทุกข์ เพื่อเป็นการตอบโต้ สหายทั้งสามพยายามอธิบายหนทางที่พระเจ้าทรงกระทำในโลก³⁹

บทสนทนาระหว่างโยบกับสหายของเขาอยู่ในรูปแบบกวีนิพนธ์ ทำให้อ่านได้ยากเพราะสำนวนแบบนั้นมีทั้งการซ้ำถ้อยคำและบทสนทนาที่ยืดยาว อย่างไรก็ตาม แก่นของบทสนทนานั้นเรียบง่าย สหายยืนยันว่าความทุกข์ของโยบเกิดจากบาปในชีวิตของเขา ส่วนโยบยืนยันว่าเขาบริสุทธิ์ไม่ผิดอันใด

แม้สหายแต่ละคนจะอธิบายด้วยวิธีต่างกัน แต่ประเด็นหลักของคำโต้แย้งของพวกเขาคือ

1. ความทุกข์เกิดขึ้นเพื่อเป็นการลงโทษหรือการแก้ไขเนื่องจากบาป
2. พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้เที่ยงธรรม
3. ดังนั้น โยบต้องมีความผิดบาปบางอย่างที่พระเจ้ากำลังลงโทษเขาอยู่

สหายแต่ละคนโต้แย้งด้วยวิธีที่ต่างกัน เอลีฟัสเป็นผู้พูดที่ระมัดระวังที่สุด เขาหนุนใจให้โยบยอมรับการตักเตือนของพระเจ้า เอลีฟัสมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงฟื้นฟูโยบผู้กลับใจ บิลดัดซีไปยังความเชื่อดั้งเดิมที่ยอมรับกันว่า พระเจ้าผู้ทรงเที่ยงธรรมต้องลงโทษบาป ดังนั้น โยบ จึงต้องมีความผิดบาปบางอย่าง โคฟาร์เป็นผู้ที่เห็นอกเห็นใจน้อยที่สุด โดยกล่าวว่าโยบพูด “คำพูดไร้สาระ” (โยบ 11:3) เขามั่นใจว่าพระเจ้าได้ทรงเมตตาโยบแล้ว โยบสมควรได้รับโทษยิ่งกว่าที่เขาได้รับเสียอีก

³⁹ *Theodicy* คือความพยายามพิสูจน์ความยุติธรรมหรือความดีของพระเจ้า ทั้งที่มีความชั่วและความทุกข์ทรมานอยู่ในโลก พระธรรมโยบ คือ theodicy ที่ใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์ พระธรรมฮาบาคูก ก็กล่าวถึงประเด็นนี้เช่นกัน ผ่านบทสนทนาระหว่างผู้เผยพระวจนะกับพระเจ้า

เพื่อตอบโต้สหายแต่ละคน โยบยืนยันความบริสุทธิ์ของตน โยบเชื่อว่าพระเจ้ากำลังกดขี่เขาอย่างไม่เป็นธรรม แต่เขาก็เชื่อด้วยว่า หากเขาได้แก่ต่างต่อพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าจะทรงรับฟังและจะทรงประกาศความบริสุทธิ์ให้แก่โยบ

บทสนทนาที่ดำเนินต่อไปเป็นสามวัฏจักรของการโต้ตอบระหว่างโยบกับสหายของเขา ฝ่ายสหายก็ยิ่งโกรธมากขึ้นเรื่อย ๆ ต่อการที่โยบปฏิเสธจะยอมรับความผิด ส่วนโยบก็ยังคงยืนยันความบริสุทธิ์ของตนต่อไป

ถ้อยคำของโยบ (โยบ 28-31)

เมื่อถึงบทที่ 28 จำนวนของพระธรรมเปลี่ยนไป โยบ 28-31 ประกอบด้วยถ้อยคำสี่บทของโยบในหัวข้อต่อไปนี้

1. **ปัญญา (โยบ 28)** โยบ สรรเสริญคุณค่าของปัญญา แสดงให้เห็นว่าความพยายามของมนุษย์ในการแสวงหาปัญญานั้นสูญเปล่า และยืนยันว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่มีหนทางสู่ปัญญาที่แท้จริง นี่เป็นก้าวสำคัญในการแสวงหาพระเจ้าของโยบ
2. **อดีตของโยบ (โยบ 29)** โยบ เคยได้รับพระพรทุกประการ และเป็นที่น่าถือในชุมชนของตน
3. **ความทุกข์ของโยบ (โยบ 30)** ผู้คนที่เคยเคารพนับถือเขาในอดีต บัดนี้กลับเยาะเย้ยเขา
4. **ความซื่อตรงของโยบ (โยบ 31)** เพื่อตอบต่อกาลวาทะของสหายทั้งหลาย โยบยืนยันว่าเขาบริสุทธิ์จากความผิดใด ๆ เขาปิดท้ายคำประกาศของตนด้วยลายเซ็นรับรองความบริสุทธิ์ว่า “โอ ข้าอยากให้สักคนหนึ่งฟังข้า (นี่แหละ ลายเซ็นของข้า ขอองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตอบข้า)” (โยบ 31:35) เมื่ออ่าน โยบ 31 เราควรระลึกว่าพระเจ้าพระองค์เองได้ทรงเป็นพยานถึงความบริสุทธิ์ของโยบใน โยบ 1:8 และ โยบ 2:3 ดังนั้น โยบหาได้พูดอย่างโง่เขลาไม่ แต่เขาดำเนินชีวิตด้วยความรอบคอบและยำเกรงพระเจ้าจริง ๆ

ถ้อยคำของเอลีชู (โยบ 32-37)

เอลีชูเป็นชายหนุ่มที่นั่งฟังคำปราศรัยก่อนหน้าแต่ละช่วง เขาโกรธโยบ เพราะโยบพยายามหาความชอบธรรมให้กับตัวเอง และเขาก็โกรธเพื่อน ๆ เพราะพวกเขาไม่สามารถทำให้โยบยอมรับความผิดได้

เอลีชูโต้แย้งว่า พระเจ้าตรัสผ่านความทุกข์และความเจ็บปวด ดังนั้น โยบควรนอนบ่นรับการตักเตือนของพระเจ้า เอลีชูยืนยันว่าพระเจ้าทรงเที่ยงธรรม และโยบคิดผิดที่ไปตั้งคำถามต่อพระเจ้า ในถ้อยคำสุดท้าย เอลีชูโต้แย้งว่า พระเจ้าทรงอยู่เหนือมนุษย์อย่างล้ำลึกจนไม่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์บนแผ่นดิน เอลีชูเชื่อว่าหน้าที่ของเราคือการนอนบ่นยอมจำนน

แม้บางแง่มุมของถ้อยคำของเอลีชูจะสอดคล้องกับคำตอบของพระเจ้า (โดยเฉพาะภาพที่เน้นอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าที่อยู่เหนือธรรมชาติ) เอลีชูก็ไม่ได้กล่าวสิ่งใหม่ โยบรู้แล้วว่าพระเจ้านำอำนาจปกครองสูงสุด โยบรู้แล้วว่าพระเจ้าตรัสผ่านความทุกข์ และถ้อยคำว่าด้วยปัญญาของโยบก็ได้ยืนยันไปแล้วว่า พระเจ้าเท่านั้นคือแหล่งของปัญญาแท้จริง แม้เอลีชูจะชี้ให้เห็นบางด้านของความจริง เช่นเดียวกับสหายคนอื่น ๆ เขาก็ยังล้มเหลวที่จะมองเห็นปมหลักที่โยบกำลังต่อสู้ นั่นคือโยบเชื่อว่าเขากำลังถูกลงโทษเพราะบาปที่เขาไม่ได้กระทำ

พระเจ้าตรัส (โยบ 38-42)

หากเราอ่านโยบ โดยถือว่าเป็นการศึกษาเรื่องความทุกข์เป็นหลัก คำตอบของพระเจ้าจะดูไม่สมเหตุสมผลนัก เพราะพระองค์ไม่เคยถึงความทุกข์ของโยบเลย และไม่ได้ตอบคำถามของโยบ แต่พระเจ้าย้อนถามเป็นชุด ๆ เพื่อสำแดงพระองค์เองแก่โยบ คำถามเหล่านั้นเตือนโยบถึงขอบเขตอันจำกัดของความรู้ของตน แล้วชี้นำโยบไปยังฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้าผู้บริหารจัดการจักรวาล ทั้งยังแสดงให้เห็นว่าโยบสามารถวางใจพระเจ้าได้ แม้จะไม่เข้าใจวิถีทางของพระองค์ก็ตาม ในการตอบสนอง โยบประกาศถึงความอิมเมมโวลของตนว่า “ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ดวงตาข้าพระองค์เห็นพระองค์” (โยบ 42:5) โยบกลับใจจากคำกล่าวโทษต่อพระเจ้า และได้รับการปลอบประโลมด้วยประสบการณ์ในการรู้จักพระเจ้าอย่างลึกซึ้งมากขึ้นของเขา

บทสรุป (โยบ 42:7-17)

ในบทสรุป พระเจ้าตักเตือนสหายของโยบเพราะเหตุคำโต้แย้งที่ผิดของพวกเขา และพระองค์ฟื้นคืนสภาพความเป็นอยู่ของโยบ ในบทสรุปไม่ได้กล่าวถึงซาตานอีกต่อไป เพราะการฟ้องคดีของมันถูกล้มล้างแล้ว แท้จริงโยบคือผู้ที่ปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความรักอย่างแท้จริง

โยบในพันธสัญญาใหม่

มีความเชื่อมโยงหลายประการระหว่างหัวข้อหลักของโยบกับพันธสัญญาใหม่

1. ยากอบหนุนใจผู้เชื่อให้ทรหดอดทนต่อความทุกข์ยาก วิธีหนึ่งที่ท่านใช้คือย้ำเตือนแบบอย่างของโยบผู้ทรหดท่ามกลางความทุกข์ และถึงความกรุณาเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่โยบได้ประสบ (ยากอบ 5:11)
2. เช่นเดียวกับที่สหายของโยบเชื่อว่าความทุกข์ของโยบเป็นผลจากบาป ผู้คนในสมัยพระเยซูบางครั้งก็สันนิษฐานว่าปัญหาทางกายภาพเป็นผลจากบาปเหมือนกัน สาวกจึงทูลถามพระเยซูว่าการ تابอดมาตั้งแต่กำเนิดของชายคนนั้นเป็นการลงโทษเพราะบาปของใครหรือไม่ (ยอห์น 9:2) พระเยซูอธิบายว่า “ไม่ใช่คนนี้หรือพ่อแม่ของเขาที่ทำบาป แต่เขาเกิดมาตามอดเพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา” (ยอห์น 9:3)
3. เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้ผู้ชอบธรรมอย่างโยบเผชิญความทุกข์ อัครทูตเปาโลก็ต้องต่อสู้กับความทุกข์ยากประการหนึ่งซึ่งพระเจ้าเลือกที่จะไม่รักษาเขาให้หาย (2 โครินธ์ 12:7-10) พระธรรมโยบแสดงให้เห็นว่าซาตานเป็นสาเหตุของความทุกข์ของโยบ เปาโลก็มองความทุกข์ของตนเช่นกันว่าเป็น “ทูตของซาตานที่คอยโอบยัดซ้ำพเจ้า” ทั้งโยบและเปาโล แม้ยังเผชิญความทุกข์ ก็พบว่าพระคุณของพระเจ้านั้นเพียงพอสำหรับพวกเขา

ความทุกข์ยังคงเป็นประเด็นที่ผู้เชื่อต้องเผชิญ อย่างไรก็ตาม ไรม 8:28-29 รับรองเราว่าพระเจ้าทรงทำให้ทุกสิ่งที่เราทำนั้นเกิดเป็นผลดีต่อชีวิตของบรรดาลูก ๆ ของพระองค์ ความประสงค์สูงสุดของพระองค์คือให้เราได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระองค์ สิ่งนี้กำลังเกิดขึ้นในทุกคนที่รักพระเจ้าและเป็นผู้ที่พระองค์เรียกตามความประสงค์ของพระองค์

โยบยังพูดกับเราวันนี้

ผู้อ่านพระธรรมโยบมักพุ่งไปที่คำถามว่า “เพราะเหตุใดผู้ชอบธรรมจึงต้องทนทุกข์?” ซึ่งพระธรรมเล่มนี้ไม่ได้ให้คำตอบ คำถามที่สำคัญกว่านั้นคือ “เพราะเหตุใดผู้ชอบธรรมจึงปรนนิบัติพระเจ้า?” ซาตานได้ทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “โยบปรนนิบัติพระองค์เพราะพระพรที่เขาได้รับ เขาจะพรนั้นไปจากเขาสิ แล้ว

เขาจะปฏิเสธพระองค์” สหายของโยบก็คิดว่ามนุษย์ควรปรนนิบัติพระเจ้าเพื่อหลีกเลี่ยงความลำบาก พวกเขาสันนิษฐานว่าการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์จะป้องกันความทุกข์ได้

สำหรับโยบ คำตอบแตกต่างออกไปมาก เขาปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความรักอย่างแท้จริง แม้เขาไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น โยบก็ปฏิเสธที่จะละทิ้งความเชื่อของตน ในจุดนี้ โยบจึงเป็นแบบอย่างของความรักแท้ต่อพระเจ้า

ต่อมา สหายของดาเนียลจะเป็นพยานว่า “ข้าแต่พระราชา ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระบาท ผู้ซึ่งพวกข้าพระบาทปรนนิบัตินั้น พอพระทัยจะช่วยกู้พวกข้าพระบาทให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ พระองค์ก็จะทรงช่วยกู้พวกข้าพระบาทให้พ้นจากพระหัตถ์ของฝ่าพระบาท ถึงแม้ไม่เป็นเช่นนั้น ข้าแต่พระราชา ขอฝ่าพระบาททรงทราบ ว่า พวกข้าพระบาทจะไม่ปรนนิบัติพระของฝ่าพระบาท...” (ดาเนียล 3:17-18) แม้พระเจ้าจะไม่ช่วยกู้เรา เราก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์

ฮีบรู 11 เล่าถึงบรรดาวีรบุรุษแห่งความเชื่อที่ได้เห็นฤทธานุภาพของพระเจ้ากระทำเพื่อพวกเขา ได้แก่ เอโนค อับราฮัม โมเสส และราหับ อีกทั้งยังกล่าวถึงผู้อื่นที่ไม่ได้รับการช่วยกู้ให้พ้นจากการทดสอบด้วย ได้แก่ “บางคนพบกับการเยาะเย้ยและการโอบตีส และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย บางคนถูกขว้างด้วยก้อนหิน บางคนถูกลือเป็นสองท่อน บางคนถูกฆ่าด้วยคมดาบ บางคนก็นุ่งหมหนังแกะหนังแพะพะเนจรไปสิ้นเนื้อประดาตัว ตระกะกำลังลำบากและถูกทำทารุณ” (ฮีบรู 11:36-37) บุคคลเหล่านี้ล้วนสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า แม้ว่าพวกเขาไม่ได้รับการช่วยกู้จากความทุกข์ยากก็ตาม

ขอพระคัมภีร์เหล่านี้เร่งให้เราให้เราขบคิดว่า “ฉันปรนนิบัติพระเจ้าทำไม?” ฉันปรนนิบัติพระองค์เพราะพระพรที่พระองค์มอบให้หรือ? ฉันปรนนิบัติพระองค์เพื่อหลีกเลี่ยงความทุกข์หรือ? หรือฉันปรนนิบัติพระองค์ด้วยความรักอย่างแท้จริง? โยบ สหายของดาเนียล และผู้ที่กล่าวถึงใน ฮีบรู 11 ปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความรักอย่างแท้จริง ทุกวันนี้เช่นเดียวกับในสมัยของพวกเขา พระเจ้าทรงมองหาผู้คนที่ปรนนิบัติพระองค์ด้วยความรักที่ไม่เห็นแก่ตน ผู้ที่รักพระเจ้าด้วยสุดใจของตน

สดุดี

หัวข้อหลักของสดุดี: สรรเสริญ

ชื่อภาษากรีกของพระธรรมนี้หมายถึง “บทเพลง” ชื่อภาษาฮีบรูหมายถึง “สรรเสริญ” ซึ่งแสดงถึงจุดประสงค์ของพระธรรม แม้แต่สดุดีแห่งการคร่ำครวญก็ลงท้ายด้วยการสรรเสริญ พระธรรมสดุดี บรรลุถ้อยคำที่ประชากรของพระเจ้าสามารถใช้เพื่อถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า

หัวข้อเรื่องในสดุดี

มีสดุดีกว่า 100 บทที่มีหัวข้อเรื่อง ซึ่งให้ข้อมูลเกี่ยวกับบทสดุดีนั้น ๆ หัวข้อเหล่านี้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ประพันธ์ ฉากหลังทางประวัติศาสตร์ และคำแนะนำด้านดนตรี แม้ว่าเราจะไม่ทราบแน่ชัดว่าหัวข้อเหล่านี้ถูกรวมอยู่ในต้นฉบับดั้งเดิมหรือไม่ แต่พบว่ามียุอยู่ในสำเนายุคแรก ๆ

สดุดีหลายบทระบุชื่อผู้ประพันธ์เอาไว้ด้วย มีสดุดี 73 บทที่มีหัวเรื่องว่า “เพลงสดุดีของดาวิด” สดุดี 50 และสดุดี 73–83 เป็นเพลงสดุดีของอาสาฟ ผู้เป็นหัวหน้านักดนตรีสำหรับการนมัสการในที่ประชุมใหญ่ในสมัยของกษัตริย์ดาวิด เห็นได้ว่าตระกูลโคราห์ ซึ่งถูกกล่าวถึงในหัวเรื่องของสดุดี 10 บท เป็นสมาชิกของคณะนักร้องประจำพระวิหาร ซาโลมอนได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ประพันธ์สดุดี 2 บท และสดุดี 90 เป็นคำอธิษฐานของโมเสส

หัวข้อเรื่องอื่น ๆ ให้ข้อมูลเกี่ยวกับฉากหลังทางประวัติศาสตร์ ของบทสดุดีด้วย ตัวอย่างเช่น สดุดี 3 เขียนขึ้นเมื่อดาวิดหลบหนีจากโอรสของตนคืออับซาโลม เมื่อผู้คนจำนวนมากสนับสนุนการกบฏของอับซาโลม ดาวิดก็ระลึกว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นโล่ล้อมรอบตัวข้าพระองค์ ทรงเป็นศักดิ์ศรีของข้าพระองค์และทรงเป็นผู้ชูศีรษะข้าพระองค์” (สดุดี 3:3) ดาวิดเขียนสดุดี 52, 54, 56, 57 และ 59 ในช่วงปีที่เขาหนีจากซาอูล (1 ซามูเอล 19–23) ที่เป็นที่ยุ่จักที่สุดคือ สดุดี 51 ซึ่งเป็นคำอธิษฐานกลับใจยิ่งใหญ่ที่ดาวิดเขียนหลังจากที่นารันเข้ามาตักเตือนเรื่องการล่วงประเวณีกับบัทเชบา

สำหรับผู้อ่านสมัยใหม่ หัวเรื่องที่สำคัญที่สุดคือบรรดาหัวเรื่องที่ให้คำแนะนำด้านดนตรีและพิธีกรรม หัวเรื่องอย่าง “เซมินิท” (สดุดี 6 และ สดุดี 12) “อาลาโมท” (สดุดี 46) และ “มุธลับเบน” (สดุดี 9) เป็นคำแนะนำทางดนตรี บางหัวเรื่องระบุเครื่องดนตรีที่ควรใช้ ขณะที่บางหัวเรื่องอ้างถึงทำนองที่ใช้ขับร้องสดุดี

นั้น ๆ ได้แก่ “กิททีธ” (สดุดี 8 สดุดี 81 และสดุดี 84) “อย่าทำลาย” (สดุดี 57–59 และสดุดี 75) และ “กาง
แห่งยามรุ่งอรุณ” (สดุดี 22)

โครงสร้างของสดุดี

ในหลายแห่ง พระธรรมสดุดีคล้ายกับหนังสือเพลงสรรเสริญสมัยใหม่ เป็นการรวบรวมบทเพลงและบท
อธิษฐานที่ใช้ทั้งในการนมัสการส่วนรวมที่พระวิหาร และการนมัสการส่วนตัวของชาวอิสราเอลแต่ละคน

พระธรรมสดุดีแบ่งออกเป็นห้าบรรพ แต่ละบรรพจะปิดท้ายด้วยบทถวายสรรเสริญ

บรรพที่ 1 (สดุดี 1–41) จบลงที่ “สาธุการแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์
กาล อาเมน และ อาเมน” (สดุดี 41:13)

บรรพที่ 2 (สดุดี 42–72) จบลงที่ “สาธุการแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ทรงกระทำการอัศจรรย์
ต่าง ๆ แต่พระองค์เดียว สาธุการแด่พระนามรุ่งโรจน์ของพระองค์เป็นนิตย์ ขอให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มไปด้วย
ด้วยพระสิริของพระองค์ อาเมน และ อาเมน คำอธิษฐานของดาวิด บุตรชายของเจสซี จบเท่านี้” (สดุดี
72:18-20)

บรรพที่ 3 (สดุดี 73–89) จบลงที่ “สาธุการแด่พระยาห์เวห์เป็นนิตย์ อาเมน และ อาเมน” (สดุดี 89:52)

บรรพที่ 4 (สดุดี 90–106) จบลงที่ “สาธุการแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิ
รันดร์กาล และขอประชาชนทั้งสิ้นกล่าวว่า “อาเมน” สรรเสริญพระยาห์เวห์” (สดุดี 106:48)

บรรพที่ 5 (สดุดี 107–150) จบลงที่ สดุดี 150 บทถวายสรรเสริญที่สรุปพระธรรมสดุดีด้วยการสรรเสริญ

ดูเหมือนว่าชุดสดุดีทั้งห้าบรรพนี้ แต่ละชุดถูกรวบรวมขึ้นในช่วงเวลาแตกต่างกันของประวัติศาสตร์
อิสราเอล บรรพที่ 1 และ 2 เป็นชุดที่รวบรวมในยุคแรก ๆ และประกอบด้วยบทสดุดีที่ส่วนใหญ่ประพันธ์
โดยดาวิด ส่วนบรรพที่ 5 กล่าวถึงการเป็นเชลย จึงน่าจะถูกรวบรวมในภายหลัง (ดู สดุดี 137) เมื่อรวมกัน
ชุดสดุดีเหล่านี้เปิดโอกาสให้เราได้ร่วมกับอิสราเอลสมัยโบราณในการถวายสรรเสริญพระเจ้า ร่ำร้องทูล
วิงวอนพระองค์ในยามยากลำบาก และนมัสการพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างและพระผู้ไถ่ของเรา

ประเภทของสดุดี

พระธรรมสดุดี มีบทเพลงหลาย ประเภท (หรือ แนวเพลง) แม้ว่าหัวข้อหลักโดยรวมของสดุดีจะเป็นการสรรเสริญ แต่ไม่ใช่ว่าทุกบทจะเป็นเพลงสรรเสริญทั้งหมด รูปแบบของสดุดีมีความหลากหลายมาก พระธรรมสดุดีจึงประกอบด้วยสดุดีประเภทต่าง ๆ ได้แก่

- สำหรับการสรรเสริญร่วมกันของชุมชน (สดุดี 136)
- สำหรับการคร่ำครวญส่วนตัว (สดุดี 56)
- สำหรับการสั่งสอน (สดุดี 1 และสดุดี 119)
- เพื่อเชิดชูกษัตริย์ (สดุดี 72)
- เพื่อเฉลิมฉลองพิธีอภิเษกของกษัตริย์ (สดุดี 45)
- การเดินทางแสวงธรรมไปสู่เยรูซาเล็ม (สดุดี 120–134)

“ไม่ยากที่จะเข้าใจว่าทำไมพระธรรมสดุดีจึงเป็นพระธรรมขึ้นชอบของธรรมิกชนทั้งปวง เพราะว่ามันุขย์ทุกคนในทุกโอกาสย่อมพบสดุดีที่สอดคล้องกับความต้องการของตน จนรู้สึกได้ว่าเหมาะเจาะราวกับถูกวางไว้เพื่อเขาโดยเฉพาะ”

- Martin Luther,

Preface to the Psalms

ในภาพรวมของพระธรรมสดุดีนี้ เราจะพิจารณาหมวดหมู่หลัก ๆ บางประการของสดุดี

เพลงสรรเสริญ

บางเพลงสรรเสริญเป็นของส่วนบุคคล บางเพลงเป็นของชุมชน ต่อไปนี้มีสองตัวอย่างที่แสดงว่าผู้เขียนสดุดีถวายนามสรรเสริญพระเจ้าอย่างไร

สดุดี 19 เป็นเพลงสรรเสริญส่วนบุคคล ซึ่งดำเนินไปเป็นสามบทย่อยดังนี้

1. บทย่อยที่ 1 (สดุดี 19:1–6): พระเจ้าสำแดงพระองค์ในสิ่งทรงสร้าง

สิ่งทรงสร้างเป็นพยานถึงฤทธิ์อำนาจและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้สร้าง พ่าสวรรค์เองเป็นพยานถึงพระสิริของพระเจ้า ในข้อเหล่านี้ ดาวิดใช้พระนามว่า “พระเจ้า” (*เอโลฮิม* ในภาษาฮีบรู) ซึ่งสื่อถึงความยิ่งใหญ่และสง่าราศีของพระเจ้า

2. บทย่อยที่ 2 (สดุดี 19:7–11): องค์พระผู้เป็นเจ้าสำแดงพระองค์ในธรรมบัญญัติของพระองค์

การเปิดเผยถึงพระเจ้าแบบเป็นส่วนตัวมากขึ้นปรากฏในพระวจนะของพระองค์ ผ่านทางธรรมเนียมปฏิบัติ พระโอวาท ข้อกำหนด คำบัญชา ความยำเกรง และคำพิพากษาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราเห็นการที่พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เอง ในตอนนี้ ดาวิดใช้พระนามว่า “พระยาห์เวห์” (ยาห์เวห์ ในภาษาฮีบรู) ซึ่งเป็นนามส่วนพระองค์แห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าสำแดงแก่ชนอิสราเอลในอพยพ 3:14 ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าไม่ใช่ภาระแก่ผู้เชื่อ แต่หวานกว่าน้ำผึ้งและน่าปรารถนายิ่งกว่าทองคำ

3. บทยอเยที่ 3 (สดุดี 19:12-14): การตอบสนองของผู้มีสการต่อพระผู้ไถ่

เพื่อตอบสนองต่อการสำแดงของพระเจ้า ดาวิดอธิษฐานขอการชำระและช่วยให้พ้นจากบาป เขาอธิษฐานขอให้ถ้อยคำและความคิดของเขาเป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นศิลาและพระผู้ไถ่ของเขา

สดุดี 136 เป็นเพลงสรรเสริญแบบส่วนรวม ร้องในรูปแบบขานรับ ผู้นำจะร้องครึ่งแรกของแต่ละข้อ แล้วประชาชนขานรับว่า “...เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์” ผ่านการทรงสร้าง (สดุดี 136:1-9) และความดีของพระองค์ต่ออิสราเอล (สดุดี 136:10-26) ความเมตตาในรันดร์ของพระเจ้าจึงถูกสำแดงออกมา

สดุดีแห่งการขอบพระคุณ

สดุดีแห่งการขอบพระคุณ เชื่อมโยงกับเหตุการณ์เฉพาะของการช่วยกู้จากพระเจ้า ในสดุดีแห่งการขอบพระคุณ ผู้เขียนสดุดีกล่าวถึงวิกฤตในอดีต แล้วขอบคุณพระเจ้าที่ทรงช่วยให้พ้นจากวิกฤตนั้น

▶ ตัวอย่างสดุดีแห่งการขอบพระคุณ อ่าน สดุดี 18 ซึ่งดาวิดชื่นชมยินดีในการปกป้องของพระเจ้าเมื่อซาอูลกำลังติดตามไล่ล่าดาวิด

สดุดีแห่งการคร่ำครวญ

สดุดีแห่งการคร่ำครวญมีประมาณ 50 บท โดยทั่วไปสดุดีแห่งการคร่ำครวญ มักประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ประการ แม้อำดับอาจไม่เหมือนกันเสมอไป

- **บรรยายคำร้องทุกข์** หลายบทของสดุดีแห่งการคร่ำครวญกล่าวถึงศัตรู บทอื่น ๆ บรรยายปัญหาที่ผู้เขียนสดุดีกำลังเผชิญ สดุดี 13:1-3 คร่ำครวญว่าพระเจ้าดูราวกับซ่อนพระพักตร์ ขณะที่ศัตรูของดาวิดถูกยกย่องสูงขึ้น
- **คำวิงวอนต่อพระเจ้า** ตรงนี้ผู้เขียนสดุดีร้องขอให้พระเจ้าช่วยกู้ มักมีคำขอที่เฉพาะเจาะจง ใน สดุดี 13:3 ดาวิดขอให้พระเจ้าทรงฟังและเปิดตาของดาวิดให้สว่าง
- **คำประกาศความมั่นใจในพระเจ้า** ใน สดุดี 13:5 หลังจากร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ดาวิดกล่าวว่า “แต่ข้าพระองค์ได้วางใจในความรักมั่นคงของพระองค์...” ด้วยถ้อยคำนี้ บทสดุดีก็พลิกจากสถานการณ์อันเจ็บปวดไปสู่คำประกาศแห่งความเชื่อ
- **การสรรเสริญพระเจ้า** สดุดีแห่งการคร่ำครวญ ส่วนใหญ่ลงท้ายด้วยการสรรเสริญพระเจ้า สดุดี 13:6 กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงดีต่อข้าพเจ้า” การสรรเสริญปิดท้ายเป็นองค์ประกอบสำคัญของการคร่ำครวญตามพระคัมภีร์ และเป็นแบบอย่างให้กับเราในการร้องทูลต่อพระเจ้า

เมื่อเอ่ยปากร้องทุกข์และทูลขอในสิ่งที่จำเป็น เราต้องไม่ต่อต้านความประสงค์ของพระเจ้า คำประกาศความมั่นใจในพระเจ้าและการสรรเสริญปิดท้ายแด่พระเจ้า ช่วยให้เรายังคงนอบน้อมต่ออำนาจปกครองสูงสุดของพระองค์ ใน สดุดี 13 ไม่มีสิ่งใดในชีวิตของดาวิดเปลี่ยนไประหว่างข้อ 4 กับข้อ 5 สภาพภายนอกของเขายังคงเหมือนในข้อ 1-2 การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นภายใน คือดาวิดตัดสินใจที่จะไว้วางใจในความเมตตาของพระเจ้า และจะร้องเพลงถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า แบบอย่างนี้ควรเป็นสิ่งที่กำกับคำอธิษฐานของเรานั้นคือ เราควรตั้งชื่อสัตย์ตรงไปตรงมาอย่างที่สุดในการถ่ายทอดถึงความจำเป็นของเรา และนอบน้อมยอมจำนนอย่างที่สุดต่อความประสงค์สูงสุดของพระเจ้าในชีวิตเรา

สดุดีแห่งการคร่ำครวญตั้งอยู่บนสมมติฐานสามประการ ได้แก่ ในโลกนี้มีทั้งฝ่ายถูกต้องและฝ่ายผิด เราไว้วางใจพระเจ้าได้ว่าพระองค์จะปกป้องฝ่ายที่ถูกต้อง และผู้เขียนสดุดีก็อยู่ฝ่ายถูกต้อง ดังนั้น ผู้เขียนสดุดีจึงมั่นใจว่าพระเจ้าจะแทรกแซงเพื่อเขา

สดุดีคำสารภาพบาป

สดุดีคำสารภาพบาปเกี่ยวเนื่องกับสดุดีแห่งการคร่ำครวญ แต่ต่างกันตรงที่กวีผู้ลอกการอภัยบาปจากพระเจ้า สดุดีคำสารภาพบาปที่มีชื่อเสียงที่สุดคือ สดุดี 51 ซึ่งดาวิดอธิษฐานขอความเมตตาจากพระเจ้า หลังจากทำบาปกับบาทเซบา สดุดีคำสารภาพบาปอื่น ๆ ได้แก่ สดุดี 6 สดุดี 32 สดุดี 38 และ สดุดี 130

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องสดุดีกล่าวโทษ

การกล่าวโทษในสดุดี	คำสั่งของพระเยซู
“ธิดาแห่งบาบิโลนเอ๋ย เจ้าจะต้องถูกล้างผลาญ ผู้ที่ตอบแทนเจ้าให้สาสมกับที่เจ้าได้ทำกับเราก็เป็นสุข ผู้ที่เอาลูกเด็กเล็กแดงของเจ้า เหยียงกระแทกลงกับก้อนหินก็เป็นสุข” (สดุดี 137:8-9)	“แต่เราบอกพวกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อบรรดาคนที่ข่มเหงพวกท่าน” (มัทธิว 5:44)

ประเด็นปัญหา

พระธรรมสดุดี มีคำอธิษฐานเชิงกล่าวโทษอย่างน้อย 35 ตอน คือสดุดีที่ขอให้พระเจ้าเทการพิพากษาลงมาเหนือศัตรูของผู้เขียนสดุดี ผู้เชื่อจำนวนไม่น้อยรู้สึกลำบากใจกับคำอธิษฐานเหล่านี้ แล้วคำอธิษฐานเช่นนี้จะสอดคล้องกับคำสั่งของพระเยซูที่ให้รักศัตรูได้อย่างไร?

นักวิจารณ์บางท่านเสนอว่านี่แสดงความแตกต่างระหว่างพันธสัญญาเดิมกับพันธสัญญาใหม่ อย่างไรก็ตาม แม้แต่พันธสัญญาเดิมก็สอนให้เรารักศัตรู (เช่น อพยพ 23:4-5) ยิ่งกว่านั้น พันธสัญญาใหม่เองก็มีคำกล่าวโทษต่อผู้ทำความชั่วอยู่ด้วย (เช่น 2 ทิโมธี 4:14) ถ้าเช่นนั้น ผู้เชื่อควรอ่านสดุดีกล่าวโทษอย่างไร?

หลักการพื้นฐานของสดุดีกล่าวโทษ

1. สดุดีกล่าวโทษตั้งอยู่บนหลักการหว่านและการเก็บเกี่ยว เฉลยธรรมบัญญัติ สุภาพษิต และกาลาเทีย สอนว่า “...ใครหว่านอะไรลง ก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น” (กาลาเทีย 6:7) หลักการนี้ถูกบรรยายภาพไว้ในพระธรรมหมวดประวัติศาสตร์ และได้รับการประกาศในพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะ สดุดี

กล่าวโทษเป็นการขอให้พระเจ้าสำแดงความยุติธรรมของพระองค์ บรรดาเคลย์ที่กลับมาได้ขอให้พระเจ้าตอบแทนบาปโศกอย่างสาสมกับการกระทำของพวกเขา (สดุดี 137:8)

2. **ศัตรูของอิสราเอล ท้ายที่สุดคือศัตรูของพระเจ้า** ในฐานะกษัตริย์ ดาวิดเป็นผู้รับการเจิมของพระเจ้า ศัตรูของพระองค์จึงคัดค้านพระประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอล คำอธิษฐานเชิงกล่าวโทษมุ่งขอให้ความชอบธรรมของพระเจ้าได้รับปกป้อง
3. **ผู้เขียนสดุดีมิได้จัดการศัตรูด้วยมือของตนเอง** ดาวิดอธิษฐานขอให้พระเจ้าลงโทษศัตรูของตน แต่เขาปฏิเสธที่จะล้างแค้นส่วนตัวต่อซาอูล (1 ซามูเอล 24:6) ดาวิดมอบศัตรูของตนไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

ปัจจุบันนี้เราสามารถอธิษฐานด้วยสดุดีกล่าวโทษได้ไหม?

แม้เมื่อเรายอมรับว่าสดุดีกล่าวโทษสอดคล้องกับความยุติธรรมตามพระคัมภีร์ เราก็ยังต้องถามต่อว่า เราจะใช้สดุดีเหล่านี้ในการนมัสการวันนี้ได้อย่างไร มีปฏิกิริยาที่ขัดแย้งกันอยู่สองแนวต่อสดุดีกล่าวโทษ คือ...

1. ผู้ติดตามพระคริสต์บางคนเชื่อว่าคำสอนของพระองค์ในคำเทศนาบนภูเขา ห้ามเราอธิษฐานในเชิงกล่าวโทษ
2. ผู้เชื่ออีกกลุ่มหนึ่งใช้คำอธิษฐานเชิงกล่าวโทษอยู่บ่อยครั้ง เป็นองค์ประกอบหนึ่งของการทำสงครามฝ่ายวิญญาณ

ทั้งสองมุมมองสะท้อนแง่มุมของความจริง สดุดีเหล่านี้สอดคล้องกับความจริงตามพระคัมภีร์ แต่พระเยซูสอนให้เรารักศัตรู สำหรับผู้ที่ประสงค์จะอธิษฐานสดุดีกล่าวโทษ ควรถามตนเองสามข้อเพื่อพิจารณาแรงจูงใจของตนว่า...

1. **ฉันมีแรงจูงใจเพราะความชอบธรรมของพระเจ้าหรือเพราะความโกรธของตัวเอง?** บรรดาผู้เขียนสดุดีมีความกังวลใจเพื่อพระเจ้าและอาณาจักรของพระองค์ เปาโลเขียนว่า “จะโกรธก็โกรธได้ แต่อย่าทำบาป...” (เอเฟซัส 4:26) ความโกรธที่ชอบธรรมคือการตอบสนองต่อบาปที่กระทำต่อ

พระเจ้า ความโกรธที่หมุ่นรอบตัวเองคือการตอบสนองต่อการถูกดูหมิ่นในเรื่องส่วนตัว สิ่งที่เราควร
ปลุกเร้าให้ฉันโกรธคือบาปที่กระทบอาณาจักรของพระเจ้า ไม่ใช่กระทบต่ออาณาจักรของตนเอง

2. **ฉันกำลังแสวงหาความยุติธรรมจากพระเจ้าหรือการล้างแค้นส่วนตัว?** คำอธิษฐานเชิง
กล่าวโทษตามพระคัมภีร์มุ่งส่งเสริมความชอบธรรม (สดุดี 7:6–11) มุ่งสำแดงถึงอำนาจปกครอง
สูงสุดของพระเจ้า (สดุดี 59:13) และมุ่งทำให้คนชั่วหันมาแสวงหาพระเจ้า (สดุดี 83:16–18) การ
กล่าวโทษในปัจจุบัน บางครั้งถูกขับเคลื่อนด้วยความอยากแก้แค้น ในพระคัมภีร์ พระเจ้าห้ามครั้ง
แล้วครั้งเล่าไม่ให้แก้แค้นส่วนตัว (for example, โรม 12:19)
3. **อะไรจะทำให้ฉันยินดีมากกว่ากัน ระหว่างการกลับใจของศัตรูของฉัน กับการพิพากษาของ
พระเจ้าที่เหนือศัตรูของฉัน?** โยนาห์ไม่หาการพิพากษาโดยไม่เผื่อพื้นที่ให้การกลับใจและความ
เมตตาของพระเจ้า (โยนาห์ 3:4) การกล่าวโทษตามพระคัมภีร์ เป็นการมอบศัตรูไว้ภายใต้อำนาจ
ปกครองสูงสุดของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ หากศัตรูของเรากลับใจและได้รับการอภัยจากพระเจ้า เราก็
สามารถยินดีได้

หลักเกณฑ์เหล่านี้ทำให้เราสามารถอธิษฐานเชิงกล่าวโทษตามพระคัมภีร์ได้เมื่อเหมาะสม แต่ก็จำกัดการ
ใช้สำหรับสถานการณ์ส่วนตัวอย่างมาก แล้วเราควรอธิษฐานอย่างไรเมื่อถูกกระทำอย่างไม่เป็นธรรม?

พระคัมภีร์สอนอย่างสม่ำเสมอให้เราตั้งใจวางใจมอบเรื่องนั้นไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า (โรม 12:19; 1 เป
โตร 4:19) ผู้ทรงทำให้ทุกสิ่งร่วมกันก่อให้เกิดความดีแก่บุตรของพระองค์ (โรม 8:28–29) สิ่งนี้เห็นได้ทั้งใน
สดุดีกล่าวโทษ ในคำสอนของพระเยซู และในแบบอย่างส่วนตัวของบุรุษอย่างดาวิด

สดุดี (ต่อเนื่อง)

ประเภทของสดุดี (ต่อเนื่อง)

สดุดีแห่งปัญญา

สดุดีแห่งปัญญามีลักษณะคล้ายสุภาสิต คือให้คำแนะนำเชิงปฏิบัติสำหรับชีวิตประจำวัน สอนผู้อ่านให้ดำเนินชีวิตอย่างที่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เช่นเดียวกับในสุภาสิต พระธรรมสดุดีก็สอนว่า “ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา...” (สดุดี 111:10)

สดุดีแห่งปัญญามักเปรียบเทียบสองหนทาง คือหนทางของคนอธรรมกับหนทางของคนชอบธรรม สดุดี 1 คือหนึ่งในตัวอย่างของสดุดีแห่งปัญญา

เช่นเดียวกับ ปัญญาจารย์ และ โยบ สดุดีแห่งปัญญาแสดงความคับข้องใจต่อความรุ่งเรืองของคนอธรรม และความทุกข์ของคนชอบธรรม ใน สดุดี 73 อาสาฟเกือบสิ้นศรัทธาเพราะความมั่งคั่งของคนอธรรม คำตอบสำหรับอาสาฟ เช่นเดียวกับสำหรับโยบ ก็คือได้เห็นพระเจ้า เมื่ออาสาฟยืนอยู่ในสถานนมัสการของพระเจ้า เขาก็ตระหนักว่าบั้นปลายของคนอธรรมคือความพินาศและความรกร้าง เขาปิดท้ายสดุดีด้วยคำประกาศความเชื่อว่า “แต่ส่วนข้าพระองค์ ที่จะเข้าใกล้พระเจ้านั้นดี ข้าพระองค์ได้ให้พระยาห์เวห์องค์เจ้านายเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้ไล่ถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์” (สดุดี 73:28)

สดุดีเกี่ยวกับกษัตริย์

สดุดีเกี่ยวกับกษัตริย์เผยให้เห็นว่ากษัตริย์ของอิสราเอลเป็นผู้ปกครองที่ได้รับการเจิมจากพระเจ้า ผู้ปกครองของอิสราเอลไม่เหมือนกษัตริย์ของบรรดาประเทศรอบข้าง แต่เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าซึ่งเป็นตัวแทนแห่งการปกครองของพระองค์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 17:14-20)

สดุดี 2 อาจเป็นสดุดีสำหรับพิธีราชาภิเษกของกษัตริย์องค์ใหม่ บรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกพากันยื่นต่อต้านพระเจ้าและผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงตั้งกษัตริย์ของพระองค์ไว้บนเนินเขาบริสุทธิ์แห่งศิโยน พระเจ้าจะสถาปนา กษัตริย์ จะทรงปฏิบัติต่อกษัตริย์นั้นดังบุตรของพระองค์ และจะประทานชัยชนะเหนือศัตรูของอิสราเอล พระเจ้าคือผู้ประทานฤทธิ์เดชแก่กษัตริย์ผู้ยำเกรงพระองค์ของอิสราเอล

สดุดีถึงพระเมสสิยาห์

สดุดีถึงพระเมสสิยาห์ มุ่งชี้ไปยังความเป็นบุคคลและชีวิตของพระเมสสิยาห์ สดุดีเหล่านี้สำเร็จไปบางส่วนแล้วเมื่อครั้งที่เขียนสดุดี แต่สำเร็จสมบูรณ์ในพระคริสต์

สดุดี 22 เป็นตัวอย่างของสดุดีถึงพระเมสสิยาห์ เดิมทีดาวิดเขียนสดุดีนี้จากความทุกข์ใจส่วนตัวของเขา แต่พระเยซูทรงทำให้ถ้อยคำเชิงเผยพระวจนะนี้สำเร็จตรงที่ความทรมานของพระองค์บนกางเขน (สดุดี 22:1, มัทธิว 27:46)

สดุดีเกี่ยวกับกษัตริย์จำนวนมากก็เป็นสดุดีถึงพระเมสสิยาห์ด้วย สดุดีเหล่านี้เผยพระวจนะถึงผู้ที่รับการเจิมของพระเจ้า ซึ่งจะครองราชย์เป็นกษัตริย์ กษัตริย์ของอิสราเอลเป็นผู้ที่รับการเจิมเพื่อปกครองอิสราเอล แต่พระเยซูจะเสด็จมาในฐานะพระองค์ผู้รับการเจิม (พระเมสสิยาห์) เพื่อให้พระประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อกษัตริย์อิสราเอลสำเร็จอย่างสมบูรณ์

สดุดีเกี่ยวกับกษัตริย์หลายบทบรรยายถึงการครอบครองที่เป็นสากล ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ตัวอย่างเช่น ไม่มีกษัตริย์องค์ใดของอิสราเอลที่ครอบครองตลอดจนปลายแผ่นดินโลก (สดุดี 2:8) สดุดีเหล่านี้จึงสำเร็จสมบูรณ์ในพระเยซู ด้วยเหตุนี้ เราจึงจัดให้เป็นสดุดีถึงพระเมสสิยาห์ได้อย่างเหมาะสม

สดุดียังพูดกับเราวันนี้

สดุดีมอบแบบอย่างสำหรับการนมัสการของคริสเตียนในปัจจุบัน ความเห็นเกี่ยวกับประเด็นเรื่องการนมัสการมักทำให้ผู้เชื่อแตกแยกกัน แต่สดุดีให้คำตอบแก่คำถามเหล่านี้และช่วยสร้างความสมดุล

สดุดีแสดงให้เห็นว่าการนมัสการของเราควรประกอบด้วยทั้งการถวายสรรเสริญพระเจ้า (สดุดีแห่งการสรรเสริญ) และการสั่งสอนประชากรของพระเจ้า (สดุดีแห่งปัญญา) การนมัสการของเราควรรวมทั้งการนมัสการส่วนบุคคลและการนมัสการส่วนรวม การนมัสการของเราควรรวมทั้งการขอบพระคุณสำหรับสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำแก่เราเป็นการส่วนตัว และการสรรเสริญในสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นต่อมวลมนุษย์ทั้งหมด

สคูตีแสดงความสมดุระหว่างการค้าครวญกับการสรรเสริญ แสดงให้เห็นว่าในการนมัสการ เราสามารถนำความทุกข์ร้อนและปัญหาของเราไปทูลต่อพระเจ้าได้เสมอ และยังชี้ให้เห็นว่าเราจำเป็นต้องมอบวางคำร้องทุกข์เหล่านั้นไว้ใต้ความประสงค์อันสูงสุดของพระองค์ สคูตีแห่งการค้าครวญลงท้ายด้วยการสรรเสริญ พระเจ้าเรียกประชากรของพระองค์ให้มีความซื่อสัตย์อย่างที่สุด และยอมจำนนต่อความประสงค์ของพระองค์อย่างสิ้นเชิง

งานมอบหมายบทที่ 7

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง:

งานที่ 1: ทำงานแบบกลุ่ม

มอบหมายให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มเลือกหนึ่งบุคคลจากพระธรรมโยบ ได้แก่ เอลีฟัส บิลดัด โศฟาร์ หรือ เอลีชู อ่านถ้อยคำของคนที่เลือก แล้วอภิปรายจุดแข็งและจุดอ่อนของข้อโต้แย้งของเขา

งานที่ 2: ทำงานแบบเดี่ยว

ขณะอ่านสคูตีที่ได้รับมอบหมาย ให้จัดทำรายการคุณลักษณะของพระเจ้าที่ปรากฏในบทสคูตีนั้นๆ สำหรับคุณลักษณะแต่ละประการ ให้ระบุข้อพระคัมภีร์ 8-10 ข้อ ที่แสดงคุณลักษณะนั้น

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทถัดไป ให้ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทนี้ โปรดเตรียมตัวด้วยการศึกษาโจทย์แบบทดสอบมาอย่างรอบคอบ

แบบทดสอบบทที่ 7

- (1) บอกวิธีใช้ข้อความคู่นานสามลักษณะในบทกวีฮีบรู
- (2) อธิบาย *acrostic poetry* ด้วยหนึ่งประโยค
- (3) หัวข้อหลักของโยบคืออะไร?
- (4) ประเด็นหลักสามประการในคำโต้แย้งของโยบต่อสหายของเขาคืออะไร?
- (5) อะไรคือหัวข้อคำกล่าวของโยบใน โยบ 28–31? บอกบทของพระธรรมท้ายหัวข้อด้วย
- (6) ข้อมูลสามประเภทที่พบในหัวเรื่องของสดุดีส่วนบุคคลมีอะไรบ้าง?
- (7) องค์ประกอบสี่ประการในสดุดีแห่งการคร่ำครวญส่วนใหญ่มีอะไรบ้าง?
- (8) บอกหลักการพื้นฐานสามประการของสดุดีก้าวโทษ
- (9) อะไรคือจุดประสงค์ของสดุดีถึงพระเมสสิยาห์?
- (10) เขียน สดุดี 119:1–8 จากาท่องจำ

บทที่ 8

สุภาษิต–เพลงซาโลมอน

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) รู้จักหัวข้อหลักของแต่ละพระธรรมที่ซาโลมอนเขียน
- (2) ระบุลักษณะของสติปัญญาและความโง่เขลาในพระคัมภีร์
- (3) เข้าใจภาพเปรียบเทียบวิธีสองอย่าง ใน สุภาษิต และปัญญาจารย์
- (4) ตระหนักถึงคุณค่ารูปแบบวรรณกรรมของพระธรรมที่ของซาโลมอนเขียน
- (5) เชื่อมโยงข่าวสารจากพระธรรมที่ซาโลมอนเขียนเข้ากับความต้องการของโลกปัจจุบัน

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน สุภาษิต ปัญญาจารย์ และเพลงซาโลมอน (บททวนงานมอบหมาย บทที่ 8 ก่อนการอ่านพระธรรมสุภาษิต)
- ▶ ท่องจำ สุภาษิต 1:7 และปัญญาจารย์ 12:13–14

บทนำสู่สติปัญญาตามภาษาฮีบรู

โยบ สุภาษิต ปัญญาจารย์ และบางส่วนของ สดุดี เป็นที่รู้จักดีว่าเป็นพระธรรมหมวดกวีและวรรณกรรมทางปัญญา วรรณกรรมทางปัญญาสอนผู้อ่านว่าจะบรรลุปัญญาตามพระคัมภีร์ที่แท้จริงได้อย่างไร สุภาษิต 9:10 สอนว่าความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นที่เริ่มต้นของปัญญา ส่วน สดุดี 90:12 สอนว่า เราได้ใจอันมีปัญญาโดยการนับวันเวลาของเรา หมายถึงเมื่อเราตระหนักถึงความสั้นของชีวิต เราจึงใช้เวลา

ได้อย่างถูกต้อง การแสวงหาสติปัญญาเป็นภารกิจสำคัญสำหรับทุกคน สติปัญญาแท้ได้มาผ่านทาง การสั่งสอน (สุภาษิต 22:17-21) การสังเกต (สุภาษิต 6:6-8) และ ประสบการณ์ (สุภาษิต 12:1)

นักศาสนศาสตร์ในศตวรรษที่ 16 อย่าง จอห์น คาลวิน เขียนไว้ว่า สติปัญญาแท้ประกอบด้วยสองประการคือ ความรู้เรื่องพระเจ้า และ ความรู้เรื่องตนเอง พระธรรมหมวดสติปัญญาสะท้อนมิติทั้งสองนี้ โยบได้รู้จักพระเจ้าในมิติใหม่ สุภาษิตทำให้คนหนุ่มรู้เท่าทันตนเองว่าเป็นใคร ขณะเดียวกันก็สอนให้เขายำเกรงพระเจ้า ส่วน ปัญญาจารย์สรุปด้วยข่าวดาวว่า "...จงยำเกรงพระเจ้า และ รักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะสิ่งนี้เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งปวง" (ปัญญาจารย์ 12:13)

“สติปัญญาแท้แทบทั้งหมดประกอบด้วยสองส่วน คือ ความรู้เรื่องพระเจ้า และ ความรู้เรื่องตนเอง”

- ดัดแปลงจาก จอห์น คาลวิน,

Institutes of the Christian Religion

พระธรรมเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าสติปัญญาที่มีทั้งมิติแนวตั้งและแนวนอน คือ สติปัญญาเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า (สุภาษิต 9:10) และความสัมพันธ์กับผู้อื่น (เช่น สุภาษิตว่าด้วยชีวิตสมรส บุตร และความสัมพันธ์กับชุมชน) เมื่อศึกษาเนื้อหาเหล่านี้ เราจะรู้จักพระเจ้าและรู้จักตนเองลึกซึ้งยิ่งขึ้น

การตีความสุภาษิต

สุภาษิตสื่อสารต่างจากคำสั่ง ขณะที่ธรรมบัญญัติกล่าว “ห้าม...” แต่สุภาษิตสื่อถึงหลักการทั่วไปของชีวิต สุภาษิตa สุภาษิตเป็นถ้อยคำสั้นๆ ที่จดจำง่ายและสื่อสารความจริง การเข้าใจธรรมชาติของภาษิตจะช่วยให้ตีความพระธรรมสุภาษิตได้ถูกต้อง เมื่ออ่านสุภาษิต โปรดจำว่า...

1. **สุภาษิตคือหลักการทั่วไป** ที่นำไปประยุกต์ใช้ได้หลากหลายสถานการณ์
2. **สุภาษิตตั้งอยู่บนประสบการณ์ชีวิต** มักสรุปความจริงที่ถูกทดสอบด้วยกาลเวลาและการดำเนินชีวิต
3. **สุภาษิตไม่ใช่คำสัญญา** แต่เป็นข้อสังเกตทั่วไปเกี่ยวกับชีวิต แม้บางคนจะอ่านข้อพระคัมภีร์อย่าง สุภาษิต 22:6 เป็นพระสัญญาอย่างสมบูรณ์ ทว่าเนื้อหาส่วนอื่นของสุภาษิตแสดงให้เห็นว่า แม้เพียงบุตรในทางที่ถูกต้อง เขาก็ยังอาจเลือกเดินในทางของคนโง่ได้

4. สุภาษิตไม่ใช่คำสั่ง พระธรรมสุภาษิต ไม่ใช่ชุดกฎให้เชื่อฟัง หากแต่เป็นหลักการที่ชี้ให้นำมนุษย์ไปสู่สติปัญญาแท้จริง

เมื่อพวกเรารับปรีภิปรายกันเรื่องสารบบ พวกเขาได้ถกเถียงกันถึงความขัดแย้งที่เห็นได้ชัดใน สุภาษิต 26:4-5 “อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเจ้าจะเป็นเหมือนเขา จงตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเขาจะคิดว่าตัวเองมีปัญญา” ข้อ 4 บอกผู้อ่านว่าอย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา ส่วนข้อ 5 กลับบอกให้ตอบคนโง่

พวกเรารับปรีตระหนักว่าคนฉลาดต้องรู้จักแยกแยะธรรมชาติของคนโง่ให้ออก **คนโง่แบบซื่อๆ** ยังสามารถสอนได้และควรตอบเขาในลักษณะที่ไม่เปิดช่องให้เขาสำคัญตนว่าฉลาดขึ้นมาเอง แต่**คนโง่ที่ชอบเยาะเย้ย** ควรหลีกเลี่ยง เพราะเขาปฏิเสธที่จะเรียนรู้ ผู้ใดพยายามตอบโต้คนประเภทนี้จะถูกดึงให้ตกลงไปอยู่ในระดับเดียวกับเขา รับปรีจึงเห็นว่า ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อนี้มีใช้คำสั่งอย่างสมบูรณ์ หากแต่ต่างก็เป็นหลักการที่จะชี้้นำคนฉลาดในการรับมือกับคนที่ไม่ฉลาด.

ข้อพระคัมภีร์สำคัญของพระธรรมคือ สุภาษิต 25:11: “ถ้อยคำที่พูดถูกกาลเทศะ เหมือนผลแอปเปิ้ลทองคำล้อมด้วยเงิน” ถ้อยคำที่ถูกต้อง กล่าวในสถานการณ์ที่เหมาะสม งดงามประดุจเครื่องประดับทองคำในกรอบเงิน สติปัญญาคือการรู้จักถ้อยคำที่เหมาะสมกับสถานการณ์

▶ อภิปรายปัญหาหนึ่งที่ทำทนายคุณในพันธกิจ แล้วค้นหาความจริงจากสุภาษิตที่กล่าวกับปัญหานั้น อภิปรายหลักการที่ใช้ได้กับสถานการณ์ของคุณ

สุภาษิต

หัวข้อหลักของสุภาษิต: สติปัญญา

พระธรรมสุภาษิต มีชุดคำสอนหลัก 5 ชุด โดยแต่ละชุดมุ่งเน้นมิติของสติปัญญาที่แตกต่างกัน

ภาพรวมของสุภาษิต

ชุดคำสอนที่ 1: คำบรรยายถึงสติปัญญา (สุภาษิต 1-9)

หลังจากคำนำที่สรุปจุดประสงค์ของสุภาษิต (สุภาษิต 1:1-7) ชุดคำสอนหลักชุดแรกแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างสติปัญญากับความโง่เขลา รูปแบบสุภาษิตที่พบบ่อยที่สุดในชุดที่ 1 คือ สุภาษิตเชิงพรรณนา ซึ่งเป็นย่อหน้ายาว ๆ ว่าด้วยธรรมชาติของปัญญา

สุภาษิต 1:7 เปรียบให้เห็นความแตกต่างของวิธีสองอย่าง คือ วิธีแห่งปัญญา กับ วิธีแห่งความโง่เขลา ส่วนที่เหลือของชุดนี้ให้คำแนะนำแก่คนหนุ่มให้ไล่ตามวิธีแห่งปัญญาและหลีกเลี่ยงวิธีแห่งความโง่เขลา ชุดคำสอนที่ 1 จึงทำหน้าที่แนะนำวิธีสองอย่างนี้แก่ผู้อ่าน

ชุดคำสอนที่ 2: สุภาษิตของซาโลมอน (สุภาษิต 10:1-22:16)

สุภาษิต 10:1 เปิดชุดนี้ด้วยหัวเรื่องว่า “บรรดาสุภาษิตของซาโลมอน” ชุดนี้ประกอบด้วยสุภาษิตสองบรรทัดเป็นหลัก ให้คำแนะนำผู้อ่านในแง่ปฏิบัติของสติปัญญา ภาษิตส่วนใหญ่เป็น *ข้อความคู่ขนานแบบตรงข้าม*⁴⁰ ซึ่งเปรียบเทียบวิถีของผู้มีปัญญากับวิถีของคนโง่

สุภาษิตในชุดนี้กล่าวถึงแง่ปฏิบัติของชีวิตหลากหลายด้าน ได้แก่ เรื่องเงิน ถ้อยคำ วินัย และการงาน โครงสร้างที่ดูเหมือนการจัดกระจายของส่วนนี้ สะท้อนวิธีที่เราพบเจอปัญหาในชีวิตจริง สติปัญญาช่วยให้บุคคลพร้อมรับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ตามที่มันเกิดขึ้น

ชุดคำสอนที่ 3: ถ้อยคำของคนมีปัญญา (สุภาษิต 22:17-24:34)

ชุดคำสอนนี้เริ่มต้นด้วยถ้อยคำเกริ่นนำว่า “ข้าได้เขียนให้เจ้าสามสิบข้อความ เป็นคำเตือนใจและความรู้แล้วไม่ใช่หรือ? เพื่อสอนให้เจ้ารู้ถ้อยคำแห่งความจริงที่เชื่อถือได้ เพื่อเจ้าจะได้นำถ้อยคำแห่งความจริงกลับไปบอกผู้ที่ใส่เจ้ามาไม่ใช่หรือ?” (สุภาษิต 22:20-21) “สามสิบข้อความ” นี้ให้เห็นความคล้ายคลึงระหว่างชุดนี้กับวรรณกรรมทางปัญญาของคนอียิปต์เรื่อง *Instruction of Amenemope* ความสัมพันธ์

⁴⁰ *ข้อความคู่ขนานแบบตรงข้าม* อธิบายไว้ในช่วงตอนต้นของบทที่ 7

ระหว่างสองชุดนี้สะท้อนหลักการสำคัญของสุภาษิต คือ สติปัญญาอาจได้รับมาจากหลายแหล่ง เมื่อชาวฮิวพบสติปัญญาในแหล่งของคนอียิปต์ เขาจะอ่านผ่านเลนส์ของความจริงที่ยำเกรงพระเจ้า แล้วนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน พวกเขาเข้าใจว่า “ความจริงทั้งสิ้นเป็นของพระเจ้า”

ปัญญาของคนอียิปต์มีบางองค์ประกอบที่คล้ายกันกับสติปัญญาของสุภาษิต อย่างไรก็ตาม สติปัญญาตามพระคัมภีร์แตกต่างจากสติปัญญาของโลกในแง่มุมมองหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง นั่นคือ สติปัญญาตามพระคัมภีร์ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความยำเกรงพระเจ้า มีการเปรียบเทียบอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นความแตกต่างนี้

อย่าเอาหลักเขตที่ดินเพาะปลูกออกหรืออย่ารื้อหลักเขตของหญิงม่าย ไม่เช่นนั้นสิ่งน่าสะพรึงกลัวจะคร่าชีวิตของเจ้า (*Instruction of Amenemope*)⁴¹

อย่าย้ายหลักเขตเก่าแก่ และอย่ารื้อกล้าไธนาของลูกกำพร้า เพราะพระผู้ไถ่ของลูกกำพร้าที่นั่นแข็งแกร่ง พระองค์จะทรงสู้ความกับเจ้าในคดีของพวกเขา (สุภาษิต 23:10–11)

ทั้งสองเนื้อหาเตือนเรื่องการขโมยที่ดิน ความแตกต่างอยู่ที่แรงจูงใจในการเชื่อฟัง ในสุภาษิต หลักการนี้ไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของ “สิ่งน่าสะพรึงกลัว” ซึ่งคลุมเครือ แต่ตั้งบนพื้นฐานของธรรมชาติของพระเจ้า ผู้ไถ่ของคนยากจนที่เข้มแข็ง เขาจะว่าความแทนผู้ที่อ่อนแอ สิ่งนี้สอดคล้องกับคำสอนของเลวีนิติ 19 ประชากรของพระเจ้าพึงดำเนินชีวิตในหนทางที่สะท้อนพระลักษณะของพระองค์ที่ว่า “...เจ้าทั้งหลายต้องบริสุทธิ์ เพราะเรายาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์” (เลวีนิติ 19:2).

ชุดคำสอนที่ 4: สุภาษิตเพิ่มเติมของซาโลมอน (สุภาษิต 25–29)

ชุดคำสอนนี้ประกอบไปด้วยสุภาษิตของซาโลมอน ซึ่งบรรดาบุตรของกษัตริย์เฮเซคียาห์ได้คัดลอกไว้ (สุภาษิต 25:1) ส่วนนี้มอบแนวทางในการเป็นผู้นำที่ตั้งอยู่บนประสบการณ์เชิงปฏิบัติ

⁴¹ อ้างอิงใน Bill T. Arnold and Bryan E. Beyer, *Encountering the Old Testament*, (Ada: Baker Academic, 2015), 298.

ชุดคำสอนที่ 5: ถ้อยคำของอาถูร์ (สุภาษิต 30) และเลมุเอล (สุภาษิต 31)

บทสุดท้ายของสุภาษิต มีสุภาษิตเชิงตัวเลขหลายตอน สุภาษิตเหล่านี้เริ่มจากสิ่งที่เรารู้ ไปสู่สิ่งที่ยังไม่ว่าง ซึ่งสะท้อนถึงธรรมชาติของสติปัญญาแท้จริง คือการช่วยให้เราเผชิญความไม่รู้ด้วยสติปัญญาที่สั่งสมจากประสบการณ์ชีวิต

▶ อ่านสุภาษิต 30:24–28 ค้นหาหลักการหนึ่งประการที่เชื่อมโยงตัวอย่างทั้งสี่ที่อาถูร์ยกมา แล้วอภิปรายว่าหลักการนี้ควรชี้นำการใช้ปัญญาของเราอย่างไร

ในฐานะที่เป็นพระธรรมซึ่งออกแบบมาเพื่อสอนคนหนุ่ม สุภาษิตจึงปิดท้ายได้เหมาะสมด้วย acrostic poem ว่าด้วยพระพรของภรรยาที่ดี⁴² ตลอดพระธรรมสุภาษิต ผู้เขียนเตือนถึงความสัมพันธ์กับสตรีใจเขลา ตอนจบของหนังสือจึงแสดงให้เห็นว่าคนหนุ่มจะเป็นสุขเพียงใดเมื่อเขาพบภรรยาผู้ทรงคุณค่า

การตีความพระธรรมสุภาษิต

เนื่องจากพระธรรมสุภาษิต เขียนด้วยรูปแบบที่แตกต่างจากหนังสืออื่นในพันธสัญญาเดิม คุณจึงควรศึกษามันด้วยวิธีที่ต่างจากเบญจบรรณหรือคำเผยพระวจนะ⁴³ คำถามบางข้อที่ควรถามตนเองเมื่ออ่านสุภาษิต ได้แก่

1. สุภาษิตข้อนี้ชี้ถึงสติปัญญาหรือความใจเขลา? พระธรรมสุภาษิตเปรียบให้เห็นความแตกต่างของสองวิธีนี้เสมอ
2. ครึ่งหลังของสุภาษิตเพิ่มเติมอะไรจากครึ่งแรก?
3. แหล่งที่มาของสติปัญญาในสุภาษิตข้อนี้คืออะไร? ความจริงนี้มาจากการทรงสำแดงตามพระคัมภีร์ ประสบการณ์ส่วนตัว ธรรมเนียมโบราณ การสังเกตโลก หรือผสมกันหลายอย่าง?

⁴² *Acrostic poetry* มีคำอธิบายไว้แล้วในช่วงตอนต้นของบทที่ 7

⁴³ ส่วนนี้ดัดแปลงจาก Tremper Longman III, *How to Read Proverbs*. (Downers Grove: InterVarsity Press, 2002)

4. สุภาสิตข้อนี้ประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ของฉันทันอย่างไร? การประยุกต์ใช้จะแตกต่างกันไปตามบริบท จงพิจารณาความเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของคุณ
5. มีข้ออื่นใดในสุภาสิตที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ฉันกำลังศึกษาไหม? ค้นหาหลายข้อที่ใช้กับสถานการณ์ของคุณ
6. มีพระธรรมเล่มอื่นในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงเรื่องเดียวกันหรือไม่?
7. มีบุคคลใดในพระคัมภีร์ที่เป็นตัวอย่างของสุภาสิตข้อนี้หรือไม่?

ตัวอย่าง

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างว่าคำถามเหล่านี้สามารถชี้ขณะอ่านสุภาสิตได้อย่างไร

“เมื่อความโห้งมาถึง ความอภัยศก็มาด้วย แต่ปัญญาอยู่กับคนถ่อมตัว” (สุภาสิต 11:2)

คำตอบที่เป็นไปได้สำหรับคำถามศึกษาพระคัมภีร์

1. สุภาสิต 11:2 ชี้ไปสองทิศทางคือ ชี้ไปสู่ความโห้งเวลาเมื่อบอกว่าความโห้งนำไปสู่ความอภัยศ และชี้ไปสู่สติปัญญาเมื่อบอกว่าปัญญาอยู่กับคนถ่อมตัว
2. ครั้งแรกของสุภาสิตแสดงถึงผลของความเยอหยิ่งโห้งคือความอภัยศ ครั้งหลังเพิ่มเติมความจริงที่เปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างโดยแสดงผลของการถ่อมตัวคือสติปัญญา
3. ความจริงข้อนี้เห็นได้ทั้งจากคำสอนในพระคัมภีร์และจากธรรมเนียมโบราณ อีกทั้งยังมองเห็นได้จากการสังเกตชีวิตของผู้เยอหยิ่งโห้ง และมักเป็นบทเรียนที่เจ็บปวดหากต้องเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง
4. แม้ความอภัยศของผู้เยอหยิ่งโห้งอาจไม่ปรากฏทันที สุภาสิตข้อนี้ก็สำเร็จเป็นจริงในชีวิตของผู้เยอหยิ่งโห้งในที่สุด
5. ภาสิตข้ออื่นที่กล่าวถึงความเยอหยิ่งโห้ง ได้แก่ สุภาสิต 13:10 สุภาสิต 16:5, 18 สุภาสิต 18:12 และสุภาสิต 29:23

6. เรื่องความเยอหยิ่งยังปรากฏในข้ออื่น ๆ อีกมาก เช่น สดุดี 10:4 สดุดี 138:6 อีสยาห์ 2:11 1 โครินธ์ 13:4 และยากอบ 4:6
7. การล้มลงของกษัตริย์ซาอูล เป็นภาพตัวอย่างอันน่าเศร้าของความจริงในครั้งแรกของ สุภาษิต 11:2 ส่วนพระพรของพระเจ้าที่มีต่อกษัตริย์ดาวิด เป็นตัวอย่างของความจริงในครั้งหลังของข้อเดียวกันนี้

สุภาษิตยังพูดกับเราวันนี้

เป็นไปได้ไหมที่ใครสักคนจะ “ชอบธรรม” แต่ “ขาดปัญญา”? พระคัมภีร์บอกว่าเป็นไปได้ โลกเป็นผู้ชอบธรรม แต่ไม่เป็นผู้มีปัญญา (2 เปโตร 2:7-8) แม้โลกอาจได้ไปสวรรค์ แต่ความโง่เขลาของเขาทำให้ครอบครัวต้องสูญเสีย ชื่อเสียงต่อผู้อื่นพังทลาย และชีวิตเต็มไปด้วยความเศร้าส่ำห้ำ

หลายครั้งคำพยานของผู้เชื่อถูกลดความน่าเชื่อถือ เพราะพวกเขาไม่ปฏิบัติด้วยปัญญา คริสตจักรถูกแบ่งแยก ชีวิตสมรสถูกทำลาย และคนหนุ่มสาวละทิ้งความเชื่อเพราะการกระทำที่โง่เขลาของผู้นำ คริสตจักร ในระดับปัจเจกบุคคล ปัญหาครอบครัว ความยากลำบากด้านการเงิน และความขัดแย้งระหว่างบุคคล ล้วนทวีความรุนแรงเพราะขาดสติปัญญา

พระธรรมสุภาษิต สามารถชี้นำผู้เชื่อให้ดำเนินชีวิตอย่างมีปัญญา สุภาษิตแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความชอบธรรมภายในกับโลกที่อยู่รอบตัวเรา⁴⁴ สุภาษิตช่วยให้เราดำเนินชีวิตในหนทางที่ทำให้โลกได้รับพระพรผ่านชีวิตของเรา

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องคนโง่

ใน สุภาษิต มีคำภาษาฮีบรู 4 คำที่ใช้กล่าวถึงคนโง่ โดยแต่ละคำอธิบายถึงความโง่เขลาในประเภทที่แตกต่างกัน ดังนั้น วิธีตอบสนองต่อคนโง่แต่ละประเภทจึงควรแตกต่างกัน

⁴⁴ แนวคิดนี้ดัดแปลงจาก G.R. French

คำภาษาฮีบรูสำหรับคนใจ

คำทั้งสี่เรียงลำดับจากด้านลบน้อยที่สุด ไปจนถึงด้านลบมากที่สุด

คำที่ 1

Peti (׀ַּטִּי) (H6612)⁴⁵ คำนี้ถูกใช้ 15 ครั้งในสุภาษิต

บ่อยครั้งคนหนุ่มสาวถูกเรียกว่า “คนรู้น้อย” (สุภาษิต 1:4)

ลักษณะเฉพาะ

- พวกเขายังไม่ก่อตัวทางความคิด และไร้เดียงสา
- พวกเขาหลงเชื่อได้ง่าย (สุภาษิต 14:15)
- พวกเขาทำสิ่งที่โง่เขลา
- พวกเขาขาดความรับผิดชอบและยังไม่บรรลุนิติภาวะ
- พวกเขามองไม่เห็นอันตรายจากการตัดสินใจของตนเอง (สุภาษิต 27:12)
- พวกเขาถูกชักจูงให้หลงผิดได้ง่าย (สุภาษิต 7:6-27)

ความแตกต่างเบื้องต้นระหว่างคนประเภทนี้กับคนใจที่อธิบายไว้ในอีกสามคำถัดจากนี้สามารถสรุปได้เป็นคำเดียวว่าเป็นการว่านอนสอนง่าย คนใจดูหมิ่นปัญญาและการสั่งสอน (สุภาษิต 1:7) แต่คนรู้น้อยจะยอมฟัง (สุภาษิต 21:11) เป้าหมายของสุภาษิต คือการพาคนรู้น้อยไปสู่การมีปัญญา

คำที่ 2

Kesil (כִּסִּיל) (H3684) คำนี้ถูกใช้ 49 ครั้งในสุภาษิต

ลักษณะเฉพาะ

- พวกเขาใจร้อนและดี้อวัน

⁴⁵ มีการระบุหมายเลข *Strong's Concordance* สำหรับคำภาษาฮีบรูไว้สำหรับคำนี้แต่ละคำเรียบร้อยแล้ว

- พวกเขาเกลียดความรู้ (สุภาษิต 1:22)
- พวกเขาทำสิ่งโง่เขลาซ้ำแล้วซ้ำอีก (สุภาษิต 26:11)
- พวกเขาทำความผิดเหมือนการเล่นสนุก (สุภาษิต 10:23) และเกลียดการพลาดโอกาสทำชั่ว (สุภาษิต 13:19)
- พวกเขาไม่เห็นคุณค่าของสติปัญญา จึงไม่ยอมทุ่มเทตนเพื่อแสวงหาปัญญา (สุภาษิต 17:16)

คำที่ 3

Evil (עויל) (H191) คำนี้ถูกใช้ 19 ครั้งในสุภาษิต

ลักษณะเฉพาะ

- พวกเขาเสื่อมทรามทางศีลธรรม
- พวกเขาปฏิเสธที่จะยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าและเกลียดสติปัญญากับการสั่งสอน (สุภาษิต 1:7)
- พวกเขามั่นใจว่าตนเองถูกต้องเสมอและปฏิเสธการตักเตือนแก้ไข (สุภาษิต 12:15, สุภาษิต 15:5)
- พวกเขาเยาะเย้ยบาป ความผิด และความจำเป็นในการลบบาป (สุภาษิต 14:9)

รากเหง้าของความโง่เขลา เป็นเรื่องศีลธรรม มิใช่สติปัญญา ในภาษาพูดทั่วไป คนโง่มักหมายถึงคนที่ไม่ฉลาด แต่ในพระคัมภีร์ คนโง่คือคนที่ปฏิเสธที่จะยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า

คำที่ 4

Luts (לוצ) (H3887) คำนี้ถูกใช้ 17 ครั้งในสุภาษิต

นี่เป็นประเภทของคนโง่ที่ร้ายแรงที่สุดซึ่งกล่าวถึงในสุภาษิต

ลักษณะเฉพาะ

- พวกเขาเย่อหยิ่ง จองหง และสร้างความขัดแย้ง (สุภาษิต 21:24 สุภาษิต 22:10)
- พวกเขาไม่เพียงปฏิเสธปัญญา แต่ยังยินดีที่จะชักนำผู้อื่นให้หลงเข้าสู่ความโง่เขลา

- พวกเขาเกลียดคนที่ตักเตือนแก้ไขเขา (สุภาษิต 9:8)
- พวกเขาสร้างการวิวาทในทุกที่ที่ไป (สุภาษิต 22:10)
- พวกเขาต้องรับการพิพากษาอันร้ายแรง (สุภาษิต 19:29)
- เพราะพวกเขาปฏิเสธปัญญา ปัญญาจึงปฏิเสธพวกเขา (สุภาษิต 3:34)

ยารักษาความโง่

เพื่อจะพบยาที่รักษาความโง่ได้ เราต้องเข้าใจสาเหตุของความโง่ก่อน คนโง่เลือกที่จะไม่ไว้วางใจพระเจ้า แต่กลับพึ่งพาสติปัญญาของตัวเอง (สุภาษิต 1:22–25 สุภาษิต 12:15) ในพระคัมภีร์ตอนสำคัญตอนหนึ่ง มีการวางสองตัวเลือกลงเทียบเคียงกัน เราจะไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสุดใจของเรา หรือเราจะพึ่งพาความเข้าใจของตัวเอง เราไม่อาจทำสองอย่างพร้อมกันได้ (สุภาษิต 3:5–7) การไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้านำไปสู่ปัญญา การไว้วางใจตัวเองนำไปสู่ความโง่เขลา

ดังนั้น ยารักษาสำหรับคนโง่ก็คือ ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า สาเหตุของความโง่เขลาเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ ยารักษาสำหรับคนโง่ก็เป็นยาฝ่ายวิญญาณด้วย ปัญหาของคนโง่อยู่ที่ใจซึ่งหันมาต่อสู้อุปการะพระเจ้า เพื่อจะช่วยเหลือคนโง่ พ่อแม่ ครูบาอาจารย์ หรือศิษยาภิบาล ต้องจัดการกับใจ เราไม่อาจเพียงปรับปรุงพฤติกรรมให้กับคนโง่ แต่จิตใจของเขาต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่จากพระเจ้า

ปัญญาจารย์

ผู้เขียนและวันที่เขียนปัญญาจารย์

แม้ว่าปัญญาจารย์ ไม่ได้ระบุโดยตรงว่าซาโลมอนเป็นผู้เขียน แต่ถ้อยคำเปิดเรื่องชี้ไปที่ซาโลมอนว่า “ถ้อยคำของปัญญาจารย์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม” (ปัญญาจารย์ 1:1) คำบรรยายถึงความมั่งคั่งและผลงานของผู้เขียนก็สอดคล้องกับสิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับซาโลมอนเป็นอย่างดี ปัญญาจารย์ อาจถูกเรียบเรียงในช่วงบั้นปลายชีวิตของซาโลมอน (ราว 935 ก่อนคริสตศักราช) แม้พระคัมภีร์จะไม่มีบันทึกว่าเขาได้กลับใจจากการหลงผิด แต่ก็เป็นไปได้ว่าเขาได้กลับใจแล้ว

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องการสอนปัญญา

ก่อนพยายามค้นหาหัวข้อหลักของปัญญาจารย์ การเข้าใจธรรมชาติของการสอนปัญญาแบบฮีบรูก่อนย่อมเป็นประโยชน์ ผู้คนในบางวัฒนธรรมคาดหวังให้ผู้สอนบรรยายและให้คำตอบที่ชัดเจนต่อคำถามของผู้เรียน แต่ผู้สอนชาวฮีบรูโบราณใช้รูปแบบการสอนที่แตกต่างออกไป คือ ตั้งคำถาม และ ยกสถานการณ์ที่บังคับให้ผู้เรียนต้องค้นหาคำตอบเอง ในภาสิตเชิงตัวเลขของ สุภาสิต 30:15–31 บทพรรณนาต่อเนื่องหลายชุดทำให้ผู้เรียนต้องหาหลักการร่วมด้วยตนเอง หน้าที่ของผู้สอนจึงไม่ใช่การยื่นคำตอบแบบสำเร็จรูป แต่คือการชี้แนะแนวทางเพื่อให้ผู้เรียนค้นพบคำตอบด้วยตนเอง⁴⁶

คำตอบของพระเจ้าต่อโยบ ใช้รูปแบบการสอนนี้ พระเจ้าไม่ได้กล่าวกับโยบว่า “นี่คือคำเทศนาสามประเด็นเกี่ยวกับธรรมชาติของเรา” แต่พระเจ้าถามคำถามมากมายซึ่งเปิดเผยธรรมชาติของพระองค์ต่อโยบ คำถามเป็นตัวชี้นำซึ่งพาโยบไปถึงความจริง

ปัญญาจารย์ใช้รูปแบบการสอนแบบเดียวกันนี้เอง คือเผยให้เห็นแรงดึงดูดของชีวิตที่ผู้มีปัญญาต้องเผชิญ แทนที่จะให้คำตอบ ปัญญาจารย์ กลับตั้งคำถามและยกปัญหาขึ้นมา แล้วท้าทายผู้อ่านให้ค้นหาคำตอบต่อความยากของชีวิตนั้น ๆ คล้ายกับคำถามของพระเจ้าที่ทรงถามโยบ ความยากต่าง ๆ ในปัญญาจารย์ มีจุดมุ่งหมายในการพาผู้อ่านไปสู่การมีสติปัญญา

ปัญญาจารย์ (ต่อเนื่อง)

ภาพรวมของปัญญาจารย์

ข่าวสารของปัญญาจารย์ เป็นที่ถกเถียงกันมาช้านาน เพราะคำที่วนซ้ำว่า *อนิจจัง* ทำให้หนักตีความจำนวนมากมองว่าพระธรรมนี้เป็นด้านลบ แทบสิ้นหวัง ผู้อ่านไม่น้อยจึงถามว่า “ทำไมพระธรรมที่ชวนหมดหวังเช่นนี้จึงอยู่ในพระคัมภีร์?” การเข้าใจรูปแบบการสอนของชาวฮีบรูช่วยให้เราเห็น ปัญญาจารย์ ว่าเป็นการเสาะหาปัญญาโดยมีผู้ชี้นำ และมีคำชี้แจงสองคำที่เป็นส่วนหนึ่งของการเสาะหาปัญญานี้

⁴⁶ ศึกษาหัวข้อนี้โดยอ่าน Curtis, Edward M. and John J. Brugaletta. *Discovering the Way of Wisdom*. (MI: Kregel Academic, 2004)

คำซ้ำที่ 1: อนิจจัง

คำซ้ำใน ปัญญาจารย์ คือความอนิจจังของชีวิต พระธรรมนี้เริ่มต้นด้วยวลีที่สั้นหวังว่า “ปัญญาจารย์กล่าวว่า อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง สารพัดอนิจจัง” (ปัญญาจารย์ 1:2) คำว่า *อนิจจัง* ปรากฏซ้ำตลอดทั้งเล่ม

คำว่าอนิจจัง ซึ่งถึง**สิ่งที่ชั่วคราว** สดุดี 144:4 ซึ่งใช้คำฮีบรูคำเดียวกัน แสดงถึงชีวิตที่สั้นว่า “มนุษย์เป็นเหมือนลมหายใจ [อนิจจัง] วันเวลาของเขาเหมือนเงาที่ผ่านไป” ปัญญาจารย์ ซึ่งให้เราเห็นว่าความเพลิดเพลิด ทรัพย์สมบัติ และแม้แต่ชีวิตเอง ล้วนเป็นเพียงชั่วคราว

คำว่าอนิจจัง บางครั้งหมายถึง **ความไร้สาระ หรือ ความอยุติธรรม** “ยังมีสิ่งอนิจจังอีกอย่างที่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกคือ มีคนชอบธรรมรับเคราะห์อันเป็นเคราะห์ที่คนอธรรมควรรับ และมีคนอธรรมรับเคราะห์อันเป็นเคราะห์ที่คนชอบธรรมควรรับ ข้าพเจ้ากล่าวว่า นี่ก็อนิจจังด้วย” (ปัญญาจารย์ 8:14)

บางครั้งอนิจจังสื่อความหมายถึง **ไร้ความหมาย** ผู้เขียนปัญญาจารย์ แสวงหาความหมายในความเพลิดเพลิด แล้วพบว่า เป็นความอนิจจัง คือไม่มีคุณค่าถาวร (ปัญญาจารย์ 2:1-12)

“อนิจจัง อนิจจัง” ซึ่งถึงสิ่งที่ว่างเปล่าและไร้ความหมายที่สุด ท่ามกลางสรรพสิ่งที่ว่างเปล่าไร้ความหมาย แล้วอะไรคือสิ่งที่ว่างเปล่าที่สุดนั้น? คือ “สารพัดอนิจจัง” ชีวิตเองก็อนิจจัง คำซ้ำนี้จึงสะท้อนสภาวะสั้นหวังอย่างที่สุด

คำซ้ำที่ 2: ชื่นชมยินดี

“อนิจจัง” ไม่เป็นเพียงข่าวสารเดียวของปัญญาจารย์ แม้ว่าความสำเร็จของมนุษย์จะเป็นอนิจจัง ปัญญาจารย์ก็ยังนำเสนอภาพเชิงบวกของชีวิตด้วย เช่นใน คำซ้ำคำว่าชื่นชมยินดี ซึ่งเป็นคำซ้ำคำที่สองที่ปรากฏตลอดพระธรรมปัญญาจารย์

หลังจากให้ภาพของความอนิจจังในบทที่ 1 และ 2 ผู้เขียนสรุปว่า “สำหรับมนุษย์นั้นไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่ม กับชื่นชมผลจากการตรากตรำของเขา นี่แหละข้าพเจ้าเห็นด้วยว่าเป็นมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า” (ปัญญาจารย์ 2:24) ข่าวสารที่ว่าชีวิตเป็นของประทานจากพระเจ้า ปรากฏซ้ำตลอดทั้งพระธรรม

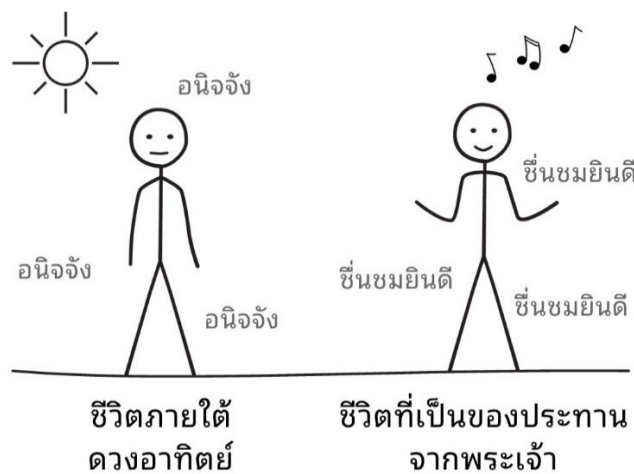
ข่าวสารเรื่องความชื่นชมยินดีเป็นแก่นสำคัญของปัญญาจารย์ คำเชิญชวนให้ชื่นชมยินดีพบได้ใน ปัญญาจารย์ 2:24-26 ปัญญาจารย์ 3:12, 22 ปัญญาจารย์ 5:18 ปัญญาจารย์ 8:15 ปัญญาจารย์ 9:7-9 และปัญญาจารย์ 11:9-10

หัวข้อหลักของปัญญาจารย์: แสวงหาความหมายของชีวิต

คำซ้ำทั้งสองคำคือ อนิจจังและชื่นชมยินดี อาจดูขัดแย้งกัน ทว่ามียังมีวลีคู่สำคัญอีกชุดที่เวียนปรากฏตลอดทั้งพระธรรม ปัญญาจารย์พูดถึงชีวิต “ภายใต้ดวงอาทิตย์” มากกว่า 20 ครั้ง ชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์ หมายถึง ชีวิตที่มองจากมุมมองทางโลกเพียงอย่างเดียว และคำว่า ชีวิต “ภายใต้ดวงอาทิตย์” ก็มักถูกจับคู่กับคำว่า “อนิจจัง” ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

สามครั้งที่ปัญญาจารย์ กล่าวถึง “ของประทานจากพระเจ้า” หรือชีวิตที่มา “จากพระหัตถ์ของพระเจ้า.”⁴⁷ นี้เป็นวลีคู่กันกับ “ชื่นชมยินดี” หรือ “เฟลิดเฟลิน”

เมื่อพิจารณารวมกัน วลีเหล่านี้ชี้ไปสู่หัวข้อหลักที่หลอมรวมพระธรรมทั้งเล่มเข้าไว้ด้วยกัน คล้ายกับสุภาษิต ปัญญาจารย์ก็นำเสนอวิถีสองอย่าง ในสุภาษิต ทางเลือกคือปัญญาหรือความโง่เขลา ส่วนในปัญญาจารย์ ทางเลือกคืออนิจจัง (ชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์) หรือชื่นชมยินดี (ชีวิตที่เป็นของประทานจากพระเจ้า) ชีวิตที่มองจากมุมมองทางโลกเพียงลำพังนั้นไร้ความหมายและอนิจจัง แต่ชีวิตที่ดำเนินด้วยความยำเกรงพระเจ้าก็มีความชื่นชมยินดี

⁴⁷ ปัญญาจารย์ 2:24 ปัญญาจารย์ 3:13 ปัญญาจารย์ 5:19

สติปัญญาของปัญญาจารย์ คือสิ่งนี้ “...พระองค์ทรงบรรจุนิรันดรกาลไว้ในจิตใจมนุษย์ด้วย แต่มนุษย์ยัง
ค้นไม่พบว่า พระเจ้าทรงกระทำอะไรไว้ตั้งแต่ปฐมกาลจนกาลสุดท้าย” (ปัญญาจารย์ 3:11) พระเจ้า
ประทานให้มนุษย์ทุกคนมีความสำนึกถึงนิรันดรกาลและความชื่นชมยินดีแท้จริง แต่เราจะไม่มีวันพบ
ความชื่นชมยินดีนี้ด้วยความพยายามของเราเอง ความชื่นชมยินดีแท้จริงพบได้เพียงในความสัมพันธ์กับ
พระเจ้า คือการดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้า

หัวข้อหลักเรื่องวิถีสองอย่างสรุปไว้ตั้งแต่คำนำ (“อนิจจัง อนิจจัง” ปัญญาจารย์ 1:2) จนถึงบทสรุป (“...จง
ยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะสิ่งนี้เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งปวง,” ปัญญาจารย์
12:13) ปัญญาจารย์จึงไม่ใช่พระธรรมแห่งความสิ้นหวัง แต่เป็นพระธรรมแห่งปัญญาที่ชี้ไปสู่ความชื่นชม
ยินดีที่แท้จริง

ปัญญาจารย์ในพันธสัญญาใหม่

ข่าวสารของปัญญาจารย์ ถูกย้ำในพันธสัญญาใหม่ด้วย ความไร้ผลของชีวิตที่แยกจากพระเจ้าปรากฏชัด
ในคำเตือนของพระเยซูต่อการวิ่งไล่ตามความมั่งคั่ง (เช่น ลูกา 12:15–21) ขณะเดียวกัน พระเยซูสัญญา
ว่าสิ่งจำเป็นทั้งปวงสำหรับชีวิตจะถูกเพิ่มเติมให้กับผู้ที่แสวงหาอาณาจักรของพระองค์ก่อน (มัทธิว 6:31–
33) ชีวิตที่ดำเนินเพียงเพื่อสิ่งของบนโลกนี้ย่อมมีแต่ความอนิจจัง แต่ชีวิตที่ดำเนินในฐานะที่เป็นของ
ประทานจากพระเจ้านำมาซึ่งความชื่นชมยินดีที่แท้จริง

เพลงซาโลมอน

ชื่อของเพลงซาโลมอน

พระธรรมเล่มนี้มีชื่อเรียกได้สองอย่าง คือ เพลงยอดเยี่ยมที่สุด หรือ เพลงซาโลมอน ดังข้อพระคัมภีร์ที่ว่า
“เพลงยอดเยี่ยมที่สุดนี้เป็นของซาโลมอน” (เพลงซาโลมอน 1:1) ชื่อ “เพลงยอดเยี่ยมที่สุด” นั้นมี
ความหมายว่า นี่คือนิทเพลงที่ยอดเยี่ยมที่สุดในบรรดาบทเพลงทั้งปวง ส่วนชื่อ “เพลงซาโลมอน” นั้น
เชื่อมโยงพระธรรมเล่มนี้เข้ากับกษัตริย์ซาโลมอน

การตีความเพลงซาโลมอน

คำถามที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับพระธรรมเพลงซาโลมอน ก็คือ “เราจะตีความพระธรรมเล่มนี้ได้อย่างไร?” ซึ่งมีแนวทางหลัก 2 รูปแบบในการอ่านพระธรรมเล่มนี้ ได้แก่ การอ่านแบบอุปมาอุปไมยและการอ่านแบบบทกวี

การตีความแบบอุปมาอุปไมย

ผู้อ่านมักเกิดคำถามว่า เหตุใดพระธรรมที่เนื้อหาเน้นเรื่องความรักเชิงหนุ่มสาว จึงถูกจัดให้เป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ได้? ด้วยเหตุนี้ จึงเกิดธรรมเนียมปฏิบัติที่มีมาอย่างยาวนานในการตีความพระธรรมเพลงซาโลมอนในเชิงอุปมาอุปไมย บรรดานักอธิบายพระคัมภีร์ ตั้งแต่ออริเจน ในศตวรรษที่ 3 มาจนถึง ฮัดสัน เทย์เลอร์ ในศตวรรษที่ 20 ต่างก็ได้เขียนอธิบายพระธรรมเพลงซาโลมอนในรูปแบบอุปมาอุปไมยเช่นเดียวกัน

แนวทางการตีความแบบอุปมาอุปไมย มองว่าบทกวีในพระธรรมเพลงซาโลมอน เป็นภาพสะท้อนความรักของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ ผู้อ่านชาวฮิวมองพระธรรมเล่มนี้ว่าเป็นภาพความรักของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติอิสราเอล ผู้ตีความฝ่ายคริสเตียนมองว่าเป็นภาพความรักของพระคริสต์ที่มีต่อคริสตจักร

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ปฏิเสธแนวทางการตีความแบบอุปมาอุปไมยมีข้อโต้แย้งหลัก 2 ประการ ประการแรกคือ เนื้อหาในพระธรรมเพลงซาโลมอนเองไม่ได้บ่งชี้ให้ตีความในเชิงอุปมาอุปไมย ประการที่สองคือ การตีความแบบอุปมาอุปไมยมักขาดหลักเกณฑ์ที่แน่นอน เมื่อคุณอ่านหนังสืออธิบายพระคัมภีร์เกี่ยวกับเพลงซาโลมอน จะเห็นได้ชัดว่านักอธิบายพระคัมภีร์แต่ละคนตีความภาพพจน์ในบทกวีแตกต่างกันออกไป ซึ่งการตีความเช่นนี้อาจส่งผลให้ผู้อ่านแต่ละคนกลายเป็นผู้กำหนดมาตรฐานความหมายของพระวจนะพระเจ้าเสียเอง

การตีความแบบบทกวี

แนวทางการตีความแบบบทกวี มองว่าพระธรรมเพลงชาโลมอน คือการรวบรวมบทประพันธ์ที่ฉายภาพความรักของมนุษย์⁴⁸ บางคนมองว่าบทกวีเหล่านี้บรรยายถึงเรื่องราวต่อเนื่องกันเหมือนละครฉากเดียวที่ดำเนินเรื่องไปจนถึงพิธีสมรส ในขณะที่บางคนเชื่อว่าบทกวีแต่ละบทเป็นเอกเทศ ไม่ได้มีความเชื่อมโยงกัน เป็นโครงเรื่องเดียว

ตลอดประวัติศาสตร์คริสต์จักรส่วนใหญ่ แนวทางการตีความแบบบทกวีได้รับความนิยมน้อยกว่าการตีความแบบอุปมาอุปไมย แต่ในศตวรรษที่ 20 การตีความแบบบทกวีเริ่มกลับมาเป็นที่ยอมรับและแพร่หลายมากขึ้น⁴⁹

ในแนวทางนี้ เพลงชาโลมอนถูกมองว่าเป็นภาพสะท้อนทางบทกวีของความรักเชิงหนุ่มสาว โดยการใช้จินตภาพแบบท้องทุ่งชนบท เพลงชาโลมอนแสดงให้เห็นความรักของชายคนรักและหญิงที่รัก ซึ่งเป็นภาพของความรักระหว่างสามีและภรรยา นักเขียนบางท่านมองว่าเพลงชาโลมอนเป็นคู่ขนานกับพระธรรมสุภาษิตบทที่ 31 โดยสุภาษิตบทที่ 31 แสดงให้เห็นแง่มุมการปฏิบัติจริงของการสมรส ส่วนเพลงชาโลมอนแสดงให้เห็นความหวานซึ้งของการสมรส

เนื่องจากไม่มีสิ่งใดในตัวเองที่บ่งชี้ว่าพระธรรมเล่มนี้เป็นคำอุปมาอุปไมย ผู้ที่สนับสนุนการตีความแบบบทกวีจึงแย้งว่าควรตีความพระธรรมเล่มนี้ตามตัวอักษร ส่วนผู้ที่คัดค้านการตีความแบบบทกวีก็ตั้งคำถามถึงการมีอยู่จริงของบทกวีความรักเชิงหนุ่มสาวในพระคัมภีร์ โดยโต้แย้งว่าพระธรรมเล่มนี้เหมาะสมที่จะเป็นภาพอุปมาความรักของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์มากกว่า

⁴⁸ แนวทางนี้อาจเรียกได้อีกอย่างหนึ่งว่า *การตีความตามตัวอักษร* อย่างไรก็ตาม แม้แต่แนวทางตามตัวอักษรก็ยังตระหนักว่าบทกวีมีการใช้คำอุปมาซึ่งไม่สามารถตีความตามตัวอักษรได้ ด้วยเหตุนี้ คำว่า *การตีความแบบบทกวี* จึงเป็นคำเรียกที่ดีกว่า

⁴⁹ มีนักอธิบายพระคัมภีร์ยุคก่อนบางคนที่ส่งเสริมให้อ่านพระธรรมเพลงชาโลมอนในรูปแบบบทกวี ซึ่งรวมถึงโจเซฟัสในศตวรรษที่ 1 และธีโอดอร์แห่งโมปุสเซียในศตวรรษที่ 4 ทั้งอดัม คลาร์ก และจอห์น คาลวิน ต่างก็นิยมการตีความแบบบทกวี แม้ว่าทั้งสองท่านจะมองเห็นแง่มุมที่เป็นอุปมาอุปไมยบางประการในเนื้อหาด้วยก็ตาม

หัวข้อหลักของเพลงซาโลมอน: ความรักของมนุษย์ในการสมรส

ผู้อ่านจำนวนมากตั้งคำถามว่า “เหตุใดพระธรรมเล่มนี้จึงอยู่ในพระคัมภีร์?” อย่างน้อยเหตุผลส่วนหนึ่งอาจเป็นเพื่อแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของความเป็นมนุษย์ พระธรรมปัญญาจารย์แสดงให้เห็นว่าพระพรแห่งชีวิตเป็นของขวัญจากพระเจ้า ซึ่งมอบให้แก่ผู้ที่ยำเกรงพระองค์ได้ชื่นชมยินดี ในทำนองเดียวกัน เพลงซาโลมอนก็แสดงให้เห็นว่าความรักของมนุษย์เป็นของขวัญจากพระเจ้าที่ควรค่าแก่การให้ความสำคัญ

พระเจ้าทรงสนพระทัยในมนุษย์อย่างครบองค์รวม นักปรัชญากรีกยุคแรกบางท่าน เช่น เพลโต มองว่าจิตวิญญาณเป็นสิ่งดี แต่เนื้อหนังเป็นสิ่งชั่วร้าย ในบางครั้ง คริสเตียนบางกลุ่มก็รับเอาแนวคิดที่คล้ายคลึงกันนี้มาใช้ แนวคิดนี้ระบุว่าร่างกายเป็นสิ่งชั่วร้าย ส่วนจิตวิญญาณเป็นสิ่งดี อย่างไรก็ตาม ปฐมกาลสอนว่าหลังจากที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์แล้ว “พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ดูสิ ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก...” (ปฐมกาล 1:31) แม้ว่าการล้มลงในความบาปจะทำให้การทรงสร้างมัวหมองไป แต่พระเจ้าก็ยังทรงให้คุณค่าแก่โลกที่พระองค์สร้าง สำหรับผู้คนในคริสตจักรยุคแรกที่ห้ามเรื่องการสมรสนั้น เปาโลได้ตอบว่า “เพราะว่าทุกสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ก็ดี ไม่มีอะไรต้องห้าม ถ้าวรับประทานด้วยความชอบพระคุณ” (1 ทิโมธี 4:4) เพลงซาโลมอนเป็นพยานหลักฐานในพระคัมภีร์ถึงคุณค่าความรักของมนุษย์ ภายใต้ขอบเขตการสมรส ความรักทางกายเป็นสิ่งซึ่งชื่นชมยินดีในฐานะของขวัญจากพระเจ้า

เพลงซาโลมอนยังพูดกับเราวันนี้

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ดิทริค บอนเฮิฟเฟอร์ ศิษยาภิบาลชาวเยอรมันผู้เป็นผู้นำกลุ่มคริสเตียนในการต่อต้านอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ได้หมั้นหมายกับมาเรีย ฟอน เวเดไมเยอร์ เพื่อนศิษยาภิบาลบางท่านตั้งคำถามต่อการตัดสินใจแต่งงานของเขาในช่วงเวลาที่บ้านเมืองกำลังวุ่นวายเช่นนี้ พวกเขาโต้แย้งว่าบอนเฮิฟเฟอร์ควรจะจดจ่ออยู่กับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณมากกว่า อย่างไรก็ตาม บอนเฮิฟเฟอร์ยืนยันว่าการสมรสเป็นสิ่งที่ถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาแห่งความวุ่นวาย เขาเชื่อสอดคล้องกับพระธรรมปฐมกาล, ปัญญาจารย์ และเพลงซาโลมอน ว่าการทรงสร้างที่ดีของพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การเฉลิมฉลอง บอนเฮิฟเฟอร์จะไม่ปฏิเสธความชื่นชมยินดีที่พระเจ้ามอบให้โดยมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่เป็นฝ่ายวิญญาณ บอน

เฮิฟเฟอร์กล่าวว่า “การตอบรับต่อพระเจ้า” ของเรานั้น ก็คือ “การตอบรับ” ต่อสิ่งดีๆ ในโลกที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น⁵⁰

ในปัจจุบัน การสมรสกำลังถูกคุกคามจากหลายด้าน ในสังคมทางโลก การสมรสถูกมองว่าเป็นสถาบันที่ล้าสมัย การหย่าร้างที่แพร่หลาย การสมรสของคนเพศเดียวกัน และการอยู่กินด้วยกันโดยไม่ได้แต่งงาน ล้วนบั่นทอนความศักดิ์สิทธิ์ของการสมรส ในครอบครัวคริสเตียนหลายแห่ง ชีวิตสมรสยังคงอยู่รอด แต่ไม่ใช่ชีวิตสมรสที่มีความชื่นชมยินดีและเปี่ยมด้วยความหวานชื่น เพลงซาโลมอนแสดงให้เห็นว่าความรักอันหนุ่มสาวเป็นของขวัญจากพระเจ้า เพื่อให้ลูกของพระเจ้าได้ชื่นชมยินดี ชีวิตสมรสของคริสเตียนควรเป็นแบบอย่างแห่งความชื่นชมยินดีนี้แก่โลกของเรา แม้ว่าไม่มีการสมรสใดที่ปราศจากความท้าทาย แต่ผู้เชื่อควรแสดงให้เห็นว่าชีวิตสมรสที่ดำเนินตามหลักการในพระคัมภีร์ สามารถเป็นความชื่นชมยินดีตลอดชีวิตแก่คู่สมรสทั้งสองฝ่าย ชีวิตสมรสของคริสเตียนที่เปี่ยมด้วยความรักเป็นคำพยานที่ทรงพลังต่อโลกของเรา นี่เป็นส่วนหนึ่งของมรดกตกทอดจากพระธรรมเพลงซาโลมอน

⁵⁰ Eric Metaxas, *Bonhoeffer*, (Nashville: Thomas Nelson, 2011), 468

งานมอบหมายบทที่ 8

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง:

งานที่ 1: ทำงานแบบกลุ่ม

มอบหมายให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มเลือกหนึ่งหัวข้อที่ไม่เหมือนกัน (เช่น เงิน ถ้อยคำ หรือการสมรส) เมื่อคุณอ่านพระธรรมสุภาสิตแล้ว ให้บอกข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย เมื่อคุณพบปะกันกับกลุ่ม ให้นำเสนอสั้นๆ ว่าสุภาสิต สอนอะไรเกี่ยวกับหัวข้อของคุณ

งานที่ 2: ทำงานแบบเดี่ยว

เลือกหนึ่งหัวข้อเช่น เงิน ถ้อยคำ หรือการสมรส เมื่อคุณอ่านพระธรรมสุภาสิตแล้ว บอกข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย เขียนบทความหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับสิ่งที่สุภาสิตสอนเกี่ยวกับหัวข้อของคุณ

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทถัดไป ให้ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทนี้ โปรดเตรียมตัวด้วยการศึกษา ใจทย์แบบทดสอบมาอย่างรอบคอบ

แบบทดสอบบทที่ 8

- (1) ตามคำกล่าวของจอห์น คาลวิน สติปัญญาแท้ประกอบไปด้วยสองส่วนอะไรบ้าง?
- (2) สิ่งที่คุณควรจดจำเมื่ออ่านสุภาชิตมีอะไรบ้าง?
- (3) รูปแบบสุภาชิตที่พบบ่อยที่สุดในชุดที่ 1 (สุภาชิต 1–9) คืออะไร?
- (4) เขียนคำถามสี่ข้อที่ควรถามเมื่ออ่านสุภาชิต (สี่ข้อใดก็ได้)
- (5) อะไรคือความแตกต่างเบื้องต้นระหว่างคนรู้อยู่กับคนโง่?
- (6) คำซ้ำสองคำที่ปรากฏตลอดทั้งพระธรรมปัญญาจารย์คืออะไร?
- (7) หัวข้อหลักของปัญญาจารย์คืออะไร?
- (8) การตีความสองรูปแบบสำหรับเพลงซาโลมอนมีอะไรบ้าง?
- (9) เขียน สุภาชิต 1:7 และปัญญาจารย์ 12:13–14 จากการท่องจำ

บทที่ 9

อิสยาห์

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) รู้จักลักษณะธรรมชาติของคำเผยพระวจนะในพระคัมภีร์
- (2) รู้ช่วงเวลาที่น่าจะเป็นและบริบททางประวัติศาสตร์ของอิสยาห์
- (3) บอกโครงร่างหัวข้อหลักและจุดประสงค์เบื้องต้นของอิสยาห์ได้
- (4) ประยุกต์ใช้คำสัญญาถึงพระเมสสิยาห์ของพระธรรมอิสยาห์ได้
- (5) เข้าใจข้อโต้แย้งที่สนับสนุนว่าพระธรรมอิสยาห์มีผู้ประพันธ์เพียงคนเดียว
- (6) เชื่อมโยงข่าวสารของอิสยาห์เข้ากับความต้องการของโลกปัจจุบัน

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน อิสยาห์ (ทบทวนงานมอบหมาย บทที่ 9 ก่อนการอ่านพระธรรมอิสยาห์)
- ▶ ท่องจำ อิสยาห์ 9:6-7

บทนำสู่พระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะ

- ▶ พันธกิจของผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมมีลักษณะเป็นอย่างไร? ข่าวสารของพวกเขามีความชัดเจนต่อผู้ฟังมากน้อยเพียงใด และมีมากน้อยเพียงใดที่ถูกซ่อนไว้จนกว่าจะถึงอนาคต?

พระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมรวมถึงพระธรรมในหมวดผู้เผยพระวจนะใหญ่ (อิสยาห์ เยเรมีย์ เพลงคร่ำครวญ เอลีเศเคียล และดาเนียล) ตลอดจนหมวดผู้เผยพระวจนะน้อย 12 พระธรรม (โฮเซ ยะเอล อาโมส โอบาดีห์ โยนาห์ มีคาห์ นาฮูม ฮาบากุก เศฟันยาห์ ฮักกัย เศคาริยาห์ และมาลาคี) ก่อน

ศึกษาแต่ละพระธรรม ควรศึกษาบทบาทของผู้เผยพระวจนะในท่ามกลางอิสราเอลในพันธสัญญาเดิมเพื่อความเข้าใจมากขึ้น

ผู้เผยพระวจนะที่มีผลงานการเขียนได้ปรนนิบัติรับใช้ในช่วงประมาณปี 800 ก่อนคริสต์ศักราช ถึง 450 ก่อนคริสต์ศักราช ผู้เผยพระวจนะยุคก่อนหน้านั้น เช่น เอลียาห์ และเอลีชา ไม่ได้ทิ้งบันทึกคำเทศนาของตนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ผู้เผยพระวจนะที่มีผลงานการเขียนทั้ง 16 ท่าน เป็นที่จดจำจากพระธรรมที่มีชื่อของพวกเขา

พระคัมภีร์ฮีบรู ใช้คำสามคำในการเรียกผู้เผยพระวจนะ คำเรียกเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงบทบาทของผู้เผยพระวจนะในอิสราเอล สองคำแรก (*hozeh* และ *ro'eh*) มาจากรากศัพท์ที่มีความหมายว่า “เห็น” คำเหล่านี้บอกเราว่าผู้เผยพระวจนะคือบุคคลผู้มองเห็นสิ่งต่างๆ ของพระเจ้า คำที่สาม (*nabi*) มีความหมายว่า “ผู้ที่ถูกเรียก” ซึ่งอ้างถึงบุคคลผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้นำข่าวสารของพระเจ้าไปแจ้งแก่ผู้อื่น

พระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะแสดงให้เห็นลักษณะหลายประการของผู้เผยพระวจนะดังนี้

1. ผู้เผยพระวจนะไม่ได้กล่าวถ้อยคำของตนเอง แต่พวกเขานำถ้อยคำของพระเจ้ามากล่าว ในพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะมีวลีที่ว่า “พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้” ปรากฏอยู่มากกว่า 350 ครั้ง ผู้เผยพระวจนะได้รับการทรงเรียกให้นำพระวจนะของพระเจ้ามาแจ้งแก่ประชากรของพระเจ้า
2. ผู้เผยพระวจนะกล่าวถ้อยคำของพระเจ้าแก่คนในยุคสมัยของตนเอง ข่าวสารของพวกเขาถูกส่งไปยังชนชาติของตนเป็นลำดับแรก เมื่อเราอ่านเรื่องราวของผู้เผยพระวจนะ เราควรตั้งคำถามว่า “ผู้ฟังในยุคสมัยของผู้เผยพระวจนะเข้าใจข่าวสารนั้นว่าอย่างไร?” การรู้ว่าผู้ฟังกลุ่มแรกเข้าใจข่าวสารของผู้เผยพระวจนะอย่างไร จะช่วยให้เราเข้าใจข่าวสารนั้นสำหรับยุคปัจจุบันได้ดียิ่งขึ้น
3. ผู้เผยพระวจนะกล่าวถ้อยคำของพระเจ้าแก่คนรุ่นอนาคต ผู้เผยพระวจนะมองเห็นสิ่งต่างๆ ของพระเจ้า ถ้อยคำแรกของพระธรรมอิสยาห์นั้นคล้ายคลึงกับของผู้เผยพระวจนะอีกหลายท่าน คือ “นิมิต...ที่อิสยาห์บุตรอามอสได้เห็น...” (อิสยาห์ 1:1) โดยผ่านทางนิมิตและการทรงสำแดงพิเศษ

พระเจ้าทรงเปิดเผยความจริงในอนาคตแก่ผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ผู้เผยพระวจนะมองเห็นทั้ง
การพิพากษาในอนาคตและการฟื้นฟูในอนาคต

เมื่อเราศึกษาพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะ เราจะเห็นหัวข้อหลักบางอย่างถูกกล่าวซ้ำอยู่บ่อยครั้ง มี
หัวข้อหลัก 3 ประการต่อไปนี้ที่ปรากฏอยู่ตลอดพระธรรมหมวดนี้

ความสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา

ผู้เผยพระวจนะได้เตือนผู้ฟังซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าอิสราเอลถูกเรียกให้เป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือก ที่ซึ่งนาย
อิสราเอลได้ทำพันธสัญญากับพระเจ้า พันธสัญญานี้เป็นมากกว่าเรื่องของพิธีกรรมและเครื่องบูชา แต่
เรียกร้องความบริสุทธิ์ส่วนบุคคลต่อพระพักตร์พระเจ้า และความยุติธรรมต่อผู้อื่น ผู้เผยพระวจนะ เช่น มี
คาห์ และอาโมส ได้เผชิญหน้ากับอิสราเอลถึงเรื่องความล้มเหลวของชนชาติในการดำเนินชีวิตโดยเชื่อฟัง
พันธสัญญานั้น

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ผู้เผยพระวจนะอ้างถึง “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เกือบ 20 ครั้ง ผู้เผยพระวจนะได้แสดงให้เห็น 3 แง่มุม
ของวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งจะเป็นเวลาแห่ง...

- การพิพากษาผู้ที่ไม่เชื่อ
- การชำระประชากรของพระเจ้า
- ความรอดสำหรับผู้ที่ซื่อสัตย์

พระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา

ข่าวสารสำคัญของผู้เผยพระวจนะคือคำสัญญาเรื่องพระเมสสิยาห์ นักวิชาการพระคัมภีร์พบคำเผยพระ
วจนะในพันธสัญญาเดิมมากถึง 300 แห่งที่เล็งถึงพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา

ภาพรวมอิสยาห์	
ผู้เขียน	อิสยาห์
ผู้อ่าน	ยูดาห์
วันที่เขียน	740–680 ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	บรรดาคนที่เหลืออยู่
	พระเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
	พระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา
จุดประสงค์	เพื่อเตือนยูดาห์ถึงการพิพากษาที่จะมาถึง
	เพื่อสัญญาเกี่ยวกับความรอดที่กำลังมาถึงยูดาห์
ข่าวประเสริฐในอิสยาห์	พระเมสสิยาห์จะมาบังเกิดจากหญิงพรหมจารี
	พระองค์จะเป็นผู้รับใช้ต่อคนต่างชาติ
	พระองค์จะตายเพื่อไถ่คนบาปทั้งหลาย
	โดยทางพระเมสสิยาห์ อาณาจักรของพระเจ้าจะเปิดรับผู้คนจากทุกชนชาติ

บริบททางประวัติศาสตร์ของอิสยาห์

อิสยาห์ บุตรของามอส ได้ทำพันธกิจรับใช้ในราชสำนักยูดาห์ช่วงปลายศตวรรษที่ 8 ก่อนคริสต์ศักราช ชื่อของอิสยาห์มีความหมายว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยให้อรอด” ซึ่งเป็นชื่อที่เล็งถึงหัวข้อหลักในพันธกิจของอิสยาห์ คือความรอดสำหรับประชากรของพระเจ้า

การทรงเรียกให้ทำพันธกิจผู้เผยพระวจนะของอิสยาห์เกิดขึ้นในปีที่กษัตริย์อัสซีเรียหีสั้นพระชนม์ (อิสยาห์ 6:1) ประมาณ 740 ปีก่อนคริสต์ศักราช ท่านได้บันทึกเรื่องการสิ้นพระชนม์ของเซนนาเคอริบไว้ในปี 681 ก่อนคริสต์ศักราช (อิสยาห์ 37:38) สิ่งนี้กำหนดช่วงเวลาของพระธรรมอิสยาห์ว่าอยู่ที่ประมาณ 740–680 ปีก่อนคริสต์ศักราช

อิสยาห์ ทำพันธกิจรับใช้ในช่วงสมัยการปกครองของกษัตริย์แห่งยูดาห์สี่องค์ คือ โยธาม อาหัส เฮเซคียาห์ และมนัสเสห์ ธรรมเนียมของชาวยิวกล่าวว่า มนัสเสห์ได้ประหารชีวิตอิสยาห์โดยสั่งให้เลื่อยตัวท่าน ออกเป็นสองท่อน

ในช่วงปีแรกๆ แห่งพันธกิจของอิสยาห์ ทิกลัทปิเลเซอร์ที่ 3 ได้ขยายอาณาเขตจักรวรรดิอัสซีเรีย เปคาห์ กษัตริย์แห่งอาณาจักรเหนือได้เข้าโจมตียูดาห์ เนื่องจากอาหัสปฏิเสธที่จะเข้าร่วมเป็นพันธมิตรเพื่อต่อต้านอัสซีเรีย (อิสยาห์ 7:1 2 พงศ์กษัตริย์ 16:5) อาหัสไม่ยอมฟังคำทัดทานของอิสยาห์ และได้ไปร้องขอความช่วยเหลือจากอัสซีเรีย (อิสยาห์ 7:3–9 2 พงศ์กษัตริย์ 16:7–9) ข่าวสารของอิสยาห์ได้ให้หมายสำคัญสำหรับเหตุการณ์ในอนาคตอันใกล้ และคำเผยพระวจนะเรื่องการมาบังเกิดของพระเมสสิยาห์ (อิสยาห์ 7:10–17)⁵¹

⁵¹ อิสยาห์ 7:10–17 แสดงให้เห็นว่าข่าวสารของผู้เผยพระวจนะได้กล่าวแก่ทั้งคนในยุคสมัยของท่านและแก่คนในอนาคตอย่างไร ในปี 735 ก่อนคริสต์ศักราช อิสยาห์ได้กล่าวแก่อาหัสว่า ก่อนที่บุตรชายซึ่งเกิดในเวลานั้นจะเจริญวัยถึงอายุที่เลือกได้ ซีเรียและเอฟราอิม (อาณาจักรเหนือ) จะถูกทำลาย การสำเร็จตามคำเผยพระวจนะบางส่วนได้เกิดขึ้นเมื่อซีเรียล่มสลายลงในปี 722 ก่อนคริสต์ศักราช และอาณาจักรเหนือล่มสลายลงในปี 722 ก่อนคริสต์ศักราช ส่วนการสำเร็จสมบูรณ์ขั้นสุดท้ายของ “อิมมานูเอล” ผู้ถือกำเนิดจากหญิงพรหมจารีนั้น ได้สำเร็จเป็นจริงในการมาบังเกิดของพระเยซูพระเมสสิยาห์ (มัทธิว 1:20–23)

หลังจากอาหัสสิ้นชีวิต บุตรชายของเขา คือ เฮเซคียาห์ ได้กอบกู้ต่อต้านอัสซีเรีย (2 พงศ์กษัตริย์ 18:1, 7) และเข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับอียิปต์ (อิสยาห์ 30:1-2) เพื่อเป็นการตอบโต้ เซนนาเคอริบผู้ปกครองอัสซีเรีย จึงได้เข้าโจมตียูดาห์ในปี 701 ก่อนคริสต์ศักราช ในครั้งแรกเฮเซคียาห์ป่วยแพ้และถูกบีบบังคับให้ส่งเครื่องบรรณาการแก่อัสซีเรีย (2 พงศ์กษัตริย์ 18:14-16) ต่อมา เฮเซคียาห์ได้แข็งข้อต่อเซนนาเคอริบอีก คราวนี้ เซนนาเคอริบส่งผู้สื่อสารมาข่มขู่เมื่อนั้น เฮเซคียาห์รับจดหมายนั้นมาแล้วนำไปคลี้ออกต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ในพระวิหาร พระองค์ทรงทูลขอให้พระเจ้าช่วยยูดาห์ว่า: “ฉะนั้นบัดนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่า พระองค์คือพระยาห์เวห์ ทรงเป็นพระเจ้าแต่องค์เดียว” (2 พงศ์กษัตริย์ 19:19) เพื่อเป็นการตอบคำอธิษฐานของเฮเซคียาห์ ทูตของพระเจ้าได้โจมตีกองทัพอัสซีเรีย โดยประหารชีวิตทหารไป 185,000 คน และขับไล่พวกอัสซีเรียออกไปจากยูดาห์ (2 พงศ์กษัตริย์ 19, อิสยาห์ 37) สมัยการปกครองส่วนที่เหลือของเฮเซคียาห์เป็นช่วงเวลาแห่งความสงบสุข

จุดประสงค์ของอิสยาห์

เมื่ออาณาจักรเหนือล่มสลายลง ยูดาห์ต้องเผชิญกับบททดสอบ ยูดาห์จะทำตามอย่างอิสราเอลในการละทิ้งความเชื่อ หรือจะยังคงซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า? อิสยาห์ได้เตือนถึงการพิพากษาสำหรับความบาปของยูดาห์ เขาได้หนุนใจยูดาห์ด้วยคำสัญญาถึงความรอดหากยูดาห์กลับมาสู่พันธสัญญา

ภาพรวมของอิสยาห์

พระธรรมอิสยาห์บางครั้งถูกเรียกว่าเป็นพระคัมภีร์ฉบับย่อ 39 บทแรก (ซึ่งสอดคล้องกับพระธรรม 39 เล่มในพันธสัญญาเดิม) แสดงให้เห็นถึงความยุติธรรมของพระเจ้าในการพิพากษายูดาห์และบรรดาประชาชาติโดยรอบ เนื่องจากพระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ พระองค์จึงไม่สามารถละเลยความบาปได้ ส่วน 27 บทสุดท้าย (ซึ่งสอดคล้องกับพระธรรม 27 เล่มในพันธสัญญาใหม่) ได้ปลอบประโลมยูดาห์ด้วยคำสัญญาเรื่องพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา

พระธรรมที่ครอบคลุมช่วงเวลา 60 ปี กษัตริย์ 4 องค์ จักรวรรดิที่ยิ่งใหญ่ 2 แห่ง (อัสซีเรียและบาบิโลน) และเผยพระวจนะถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอีกหลายร้อยปีนั้น ยากที่จะสรุปเนื้อหาลงในเพียง

ไม่กี่ย่อนหน้า ขณะที่คุณอ่านอิสยาห์ โครงร่างนี้จะเป็นแนวทางให้แก่คุณตลอดทั้งพระธรรม บทสรุปเกี่ยวกับหัวข้อหลักจะชี้แนะแนวคิดสำคัญที่ควรติดตาม

โครงร่างพระธรรมอิสยาห์

(1) คำเผยพระวจนะถึงการพิพากษา (อิสยาห์ 1–35)

- เน้นย้ำเรื่องการพิพากษา
- กล่าวแก่ประชากรที่ดีที่สุดในสมัยของอิสยาห์เป็นหลัก
- เตือนว่าอัลซีเรียจะเอาชนะอาณาจักรเหนือของอิสราเอล
- ข่าวสารเรื่องการพิพากษาต่อประชาชาติทั้งหลาย รวมถึงอิสราเอล อัลซีเรีย บาบิโลน ฟิลิสเตีย โมอับ ดามัสกัส คูช อียิปต์ เอโดม ยูดาห์ และไทระ
- ความรอดสำหรับผู้ที่ยึดสัตย์ (อิสยาห์ 35)

(2) ช่วงรอยต่อทางประวัติศาสตร์ (อิสยาห์ 36–39)

- คำขู่ของเซนนาเคอริบและการช่วยกู้ของพระเจ้า (อิสยาห์ 36–37)
เรื่องราวของเซนนาเคอริบ ถือเป็นบทสรุปของเนื้อหาที่เน้นเรื่องอัลซีเรียใน อิสยาห์ 1–35 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปี 701 ก่อนคริสต์ศักราช และแสดงให้เห็นว่าความเชื่อในพระเจ้านำมาซึ่งพระพรของพระเจ้า
- การป่วยของเฮเซคียาห์และการหายดีอย่างอัศจรรย์ (อิสยาห์ 38)
- การต้อนรับอย่างขาดสติปัญญาของเฮเซคียาห์ต่อเมโรดาคบาลาดัน จากบาบิโลน (อิสยาห์ 39)

เรื่องราวการมาเยือนของเมโรดักบลาดันในปี 711 ก่อนคริสต์ศักราช เป็นจุดเริ่มต้นของเนื้อหาที่เน้นเรื่องบาบิโลนใน อีสยาห์ 40–66 ความบาปของยูดาห์จะนำไปสู่การถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน⁵²

(3) คำเผยพระวจนะถึงพระเมสสิยาห์แห่งการปลดปล่อย (อีสยาห์ 40–66)

- เน้นเรื่องการฟื้นฟูและคำสัญญาจากพระเจ้า
- กล่าวแก่ประชากรที่สัตย์ซื่อในทุกยุคทุกสมัย
- การปลดปล่อยและการช่วยกู้ยูดาห์ (อีสยาห์ 40–48)
- ผู้รับใช้ที่จะเสด็จมาจะประทอนการไถ่ (อีสยาห์ 49–55)
- พระเจ้าจะฟื้นฟูทุกคนที่สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา (อีสยาห์ 56–66)

หัวข้อที่สำคัญในอีสยาห์

บรรดาคนที่เหลืออยู่

พระเจ้าจะรักษาบรรดาคนที่เหลืออยู่เอาไว้ คือ บรรดาผู้ที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าแม้ว่าคนทั้งชาติจะละทิ้งความเชื่อก็ตาม (อีสยาห์ 1:9) อีสยาห์ได้ตั้งชื่อบุตรชายคนหนึ่งของท่านว่า “เซอารยาชูบ” (แปลว่า “บรรดาคนที่เหลืออยู่จะกลับมา”) เพื่อเป็นข่าวสารเชิงเผยพระวจนะว่าพระเจ้าจะทรงนำชนที่เหลืออยู่ที่สัตย์ซื่อกลับมา ยังเยรูซาเล็มภายหลังการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย (อีสยาห์ 7:3 อีสยาห์ 10:20–21)

พระเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล

ในช่วงแรกของการทำพันธกิจเผยพระวจนะ อีสยาห์ ได้เห็นองค์เจ้านายประทับบนพระที่นั่ง สูงและเทิดทูนขึ้น (อีสยาห์ 6:1) เหล่าเสราฟิมที่อยู่ล้อมรอบพระเจ้าต่างก็ร้องว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระยาห์เวห์จอมทัพบ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยพระสิริของพระองค์” (อีสยาห์ 6:3) นิमितน์ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตและพันธ

⁵² อีสยาห์ 38:6 แสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ต่างๆ ใน อีสยาห์ 38–39 เกิดขึ้นก่อน อีสยาห์ 36–37 ลำดับในพระธรรมนี้เป็นไปได้ว่าจงใจเน้นโครงสร้างตามหัวข้อของอีสยาห์ อีสยาห์ 36–37 จบลงโดยการเน้นถึงอัลซีเรีย อีสยาห์ 38–39 เริ่มต้นด้วยการเน้นถึงบาบิโลน โครงสร้างแบบไม่เรียงลำดับเวลาเป็นเรื่องปกติในหนังสือหมวดผู้เผยพระวจนะ

กิจของอิสยาห์ อิสยาห์เคยถึงพระเจ้าในฐานะ “องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล” มากกว่า 20 ครั้ง ซึ่งเป็นพระนามที่แสดงถึงความบริสุทธิ์และอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า⁵³ แง่มุมที่สำคัญประการหนึ่งในข่าวสารของอิสยาห์คือ อิสราเอลต้องเผชิญกับการพิพากษาเพราะพวกเขาเพิกเฉยต่อความบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ซึ่งพวกเขาประกาศว่าตนเองนมัสการ

อำนาจปกครองสูงสุดขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนั้นประจักษ์ชัดในการพิพากษาของพระองค์ต่อบรรดาศัตรูของอิสราเอล พระเจ้าบัญชาให้อิสยาห์ตั้งชื่อบุตรชายคนหนึ่งของท่านว่า “มาเฮร์-ชาดาล-หัทซ-บัล” ซึ่งเป็นชื่อที่สื่อถึงการพิพากษาอย่างรวดเร็วต่อศัตรูของยูดาห์ (อิสยาห์ 8:1-3) สิ่งที่น่าตกตะลึงสำหรับยูดาห์คือ อำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้ายิ่งปรากฏในการพิพากษาของพระองค์ต่อยูดาห์เองด้วย เนื่องจากการละทิ้งความเชื่อของพวกเขา

ในท้ายที่สุด องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลจะฟื้นฟูประชากรของพระองค์ อิสยาห์มองเห็นภาพวันหนึ่งซึ่งประชากรของพระเจ้าจะไม่ถูกเรียกว่า “ผู้ถูกทอดทิ้ง” อีกต่อไป แต่จะถูกเรียกว่า “ความปิติยินดีของเราอยู่ในเธอ” ท่านมองเห็นวันหนึ่งที่แผ่นดินนั้นจะไม่ถูกเรียกว่า “ที่ทิ้งร้าง” อีกต่อไป แต่จะถูกเรียกว่า “แต่งงานแล้ว” (อิสยาห์ 62:4) แทนที่จะเป็นชนชาติที่ละทิ้งความเชื่อ ยูดาห์จะถูกขนานนามว่า “ชนชาติบริสุทธิ์” แทนที่จะเป็นเชลย พวกเขาจะเป็น “ผู้รับการไถ่ไว้แล้วของพระยาห์เวห์” แทนที่จะถูกปฏิเสธ พวกเขาจะ “ถูกเสาะหามา” และแทนที่จะถูกปล่อยปละละเลย เยรูซาเล็มจะถูกเรียกว่า “เมืองที่ไม่ได้ถูกทอดทิ้ง” (อิสยาห์ 62:12)

พระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา

ด้วยเหตุที่พระธรรมอิสยาห์เน้นย้ำเรื่องพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา จึงมีบางครั้งที่พระธรรมเล่มนี้ถูกเรียกว่า “พระกิตติคุณเล่มที่ห้า” อิสยาห์เผยพระวจนะว่าพระเมสสิยาห์จะทรงไถ่ยูดาห์และทุกคนที่หันกลับมาหาพระองค์ด้วยความเชื่อ ในการเทศนาครั้งแรกของพระเยซูที่เมืองนาซาเร็ธ พระองค์ทรงอ่านจากพระธรรม

⁵³ อิสยาห์ 1:4 อิสยาห์ 5:19, 24 อิสยาห์ 10:20 อิสยาห์ 12:6 อิสยาห์ 17:7 อิสยาห์ 29:19 อิสยาห์ 30:11-12, 15 อิสยาห์ 31:1 อิสยาห์ 37:23 อิสยาห์ 41:14, 16, 20 อิสยาห์ 43:3, 14 อิสยาห์ 45:11 อิสยาห์ 47:4 อิสยาห์ 48:17 อิสยาห์ 49:7 อิสยาห์ 54:5 อิสยาห์ 55:5 อิสยาห์ 60:9 อิสยาห์ 60:14

อิสยาห์และประกาศว่า พระองค์เสด็จมาเพื่อทำให้คำสัญญาที่ผู้เผยพระวจนะได้ให้ไว้สำเร็จเป็นจริง (ลูกกา 4:16–30; อิสยาห์ 61:1–2 และอิสยาห์ 58:6)

ในส่วนสุดท้ายของอิสยาห์ ผู้เผยพระวจนะได้เผยถึงพระเมสสิยาห์ผู้ที่จะเสด็จมา ผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้ พระองค์จะถือกำเนิดจากหญิงพรหมจารี (อิสยาห์ 7:14) พระองค์จะทรงปรณิบัติผู้ขัดสน (อิสยาห์ 61:1–3) พระองค์จะทรงทนทุกข์เพื่อไถ่มนุษยชาติ (อิสยาห์ 52:13–53:12) และวันหนึ่งพระองค์จะทรงครอบครองด้วยพระสิริ (อิสยาห์ 60–66) เพราะพระเมสสิยาห์ อนาคตของประชากรของพระเจ้าจึงสดใส ไม่ว่าสถานการณ์ในปัจจุบันของพวกเขาจะเป็นอย่างไรก็ตาม

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องผู้เขียนอิสยาห์

นักวิจารณ์พระคัมภีร์บางกลุ่มโต้แย้งว่าพระธรรมเล่มนี้ไม่ได้เขียนโดยอิสยาห์เพียงลำพัง พวกเขาเชื่อว่าอิสยาห์บทที่ 1–39 นั้นมาจากตัวอิสยาห์เอง ในขณะที่บทที่ 40–66 ถูกเขียนโดยผู้เขียนคนที่สองซึ่งมีชีวิตอยู่หลังจากอิสยาห์กว่า 100 ปี พวกเขาเรียกผู้เขียนเหล่านี้ว่า “อิสยาห์แห่งเยรูซาเล็ม” และ “อิสยาห์คนที่สอง” นักวิจารณ์เหล่านี้ตั้งข้อสงสัยต่อคำพยานในพันธสัญญาใหม่ที่ระบุว่าอิสยาห์เป็นผู้เขียน ส่วนผู้ที่มีความเชื่อแบบอิวานเจลิคัลเชื่อว่าพระเจ้าได้ตรัสถ้อยคำในพระธรรมอิสยาห์ทั้งเล่มแก่ผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ตารางนี้แสดงข้อโต้แย้งของนักวิชาการสายวิพากษ์และการตอบสนองของฝ่ายอิวานเจลิคัล

ผู้เขียนอิสยาห์		
ประเด็นโต้แย้ง	ผู้เชื่อสายวิพากษ์	ผู้เชื่อฝ่ายอิวานเจลิคัล
อิสยาห์ ได้ทำพันธกิจในช่วงปี 740–680 ก่อนคริสต์ศักราช ท่านอ้างถึงการกลับจากการเป็นชเลยซึ่งเริ่มขึ้นในปี 538 ก่อนคริสต์ศักราช เขาระบุชื่อของไซรัส ไว้ใน อิสยาห์ 44:28 และ อิสยาห์ 45:1	เนื่องจากไซรัส มีชีวิตอยู่หลังจากที่อิสยาห์เสียชีวิตไปแล้วถึง 100 ปี ผู้เผยพระวจนะจึงไม่สามารถเผยพระวจนะถึงผู้ปกครองในอนาคตได้	พระเจ้าทรงเปิดเผยอนาคตแก่อิสยาห์—รวมถึงชื่อของไซรัส ผู้ปกครองเปอร์เซียในอนาคต
อิสยาห์ 1–39 เกี่ยวข้องกับอัสซีเรีย และการพิพากษาเป็นหลัก อิสยาห์บทที่ 40–66 เกี่ยวข้องกับบาบิโลนและความรอดเป็นหลัก	ผู้เขียนคนเดียวไม่น่าจะมีรูปแบบการเขียนที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงเช่นนี้ อิสยาห์บทที่ 40–66 จะต้องเขียนโดยผู้เขียนคนอื่น	อิสยาห์ ได้กล่าวแก่ทั้งผู้ฟังในสมัยของท่าน (เรื่องการพิพากษาเนื่องจากความบาป) และแก่ผู้อ่านในอนาคต (เรื่องการฟื้นฟูสำหรับผู้ที่สัตย์ซื่อ) นี่คือเหตุผลที่ทำให้มีความแตกต่างกันอย่างมากในเนื้อหา
ภาษาบางอย่างที่ใช้ในอิสยาห์ 40–66 (โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้อยคำว่า “จงชูใจ”) ไม่ได้ถูกใช้ในอิสยาห์ 1–39	ความแตกต่างของการใช้ภาษา บ่งชี้ว่ามีผู้เขียนคนละคน	หัวข้อที่แตกต่างกันของบทที่ 1–39 และ 40–66 จำเป็นต้องใช้ภาษาที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม คำศัพท์อย่างเช่น “องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล” ก็ถูกใช้ในทั้งสองส่วนของพระธรรมเล่มนี้

เหตุผลที่ยอมรับว่าอิสยาห์เป็นผู้เขียนพระธรรมทั้งเล่ม

1. อิสยาห์ 1:1 เอยชื่ออิสยาห์ บุตรชายของอามอส เป็นผู้เขียน
2. สำเนาภาษาฮีบรูยุคแรกทั้งหมดของพระธรรมอิสยาห์ ระบุว่าพระธรรมเล่มนี้เป็นเล่มเดียวกัน ไม่มีหลักฐานใดที่แสดงว่าอิสยาห์บทที่ 1–39 และบทที่ 40–66 เคยถูกจัดว่าเป็นพระธรรมสองเล่มที่แยกจากกัน
3. ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ระบุว่าอิสยาห์เป็นผู้เขียนพระธรรมทั้งเล่ม พระคัมภีร์ใหม่มีการอ้างถึงเนื้อหาทั้งสองส่วนของพระธรรมอิสยาห์รวมทั้งสิ้น 20 ครั้ง ยอห์น 12:38–41 เป็นตัวอย่างที่สำคัญเป็นพิเศษ เพราะท่านยอห์นได้ยกข้อความจากอิสยาห์ 6:10 และอิสยาห์ 53:1 มากล่าวไว้ในข้อที่ต่อเนื่องกัน โดยระบุว่าทั้งสองข้อความนี้เป็นคำกล่าวของอิสยาห์ ตัวอย่างอื่นๆ ได้แก่ มัทธิว 3:3 กิจการ 8:28–33 และโรม 9:27–29

อิสยาห์ (ต่อเนื่อง)

อิสยาห์ในพันธสัญญาใหม่

อิสยาห์เป็นหนึ่งในพระธรรมในพันธสัญญาเดิมที่ถูกอ้างถึงบ่อยที่สุดในพันธสัญญาใหม่ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างคำเผยพระวจนะของอิสยาห์และการสำเร็จเป็นจริงตามที่ระบุไว้ในพันธสัญญาใหม่

คำเผยพระวจนะของอิสยาห์	สำเร็จเป็นจริงในพันธสัญญาใหม่
เสียงหนึ่งร้องว่า จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า (อิสยาห์ 40:3)	ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเตรียมทางสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า (มัทธิว 3:3)
หญิงพรหมจรรย์จะตั้งครุฑและคลอดบุตรนามว่าอิมมานูเอล (อิสยาห์ 7:14)	พระเยซู อิมมานูเอล ถือกำเนิดจากหญิงพรหมจรรย์ (มัทธิว 1:20-25)
ผู้คนเห็นและได้ยิน แต่ไม่เข้าใจ (อิสยาห์ 6:9-10)	พระเยซูใช้อุปมาเนื่องจากผู้คนขาดความเข้าใจ (มัทธิว 13:13-15).
คนต่างชาติจะรับเอาข่าวประเสริฐ (อิสยาห์ 9:1-2, อิสยาห์ 61:1-3)	พระเยซูทำพันธกิจต่อคนต่างชาติ (มัทธิว 4:13-16, ลูกา 4:14-21)
บรรดาชนชาติจะพบพระเจ้า (อิสยาห์ 11:10, อิสยาห์ 65:1)	บรรดาชนชาติผู้ไม่แสวงหาพระเจาก็พบพระองค์ และสรรเสริญพระองค์รวมกันกับประชากรของพระองค์ (โรม 10:20, โรม 15:12).

ตลอดพันธกิจของพระเยซู บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณมองเห็นว่าพระเยซูเป็นผู้ทำให้คำเผยพระวจนะของอิสยาห์สำเร็จเป็นจริง คำสัญญาของพระเจ้าที่จะฟื้นฟูและไถ่ประชากรของพระองค์นั้นสำเร็จเป็นจริงเพียงบางส่วนในการกลับมาจากบาบิโลน แต่คำสัญญาเหล่านั้นสำเร็จเป็นจริงอย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้นในพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระเยซูชาวนาซาเร็ธ การสำเร็จสมบูรณ์ขั้นสุดท้ายและสูงสุดจะปรากฏให้เห็นเมื่อครอบครัวของพระเจากลับริวมตัวกันเพื่อนมัสการรอบพระที่นั่งของพระเจ้า

อิสยาห์ยังพูดกับเราวันนี้

ข่าวสารของอิสยาห์มีความเกี่ยวข้องกับทั้งยุคสมัยของเขาและกับเราในยุคปัจจุบัน อิสยาห์ได้กล่าวถึงการพิพากษาที่จะมาถึงผู้ที่ไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า โดยกล่าวกับชนชาติที่ต้องเผชิญกับทางเลือกระหว่างการทำตามอย่างอิสราเอลในการละทิ้งความเชื่อหรือจะยังคงเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า เขาได้เตือนทั้งยู

ดาห์และประชาชาติอื่นๆ ว่าองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลไม่อาจเพิกเฉยต่อความบาปได้ ในวัฒนธรรมที่ปล่อยปละละเลยอย่างในปัจจุบัน เราต้องจดจำว่าพระเจ้าทรงพิพากษาความบาป

อิสยาห์ได้กล่าวถึงพระพรของพระเจ้าที่มีต่อชนที่เหลืออยู่ซึ่งยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า โดยกล่าวกับชนชาติที่ไม่ใช่ชาวยิวที่ต้องเผชิญกับการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน เมื่อเผชิญกับภัยคุกคามที่เกิดขึ้นกับผู้ติดตามพระคริสต์ในปัจจุบัน เราต้องจดจำว่าพระเจ้าทรงให้เกียรติผู้ที่ยังคงสัตย์ซื่อต่อพระองค์ พระองค์สัญญาว่าจะรับฟังและฟื้นฟูผู้ที่กลับใจ พระธรรมอิสยาห์กล่าวอย่างทรงพลังต่อความต้องการที่มีในศตวรรษที่ 21

งานมอบหมายบทที่ 9

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง:

งานที่ 1: ทำงานแบบกลุ่ม

อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับคำบรรยายถึงพระเยซูใน อิสยาห์ 53 แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทำให้คำเผยพระวจนะเหล่านี้สำเร็จเป็นจริงอย่างไร เขียนสรุปคำอภิปรายในกลุ่มของคุณสั้นๆ

งานที่ 2: ทำงานแบบเดี่ยว

เมื่อคุณอ่านพระธรรมอิสยาห์ ให้เขียนรายการคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา เขียนพระคัมภีร์ตอนต่างๆ ในอิสยาห์ที่เป็นคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ จากนั้นเขียนพระคัมภีร์ตอนต่างๆ ในพันธสัญญาใหม่ที่แสดงว่าคำเผยพระวจนะเหล่านั้นสำเร็จเป็นจริง

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทถัดไป ให้ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทนี้ โปรดเตรียมตัวด้วยการศึกษาโจทย์แบบทดสอบมาอย่างรอบคอบ

แบบทดสอบบทที่ 9

- (1) วลีใดที่แสดงให้เห็นว่าผู้เผยพระวจนะนำถ้อยคำของพระเจ้ามากกว่า ไม่ใช่ถ้อยคำของพวกเขาเอง?
- (2) บอกหัวข้อหลักสามประการที่ปรากฏตลอดพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะ
- (3) วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะเป็นช่วงเวลาแห่งสามสิ่งอะไร?
- (4) บอกจุดประสงค์สำหรับพระธรรมอิสยาห์
- (5) อิสยาห์ทำพันธกิจรับใช้ใน ช่วงสมัยการปกครองของกษัตริย์แห่งยูดาห์สี่องค์คือใครบ้าง?
- (6) ใครคือบรรดาคนที่เหลืออยู่ในพระธรรมอิสยาห์?
- (7) นามใดของพระเจ้าที่ถูกใช้ในอิสยาห์ เพื่อแสดงถึงความบริสุทธิ์และอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า?
- (8) บอกเหตุผลสามประการในการยอมรับว่าอิสยาห์ เป็นผู้เขียนพระธรรมอิสยาห์ทั้งเล่ม
- (9) บอกรายการคำเผยพระวจนะของอิสยาห์ที่สำเร็จเป็นจริงในพันธสัญญาใหม่มาสองรายการ (รายการใดก็ได้)
- (10) เขียน อิสยาห์ 9:6-7 จากการใช้

บทที่ 10

เยเรมีย์และเพลงคร่ำครวญ

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) รู้ถึงช่วงเวลาที่น่าจะเป็นและบริบททางประวัติศาสตร์ของพระธรรมเยเรมีย์
- (2) บอกโครงร่างหัวข้อหลักและจุดประสงค์เบื้องต้นของเยเรมีย์ได้
- (3) ตระหนักถึงคุณค่าในข่าวสารแห่งการเล้าโลมใจของเยเรมีย์
- (4) สัมผัสถึงโศกนาฏกรรมของการล่มสลายของเยรูซาเล็ม
- (5) ตระหนักถึงคำเผยพระวจนะในรูปแบบคดีความในงานเขียนของผู้เผยพระวจนะ
- (6) เชื่อมโยงข่าวสารของเยเรมีย์ เข้ากับความต้องการของโลกปัจจุบัน

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน เยเรมีย์และเพลงคร่ำครวญ (ทบทวนงานมอบหมาย บทที่ 10 ก่อนการอ่านพระธรรมเยเรมีย์)
- ▶ ท่องจำ เพลงคร่ำครวญ 3:21–24

บทนำสู่พระธรรมเยเรมีย์ และ เพลงคร่ำครวญ

เยเรมีย์ซึ่งเป็นพระธรรมที่ยาวที่สุดเป็นอันดับสองในพระคัมภีร์ ฉายภาพช่วงวาระสุดท้ายก่อนการล่มสลายของเยรูซาเล็ม เยเรมีย์ได้รับสมญานามว่า “ผู้เผยพระวจนะเจ้าน้ำตา” เพราะเขาคร่ำครวญถึงความบาปของประชากรของพระเจ้า และ ความพินาศของเมืองของพระเจ้า

ในพระธรรมเยเรมีย์ เราเห็นถึงความยากลำบากของผู้เผยพระวจนะในการนำข่าวสารของพระเจ้าไปแจ้งแก่ประชาชนชาวยูดาห์ ในพระธรรมเพลงคร่ำครวญ เราเห็นความโศกเศร้าของผู้เผยพระวจนะขณะที่เขาเฝ้ามองเมืองอันเป็นที่รักของเขาถูกบาบิโลนทำลาย

ภาพรวมของเยเรมีย์และเพลงคร่ำครวญ	
ผู้เขียน	เยเรมีย์
ผู้อ่าน	ยูดาห์
วันที่เขียน	627–580 ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	การล่มสลายของเยรูซาเล็ม
จุดประสงค์	เพื่อเตือนยูดาห์เกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมาถึง
	เพื่อบันทึกถึงความพินาศของเยรูซาเล็ม
ข่าวประเสริฐในเยเรมีย์	พระเยซูมาในฐานะกษัตริย์ที่อับชอบธรรมผู้ซึ่งจะนำความรอดมายังยูดาห์ (เยเรมีย์ 23:5–6)
	เช่นเดียวกับเยเรมีย์ พระเยซูถูกผู้คนของพระองค์ปฏิเสธ
	เช่นเดียวกับเยเรมีย์ เปาโลได้เห็นพระคุณของพระเจ้าในข่าวสารเรื่องข้างขึ้นกับดินเหนียว (เยเรมีย์ 18:1–11 โรม 9:20–24)

บริบททางประวัติศาสตร์ของเยเรมีย์และเพลงคร่ำครวญ

เยเรมีย์เป็นบุตรชายของฮิลคียาห์ บุโรหิตจากอานาโท เมืองของชาวเลวีซึ่งอยู่ห่างจากเยรูซาเล็มไปทางตอนเหนือห้ากิโลเมตร แทนที่จะติดตามบิดาไปเป็นบุโรหิต เยเรมีย์ได้รับการทรงเรียกให้รับใช้ในฐานะผู้เผยพระวจนะ ชีวิตส่วนที่เหลือของเขาอุทิศให้กับการประกาศข่าวสารของพระเจ้าเรื่องการพิพากษาที่

กำลังจะมาถึงยูดาห์ เพื่อเป็นหมายสำคัญถึงภัยพิบัติที่กำลังจะมาถึงเยรูซาเล็ม พระเจ้าทรงบัญชาเยเรมีย์ไม่ให้แต่งงาน (เยเรมีย์ 16:1-4)

เยเรมีย์เผชิญกับการต่อต้านอย่างรุนแรง รวมถึงความพยายามลอบสังหาร การถูกทุบตี การถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏ และการถูกจำคุก⁵⁴ ภายหลังการล่มสลายของเยรูซาเล็ม คนกลุ่มหนึ่งได้ฝืนใจเยเรมีย์โดยพาตัวเขาไปยังอียิปต์

เยเรมีย์ได้เผยพระวจนะในช่วง 40 ปีก่อนการล่มสลายของเยรูซาเล็ม เขาน่าจะเริ่มพันธกิจของเขาในรัชสมัยของโยสียาห์ กษัตริย์ที่ติงคัสสุดท้ายของยูดาห์ โยสียาห์ถูกฆ่าตายขณะสู้รบกับคนอียิปต์ ฟาโรห์เนโคสังหารโยสียาห์ ในปี 609 ก่อนคริสต์ศักราช (2 พงศกษัตริย์ 23:29) เหตุการณ์นี้เป็นจุดเริ่มต้นยุคแห่งความเสื่อมถอยของยูดาห์ เยโฮอาหาสโอรสของโยสียาห์ครองราชย์ได้เพียงสามเดือนก่อนจะถูกนำตัวไปยังอียิปต์ อียิปต์ได้ตั้งเยโฮยาคิมพี่ชายของเขาให้ขึ้นครองราชย์ ในปี 605 ก่อนคริสต์ศักราช เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนได้เข้าโจมตีเยรูซาเล็ม และกวาดต้อนเชลยชาวยูดาห์กลุ่มแรกไปเป็นเชลย เชลยกลุ่มแรกนี้รวมถึงผู้เผยพระวจนะดาเนียลและสหายของเขา (ดาเนียล 1:1-7)

ในปี 598 ก่อนคริสต์ศักราช เยโฮยาคิมได้ก่อกบฏต่อบาบิโลน แต่ได้สิ้นชีวิตในระหว่างที่บาบิโลนล้อมกรุงเยรูซาเล็ม เยโฮยาคินโอรสของเขาได้ครองราชย์เพียงสามเดือนก่อนจะพ่ายแพ้ต่อเนบูคัดเนสซาร์ เยโฮยาคินถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลนพร้อมกับเชลยกลุ่มที่สองในปี 597 ก่อนคริสต์ศักราช เชลยกลุ่มที่สองนี้รวมถึงผู้เผยพระวจนะเอเสเคียลด้วย (เอเสเคียล 1:1-3)

เนบูคัดเนสซาร์ตั้งเศเดคียาห์ โอรสอีกคนหนึ่งของโยสียาห์ให้ขึ้นครองราชย์ เศเดคียาห์ครองราชย์จนถึงปี 586 ก่อนคริสต์ศักราช แต่นี้เป็นช่วงเวลาแห่งความเสื่อมถอยอย่างต่อเนื่องของยูดาห์ เศเดคียาห์ปฏิเสธที่จะฟังคำเตือนของเยเรมีย์ ถึงขนาดจับผู้เผยพระวจนะขังคุก

ด้วยความพยายามที่จะล้มล้างการปกครองของบาบิโลน เศเดคียาห์จึงพยายามสร้างพันธมิตรกับกษัตริย์องค์อื่นๆ (เยเรมีย์ 27:1-15) เพื่อเป็นการตอบโต้ เนบูคัดเนสซาร์จึงบุกยูดาห์อีกครั้งในปี 586 ก่อน

⁵⁴ ข้อพระคัมภีร์ที่บรรยายถึงการข่มเหงที่เยเรมีย์ได้รับ ได้แก่ เยเรมีย์ 11:18-23 เยเรมีย์ 26:1-15 เยเรมีย์ 20:2 เยเรมีย์ 37:11-16 เยเรมีย์ 38:1-13 และเยเรมีย์ 43:1-7

คริสต์ศักราช (2 พงศกษัตริย์ 25:1) ในระหว่างการบุกและกวาดต้อนเชลยครั้งที่สามนี้ เนบูคัดเนสซาร์ได้ ปล้นทำลายเยรูซาเล็มและแต่งตั้งเกดาลิยาห์ให้เป็นผู้ว่าราชการ (เยเรมีย์ 39–40) ตลอดประวัติศาสตร์ของ ชาติในเวลาต่อมา ยูดาห์ไม่มีกษัตริย์ในราชวงศ์ดาวิดอีกเลย

พันธกิจของเยเรมีย์สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ระยะดังนี้

- ปี 627–605 ก่อนคริสต์ศักราช เขาเผยพระวจนะในขณะที่ยูดาห์ถูกคุกคามโดยอัสซีเรียและอียิปต์
- ปี 605–586 ก่อนคริสต์ศักราช เขาเผยพระวจนะระหว่างที่บาบิโลนโจมตียูดาห์
- ประมาณปี 586–580 ก่อนคริสต์ศักราช เขาปฏิบัติพันธกิจในเยรูซาเล็มและอียิปต์ภายหลังการ ล่มสลายของยูดาห์

เยเรมีย์

จุดประสงค์ของเยเรมีย์

พระธรรมเยเรมีย์ แสดงให้เห็นถึงคำเตือนด้วยความอดทนของพระเจ้าที่มีต่อยูดาห์ เนื่องจากพวกเขา ปฏิเสธที่จะกลับใจ การพิพากษาของพระเจ้าจึงเป็นสิ่งที่แน่นอน นอกจากนี้ เยเรมีย์ยังได้นำคำสัญญาเรื่อง การฟื้นฟูมาแจ้งแก่บรรดาคนที่เหลืออยู่ซึ่งยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า แม้ว่าผู้ฟังของเยเรมีย์จะไม่ได้ ตอบสนองต่อข่าวสารของเขา แต่พระธรรมที่เขาทิ้งไว้ให้ก็ได้ทำหน้าที่เป็นบันทึกเหตุการณ์ความพินาศของ เยรูซาเล็ม และความซื่อสัตย์ของพระเจ้าในช่วงวาระสุดท้ายของยูดาห์

ภาพรวมของเยเรมีย์

พระธรรมเยเรมีย์ไม่ได้เรียงเรียงตามลำดับเวลา พระธรรมเล่มนี้ขาดโครงสร้างที่ชัดเจน ซึ่งอาจเชื่อมโยงได้ กับสภาวะความตึงเครียดอย่างหนักในช่วงชีวิตของเยเรมีย์

คุณสามารถเห็นภาพรวมชีวิตของเยเรมีย์และการล่มสลายของเยรูซาเล็มได้ โดยการอ่านบทต่างๆ ต่อไปนี้
ตามลำดับ

พันธกิจของเยเรมีย์		
บทที่	วันที่ (โดยประมาณ)	เหตุการณ์
1	627 ก.ค.ศ.	การทรงเรียกเยเรมีย์
7	609–597 ก.ค.ศ.	คำเทศนาของเยเรมีย์ที่พระวิหาร
11–12	ไม่แน่ชัด	การต่อต้านพันธกิจของเยเรมีย์
26	608 ก.ค.ศ.	คำขู่เอาชีวิตเยเรมีย์
25	605 ก.ค.ศ.	คำเผยพระวจนะของเยเรมีย์เรื่องยูดาห์จะ ตกเป็นเชลยนาน 70 ปี
36	605 ก.ค.ศ.	เยโฮยาคิม เฝ้าม้วนหนังสือของเยเรมีย์
29	597 ก.ค.ศ.	จดหมายของเยเรมีย์ถึงบรรดาเชลย
20	597–586 ก.ค.ศ.	ปาซเซอร์ ผู้เป็นปุโรหิตต่อต้านเยเรมีย์
28	594 ก.ค.ศ.	การเผชิญหน้าของเยเรมีย์กับฮานันยาห์
32	588 ก.ค.ศ.	เยเรมีย์ซื้อที่นา
37–38	588 ก.ค.ศ.	เยเรมีย์ถูกจำคุก
39 & 52	586 ก.ค.ศ.	การล่มสลายของเยรูซาเล็ม
40–41	586 ก.ค.ศ.	เกตาลิยาห์ในฐานะผู้ว่าราชการ
42–43	586/585 ก.ค.ศ.	เยเรมีย์ถูกพาตัวไปยังอียิปต์

บทที่เหลือบันทึกข่าวสารของเยเรมีย์ที่มีต่อประชากรของพระเจ้า ซึ่งเป็นข่าวสารที่ผู้ฟังของเขาเพิกเฉยเป็นส่วนใหญ่

การทรงเรียกเยเรมีย์ (เยเรมีย์ 1)

► อธิบายถึงการทรงเรียกของคุณในการทำพันธกิจ การทรงเรียกนี้ได้รับการยืนยันอย่างไรในช่วงระหว่างการทำพันธกิจ?

ก่อนเยเรมีย์ถือกำเนิด พระเจ้าแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้เผยพระวจนะแก่ชนชาติทั้งหลาย เมื่อพระเจ้าเรียกเขาให้เป็นผู้เผยพระวจนะ เยเรมีย์ตอบว่าเขายังเป็นเด็กและไม่พร้อมสำหรับความรับผิดชอบเช่นนั้น พระเจ้าจึงตอบสนองด้วยหมายสำคัญ 3 ประการเพื่อยืนยันการทรงเรียกของเยเรมีย์

1. พระเจ้าสัมผัสปากของเยเรมีย์เพื่อใส่ถ้อยคำของพระองค์ไว้ในปากของเขา (เยเรมีย์ 1:9–10)
2. พระเจ้าให้นิมิตเรื่องต้นอัลมอนด์แก่เยเรมีย์ และบอกเขาว่าพระเจ้ากำลังเฝ้าดูความสำเร็จตามพระวจนะของพระองค์ (เยเรมีย์ 1:11–12)⁵⁵
3. พระเจ้าให้นิมิตเรื่องหม้อต้มที่เดือดพล่านแก่เยเรมีย์ ซึ่งเล็งถึงการพิพากษาที่จะถูกเทลงมายังแผ่นดินนั้น (เยเรมีย์ 1:13–14)

ความไม่สัตย์ซื่อของยูดาห์ต่อพันธสัญญา (เยเรมีย์ 2–10)

ผ่านทางคำเทศนา บทเรียนจากสิ่งของ และคำอุปมา เยเรมีย์ฉายภาพความไม่สัตย์ซื่อของยูดาห์ต่อพันธสัญญา ยูดาห์เปรียบเสมือนภรรยาที่ไม่สัตย์ซื่อผู้ไล่ตามชู้รักคนอื่น ๆ ใน “คำเทศนาที่พระวิหาร” ของพระธรรมเยเรมีย์บทที่ 7 ผู้เผยพระวจนะตำหนิบรรดาผู้นำที่เชื่อว่าตนจะได้รับความรอดเพราะมีพระวิหาร เช่นเดียวกับที่พระเจ้าได้ยอมให้ซีโลห์ (สถานที่นมัสการในยุคก่อนของอิสราเอล) ถูกทำลาย พระองค์ก็จะ

⁵⁵ หมายสำคัญเรื่องต้นอัลมอนด์เป็นการเล่นคำในภาษาฮีบรู คำว่า “อัลมอนด์” ในภาษาฮีบรูคือ *shaged* ส่วนคำว่า “เฝ้าดู” คือคำว่า *shoqed* ต้นอัลมอนด์เป็นต้นไม้ชนิดแรกที่แตกตาในฤดูใบไม้ผลิ ดังนั้นคนฮีบรูจึงกล่าวว่าต้นอัลมอนด์ “เฝ้ารอฤดูใบไม้ผลิ” ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าบอกเยเรมีย์ว่า พระองค์กำลังเฝ้าดูความสำเร็จของถ้อยคำเผยพระวจนะนั้น

ยอมให้พระวิหารนี้ถูกทำลายเช่นกัน (เยเรมีย์ 7:9-14 1 ซามูเอล 1:3 และ 1 ซามูเอล 4:2-11) พระนิเวศของพระเจ้าได้กลายเป็นช่องโหว่ และไม่บริสุทธิ์อีกต่อไป เพราะผู้นมัสการนั้นไม่บริสุทธิ์

เยเรมีย์ปล้ำสู้กับพระเจ้าและกับยูดาห์ (เยเรมีย์ 11-20)

เนื้อหานี้เรียกว่า “คำสารภาพของเยเรมีย์” ประกอบด้วยคำอธิษฐานที่เยเรมีย์ร้องทุกข์ต่อพระเจ้าเกี่ยวกับความดีอันของผู้ฟังของเขา เยเรมีย์ถูกส่งไปเทศนาให้กับผู้ที่ปฏิเสธข่าวสารของเขาและเป็นพวกที่สมคบคิดกันสังหารผู้นำข่าวสารนั้น

เยเรมีย์รู้สึกสิ้นหวังที่ต้องประกาศข่าวสารที่หมดหวังเช่นนั้น พระเจ้าตรัสกับเยเรมีย์ว่า “แม้ว่าโมเสสและซามูเอลจะมายืนอยู่ต่อหน้าเรา จิตใจของเราจะไม่หันไปหาชนชาตินี้...” (เยเรมีย์ 15:1) เนื่องจากยูดาห์ปฏิเสธที่จะกลับใจ จึงไม่เหลือสิ่งใดอีกนอกจากการพิพากษา บรรดาผู้เผยพระวจนะเท็จได้บอกประชาชนว่าพระเจ้าจะทรงนำสันติภาพมาให้ แต่กลับกลายเป็นว่าพวกเขาจะต้องตายหรือไม่ก็ตกไปเป็นเชลย (เยเรมีย์ 14:13-16 and เยเรมีย์ 15:2) จะไม่มีสันติภาพสำหรับยูดาห์ที่ละทิ้งความเชื่อ

การเผชิญหน้าของเยเรมีย์กับบรรดาผู้ปกครองและผู้เผยพระวจนะของยูดาห์ (เยเรมีย์ 21-29)

เยเรมีย์เผชิญหน้ากับกษัตริย์เยโฮยาคิม ผู้ซึ่งไม่ได้ดำเนินตามวิถีทางแห่งการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างบิดาของเขา เยเรมีย์เผยพระวจนะว่าชีวิตของเยโฮยาคิมจะไม่ได้รับการไถ่อาลัยด้วยพิธีกรรมที่วิจิตรบรรจงตามธรรมเนียมงานศพของกษัตริย์ แต่เยโฮยาคิมจะถูกลากออกไปนอกประตูเมืองและถูกทิ้งเหมือนซากลาตัวหนึ่ง (เยเรมีย์ 22:18-19)

เยเรมีย์ยังได้เผชิญหน้ากับผู้เผยพระวจนะที่กล่าวคำเท็จ ผู้ซึ่งกำลังมอบข่าวสารแห่งความหวังจอมปลอมแก่ประชาชนที่ตกอยู่ภายใต้การพิพากษาต่อพระพักตร์พระเจ้า

ในช่วงเวลาของการล้อมเมือง เยเรมีย์ยืนอยู่ภายนอกพระวิหารเพื่อเผชิญหน้ากับประชาชนด้วยข่าวสารเรื่องการพิพากษา เยเรมีย์บอกประชาชนว่าพวกเขาจะต้องเผชิญกับการเป็นเชลยนาน 70 ปี (เยเรมีย์ 25:11-12) ถ้วยแห่งพระพิโรธของพระเจ้าเต็มเปี่ยมแล้ว เยรูซาเล็มจะต้องดื่มถ้วยนั้นร่วมกับประชาชาติที่ปวงที่ละทิ้งพระเจ้า

เยเรมีย์สวมแอกไว้รอบคอของเขาเพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าเยรูซาเล็มจะต้องยอมจำนนต่อบาบิโลนในอนาคต ฮานันยาห์ ผู้เผยพระวจนะเท็จ ได้หักแอกนั้นเสีย และกล่าวว่าพระเจ้าจะปลดปล่อยชนชาตินี้จากเนบูคัดเนสซาร์ในไม่ช้า เพื่อเป็นการพิพากษา พระเจ้าจึงเอาชีวิตของฮานันยาห์ไป

คำเผยพระวจนะสุดท้ายในส่วนนี้มาในรูปแบบจดหมายถึงพวกเชลยในบาบิโลน แม้ว่าฮานันยาห์และผู้เผยพระวจนะเท็จคนอื่นๆ กำลังทำนายนถึงความพ่ายแพ้ของบาบิโลน แต่เยเรมีย์บอกให้พวกเชลยสร้างบ้านปลูกสวน และอธิษฐานเพื่อสันติภาพในบาบิโลน เพราะพวกเขาจะต้องอยู่ที่นั่นนานถึง 70 ปี (เยเรมีย์ 29)

คำสัญญาเรื่องการฟื้นฟูในอนาคต (เยเรมีย์ 30-33)

บทเหล่านี้มักถูกเรียกว่า “พระธรรมแห่งการเล้าโลมใจ” แม้ว่าข่าวสารส่วนใหญ่ของเขาจะเป็นเรื่องการพิพากษา แต่ในบทเหล่านี้ เยเรมีย์ บอกผู้ฟังของเขาว่าพระเจ้าจะนำยูดาห์กลับคืนสู่แผ่นดิน แม้ว่าอิสราเอลจะไม่สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา แต่พระเจ้าจะจารึกพันธสัญญาใหม่ลงบนจิตใจของพวกเขา และจะไม่จดจำความบาปของพวกเขาอีกต่อไป (เยเรมีย์ 31:31-34)

พระเจ้าบอกให้เยเรมีย์ซื้อที่ดินแปลงหนึ่งจากฮานาเมลลูกพี่ลูกน้องของเขา นี่เป็นคำสั่งที่น่าประหลาดใจ เพราะเยรูซาเล็มกำลังจะถูกทำลายในไม่ช้า! เมื่อเยเรมีย์ร้องขอคำอธิบาย พระเจ้าได้ให้คำสัญญาอันอัศจรรย์ว่า “วันนั้นจะมาถึงเมื่อมีการใช้เงินซื้อนา มีการลงนามในโฉนด ประทับตรา และมีพยานรับรอง “... เพราะเราจะให้พวกเขากลับสู่สภาพเดิม’ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ” (เยเรมีย์ 32:44) พระเจ้าไม่ได้ลืมประชากรของพระองค์ แม้ในการพิพากษา พระองค์ก็สัญญาถึงการฟื้นฟูในอนาคต

วาระสุดท้ายของเยรูซาเล็ม (เยเรมีย์ 34-45)

บทที่ 34-45 บันทึกเหตุการณ์ในช่วงวาระสุดท้ายของเยรูซาเล็ม บรรดาผู้นำของยูดาห์ยังคงปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าจนถึงวาระสุดท้าย เยเรมีย์ถูกปฏิบัติเยี่ยงคนทรยศและถูกจำคุกเนื่องจากข่าวสารเรื่องหายหน้าที่เขาประกาศในระหว่างการล้อมเมือง อย่างไรก็ตาม ข่าวสารเรื่องการพิพากษาของพระเจ้าก็ได้สำเร็จเป็นจริง นั่นคือ เยรูซาเล็มล่มสลาย กษัตริย์เศเดคียาห์ถูกจับกุม และโอรสของเขาถูกประหารชีวิตต่อหน้าต่อตา ก่อนที่เศเดคียาห์จะถูกทำให้ตาบอด ภาพสุดท้ายที่เศเดคียาห์ได้เห็นคือการตายของโอรสของเขา

หลังจากที่เกิดอาถรรพ์ ผู้ว่าราชการที่บาบิโลนแต่งตั้งถูกลอบสังหาร ชาวยูดาห์กลุ่มหนึ่งได้อพยพไปยังอียิปต์ โดยพาตัวเยเรมีย์และบารุคเลขาคณสันนิทของเขาไปด้วย แม้แต่ในอียิปต์ ชาวยูดาห์จำนวนมากก็ยังคงกราบไหว้รูปเคารพต่อไป เยเรมีย์เผยพระวจนะถึงความทุกข์ทรมานที่จะตามมาอีกเนื่องจากการกราบไหว้รูปเคารพที่ยังดำเนินต่อไปของพวกเขา

คำเผยพระวจนะถึงชนชาติอื่นๆ (เยเรมีย์ 46-51)

ในขณะที่เนื้อหาส่วนใหญ่ของเยเรมีย์เน้นไปที่ข่าวสารเรื่องการพิพากษายูดาห์ แต่อำนาจปกครองสูงสุดของพระเจาก็ครอบคลุมไปถึงชนชาติอื่นๆ ด้วย ในชุดของข่าวสารที่ต่อเนื่องกัน เยเรมีย์ได้เผยพระวจนะถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อกล่าวโทษอียิปต์ ฟิลิสเตีย โมอับ อัมโมน เอโดม ดามัสกัส เคดาร์ ฮาโซร์ และเอลาม สูดท้าย 50 ปีก่อนที่เหตุการณ์จะเกิดขึ้น เยเรมีย์ได้เผยพระวจนะถึงการล่มสลายของบาบิโลนด้วยน้ำมือของชาวมิเดียม (เยเรมีย์ 51:11)⁵⁶

เนื้อหานี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้อมีอำนาจปกครองสูงสุดเหนือชนทุกชาติ พระเจ้ากำลังใช้ชนชาติอื่นในการพิพากษาอิสราเอล แต่ภายหลังพระองค์จะพิพากษาชนชาติเหล่านั้นและนำประชากรของพระองค์กลับคืนสู่เยรูซาเล็ม พระเจ้าใช้อัสซีเรียเพื่อลงโทษอิสราเอล จากนั้นพระองค์ทรงยอมให้เนบูคัดเนสซาร์เอาชนะอัสซีเรีย ภายหลังการเป็นเชลย พระเจ้าจะฟื้นฟูและอภัยโทษให้แก่ยูดาห์ (เยเรมีย์ 50:17-20)

การเล่าเรื่องการล่มสลายของเยรูซาเล็มอีกครั้ง เยรูซาเล็ม (เยเรมีย์ 52)

พระธรรมเยเรมีย์จบลงด้วยการนำเรื่องราวการล่มสลายของเยรูซาเล็มมาเล่าซ้ำอีกครั้ง เยเรมีย์บทที่ 52 มีเนื้อหาขนานไปกับ 2 พงศกษัตริย์ 24-25 และเยเรมีย์ 39 พระธรรมเล่มนี้สรุปจบด้วยถ้อยคำแห่งความหวัง เอวิลเมโรดัก ผู้สืบทอดบัลลังก์ของเนบูคัดเนสซาร์ ได้ปล่อยตัวกษัตริย์เยโฮยาคินออกจากคุก และอนุญาตให้เขารับประทานอาหารร่วมกับกษัตริย์ สิ่งนี้เตือนใจผู้อ่านของเยเรมีย์ว่าเชื้อสายของดาวิดได้รับการรักษาไว้ พระเจ้ายังคงเอาใจใส่ประชากรของพระองค์ แม้ในยามที่เป็นเชลย

⁵⁶ ในปี 550 ก่อนคริสต์ศักราช ชาวมิเดียมถูกผนวกเข้ากับจักรวรรดิเปอร์เซียโดยไซรัส จักรวรรดินี้ได้ทำลายบาบิโลนในปี 539 ก่อนคริสต์ศักราช และอนุญาตให้ประชากรของอิสราเอลเดินทางกลับไปยังเยรูซาเล็ม

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องคำเผยพระวจนะในรูปแบบคดีความ

ในพระธรรมหมวดเบญจบรรณ เราได้เห็นความสำคัญของพันธสัญญาที่มีต่อประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเป็นมากกว่ากฎเกณฑ์ชุดหนึ่งที่ใช้ปกครองอิสราเอล พันธสัญญาของพระเจ้ากับอิสราเอลนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของความสัมพันธ์แห่งความรัก การไม่เชื่อฟังของอิสราเอลเป็นการละเมิดพันธสัญญาที่ผูกพันพระเจ้าและอิสราเอลเข้าไว้ด้วยกัน

บรรดาผู้เผยพระวจนะมักอ้างถึงธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส เพื่อแสดงให้เห็นว่าอิสราเอลได้ละเมิดเงื่อนไขแห่งพันธสัญญาที่ทำไว้กับพระเจ้า รูปแบบการนำเสนอเช่นนี้เรียกว่า “คำเผยพระวจนะในรูปแบบคดีความ” เยเรมีย์ แสดงให้เห็นว่าผู้ดาห้ได้ละเมิดพันธสัญญา และต้องรับผลจากคำสาปแช่งซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญานั้น ตารางด้านล่างนี้แสดงองค์ประกอบของคำเผยพระวจนะในรูปแบบคดีความในพระธรรมเยเรมีย์

คำเผยพระวจนะ ในรูปแบบคติความ	เยเรมีย์
การเรียกตัวฝ่ายที่กระทำผิด	“จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ เชื้อสายของยาโคบและทุกตระกูลในเชื้อสายของอิสราเอลเอ๋ย” (เยเรมีย์ 2:4).
การเตือนให้ระลึกถึงความดีของพระเจ้าที่มีต่อยูดาห์	“...เราได้พาพวกเจ้าเข้ามาในแผ่นดินที่มีเรือกสวนไร่นา เพื่อรับประทานผลไม้และบรรดาสิ่งที่ดี...” (เยเรมีย์ 2:7).
ข้อกล่าวหาที่มีต่ออิสราเอล	“‘เพราะฉะนั้น เราจะยังคงโต้แย้งกับเจ้า’ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ ‘เราจะโต้แย้งกับลูกหลานของเจ้า...แต่ประชากรของเราได้เอา ศักดิ์ศรีของเขา แลกกับสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์...เพราะว่า ประชากรของเราได้ทำความชั่วถึงสองประการ เขาได้ทอดทิ้งเรา ซึ่งเป็นน้ำพุที่มีน้ำแห่งชีวิต แล้วสกัดบ่อน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นบ่อแตกที่ขังน้ำไม่ได้’” (เยเรมีย์ 2:9-13).
การเรียกพยานมาปรักปรำยูดาห์	“โอ ฟัสวรรค์ จงตกตะลึงด้วยสิ่งนี้ จงสยดสยองและจงร่างเปล่า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ” (เยเรมีย์ 2:12).
การคร่ำครวญถึงความไม่ซื่อสัตย์ของยูดาห์	“สาวพรหมจารีจะลืมหุ่นเครื่องประดับของเธอได้หรือ? เจ้าสาวจะลืมหุ่นเครื่องประดับของตนได้หรือ? แต่ประชากรของเราได้ลืมหุ่น เป็นจำนวนวันที่นับไม่ถ้วน” (เยเรมีย์ 2:32).
คำสัญญาเรื่องการฟื้นฟูหากยูดาห์กลับใจ	“พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ลูกหลานที่กลับสัตย์เอ๋ย กลับมาเถิด... ในครั้งนั้นจะเรียกกรุงเยรูซาเล็มว่าเป็นพระที่นั่งของพระยาห์เวห์ และบรรดาประชาชาติจะรวบรวมกันเข้ามายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพระนามของพระยาห์เวห์” (เยเรมีย์ 3:14-17).

เพลงคร่ำครวญ

ผู้เขียนและวันที่เขียนเพลงคร่ำครวญ

แม้ว่าพระธรรมเพลงคร่ำครวญจะไม่ได้ระบุชื่อผู้เขียน แต่ธรรมเนียมของชาวยิวและคริสเตียนต่างระบุว่าหนังสือเล่มนี้เป็นผลงานของเยเรมีย์ พระธรรมเล่มนี้ถูกประพันธ์ขึ้นไม่นานหลังจากการล่มสลายของเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นหัวข้อหลักของพระธรรมเล่มนี้ เป็นไปได้ว่าเยเรมีย์เขียนเพลงคร่ำครวญก่อนที่เขาจะถูกนำตัวไปเป็นเชลยที่อียิปต์

โครงร่างพระธรรมเพลงคร่ำครวญ

เพลงคร่ำครวญ ประกอบด้วยบทกวี 5 บทที่คร่ำครวญถึงความพินาศของเยรูซาเล็ม บทกวีเหล่านี้ถ่ายทอดความโศกเศร้าส่วนตัวของกวี

แต่ละบทยกเว้น เพลงคร่ำครวญ บทที่ 5 ถูก เรียบเรียงในรูปแบบบทกวี ที่เรียกว่า acrostic⁵⁷ พยัญชนะภาษาฮีบรูมี 22 ตัว เพลงคร่ำครวญบทที่ 1, 2 และ 4 แต่ละบทมี 22 ข้อ ภายในแต่ละบท แต่ละข้อจะขึ้นต้นด้วยพยัญชนะภาษาฮีบรูเรียงตามลำดับ ตัวอย่างเช่น เพลงคร่ำครวญ 1:1 ขึ้นต้นด้วยตัว aleph ซึ่งเป็นอักษรตัวแรกของภาษาฮีบรู และเพลงคร่ำครวญ 1:2 ขึ้นต้นด้วยตัว beth ซึ่งเป็นอักษรตัวที่สอง เพลงคร่ำครวญ 3 มี 66 ข้อ แบ่งเป็น 22 กลุ่ม กลุ่มละ 3 ข้อ ทั้ง 3 ข้อในแต่ละกลุ่มจะขึ้นต้นด้วยพยัญชนะตัวเดียวกัน การใช้รูปแบบบทกวีนี้ช่วยสร้างโครงสร้างให้แก่ความโศกเศร้าที่พรั่งพรูออกมาของเยเรมีย์

จุดประสงค์ของเพลงคร่ำครวญ

บทกวีเหล่านี้บันทึกความโศกเศร้าอย่างยิ่งของผู้เขียนต่อการล่มสลายของเยรูซาเล็ม บทกวีเหล่านี้ชี้ให้เห็นชัดเจนว่าความทุกข์ทรมานของเยรูซาเล็มนั้นเป็นผลมาจากความบาปของยูดาห์ ไม่ใช่ความล้มเหลวของพระเจ้า พระธรรมเยเรมีย์มองไปข้างหน้าถึงการล่มสลายของเยรูซาเล็มที่กำลังจะมาถึง ส่วนพระธรรมเพลงคร่ำครวญมองย้อนกลับไปว่าการล่มสลายของเมืองนั้น

⁵⁷ Acrostic poetry อธิบายไว้ในตอนต้นของ บทที่ 7

สองมุมมองต่อการล่มสลายของเยรูซาเล็ม

ภาพรวมของเพลงคร่ำครวญ

เพลงคร่ำครวญดำเนินเรื่องจากความโศกเศร้าไปสู่การอธิษฐาน เริ่มต้นด้วยบทคร่ำครวญที่บรรยายถึงจุดจบอันน่าเศร้าสลดของเยรูซาเล็ม เมืองที่เคยยิ่งใหญ่นี้ได้กลายเป็นหม้าย เธอไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า และบัดนี้พระองค์ทรงให้ความทุกข์ระทมแก่เธอเพราะการละเมิดมากมายของเธอ (เพลงคร่ำครวญ 1:5) หลักศาสนศาสตร์ของพระธรรมเพลงคร่ำครวญสอดคล้องกับพระธรรมพงศกษัตริย์และเยเรมีย์ พระธรรมเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเยรูซาเล็มล่มสลายลง...

- เพราะความบาปของประชาชน (เพลงคร่ำครวญ 1:18)
- เพราะผู้เผยพระวจนะเท็จและปุโรหิตที่ทำบาป (เพลงคร่ำครวญ 4:13)

เพลงคร่ำครวญ บทที่ 3 ยังคงคร่ำครวญเพื่อเยรูซาเล็มต่อไป แต่ได้นำเสนอหัวข้อหลักเกี่ยวกับพระเมตตาของพระเจ้า เพลงคร่ำครวญ 3:19–39 เป็นการใคร่ครวญถึงความดีและความรักมั่นคงของพระเจ้า

หลังจากบทคร่ำครวญอีกบทหนึ่งที่บรรยายสภาพการณ์ระหว่างการล้อมเมืองเยรูซาเล็ม (เพลงคร่ำครวญ 4) กวีได้สรุปจบด้วยคำอธิษฐานขอการฟื้นฟู พระธรรมเพลงคร่ำครวญตระหนักว่าความหวังเดียวของยูดาห์คือพระเมตตาของพระเจ้า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้กลับสู่พระองค์เถิด แล้วพวกข้าพระองค์จะกลับสู่พระองค์...” (เพลงคร่ำครวญ 5:21)

เยเรมีย์ในพันธสัญญาใหม่

ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่มักยกข้อความจากเยเรมีย์มาอ้างอิงบ่อยครั้ง พระธรรมวิวรณ์ยกข้อความจากเยเรมีย์มาเพื่อฉายภาพความพินาศของบาบิโลนที่จะเกิดขึ้น ซึ่งเป็นศัตรูของประชากรของพระเจ้า (เยเรมีย์ 50-51 วิวรณ์ 18)

มีความคล้ายคลึงกันหลายประการระหว่างพันธกิจของเยเรมีย์และพันธกิจในโลกนี้ของพระเยซู เช่นเดียวกับที่เยเรมีย์ร้องไห้คร่ำครวญต่อความพินาศของเยรูซาเล็ม พระเยซูก็ร้องไห้ส่งสารเมืองนั้น และเผยพระวจนะถึงการทำลายพระวิหาร (ลูกา 19:41-44 และมัทธิว 24:1-2) ในการชำระพระวิหาร พระเยซูทรงใช้ถ้อยคำของเยเรมีย์ เพื่อบรรยายถึงความวิปริตของพระนิเวศของพระเจ้าที่กลายเป็นช่องโหว่ (เยเรมีย์ 7:11 และมัทธิว 21:13) ทั้งเยเรมีย์และพระเยซูต่างถูกปฏิบัติโดยผู้คนที่พวกเขาตั้งใจมาเพื่อช่วยเหลือเปาโลใช้ถ้อยคำของเยเรมีย์ในการเขียนถึงอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าในการเรียกคนต่างชาติให้มารับความรอด ช่างปั้นหม้อมีอำนาจเหนือดินเหนียว และได้ทรงสำแดงความอุดมสมบูรณ์แห่งพระสิริของพระองค์แก่ภาชนะแห่งพระเมตตา (โรม 9:20-24)

ที่สำคัญที่สุด ชาวประเสริฐปรากฏชัดในพระสัญญาของเยเรมีย์เรื่องการฟื้นฟูในอนาคตสำหรับประชากรของพระเจ้า การฟื้นฟูนี้ไม่เคยสำเร็จสมบูรณ์อย่างเต็มที่ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล แต่โดยผ่านทาง การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซู การฟื้นฟูนี้จึงสำเร็จเป็นจริงในและผ่านทางคริสตจักร

เยเรมีย์และเพลงคร่ำครวญยังพูดกับเราวันนี้

คริสตจักรส่วนหนึ่งในปัจจุบันได้ตกเป็นเชลยของคำสอนที่สัญญาเรื่องสุขภาพและความมั่งคั่งแก่คริสเตียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่ผู้รับใช้พระเจ้า ในบางประเทศ นักเทศน์เรื่องชาวประเสริฐแห่งความมั่งคั่งเป็นกลุ่มคนที่ร่ำรวยที่สุดในประเทศ คนยากจนได้ถวายทรัพย์อย่างเสียสละเพื่อสนับสนุนวิถีชีวิตที่หรูหราฟุ่มเฟือยของผู้นำเหล่านี้ แนวทางนี้ห่างไกลจากแบบอย่างในพระคัมภีร์มาก

เยเรมีย์แสดงให้เห็นว่าความสัตย์ซื่อต่อข่าวสารของพระเจ้านั้นมีราคาที่ต้องจ่าย เยเรมีย์ทนทุกข์เพราะความมุ่งมั่นของเขาต่อการทรงเรียกของพระเจ้า พระเยซูทนทุกข์เพราะความเชื่อฟังของพระองค์ต่อพันธกิจของพระบิดา ผู้รับใช้ในปัจจุบันถูกเรียกให้มีความสัตย์ซื่อท่ามกลางการต่อต้าน

คำสัญญาใน เยเรมีย์ 29:11 จำเป็นต้องอ่านโดยคำนึงถึงบริบทของการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลนที่กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า เยเรมีย์ได้ให้สัญญาแก่ประชาชนว่า “พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับพวกเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทำร้ายเจ้า เพื่อจะให้อนาคตและความหวังแก่เจ้า’ อย่างไรก็ตาม ประชากรของพระเจ้าจะต้องเผชิญกับความทุกข์ทรมานอย่างใหญ่หลวงในไม่ช้า แผนงานของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์นั้นเป็นสิ่งดี แต่นั่นไม่ได้รับประกันถึงชีวิตที่ปราศจากความทุกข์ เนื่องจากความบาปและผลกระทบของมันที่มีต่อโลกของเรา แม้แต่ประชากรของพระเจ้าก็ยังต้องทนทุกข์

อย่างไรก็ตาม ดังที่พระธรรมเพลงคร่ำครวญแสดงให้เห็น แม้ในความทุกข์ทรมาน พระเจ้าก็ยังทรงซื่อสัตย์ต่อประชากรของพระองค์ แม้ในยามยากลำบาก เราสามารถวางใจในความดีของพระเจ้า “ความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์ไม่เคยหยุดยั้ง และพระกรุณาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุดเป็นของใหม่ทุกเวลาเช้า ความเที่ยงตรงของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก” (เพลงคร่ำครวญ 3:22-23)

งานมอบหมายบทที่ 10

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง:

งานที่ 1: ทำงานแบบกลุ่ม

อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับ “คำสารภาพของเยเรมีย์” ใน เยเรมีย์ 11–20 เขียนรายการคำร้องทุกข์ของเยเรมีย์ และคำตอบของพระเจ้า เปรียบเทียบคำร้องทุกข์ของเยเรมีย์กับความยากลำบากที่คุณเผชิญในพันธกิจ กลุ่มของคุณได้รับบทเรียนอะไรบ้างจากแบบอย่างของเยเรมีย์? เขียนบทสรุปจากการอภิปรายของพวกเขา
คุณความยาว 1 หน้ากระดาษ

งานที่ 2: ทำงานแบบเดี่ยว

เขียนโครงร่างคำเทศนาแบบละเอียดจากพระธรรมเยเรมีย์และเพลงคร่ำครวญ คำเทศนาควรเป็นหนึ่งในหัวข้อต่อไปนี้

- ความเมตตาอันสัตย์ซื่อของพระเจ้า
- การพิพากษาของพระเจ้า

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทถัดไป ให้ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทนี้ โปรดเตรียมตัวด้วยการศึกษา
โจทย์แบบทดสอบมาอย่างรอบคอบ

แบบทดสอบบทที่ 10

- (1) สองสิ่งที่ “ผู้เผยพระวจนะเจ้าน้ำตา” คร่ำครวญถึงคืออะไร?
- (2) อะไรคือจุดประสงค์หลักของ เยเรมีย์ และ เพลงคร่ำครวญ?
- (3) เบื้องหลังเกี่ยวกับครอบครัวของเยเรมีย์เป็นอย่างไร?
- (4) บอกวันที่สำหรับเชลยสามกลุ่มที่ถูกกวาดต้อนไป สำหรับสองกลุ่มแรกให้บอกชื่อผู้เผยพระวจนะที่ถูกนำตัวไปเป็นเชลยด้วย
- (5) ทำไม เยเรมีย์ 11–20 จึงถูกเรียกว่าเป็น “คำสารภาพของเยเรมีย์”?
- (6) เพราะเหตุใด เยเรมีย์ 30–33 จึงถูกเรียกว่า “พระธรรมแห่งการเล้าโลมใจ”?
- (7) บรรดาผู้เผยพระวจนะมักอ้างถึงธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส เพื่อแสดงให้เห็นว่าอิสราเอลได้ละเมิดเงื่อนไขแห่งพันธสัญญาที่ทำไว้กับพระเจ้า รูปแบบการนำเสนอเช่นนี้เรียกว่าอะไร?
- (8) บทที่ 1–4 ของเพลงคร่ำครวญ ถูกเรียบเรียงไว้ในรูปแบบบทกวีใด?
- (9) เขียน เพลงคร่ำครวญ 3:21–24 จากการท่องจำ

บทที่ 11

เอเสเคียลและดาเนียล

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) รู้ถึงช่วงเวลาที่น่าจะเป็นและบริบททางประวัติศาสตร์ของพระธรรมเอเสเคียลและดาเนียล
- (2) บอกโครงร่างหัวข้อหลักและจุดประสงค์เบื้องต้นของเอเสเคียลและดาเนียลได้
- (3) เคารพในอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าเหนือประวัติศาสตร์มนุษย์
- (4) เชื่อมโยงข่าวสารของพระธรรมเอเสเคียลและดาเนียลเข้ากับความต้องการของโลกปัจจุบัน
- (5) เข้าใจประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการตีความคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับวันสิ้นโลก

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน เอเสเคียลและดาเนียล
- ▶ ท่องจำ เอเสเคียล 36:25-27

บทนำสู่พระธรรมเอเสเคียลและดาเนียล

เอเสเคียลและดาเนียล มีหลายสิ่งเหมือนกันกับเยเรมีย์ พระธรรมทั้งสามเล่มนี้มีที่มาจากช่วงปีที่เกี่ยวพันกับการล่มสลายของเยรูซาเล็ม ดาเนียลและเอเสเคียลเขียนจากบาบิโลน ในขณะที่เยเรมีย์เขียนจากเยรูซาเล็ม ในขณะที่เยเรมีย์ ฝ้าดูความพินาศของเยรูซาเล็มด้วยตาของตนเอง เอเสเคียลเห็นนิมิตเรื่องความพินาศนั้นจากบ้านของเขาในบาบิโลน ดาเนียล ซึ่งอายุน้อยกว่าทั้งเยเรมีย์และเอเสเคียล ถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลนระหว่างการล้อมเยรูซาเล็มครั้งแรก ส่วนเซลยกลุ่มที่สองนั้นรวมถึงเอเสเคียลด้วย

แม้ว่าพระธรรมแต่ละเล่มนี้จะมีข่าวสารแห่งความหวังและการฟื้นฟู แต่การฟื้นฟูในอนาคตเป็นจุดเน้นที่สำคัญกว่าในพระธรรมเอเสเคียลและดาเนียลเมื่อเทียบกับเยเรมีย์ ข่าวสารหลักของเยเรมีย์คือการพิพากษาเยรูซาเล็ม ส่วนเอเสเคียลได้เห็นนิมิตที่สร้างแรงบันดาลใจเกี่ยวกับการฟื้นฟู และดาเนียลได้มองเห็นความสำเร็จสมบูรณ์ขั้นสุดท้ายตามความประสงค์ของพระเจ้าในอนาคตอันไกลโพ้น

เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจของเอเสเคียลและดาเนียล	
วันที่	เหตุการณ์
605 ก.ค.ศ.	ดาเนียลถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน
597 ก.ค.ศ.	เอเสเคียลถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน
586 ก.ค.ศ.	การล่มสลายของเยรูซาเล็ม
571 ก.ค.ศ.	สิ้นสุดพันธกิจของเอเสเคียล
539 ก.ค.ศ.	เปอร์เซียพิชิตบาบิโลน
538 ก.ค.ศ.	การกลับมาครั้งแรกของเซลย
536 ก.ค.ศ.	สิ้นสุดพันธกิจของดาเนียล

ภาพรวมเอเสเคียล	
ผู้เขียน	เอเสเคียล
ผู้อ่าน	เชลยในบาบิโลน (ส่วนใหญ่)
วันที่เขียน	โดยประมาณปี 593–571 ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	การพิพากษาและการฟื้นฟู
จุดประสงค์	เพื่อเตือนเรื่องการพิพากษาที่จะมาถึง
	เพื่อสัญญาถึงการฟื้นฟูในอนาคต
ข่าวประเสริฐในเอเสเคียล	เอเสเคียล มองเห็นวันหนึ่งเมื่อการทรงสถิตของพระเจ้าจะอยู่กับประชากรของพระองค์อีกครั้ง สิ่งนี้สำเร็จเป็นจริงในพระเยซู (ยอห์น 1:14)
	เอเสเคียล มองเห็นแม่น้ำสายหนึ่งที่น่าชีวิตมาให้ไม่ไหลไปที่ไหน พระเยซูระบุถึงพระองค์เองว่าเป็นแหล่งกำเนิดของน้ำที่ให้ชีวิตนี้ (ยอห์น 4:10–14)

บริบททางประวัติศาสตร์ของเอเสเคียล

ชื่อของเอเสเคียลมีความหมายว่า “พระเจ้าได้ทรงเสริมกำลัง” เขาเกิดก่อนที่โยสิยาห์จะค้นพบธรรมบัญญัติในปี 621 ก่อนคริสต์ศักราชเพียงเล็กน้อย ในฐานะบุตรของปุโรหิต เอเสเคียลได้เห็นการฟื้นฟูที่มาพร้อมกับ การปฏิรูปของโยสิยาห์ และน่าจะได้ยินคำเทศนาของเยเรมีย์

เอเสเคียลถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลนในการกวาดต้อนเชลยเมื่อปี 597 ก่อนคริสต์ศักราช ภายหลังจากกบฏของเยโฮยาคิม เขาได้ตั้งรกรากอยู่ในชุมชนเชลยริมแม่น้ำเคบาร์ ใกล้กับเมืองนิปปูร์ เอเสเคียลแต่งงานแล้ว แต่ไม่มีการกล่าวถึงบุตรของเขาเลย

แทนที่จะปรนนิบัติในฐานะปุโรหิตในเยรูซาเล็ม เอเสเคียลกลับทำหน้าที่เป็นผู้เผยพระวจนะท่ามกลางพวกเชลย (เอเสเคียล 8:1 เอเสเคียล 14:1 และเอเสเคียล 20:1) พันธกิจของปุโรหิตเริ่มต้นเมื่ออายุ 30 ปี และสิ้นสุดเมื่ออายุ 50 ปี (กันดารวิถี 4:3) นิमितแรกของเอเสเคียลเกิดขึ้นเมื่ออายุเกือบ 30 ปี และนิมิตที่จับพระธรรมเล่มนี้เกิดขึ้นเมื่อเอเสเคียลมีอายุ 50 ปี⁵⁸ เช่นเดียวกับเยเรมีย์ ชาวสาร์ในพระธรรมเอเสเคียลไม่ได้เรียงตามลำดับเวลาเสมอไป คำเผยพระวจนะของเอเสเคียลที่ว่าเนบูคัดเนสซาร์จะเอาชนะอียิปต์ (เอเสเคียล 29:17-20) นั้นให้ไว้ในปี 571 ก่อนคริสต์ศักราช ซึ่งเป็นเวลาสองปีหลังจากนิมิตที่ปิดท้ายพระธรรมเล่มนี้

ผู้ฟังหลักของเยเรมีย์คือประชาชนในเยรูซาเล็ม แต่เขาได้เขียนจดหมายถึงพวกเชลยในบาบิโลน ส่วนผู้ฟังหลักของเอเสเคียลคือชาวยิวในบาบิโลน แต่เขาก็ได้เขียนจดหมายถึงประชาชนในเยรูซาเล็มเช่นกัน

จุดประสงค์ของเอเสเคียล

เชลยในบาบิโลน มีคำถามมากมาย

- “อีกนานแค่ไหนที่การเป็นเชลยจะสิ้นสุดลง?”
- “จะมีอะไรเกิดขึ้นกับเมืองของเรา?”
- “มีความหวังสำหรับอนาคตหรือไม่?”

เอเสเคียลตอบว่าการเป็นเชลยจะกินเวลานานหลายปี เขาเขียนเพื่อเตือนประชาชนชาวเยรูซาเล็มว่า ในไม่ช้าพวกเขาจะต้องไปรวมกับพวกเชลยในบาบิโลน ภายหลังจากทำลายเมือง เอเสเคียลได้นำคำสัญญา

⁵⁸ นิมิตของเอเสเคียลในตอนท้ายของพระธรรม (เอเสเคียล 40:1) เกิดขึ้นยี่สิบปีหลังจากนิมิตแรกของเขาใน เอเสเคียล

เรื่องการฟื้นฟูของพระเจ้ามาแจ้ง ในท้ายที่สุดพระธรรมเอเสเคียล คือข่าวสารแห่งความหวังที่ว่า พระเจ้า ยังไม่ได้ทอดทิ้งประชากรของพระองค์

คำถามของเชลย	คำตอบของเอเสเคียล
อีกไม่นานบาบิโลนจะถูกพิชิตไหม?	ไม่เลย แต่บาบิโลนจะมีชัยชนะเหนือยูดาห์ยิ่งกว่านี้อีก ผู้คนจำนวนมากที่ยังคงอยู่ในเยรูซาเล็มจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย (เอเสเคียล 12)
จะมีอะไรเกิดขึ้นกับเยรูซาเล็ม?	เยรูซาเล็มจะถูกทำลาย (เอเสเคียล 5)
ทำไมเราต้องถูกลงโทษสำหรับสิ่งที่บรรพบุรุษเราทำ?	ทุกคนต้องรับผิดชอบต่อความบาปของตัวเอง “ตัวคนที่ทำบาปจะต้องตาย” (เอเสเคียล 18)
มีความหวังสำหรับประชากรของพระเจ้าไหม?	ใช่! พระเจ้าสัญญาถึงอนาคตอันสดใสรุ่งเรือง (เอเสเคียล 40-48)

ภาพรวมของเอเสเคียล

การทรงเรียกเอเสเคียล (เอเสเคียล 1-3)

การทรงเรียกของเอเสเคียลก็เหมือนกับข่าวสารหลายตอนของเขาที่มาในรูปแบบนิมิตจากพระเจ้า นิมิตนี้ประกอบด้วยเหตุการณ์ 5 ช่วงดังนี้

- จากเหตุการณ์ (เอเสเคียล 1:1-3)
 - การเข้าสู่พระที่นั่งของพระเจ้า (เอเสเคียล 1:4-28)
 - การทรงเรียก (เอเสเคียล 2:1-3:11)
 - การผลจากพระที่นั่งของพระเจ้า (เอเสเคียล 3:12-13)
- จากเหตุการณ์ (เอเสเคียล 3:14-15)

เช่นเดียวกับอิสยาห์และเยเรมีย์ เอเสเคียลถูกเรียกให้ไปเทศนาแก่ชนชาติที่จะไม่ยอมฟัง พระเจ้าตรัสกับเอเสเคียลว่าการพูดกับคนต่างภาษายังจะง่ายกว่าการพูดกับชนชาติยูดาห์ที่กบฏคืออรรัน พวกเขามีหน้าผากที่ด้านและมีจิตใจที่ดื้อดึง อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงรับรองกับเอเสเคียลว่า “ดูสิ เราได้ทำให้หน้าของเจ้าด้านเหมือนพวกเขา และทำให้หัวของเจ้าแข็งเช่นพวกเขา” (เอเสเคียล 3:8) พระเจ้าทรงเสริมกำลังเอเสเคียล สำหรับพันธกิจอันยากลำบากของเขา

การพิพากษายูดาห์ (เอเสเคียล 4-24)

ผ่านทางนิมิตและการกระทำที่เป็นสัญลักษณ์หลายชุด เอเสเคียลได้นำข่าวสารเรื่องการพิพากษามายังพวกเชลยในบาบิโลน หัวใจสำคัญของข่าวสารในพระธรรมเล่มนี้คือนิมิตของเอเสเคียลในบทที่ 8-11 เอเสเคียลเห็นนิมิตเรื่องสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนภายในพระวิหาร พวกผู้อาวุโสกำลังกราบไหว้รูปเคารพอยู่ในพระวิหาร เพื่อเป็นการตอบโต้ พระเจ้าบัญชาเพชฌฆาตหกคนให้ทำลายล้างประชาชนและให้ลานพระวิหารเต็มไปด้วยซากศพ (เอเสเคียล 9:7) เอเสเคียลเฝ้ามองขณะที่พระสิริของพระเจ้าผละออกจากพระวิหาร เนื้อหาส่วนนี้ (เอเสเคียล 10-11) คู่ขนานกับคำเทศนาที่พระวิหารของเยเรมีย์ (เยเรมีย์ 7) ซึ่งมีข่าวสารเรื่องการพิพากษาพระวิหารเช่นกัน

เอเสเคียลได้ให้คำเทศนาและคำอุปมาหลายเรื่องเพื่อทำนายถึงการล่มสลายของเยรูซาเล็ม ข่าวสารเรื่องการพิพากษามาถึงจุดสูงสุดเมื่อภรรยาของเอเสเคียลเสียชีวิต พระเจ้าสั่งไม่ให้เอเสเคียลแสดงความโศกเศร้าออกมาภายนอก เมื่อประชาชนถามเขาว่าทำไมเขาจึงไม่คร่ำครวญต่อการตายของภรรยา เอเสเคียลบอกพวกเขาว่าเยรูซาเล็มจะประสบกับความน่าสะพรึงกลัวอย่างมาก จนผู้รอดชีวิตไม่สามารถแม้แต่จะประกอบพิธีไว้อาลัยให้กับคนที่พวกเขารักได้ (เอเสเคียล 24:15-27)

การพิพากษาของพระเจามีจุดประสงค์เพื่อเปิดเผยว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้มีอำนาจปกครองสูงสุดและทรงชอบธรรม พระเจ้าตรัสมากกว่า 50 ครั้งว่า “และ(พวกเขา)จะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” บางครั้งก็เป็นยูดาห์ที่จะได้รู้จักพระเจ้าผ่านทาง การพิพากษาของพระองค์ (เอเสเคียล 6:10) ในเวลาอื่น ก็เป็นชนชาติรอบข้างอิสราเอล (เอเสเคียล 25:5, 7, 11) ในแต่ละกรณี การพิพากษาของพระเจ้าได้เปิดเผยพระลักษณะอันชอบธรรมของพระองค์

การพิพากษาประชาชาติอื่นๆ (เอเสเคียล 25–32)

หัวข้อหลักสำคัญในพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะคือ อำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าเหนือชนชาติทั้งสิ้น ไม่เหมือนกับพระเทียมเท็จของเพื่อนบ้านของอิสราเอล พระยาห์เวห์ ไม่ใช่เทพเจ้าประจำท้องถิ่น เพื่อเป็นการแสดงถึงอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าเหนือชนทุกชาติ เอเสเคียลได้นำพระวจนะของพระเจ้ามาในข่าวสารเรื่องการพิพากษามิโน โมอับ เอโดม ฟิลิสเตีย ไทระ ไซดอน และอียิปต์ พระเจ้าตรัสถึงศัตรูของอิสราเอลว่า “...และพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์ เมื่อเรานำการพิพากษามายังเมืองนั้น และสำแดงความบริสุทธิ์ของเราในเมืองนั้น” (เอเสเคียล 28:22)

การฟื้นฟูอิสราเอล (เอเสเคียล 33–39)

หลังจากที่เยรูซาเล็มล่มสลาย ข่าวสารของเอเสเคียลก็เปลี่ยนจากการพิพากษาไปสู่การฟื้นฟู เพื่อเห็นแก่พระนามของพระเจ้า พระองค์จะทรงฟื้นฟูประชากร (เอเสเคียล 36:16–23) ในการฟื้นฟูทางกายภาพ พระเจ้าจะนำพวกเขากลับคืนสู่แผ่นดิน (เอเสเคียล 36:24) ส่วนในการฟื้นฟูฝ่ายจิตวิญญาณ พระเจ้าจะสร้างจิตใจของพวกเขาขึ้นใหม่ (เอเสเคียล 36:26–27) พระเจ้าสัญญาว่าจะชำระอิสราเอลด้วยน้ำ (เอเสเคียล 36:25) (ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ภายนอก)⁵⁹ และจะประทานจิตใจใหม่และวิญญาณใหม่แก่พวกเขา (ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ภายใน) ชีวิตใหม่ของอิสราเอลถูกฉายภาพผ่านนิมิตของเอเสเคียลเรื่องหุบเขากระดูกแห้ง ซึ่งได้รับการฟื้นฟูโดยลมปราณแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า

พระวิหารหลังใหม่ของอิสราเอล (เอเสเคียล 40–48)

พระธรรมเอเสเคียลจบลงด้วยนิมิตที่อ่านแล้วสร้างแรงบันดาลใจแต่ยากที่จะตีความ พระเจ้านำเอเสเคียลไปที่ภูเขาสูงแห่งหนึ่ง และสำแดงนิมิตเรื่องพระวิหารหลังใหม่แก่เขา เอเสเคียลเห็นพระวิหารหลังใหม่ แทนบูชาและเครื่องบูชา แม่น้ำที่ไหลออกมาจากพระวิหารนำการรักษาไปสู่ชนชาติทั้งหลาย เขตแดนของเฝ้า

⁵⁹ การชำระด้วยน้ำเพื่อความบริสุทธิ์ภายนอกนั้นแล้ถึงกันดารวิถี 19:19–21 ใน ยอห์น 3:5 พระเยซูใช้ถ้อยคำนี้ในการสนทนากับนิโคเดมัส

ต่างๆ แห่งชนชาติที่ได้รับการฟื้นฟู และประตูทั้ง 12 ประตูของเยรูซาเล็ม ที่สำคัญที่สุด เอเสเคียลได้เห็น พระสิริของพระเจ้ากลับมายังเยรูซาเล็ม (เอเสเคียล 43)

ผู้ตีความพระคัมภีร์มีความเห็นไม่ตรงกันเกี่ยวกับความหมายที่แน่ชัดของนิมิตนี้ เนื่องจากผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าซึ่งยึดมั่นในความจริงของพระคัมภีร์ยังมีความเห็นไม่ตรงกันในรายละเอียดของนิมิต เราจึงควรมีใจกว้างต่อพี่น้องผู้เชื่อที่อาจมีความเห็นต่างจากเราเกี่ยวกับความหมายของนิมิตนี้ บางคนเข้าใจว่านิมิตนี้คือสิ่งต่อไปนี้

1. คำสัญญาว่าพระวิหารจะถูกสร้างขึ้นใหม่หลังจากพวกเขลยกลับมายังเยรูซาเล็ม ในมุมมองนี้ การขาดความเชื่อขัดขวางไม่ให้ประชาชนได้รับทุกสิ่งที่พระเจ้าสำแดงแก่เอเสเคียล
2. ภาพของยุคพันปีบนโลกมนุษย์ ในมุมมองนี้ ระหว่างการครอบครองหนึ่งพันปีของพระคริสต์บนโลก พระวิหารจะถูกสร้างขึ้นใหม่ และการถวายเครื่องบูชาจะได้รับการฟื้นฟูเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจถึงการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของพระคริสต์
3. ภาพพระราชกิจของพระเจ้าผ่านทางคริสตจักรในปัจจุบัน ในมุมมองนี้ พระเจ้ากำลังทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จเป็นจริงผ่านทางคริสตจักร
4. ภาพเปรียบเทียบถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้าท่ามกลางประชากรของพระองค์ในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ในมุมมองนี้ พระวิหารและเครื่องบูชาเป็นภาพของการนมัสการในสวรรค์ สิ่งเหล่านี้จะไม่ได้รับการฟื้นฟูตามตัวอักษร
5. คำเผยพระวจนะที่ประกอบด้วยองค์ประกอบทั้งแบบตามตัวอักษรและแบบสัญลักษณ์ ในมุมมองนี้ เอเสเคียล 40-48 ได้สำเร็จเป็นจริงเพียงบางส่วนในการกลับมายังเยรูซาเล็ม และจะสำเร็จสมบูรณ์อย่างครบถ้วนในวาระสุดท้าย

รูปแบบการเผยพระวจนะของเอเสเคียล

หนึ่งในแง่มุมที่น่าสนใจที่สุดของพระธรรมเอเสเคียล คือวิธีการที่ผู้เผยพระวจนะสื่อสารข่าวสารของพระเจ้าไปยังผู้ฟังของเขา มีสองแง่มุมในคำเผยพระวจนะของเอเสเคียลที่สำคัญต่อการทำความเข้าใจพระธรรมเล่มนี้ คือ การใช้บทบาทการแสดงและนิมิตของเอเสเคียล

เอเสเคียลได้รับคำสั่งให้แสดงท่าทางประกอบข่าวสารบางตอนของเขา เขาเขียนชื่อ “เยรูซาเล็ม” ลงบนก้อนอิฐดินเหนียว และจำลองการล้อมเมืองใส่ก้อนอิฐนั้น เพื่อเผยพระวจนะถึงการที่เนบูคัดเนสซาร์จะล้อมเยรูซาเล็ม (เอเสเคียล 4:1-3) เขาอนอนตะแคงซ้ายเป็นเวลา 390 วัน เพื่อเป็นตัวแทนความผิดบาปของอิสราเอล และนอนตะแคงขวาเป็นเวลา 40 วัน เพื่อเป็นตัวแทนความผิดบาปของยูดาห์ (เอเสเคียล 4:4-8)

เอเสเคียล โคนศีรษะของเขาและแบ่งเส้นผมออกเป็นส่วนๆ โดยหนึ่งในสามถูกเผาไฟ ซึ่งถึงถึงไฟในเยรูซาเล็ม อีกหนึ่งในสามถูกสับให้เป็นชิ้นๆ ด้วยดาบ ซึ่งถึงถึงความตายในการสู้รบ และอีกหนึ่งในสามถูกโปรยไปในลม ซึ่งถึงถึงการกระจัดกระจายของชาวยิวในการเป็นเชลย พระเจ้าบอกให้เอเสเคียลเก็บเส้นผมไว้เล็กน้อยและห่อไว้ที่ชายเสื้อของเขา สิ่งนี้ถึงถึงบรรดาคนที่เหลืออยู่ที่จะยังคงอยู่ในเยรูซาเล็ม (เอเสเคียล 5:1-12)

นิมิตของเอเสเคียลอาจยากที่จะตีความ ผู้อ่านบางคนรู้สึกหลงใหลในรายละเอียดของนิมิตเหล่านั้นจนพลาดข่าวสารในภาพรวมไป เอเสเคียลใช้ภาษาที่แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้พยายามนำเสนอสิ่งที่เห็นออกมาอย่างถูกต้องแม่นยำทุกประการ เขาอ้างถึง “รูปลักษณะ” ของบางสิ่งๆ และบรรยายบางสิ่งว่า “เหมือน” (ดูตัวอย่างใน เอเสเคียล 1) เขากำลังใช้ภาษามนุษย์เพื่อบรรยายสิ่งที่อยู่เหนือคำบรรยายของมนุษย์

แม้ว่าเราอาจไม่เข้าใจทุกรายละเอียดในนิมิตของเอเสเคียล แต่ข่าวสารในภาพรวมนั้นชัดเจน คือ พระเจ้าจะพิพากษาประชากรของพระองค์เพราะความบาปของพวกเขา จากนั้น ภายหลังการพิพากษาเสร็จสิ้นลง พระเจ้าจะฟื้นฟูประชากรของพระองค์ พระสิริของพระองค์จะมาสถิตอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์อีกครั้ง

ดาเนียล

บริบททางประวัติศาสตร์ของดาเนียล

ดาเนียลถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน ในปี 605 ก่อนคริสต์ศักราช พร้อมกับเชลยชาวอียวกุ่มแรก เป็นไปได้ว่าช่วงนั้นเป็นวัยรุ่น เขาใช้ชีวิตส่วนที่เหลืออันยาวนานของเขาในฐานะผู้เผยพระวจนะในบาบิโลน พระธรรมดาเนียลบันทึกเหตุการณ์จนถึงปี 536 ก่อนคริสต์ศักราช ซึ่งเป็นปีที่สามที่กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียปกครองบาบิโลน (ดาเนียล 10:1) ดาเนียลได้เห็นเหตุการณ์การล่มสลายในเบื้องต้นของยูดาห์ การล่มสลายของจักรวรรดิบาบิโลน และการรุ่งเรืองขึ้นของจักรวรรดิเปอร์เซียด้วยตาของตนเอง

ภาพรวมของดาเนียล	
ผู้เขียน	ดาเนียล
ผู้อ่าน	ประชากรของพระเจ้าในทุกยุคสมัย
วันที่เขียน	โดยประมาณปี 605–536 ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	อำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า
	ความเยอหยิ่งของมนุษยชาติ
	ชัยชนะสูงสุดของประชากรของพระเจ้า
จุดประสงค์	เพื่อแสดงให้เห็นความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า (ดาเนียล 1–6)
	เพื่อสำแดงอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ (ดาเนียล 7–12)
ข่าวประเสริฐในดาเนียล	คำสัญญาแห่งชัยชนะของพระเจ้าได้สำเร็จเป็นจริงเพียงบางส่วนในการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ และจะสำเร็จเป็นจริงอย่างสมบูรณ์ในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

ชื่อดาเนียลมีความหมายว่า “พระเจ้าเป็นผู้พิพากษาของข้าพเจ้า” ซึ่งเป็นชื่อที่เหมาะสมสำหรับผู้เผยพระวจนะที่ประกาศข่าวสารเรื่องอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าเหนือทั้งโลก ดาเนียลแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าเป็นผู้พิพากษาของโลก พระเจ้าจะทำให้ความประสงค์ของพระองค์สำเร็จในประวัติศาสตร์

จุดประสงค์ของดาเนียล

ในการเขียนงานชิ้นท่ามกลางช่วงเวลาแห่งการกดขี่และความวุ่นวาย ดาเนียลได้สื่อสารความจริงที่สำคัญ 2 ประการ คือ ความสำคัญของความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า และความจริงเกี่ยวกับอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าเหนือประวัติศาสตร์มนุษย์ แม้สถานการณ์ในปัจจุบันจะเป็นอย่างไร แต่ในท้ายที่สุดพระเจ้าจะให้ความยุติธรรมแก่ประชากรของพระองค์ ดาเนียลแสดงให้เห็นว่าประวัติศาสตร์โลกทั้งหมด ไม่ใช่เพียงแค่ประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ล้วนทำให้ความประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ

ภาพรวมของดาเนียล

ความสัตย์ซื่อในราชสำนักบาบิโลน (ดาเนียล 1-6)

เรื่องราวของดาเนียลและสหายทั้งสามของเขาเป็นแบบอย่างของความสัตย์ซื่อในระหว่างการเป็นเชลย พวกเขาแสดงให้เห็นว่าเป็นไปได้ที่จะรักษาความสัตย์ซื่อไว้แม้จะอยู่ในโลกของคนต่างศาสนา

ประโยคเริ่มต้นของพระธรรมดาเนียล ได้วางรากฐานแก่นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า

ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้ และองค์เจ้านายทรงมอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของท่าน พร้อมทั้งภานะบางชิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า... (ดาเนียล 1:1-2)

เนบูคัดเนสซาร์ได้ลอมเยรูซาเล็มไว้ แต่เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าต่างหากที่ได้มอบกษัตริย์แห่งยูดาห์ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ พระเจ้าเป็นผู้ประทานชัยชนะแก่บาบิโลน

ในเมื่อพระเจ้ามีอำนาจปกครองสูงสุด ประชากรของพระเจ้าจึงต้องสัตย์ซื่อต่อพระองค์ แม้ในยามที่ดูเหมือนว่าศัตรูของพระเจ้าจะเป็นฝ่ายกุมอำนาจอยู่ก็ตาม พระธรรมดาเนียลแสดงให้เห็นถึงความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าผ่านทางชุดของตัวอย่างเหตุการณ์ดังนี้

- ดาเนี่ยลและสหายของเขาปฏิเสธที่จะทำตัวให้เป็นมลทินด้วยธรรมเนียมปฏิบัติของบาบิโลน พระเจ้าให้เกียรติแก่ความสัตย์ซื่อของพวกเขา โดยให้พวกเขาเป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์ต่างศาสนา (ดาเนี่ยล 1)
- พระเจ้าประทานคำแก้ความฝันเรื่องแรกของเนบูคัดเนสซาร์แก่ดาเนี่ยล พระเจ้ายกชูดาเนี่ยลและสหายของเขาให้ดำรงตำแหน่งที่มีอิทธิพลในบาบิโลน (ดาเนี่ยล 2)
- สหายของดาเนี่ยลปฏิเสธที่จะกราบไหว้รูปเคารพของคนต่างศาสนา⁶⁰ พระเจ้าให้เกียรติแก่ความสัตย์ซื่อของพวกเขา โดยการรักษาชีวิตของพวกเขาไว้ในเตาไฟที่ลุกโพล่ง กษัตริย์ทรงประหลาดใจที่เห็นชายสามคนนั้นมีชายคนที่สี่มาร่วมด้วย ซึ่งมีลักษณะเหมือนพระบุตรของพระเจ้า (ดาเนี่ยล 3)
- พระเจ้าประทานคำแก้ความฝันที่สองของเนบูคัดเนสซาร์แก่ดาเนี่ยล พระเจ้าส่งแสงอำนาจปกครองสูงสุดของพระองค์โดยการทำให้เนบูคัดเนสซาร์ถ่อมลง (ดาเนี่ยล 4)
- พระเจ้าประทานคำแก้ความหมายของข้อความที่พระเจ้าทรงจารึกด้วยลายพระหัตถ์แก่ดาเนี่ยล พระเจ้าทรงส่งแสงอำนาจปกครองสูงสุดของพระองค์โดยการยึดราชอาณาจักรคืนจากเบลซัสซาร์ชาวบาบิโลน และมอบให้กับดาวิดัสชาวมีเดีย (ดาเนี่ยล 5)
- เมื่อดาเนี่ยลถูกโยนลงในถ้ำสิงโตเพราะความสัตย์ซื่อของเขาต่อพระเจ้า พระเจ้าช่วยกู้เขาให้พ้นจากความตายที่จะเกิดขึ้นแน่นอน (ดาเนี่ยล 6)

เรื่องราวเหล่านี้เป็นมากกว่าเพียงนิทานสำหรับเด็ก แต่ช่วยฉายภาพอย่างทรงพลังถึงความสัตย์ซื่อในทุกสถานการณ์ เมื่อดาเนี่ยลและสหายของเขาดำรงมั่นในความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงสัตย์ซื่อต่อพวกเขาเช่นกัน

⁶⁰ สันนิษฐานได้ว่าดาเนี่ยลไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์เมื่อมีคำสั่งให้กราบไหว้รูปเคารพนั้น

นิมิตเรื่องอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า (ดาเนียล 7-12)

เนื้อหาส่วนนี้ถูกเชื่อมโยงอย่างตั้งใจกับครั้งแรกของพระธรรมเล่มนี้ ทั้งสองส่วนเชื่อมโยงกันด้วยภาษาดาเนียล 2-7 เขียนด้วยภาษาอาราเมค ในขณะที่ดาเนียล 1, 8-12 เขียนด้วยภาษาฮีบรู ทั้งสองส่วนยังเชื่อมโยงกันด้วยจุดเน้นของแก่นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า

ใน ดาเนียล 7-12 ดาเนียลเห็นนิมิตที่ยืนยันถึงอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าเหนือประวัติศาสตร์มนุษย์ พระเจ้าไม่ได้เป็นเพียงพระเจ้าของชาวยิว แต่พระองค์เป็นพระเจ้าของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

นิมิตเหล่านี้ไม่ได้เรียงตามลำดับเวลา แต่ครอบคลุมเนื้อหาเดิมซ้ำหลายครั้ง นักเขียนท่านหนึ่งเสนอว่าบทที่ 7-12 เปรียบเสมือนบันไดวน แต่ละบทพาเราขึ้นไปยังจุดที่สูงขึ้น ทำให้เห็นภาพพระราชกิจของพระเจ้าในประวัติศาสตร์มนุษย์ที่ชัดเจนยิ่งขึ้น⁶¹

นิมิตเรื่องสัตว์ร้ายสี่ตัว (ดาเนียล 7)

สัตว์ร้ายมหึมาสี่ตัวที่ขึ้นมาจากทะเล ถูกเปรียบเทียบกับพระสิริของพระองค์ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิบนพระที่นั่งของพระองค์ ตัวที่น่ากลัวที่สุดคือสัตว์ร้ายตัวที่สี่ มันมี 10 เขาและมีพื้นเหล็ก และมันกัดกินสิ่งที่เหลือจากสัตว์ร้ายตัวอื่นๆ หลังจากสัตว์ร้ายเหล่านั้นถูกกำราบ บุตรมนุษย์ก็ได้รับพระสิริและอำนาจจากพระองค์ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ

เมื่อดาเนียลขอคำแก้ฝัน เขาได้รับคำตอบว่าสัตว์ร้ายมหึมาสี่ตัวนั้นคือสี่อาณาจักรที่จะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก อาณาจักรที่สี่จะกัดกินอาณาจักรอื่นๆ เขาทั้ง 10 นั้นถึงถึงกษัตริย์ 10 องค์ที่จะเกิดขึ้นมาจากอาณาจักรที่สี่นี้ กษัตริย์องค์เล็กอีกองค์หนึ่งจะโค่นกษัตริย์สามองค์ลงและพูดกล่าวร้ายองค์ผู้สูงสุด เขาจะต่อต้านวิสุทธิชนเป็นเวลาสามวาระครึ่ง หลังจากนั้นวิสุทธิชนจะได้อยู่ในอาณาจักรนิรันดร์

⁶¹ D.A. Carson and Donald Guthrie. *New Bible Commentary*. (Downers Grove: InterVarsity Press, 1994).

นิมิตเรื่องแกะผู้และแพะผู้ (ดาเนียล 8)

ในนิมิตนี้ แกะผู้ตัวหนึ่งที่มีสองเขา (เขาหนึ่งยาวกว่าอีกเขาหนึ่ง) มีอำนาจยิ่งใหญ่มาก แพะผู้ที่มีเขาเด่นอยู่ตรงกลางได้เอาชนะแกะผู้นั้น แต่เขาของมันหักสะบั้นลงและถูกแทนที่ด้วยเขาที่เล็กกว่าสี่เขา จากเขาหนึ่งในสี่เขานั้นมีเขาใหญ่เขาหนึ่งอกขึ้นมาจากจนถึงฟ้าสวรรค์ มันเหวี่ยงดวงดาวบางดวงตกลงมายังพื้นโลก เหยียบย่ำดวงดาวเหล่านั้น และยกตนขึ้นเทียบเท่าจอมเจ้านาย กาเบรียลอธิบายให้ดาเนียลฟังว่า แกะผู้ที่มีสองเขานั้นถึงถึงกษัตริย์แห่งมีเดียและเปอร์เซีย แพะผู้นั้นคือกรีก เขาใหญ่คือกษัตริย์องค์แรก ส่วนเขาเล็กๆ คืออาณาจักรย่อยที่จะเกิดขึ้นมาจากกรีก เขาที่อกขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์คือกษัตริย์ชั่วร้ายที่จะทำลายประชากรบริสุทธิ์ กษัตริย์องค์นี้จะถูกทำลาย แต่ไม่ใช่ด้วยอำนาจของมนุษย์

นิมิตเรื่อง 70 สัปดาห์ (ดาเนียล 9)

ขณะที่ดาเนียล กำลังอธิษฐานวิงวอนเพื่อชาวยิวที่กำลังทนทุกข์ กาเบรียลได้บอกเขาว่าอิสราเอลจะต้องทนทุกข์เป็นเวลา 70 สัปดาห์เนื่องจากความบาปของพวกเขา จากนั้นพวกเขาจะสร้างเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ และรอคอยเป็นเวลา 69 สัปดาห์จนกว่าผู้รับสารเจิมจะปรากฏตัว ผู้ปกครองอีกคนหนึ่งจะทำลายเยรูซาเล็ม ทำพันธสัญญาหนึ่งสัปดาห์กับอิสราเอล และตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่ทำให้เกิดความรำเปลา่ขึ้น จนกว่าวาระสุดท้ายจะถูกเทลงบนผู้นั้น

นิมิตเรื่องอนาคตของอิสราเอล (ดาเนียล 10-11)

ดาเนียลเห็นชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าป่านและคาดเอวด้วยทองคำ มีหน้าเหมือนฟ้าแลบ ดวงตาเหมือนคอปเปลิ่ง และแขนขาเหมือนทองคำสัมฤทธิ์ ผู้สื่อสารบอกดาเนียลว่า จะมีกษัตริย์สามองค์เกิดขึ้นในเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะเป็นผู้นำในการต่อสู้กับกรีก หลังจากกษัตริย์ที่ทรงอำนาจปรากฏขึ้น ราชอาณาจักรของเขาจะถูกแบ่งออกเป็นสี่ส่วน สงครามระหว่างกษัตริย์ทิศใต้และทิศเหนือจะจบลงด้วยการที่กษัตริย์ทิศเหนือได้รับอำนาจ เขาจะข่มเหงผู้เชื่อ และตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่ทำให้เกิดความรำเปลา่ขึ้น

บทสรุปนิมิตของดาเนียล (ดาเนียล 12)

ในท้ายที่สุด หัวหน้าทูตสวรรค์มีคาเอลจะลุกขึ้นในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากอย่างใหญ่หลวง เพื่อช่วยทุกคนที่มีชื่อจดไว้ในหนังสือ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นหลังจากหนึ่งวาระ สองวาระ และครึ่งวาระ (ดาเนียล 12:7)

พุทธศวรรษค์บอกเขาว่าระยะเวลาี้จะเป็น 1,290 วันนับตั้งแต่การตั้งสิ่งี่น่าสะอิดสะเอียนที่ให้เกิดความ
ร้างเปล่า

จักรวรรดิต่างๆ ในนิมิตของดาเนียด

ความเข้าใจโดยทั่วไปเกี่ยวกับอาณาจักรต่างๆ ในนิมิตของดาเนียด ปรากฏในตารางด้านล่างนี้

จักรวรรดิต่างๆ ในนิมิตของดาเนียล			
อาณาจักร	ภาพในดาเนียล 2	สัตว์ร้ายในดาเนียล 7	สัตว์ร้ายในดาเนียล 8
บาบิโลน	หัวเป็นทองนพคุณ	เหมือนสิงโตมีปีกนกอินทรี	
มีได-เปอร์เซีย	อกและแขนเป็นเงิน	เหมือนหมี	แกะตัวผู้มีเขาสองเขา
กรีก	ทองและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์	เหมือนเสือดาวที่มีปีกสี่ปีกกับหัวสี่หัว	แพะผู้ที่มีเขาเด่นอยู่ตรงกลาง ซึ่งถูกแทนที่ด้วยเขาที่เล็กกว่าสี่เขา และในที่สุด มีเขาใหญ่เขาหนึ่งที่ยกขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์
โรม	ขาเป็นเหล็ก เท้าเป็นเหล็กปนดิน	สัตว์ร้ายกาจมีเขา 10 เขา พร้อมกับเขาเล็กๆหนึ่งเขา	
อาณาจักรของพระเจ้า	ก้อนหินที่กลายเป็นภูเขาใหญ่	พระเมสสิยาห์และธรรมิกชนรับอาณาจักรนั้น	

หัวข้อที่สำคัญในดาเนียล

แม้ว่านักวิชาการจะมีความเห็นไม่ตรงกันเกี่ยวกับรายละเอียดในนิมิตของดาเนียล แต่ก็มีหัวข้อหลัก 3 ประการที่ปรากฏให้เห็นตลอดพระธรรมเล่มนี้

อำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า

ผ่านทางเรื่องราวการปกป้องของพระเจ้าในดาเนียล 1-6 และนิมิตต่างๆ ใน ดาเนียล 7-12 ดาเนียลแสดงให้เห็นว่าพระเจ้มีอำนาจปกครองสูงสุด ไม่ใช่เพียงแค่เหนือเยรูซาเล็ม เท่านั้น แต่เหนือทั่วทั้งโลก สำหรับพวกเชลยที่อาศัยอยู่ในต่างแดน นี่เป็นข่าวสารที่ทรงพลัง ตั้งแต่คำพยากรณ์เริ่มต้นเกี่ยวกับอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าในการมอบยูดาห์ให้แก่เนบูคัดเนสซาร์ ไปจนถึงภาพคำเผยพระวจนะของผู้เจริญด้วยวัยวุฒิ ผู้สถาปนาอาณาจักรนิรันดร์เพื่อประชากรของพระองค์ พระธรรมดาเนียลแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าเป็นผู้ควบคุมประวัติศาสตร์ของมนุษย์

ความเยอหยิ่งของมนุษยชาติ

ดาเนียลสอนว่าพระเจ้าช่วยผู้ที่สัตย์ซื่อ และพิพากษาผู้ที่เยอหยิ่ง ในบทที่ 1-6 บรรดาผู้ปกครองแห่งบาบิโลนได้ตั้งตนเป็นศัตรูกับพระเจ้าและประชากรของพระองค์ เรื่องราวที่เนบูคัดเนสซาร์ถูกทำให้ต่ำลง (ดาเนียล 4) และการพิพากษาของพระเจ้าต่อเบลชัสซาร์ (ดาเนียล 5) แสดงให้เห็นว่าพระเจ้ากระทำให้ผู้ที่ยเยอหยิ่งต่ำลง⁶²

ในดาเนียล 7-12 ผู้นำโลกหลายคนต่อต้านความประสงค์ของพระเจ้า แต่ในที่สุดแต่ละคนก็พ่ายแพ้ผู้เจริญด้วยวัยวุฒิและบุตรมนุษย์ได้เข้ามาแทนที่ผู้ปกครองทางโลกเหล่านี้ ในบทท้ายๆ ของดาเนียล กองทัพสวรรค์ได้บดขยี้ศัตรูของพระเจ้า

ชัยชนะสูงสุดของประชากรของพระเจ้า

ไม่ว่าจะตีความอาณาจักรต่างๆ ในนิมิตของดาเนียลอย่างไร ชัยชนะขั้นสุดท้ายของประชากรของพระเจ้าก็เป็นที่ชัดเจน ดาเนียลบรรยายถึงความล่าช้าในการมาถึงของอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้า ซึ่งในช่วงเวลาที่ล่าช้านี้ ประชากรของพระเจ้าจะต้องทนทุกข์จากการทดสอบและการข่มเหง อย่างไรก็ตาม ผู้ที่สัตย์ซื่อจะได้รับชัยชนะในบั้นปลาย

⁶² สังเกตว่าดาเนียล เชื่อมโยงความเยอหยิ่งของเบลชัสซาร์ในการปฏิเสธที่จะยอมจำนนต่อพระเจ้าผู้ทรงทำให้เนบูคัดเนสซาร์ บิดาของเขาต่ำลงในลักษณะที่นำตื่นตระหนกเช่นนั้นได้อย่างไร (ดาเนียล 5:17-28)

ข่าวสารหลักของดาเนียลคือความท้าทายให้มีความสัตย์ซื่อในวันนี้ เนื่องจากชัยชนะในท้ายที่สุดของพระเจ้าและประชากรของพระองค์ ผู้เชื่อจึงควรดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อในวันนี้

เอเสเคียลและดาเนียลในพันธสัญญาใหม่

มีการอ้างถึงเอเสเคียลอย่างน้อย 65 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ เกือบ 50 ครั้งในจำนวนนี้อยู่ในพระธรรมวิวรณ์

ดาเนียลว่าพระเจ้าจะเอาชนะความชั่วร้ายและปกครองโลก แต่อย่างไรก็ตาม การกลับมาของเยชูซาเล็มในปี 538 ก่อนคริสต์ศักราช ไม่ได้นำมาซึ่งการพ่ายแพ้ของความชั่วร้าย พันธสัญญาใหม่แสดงให้เห็นถึงการสำเร็จเป็นจริงของพระสัญญาที่ เปาโลแสดงให้เห็นว่าที่กางเขนนั้น พระเยซูเอาชนะอำนาจแห่งความชั่วร้าย (โคโลสี 2:13-15)

พระสัญญาของดาเนียลสำเร็จเป็นจริงในที่สุดในพระธรรมวิวรณ์ พระธรรมวิวรณ์แสดงให้เห็นถึงชัยชนะขั้นสุดท้ายของพระเจ้าเหนือซาตาน ในดาเนียลบทที่ 7 สัตว์ร้ายสี่ตัวขึ้นมาจากทะเล ในวิวรณ์บทที่ 13 สัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล ในวิวรณ์ 19:11-21 พระเยซูเป็นนักรบของพระเจ้าผู้เอาชนะอำนาจแห่งความชั่วร้าย

เอเสเคียลและดาเนียลยังพูดกับเราวันนี้

ในบางครั้ง คริสตจักรถูกล่อลวงให้ปลีกตัวออกจากโลก โดยจดจ่ออยู่เพียงแค่เรื่องฝ่ายจิตวิญญาณและละเลยด้านอื่นๆ ของชีวิต Abraham Kuiper ได้กล่าวไว้ว่า “ไม่มีพื้นที่แม้แต่ตารางนิ้วเดียวในอาณาบริเวณทั้งหมดแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์ ที่พระคริสต์ ผู้ทรงมีอำนาจปกครองสูงสุดเหนือทุกสิ่ง จะไม่ร้องตะโกนว่า ‘นี่เป็นของเรา!’” นักวิชาการ นักการเมือง และผู้ติดตามพระคริสต์ชาวดัตช์ในศตวรรษที่ 19 ผู้นี้เข้าใจดีว่าพระเจ้ามี่อำนาจปกครองสูงสุดเหนือทุกสิ่ง

บทสุดท้ายของเอเสเคียลและครึ่งหลังของดาเนียล ประกาศถึงอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าเหนือประวัติศาสตร์มนุษย์ทั้งปวง พระเจ้ากำลังกระทำให้ความประสงค์ของพระองค์สำเร็จ สิ่งนี้มีความสำคัญด้วยเหตุผล 2 ประการ

1. **สิ่งนี้ให้ความมั่นใจเมื่อเผชิญกับการต่อต้านของโลกนี้** ในฐานะเชลยในต่างแดน ดาเนียลและเอเสเคียลวางใจในพระเจ้าว่าจะทรงทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ ดาเนียลมีชีวิตอยู่ทันเห็นพระประสงค์เหล่านั้นบางอย่างสำเร็จ เอเสเคียลน่าจะไม่ได้มีชีวิตอยู่ยืนยาวพอที่จะเห็นการกลับมาจากการเป็นเชลย อย่างไรก็ตาม เขาทั้งสองรู้ว่าพระเจ้าจะทำให้ความประสงค์ของพระองค์สำเร็จ ในฐานะคริสเตียนในศตวรรษที่ 21 เราดำเนินชีวิตด้วยความมั่นใจว่าพระเจ้าควบคุมโลกของเราอยู่ ไม่มีสิ่งใดสามารถเอาชนะความประสงค์ของพระองค์ได้
2. **สิ่งนี้เตือนใจเราถึงความรับผิดชอบในการดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อในชีวิตประจำวัน** แม้ว่าซาตานจะมีอำนาจมากในโลกที่เสื่อมทรามนี้ แต่ผู้เชื่อต้องไม่ยอมยกด้านใดด้านหนึ่งของชีวิต (ชีวิตครอบครัว การเมือง การศึกษา หรือวัฒนธรรม) ให้แก่ซาตาน เราต้องดำเนินชีวิตในฐานะตัวแทนของพระเจ้าผู้มีอำนาจปกครองสูงสุดในโลกที่เสื่อมทรามนี้ สำหรับเอเสเคียล สิ่งนี้หมายถึงความสัตย์ซื่อในฐานะผู้เผยพระวจนะขณะเป็นเชลย สำหรับดาเนียล สิ่งนี้หมายถึงความสัตย์ซื่อในฐานะข้าราชการผู้มีอิทธิพลในรัฐบาล พระเจ้าต้องการใช้คุณที่เหน็ดเหนื่อยในอาณาจักรของพระองค์?

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่อง Apocalyptic Literature

ดาเนียล วิวรณ์ และ บางส่วนของเอเสเคียล และเศคาริยาห์ ถูกเรียกว่าเป็น วรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลก งานเขียนแนวเกี่ยวกับวันสิ้นโลกเป็นที่รู้จักกันดีในโลกของชาวยิว มีตัวอย่างมากมายของรูปแบบนี้ที่อยู่นอกพระคัมภีร์ วรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลกแตกต่างจากลีลาการเขียนแบบอื่นในพระคัมภีร์ และจำเป็นต้องมีการตีความอย่างระมัดระวัง

งานเขียนแนวเกี่ยวกับวันสิ้นโลกเปิดเผยความจริงที่ถูกซ่อนไว้ วรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ มองเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์โลกโดยพิจารณาจากความประสงค์ของพระเจ้า โดยจะเน้นเป็นพิเศษที่การสำเร็จสมบูรณ์ตามความประสงค์สูงสุดของพระเจ้าในวาระสุดท้าย ในขณะที่ผู้เผยพระวจนะส่วนใหญ่ในพันธสัญญาเดิมมุ่งเน้นที่อิสราเอลและพันธสัญญา ดาเนียลกลับมองอาณาจักรต่างๆ ทางโลกโดยพิจารณาจากความประสงค์สูงสุดของพระเจ้า

วรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลกนำเสนอความจริงเชิงเผยแพร่พระวจนะผ่านทางนิมิต ดาเนียลใช้คำว่า *นิมิต* มากกว่า 25 ครั้ง⁶³ นิมิตเหล่านี้มักจะซ้อนทับกัน ดังนั้นจึงยากที่จะสร้างลำดับเวลาที่แน่นอน นิมิตหลายเรื่องอาจนำเสนอมุมมองที่ซ้อนทับกันของเหตุการณ์เดียวกัน เพื่อจุดประสงค์ในการให้มุมมองที่แตกต่างกัน ผ่านทางนิมิตเหล่านี้ ดาเนียล (และต่อมาคือยอห์นผู้เขียนวิวรณ์) ได้เปิดหน้าต่างเข้าสู่โลกฝ่ายวิญญาณ งานเขียนแนวเกี่ยวกับวันสิ้นโลกแสดงให้เห็นว่าโลกฝ่ายวิญญาณนั้นมีจริงพอๆ กับโลกฝ่ายกายภาพ

วรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลกใช้สัญลักษณ์ที่ชวนตื่นตะลึงเพื่อสื่อสารความจริง ดาเนียลและวิวรณ์ใช้สัญลักษณ์ร่วมกันหลายอย่าง ในทั้งดาเนียลและวิวรณ์ สัตว์ร้ายที่น่าเกลียดน่ากลัวถึงถึงอาณาจักรที่ชั่วร้าย สัตว์ร้ายเหล่านี้มักเป็นลูกผสมของสัตว์ต่างสายพันธุ์ ซึ่งทำให้พวกมันเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนสำหรับอิสราเอล⁶⁴

งานเขียนแนวเกี่ยวกับวันสิ้นโลก วามสำคัญเป็นพิเศษในช่วงเวลาแห่งการกดขี่ข่มเหง พระธรรมดาเนียลได้หนุนใจชาวยิวในระหว่างการข่มเหงโดย อันทิโอคัส เอปิปานีส พระธรรมวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นในระหว่างที่จักรวรรดิโรมันข่มเหงคริสตจักร ในช่วงเวลาเหล่านี้ วรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลกแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นนักรบผู้ต่อสู้แทนประชากรของพระองค์ วัตถุประสงค์หลักประการหนึ่งสำหรับงานเขียนแนวเกี่ยวกับวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ คือเพื่อหนุนใจให้เกิดความสัตย์ซื่อในวันนี้ เนื่องจากความมั่นใจของเราในแผนงานของพระเจ้าสำหรับอนาคต

ผู้อ่านวรรณกรรมเกี่ยวกับวันสิ้นโลกควรมุ่งเน้นไปที่หัวข้อหลักโดยไม่ปล่อยให้รายละเอียดต่างๆ ครอบงำ ในพระธรรมดาเนียล หัวข้อใหญ่คืออำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าเหนือประวัติศาสตร์มนุษย์ แม้ว่าอาณาจักรจำนวนมากจะต่อต้านพระเจ้า แต่ชัยชนะขั้นสุดท้ายของพระองค์นั้นแน่นอน ดาเนียลสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้อ่านของเขามีความสัตย์ซื่อ โดยให้ความมั่นใจแก่พวกเขาว่าพระเจ้าจะนำชัยชนะครั้งสุดท้ายมาให้

⁶³ ตัวอย่างเช่น ดาเนียล 2:19 ดาเนียล 7:2 ดาเนียล 8:15

⁶⁴ ตัวอย่างเช่น สัตว์ร้ายตัวแรกในดาเนียลบทที่ 7 มีลักษณะเหมือนสิงโตและมีปีกนกอินทรี

งานมอบหมายบทที่ 11

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง:

งานที่ 1: ทำงานแบบกลุ่ม

จงอ่านนิมิตของเอเสเคียลเรื่องพระวิหารใหม่ใน เอเสเคียล 40–48 จงมอบหมายทางเลือกในการตีความแบบใดแบบหนึ่งที่ได้อภิปรายไปในบทเรียนนี้ให้กับสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มของคุณ สมาชิกแต่ละคนต้องศึกษา เอเสเคียล 40–48 และอธิบายว่านิมิตของเอเสเคียลได้รับการตีความอย่างไรตามแนวทางที่เขาได้รับมอบหมาย

งานที่ 2: ทำงานแบบเดี่ยว

- เขียนบทความยาว 1 หน้ากระดาษ เกี่ยวกับนิมิตของเอเสเคียลเรื่องพระวิหารหลังใหม่ จงเลือกทางเลือกในการตีความแบบใดแบบหนึ่งที่ได้อภิปรายไปในบทเรียนนี้ และอธิบายภาพนิมิตนั้นโดยอิงตามการตีความแบบที่เลือก
- เขียนโครงร่างคำเทศนาแบบละเอียดความยาว 1 หน้ากระดาษ เกี่ยวกับแผนงานของพระเจ้าสำหรับประวัติศาสตร์มนุษย์ โดยอิงจาก ดาเนียล 7–12

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทถัดไป ให้ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทนี้ โปรดเตรียมตัวด้วยการศึกษาโจทย์แบบทดสอบมาอย่างรอบคอบ

แบบทดสอบบทที่ 11

- (1) ปีอะไรที่ดาเนียล และ เฮเศเคียล ถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน?
- (2) ชื่อ *เฮเศเคียล* มีความหมายว่าอะไร?
- (3) อะไรคือข่าวสารแห่งความหวังในพระธรรมเฮเศเคียล?
- (4) เฮเศเคียล ฝ้ามองขณะที่พระสิริของพระเจ้าผละออกจากพระวิหาร (เฮเศเคียล 10-11) เนื้อหาส่วนนี้คู่ขนานกับเรื่องอะไร?
- (5) บอกการตีความห้าประการสำหรับนิมิตของเฮเศเคียลเรื่องพระวิหารหลังใหม่
- (6) หัวข้อหลักสามประการที่เป็นศูนย์กลางของพระธรรมดาเนียลคืออะไร?
- (7) สองภาษาที่ใช้ในพระธรรมดาเนียลได้แก่ภาษาอะไรบ้าง?
- (8) ในการตีความแบบดั้งเดิมเกี่ยวกับปฏิมากรในดาเนียลบทที่ 2 สิ่งเหล่านี้แต่ละอย่างเล็งถึงอาณาจักรใดบ้าง?
- (9) พระธรรมเล่มใดในพันธสัญญาใหม่ที่อ้างถึงเฮเศเคียลบ่อยที่สุด?
- (10) พระธรรมเล่มใดบ้างที่ประกอบด้วยงานเขียนแนวเกี่ยวกับวันสิ้นโลก?
- (11) เขียน เฮเศเคียล 36:25-27 จากการท่องจำ

บทที่ 12

โฮเซยา-อาโมส

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) รู้ถึงช่วงเวลาที่น่าจะเป็นและบริบททางประวัติศาสตร์ของพระธรรมโฮเซยา โยเอล และอาโมส
- (2) บอกโครงสร้างหัวข้อหลักและจุดประสงค์เบื้องต้นของโฮเซยา โยเอล และอาโมส
- (3) สัมผัสถึงหัวใจของพระเจ้าขณะที่พระองค์เห็นความไม่สัตย์ซื่อของประชากรของพระองค์
- (4) เชื่อมโยงข่าวสารของพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะน้อยเข้ากับความต้องการของโลกปัจจุบัน
- (5) เข้าใจหัวข้อหลักเกี่ยวกับความชอบธรรมในพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะน้อย

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน โฮเซยา โยเอล และอาโมส
- ▶ ท่องจำ โฮเซยา 10:12 โยเอล 2:13 และอาโมส 5:24

บทนำสู่พระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะน้อย

พระธรรม 12 เล่มสุดท้ายของพันธสัญญาเดิมเรียกว่า ผู้เผยพระวจนะน้อย ในพระคัมภีร์ฮีบรู พระธรรมเหล่านี้รวมอยู่ในม้วนหนังสือม้วนเดียวที่เรียกว่า “หนังสือรวมสิบสองพระธรรม”

เนื่องจากพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะน้อย เป็นหนังสือที่มีขนาดเล็กกว่าหมวดผู้เผยพระวจนะใหญ่ ผู้อ่านบางคนจึงเข้าใจไปว่าพระธรรมเหล่านี้ไม่มีความสำคัญ อย่างไรก็ตาม ผู้เผยพระวจนะเหล่านี้ไม่ได้เล็กน้อยเลยในแง่ของข่าวสารหรืออิทธิพลของพวกเขา คำว่า “น้อย” เป็นการอ้างถึงขนาดของหนังสือ ไม่ใช่

ขนาดของข่าวสาร ข่าวสารของผู้เผยพระวจนะเหล่านี้มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อโลกของอิสราเอลและยูดาห์โบราณ และยังคงกล่าวกับคริสตจักรในปัจจุบัน

วันที่เขียนโดยประมาณของหมวดผู้เผยพระวจนะน้อย	
ศตวรรษที่แปด ก.ค.ศ.	โยนาห์ อาโมส โฮเซยา มีคาห์
ศตวรรษที่เจ็ด ก.ค.ศ.	นาฮูม เศฟันยาห์ ฮาบากุก
ศตวรรษที่หก ก.ค.ศ.	โอบาดีห์ ฮักกัย เศคาริยาห์
ศตวรรษที่ห้า ก.ค.ศ.	(น่าจะเป็) มาลาคีย์ โยเอล

โฮเซยา

ภาพรวมของโฮเซยา	
ผู้เขียน	โฮเซยา
ผู้อ่าน	อิสราเอล (อาณาจักรเหนือ)
วันที่เขียน	ครึ่งหลังของศตวรรษที่แปด
หัวข้อหลัก	การลวงประเวณีฝ่ายวิญญาณ
	คดีความของพระเจ้าต่ออิสราเอล
	ความหวังสำหรับการฟื้นฟู
จุดประสงค์	เพื่อเผชิญหน้าอิสราเอลเรื่องการลวงประเวณีฝ่ายวิญญาณของเธอ
ข่าวประเสริฐในโฮเซยา	คำตอบสำหรับการลวงประเวณีฝ่ายวิญญาณของอิสราเอล คือการกลับมาหาพระเจ้าและกษัตริย์ในเชื้อสายดาวิด (โฮเซยา 3:5) สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในสมัยของพระเมสสิยาห์ ในฐานะกษัตริย์นิรันดร์ พระเยซูทรงรวบรวมบรรดาผู้ที่สัตย์ซื่อทั้งหมดให้กลับมาอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์

บริบททางประวัติศาสตร์ของโฮเซยา

โฮเซยาและอาโมส เป็นผู้เผยพระวจนะในศตวรรษที่แปดต่ออาณาจักรเหนือ⁶⁵ พวกเขาอยู่ในสมัยเดียวกันกับอิสยาห์ในยูดาห์

ในช่วงต้นศตวรรษที่แปด ก่อนคริสต์ศักราช เยโรโบอัม ที่ 2 เป็นกษัตริย์แห่งอาณาจักรเหนือ นี่เป็นช่วงเวลาแห่งความรุ่งเรืองในอิสราเอล อำนาจของอิสราเอลลดลงชั่วคราวเนื่องจากความขัดแย้งภายในประเทศ อิสราเอลขยายอาณาเขตและได้รับผลประโยชน์จากการค้าขายกับเพื่อนบ้าน บัดนี้อิสราเอลและยูดาห์ครอบครองดินแดนได้กว้างขวางเท่ากับที่อิสราเอลเคยมีในสมัยของกษัตริย์ดาวิด

น่าเสียดาย แม้ว่าอิสราเอลจะเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ แต่ก็ไม่ได้เจริญรุ่งเรืองฝ่ายจิตวิญญาณ อิสราเอลได้ละทิ้งความเชื่อ ประชาชนของอาณาจักรเหนือได้นมัสการพระบาอัลควบคู่ไปกับพระยาห์เวห์⁶⁶

โฮเซยาน่าจะเริ่มพันธกิจของเขาในช่วงปลายรัชสมัยของเยโรโบอัมที่ 2 อิสราเอลกำลังกลับมาจะมีอำนาจอีกครั้ง และในไม่ช้าจะกลายเป็นจักรวรรดิผู้ครอบครองโลกภายใต้กิลทาบิลเสอร์ ที่ 3 ภายในเวลาไม่กี่ปี อิสราเอลจะเข้ายึดครองสะมาเรีย และทำลายอาณาจักรเหนือ

จุดประสงค์ของโฮเซยา

โฮเซยาเทศนาต่อต้านการลวงประเวณีฝ่ายวิญญาณของอิสราเอล เขาเตือนว่าการกราบไหว้พระบาอัลของเธอนำการพิพากษาของพระเจ้ามาถึง เขาแสดงให้เห็นถึงความเจ็บปวดที่อิสราเอลได้ก่อให้เกิดแก่พระเจ้าเนื่องจากความไม่สัตย์ซื่อของเธอ

⁶⁵ โฮเซยา กล่าวถึงอาณาจักรเหนือของอิสราเอลว่าเป็น “เอฟราอิม” 35 ครั้ง

⁶⁶ ตลอดสมัยพันธสัญญาเดิม อิสราเอลทำบาปซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยการผสมผสานการนมัสการพระยาห์เวห์เข้ากับการนมัสการพระอื่น ๆ สิ่งนี้เรียกว่า *การผสมผสานความเชื่อ* ตัวอย่างอื่น ๆ ได้แก่ การที่อิสราเอลนมัสการวัวทองคำใน อพยพ 32 และการที่ซาโลมอนนมัสการพระของมเหสีต่างชาติของเขา

▶ พระคัมภีร์ใช้ภาพเปรียบเทียบเรื่องการสมรสบ่อยครั้งเพื่อบรรยายความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ หากการสมรสของมนุษย์มีต้นแบบมาจากความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ สิ่งนั้นสอนอะไรเราเกี่ยวกับการสมรส?

หัวข้อที่สำคัญในโฮเซยา

การลวงประเวณีฝ่ายวิญญาณ

ตลอดทั้งพระคัมภีร์ การสมรสเป็นภาพสะท้อนความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ การสมรสเป็นพันธสัญญาตลอดชีวิตระหว่างชายและหญิง ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าทรงตั้งพันธสัญญานิรันดร์กับอิสราเอล การสมรสและพันธสัญญากับพระเจ้า ต่างก็เป็นความสัมพันธ์ที่ส่งมอบไว้สำหรับกันและกันเท่านั้น เช่นเดียวกับที่สามีหรือภรรยาต้องไม่กระทำตัวไม่สัตย์ซื่อต่อคู่สมรสของตน ประชากรของพระเจาก็ต้องไม่กระทำตัวไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าเช่นกัน ในพระธรรมโฮเซยา พระเจ้าแสดงให้เห็นว่าอิสราเอลมีความผิดฐานลวงประเวณีฝ่ายวิญญาณกับพระเจ้าอื่น ๆ ในความหมายเดียวกับที่ภรรยาผู้หนีไปหาชู้รักคนอื่นมีความผิดฐานลวงประเวณี

ภาษาที่สื่อภาพได้ชัดเจนของโฮเซยานั้นเหมาะสมอย่างยิ่งกับธรรมชาติของการไหว้รูปเคารพของอิสราเอล พระบาอัลเป็นเทพเจ้าแห่งลมฟ้าอากาศของซีเรีย-ปาเลสไตน์ ซึ่งผู้คนเชื่อว่าบาอัลเป็นผู้ควบคุมน้ำฝน การเกษตร และความอุดมสมบูรณ์ ที่ปุชเนียสถานของคนต่างศาสนา ผู้คนนมัสการพระบาอัลด้วยการค้าประเวณีในพิธีกรรม พวกเขาเชื่อว่าพฤติกรรมทางเพศของตนเป็นสาเหตุให้พระบาอัลตอบสนองด้วยการประทานเชื้อพันธุ์ที่อุดมสมบูรณ์และสายฝนแก่แผ่นดิน ภาพพจน์ของโฮเซยาแสดงให้เห็นว่าความบาปของอิสราเอลที่กระทำกับโสเภณีในพิธีกรรมนั้น เป็นภาพสะท้อนของการค้าประเวณีฝ่ายวิญญาณของพวกเขา พระเจ้าสั่งให้โฮเซยาจับโกเมอร์ “หญิงเจ้าชู้” มาเป็นภรรยา (โฮเซยา 1:2)⁶⁷ มีการตีความวลีนี้แตกต่างกันอย่างน้อยสามแบบ นักอธิบายพระคัมภีร์บางคนเชื่อว่าโกเมอร์เป็นหญิงโสเภณีอยู่ก่อนการแต่งงานแล้ว เนื่องจากเป็นเรื่องยากที่จะยอมรับว่าพระเจ้าจะสั่งให้กระทำการเช่นนั้น บางคนจึงเชื่อว่าพระเจ้าสั่งให้โฮเซ

⁶⁷ ตลอดส่วนที่เหลือของพันธสัญญาเดิม คำว่า *เจ้าชู้* บ่งชี้ถึงความไม่สัตย์ซื่อในปัจจุบันหรือในอดีต ไม่เคยบ่งชี้ถึงความไม่สัตย์ซื่อในอนาคต สิ่งนี้ช่วยสนับสนุนการตีความแบบแรกเกี่ยวกับคำบัญชาของพระเจ้า

ยาแต่งงานกับหญิงซึ่งต่อมาได้กลายเป็นคนไม่สัตย์ชื่อ สุดท่าย บางคนเชื่อว่าโกเมอร์เป็นผู้ที่กราบไหว้รูปเคารพ ซึ่งเป็นตัวแทนของการลวงประเวณีฝ่ายวิญญาณของชนชาตินั้น ไม่ว่าจะตีความวลีนี้แบบใด ความไม่สัตย์ชื่อของโกเมอร์ที่มีต่อโฮเซยาก็เป็นภาพสะท้อนถึงความไม่สัตย์ชื่อของอิสราเอลที่มีต่อพระยาห์เวห์ ซึ่งบุตรทั้งหลายของโฮเซยาล้วนมีความหมายในเชิงการเผยพระวจนะ ยิสเรเอลถูกตั้งชื่อตามหุบเขาที่ซึ่งอิสซีย์เรียจะได้รับชัยชนะครั้งใหญ่เหนืออิสราเอลในไม่ช้า (โฮเซยา 1:4-5) *โลรุหะมาห์* มีความหมายว่า “ไม่ได้รับความเมตตา” เพราะพระเจ้าจะไม่สำแดงความเมตตาต่อชนชาติที่กบฏตั้งแต่วันนี้ (โฮเซยา 1:6) *โลอัมมี* มีความหมายว่า “ไม่ใช่ประชากรของเรา” เพราะพระเจ้าจะปฏิเสธชนชาติที่หันไปหาพระอื่น ๆ (โฮเซยา 1:9)

ครอบครัวของโฮเซยา	
โกเมอร์	แสดงถึงการลวงประเวณีฝ่ายวิญญาณของอิสราเอล
ยิสเรเอล	หุบเขาที่อิสซีย์เรียจะได้รับชัยชนะเหนืออิสราเอล
โลรุหะมาห์	“ไม่ได้รับความเมตตา”
โลอัมมี	“ไม่ใช่ประชากรของเรา”

หลังจากที่ความไม่สัตย์ชื่อของโกเมอร์นำเธอไปสู่การถูกขายเป็นทาสอย่างน่าอัศจรรย์ พระเจ้าบอกให้โฮเซยาซื้อตัวเธอกลับมา ในทำนองเดียวกัน หลังจากที่อิสราเอลถูกพระเทียมเท็จของเธอทอดทิ้ง พระเจ้าก็จะนำเธอกลับบ้าน

คติความของพระเจ้าต่ออิสราเอล

ใน บทที่ 10 เราได้ดูเรื่องคำเผยพระวจนะในรูปแบบคติความ ซึ่งพระเจ้าได้ตั้งข้อกล่าวหาต่ออิสราเอลเนื่องจากความไม่สัตย์ชื่อของเธอต่อพันธสัญญา มีการใช้ภาษาแบบเดียวกันนี้ในโฮเซยา 4-5 เมื่อพระเจ้าฟ้องร้องอิสราเอล

โฮเซยาเตือนว่าอิสราเอลไม่รู้จักรักรพระเจ้าอย่างแท้จริงอีกต่อไป ในพันธสัญญาเดิมภาษาฮีบรูนั้น ความรู้เป็นมากกว่าความตระหนักรู้ทางปัญญา การรู้จักใครสักคนหมายถึงการมีความสัมพันธ์ซึ่งประสพการณ์กับเขาหรือเธอ อิสราเอลไม่รู้จักรักรเจ้าอีกต่อไป พวกเขาปฏิเสธธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาถูก “ทำลายเพราะขาดความรู้” (โฮเซยา 4:6) พวกเขาแลกความรู้เรื่องพระเจ้าไปกับความรู้เรื่องพระบาอัล

ความหวังแห่งการฟื้นฟู

เช่นเดียวกับผู้เผยพระวจนะคนอื่นๆ โฮเซยาจบลงด้วยพระสัญญาเรื่องการฟื้นฟู หากอิสราเอลละทิ้งการล่องประเวณีฝ่ายวิญญาณของเธอและกลับมาหาพระยาห์เวห์ พระเจ้ารักอิสราเอลและนำเธอออกมาจากอียิปต์ บัดนี้ พระองค์แสวงหาที่จะนำเธอกลับคืนมาสู่พระองค์เอง

โฮเซยา 14 ประกอบด้วยการเรียกให้กลับใจและคำสัญญาเรื่องการรักษา แม้ว่าอิสราเอลจะหวังให้อัสซีเรียมาเป็นพันธมิตรของเธอ แต่อัสซีเรียจะกลายเป็นศัตรูของเธอ ไม่ใช่มิตรสหาย อย่างไรก็ตาม หากอิสราเอลกลับใจ พระเจ้าสัญญาว่า “เราจะรักษาเขาให้หายจากการกลับสัตย์ เราจะรักเขาด้วยความเต็มใจ...” (โฮเซยา 14:4) พระเจ้าจำต้องพิพากษาอิสราเอลเนื่องจากความบาปของเธอ แต่พระองค์ก็เสนอความหวังแห่งการฟื้นฟูให้ด้วย

โฮเซยาในพันธสัญญาใหม่

โฮเซยาถูกอ้างถึงซ้ำๆ ในพันธสัญญาใหม่ มัทธิวแสดงให้เห็นว่าการที่พระเยซูกลับมาจากอียิปต์เป็นการทำให้คำของโฮเซยาสำเร็จ (มัทธิว 2:15 โฮเซยา 11:1) โดยการใช้อุบายคำของโฮเซยา พระเยซูเตือนศัตรูของเขาว่าความเมตตาอันสำคัญกว่าเครื่องบูชา (มัทธิว 9:13 โฮเซยา 6:6) เปาโลชี้ไปที่โฮเซยาเมื่อสอนว่าพระเจ้ากำลังสร้างประชากรซึ่งรวมทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ (โรม 9:25-26 โฮเซยา 1:10 และโฮเซยา 2:23) ความรู้เรื่องพระเจ้า (ความรู้ที่อิสราเอลได้ละทิ้งไป) จะมาถึงคนต่างชาติในไม่ช้า

ภาพรวมของโยเอล	
ผู้เขียน	โยเอล
ผู้อ่าน	ยูดาห์
วันที่เขียน	น่าจะประมาณปี 500–450 ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า
จุดประสงค์	เพื่อพยากรณ์ถึงวันแห่งการพิพากษาที่จะมาถึง
	เพื่อพยากรณ์ถึงวันแห่งการฟื้นฟูที่จะมาถึง
ข่าวประเสริฐในโยเอล	คำสั่งสัญญาของพระเจ้าว่าจะเทพระวิญญาณของพระองค์ลงมาเหนือมนุษย์ทั้งปวงซึ่งสำเร็จเป็นจริงในวันเพ็นเทคอสต์

บริบททางประวัติศาสตร์ของโยเอล

โยเอลทำพันธกิจหลังจากเกิดภัยพิบัติอันเลวร้ายจากตักแตนได้ไม่นาน โยเอล ใช้ภัยพิบัติทางธรรมชาตินี้เป็นภาพเปรียบเทียบถึงวันแห่งการพิพากษาในอนาคต คือ วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เราไม่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะโยเอลน้อยมาก นอกจากชื่อของเขา (ซึ่งมีความหมายว่า “พระยาห์เวห์คือพระเจ้า”) และบิดาของเขา (เขาเป็นบุตรของเปธูเอล)

แม้แต่ช่วงเวลาของพระธรรมเล่มนี้ก็ไม่แน่นอน ไม่มีเหตุการณ์ใดยืนยันวันเวลาได้ เนื่องจากโยเอลไม่ได้กล่าวถึงทั้งอาณาจักรเหนือหรือกษัตริย์แห่งยูดาห์ จึงเป็นไปได้ว่าโยเอลเทศนาหลังจากกลับมาจากการเป็นเชลยแล้ว อย่างไรก็ตาม มีความเห็นไม่ตรงกันอย่างมากเกี่ยวกับเรื่องนี้ในหมู่นักวิชาการพระคัมภีร์

จุดประสงค์ของโยเอล

โยเอลเรียกยูดาห์ให้กลับมามหาพระเจ้า ภัยพิบัติจากตักแตนเป็นสัญลักษณ์ของการพิพากษาที่กำลังจะมาถึงผู้ที่ไม่เชื่อฟัง อย่างไรก็ตาม โยเอลยังได้เผยพระวจนะถึงวันแห่งการฟื้นฟูที่กำลังจะมาถึงสำหรับผู้ที่ยึดมั่น

ภาพรวมของโยเอล

ภัยพิบัติจากตักแตนและวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า (โยเอล 1:1-2:17)

โยเอล 1:2-2:17 เป็นบทคร่ำครวญเกี่ยวกับภัยพิบัติจากตักแตน ภัยพิบัตินี้เลวร้ายกว่าที่ใครเคยเห็นมา มันเหมือนกองทัพที่ทำลายแผ่นดิน

ภัยพิบัติจากตักแตนเป็นสัญญาณของสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่าที่จะตามมา แทนที่จะเป็นเวลาแห่งการฟื้นฟู วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นเวลาแห่งการพิพากษาประชากรของพระเจ้าหากเขาไม่กลับใจ การฉีกเสื้อผ้าของเขา (สัญญาณภายนอก) นั้นยังไม่พอ การกลับใจที่แท้จริงต้องมาจากใจ พระเจ้าต้องการให้ยูดาห์ฉีกใจของเขา (โยเอล 2:13) หากประชาชนหันกลับมาหาพระเจ้า เขาจะพบว่า "...พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและพระกรุณา พระองค์ก็ริ้วช้ำและบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง และเปลี่ยนพระทัยไม่ลงโทษ" (โยเอล 2:13)

ข่าวสารเชิงเผยพระวจนะสำหรับอนาคต (โยเอล 2:18-3:21)

ควบคู่ไปกับการพิพากษา พระเจ้าสัญญาว่าจะให้มีการฟื้นฟู ประการแรก พระเจ้าจะฟื้นฟูแผ่นดิน พระองค์จะคืนปีที่ตักแตนกัดกินไปให้ (โยเอล 2:25) จากนั้น พระเจ้าสัญญาเรื่องการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณ

เช่นเดียวกับที่ภัยพิบัติจากตักแตนทางกายภาพเป็นสัญลักษณ์ของหายนะฝ่ายวิญญาณ การฟื้นฟูแผ่นดินก็เป็นสัญลักษณ์ของการตื่นตัวฝ่ายวิญญาณที่จะมาถึง พระเจ้าจะเทพระวิญญาณของพระองค์ลงเหนือผู้คนจากทุกระดับชั้นของสังคม

ในเวลานั้น ทั่วโลกจะรู้ถึงอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า ศัตรูของประชากรของพระเจ้าจะถูกลงโทษ ในขณะที่ยูดาห์จะชื่นชมยินดีในพระพรพิเศษของพระเจ้า

โยเอลในพันธสัญญาใหม่

โยเอลสัญญาว่าพระเจ้าจะเทพระวิญญาณของพระองค์ลงมาเหนือมนุษย์ทั้งปวง สิ่งนี้เป็นมากกว่าการฟื้นฟูที่เกิดขึ้นเป็นระยะๆ ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล การฟื้นฟูเหล่านี้ชะลอความเสื่อมถอยอย่างต่อเนื่องของอิสราเอลจากแผนงานของพระเจ้า แต่พิสูจน์แล้วว่าเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงชั่วคราวมากกว่าถาวร นอกจากนี้ การฟื้นฟูเหล่านี้ยังจำกัดอยู่แค่ในอิสราเอล

โยเอลมองไปยังเวลาที่พระวิญญาณของพระเจ้าจะเทลงมาเหนือมนุษย์ทั้งปวง ในวันเพ็นเทคอสต์ เปโตรประกาศว่าคำเผยพระวจนะของโยเอลเกี่ยวกับการคืนตัวฝ่ายวิญญาณที่จะมาถึงนั้นกำลังสำเร็จเป็นจริง (โยเอล 2:28-32 กิจการ 2:14-21) ภายหลังการเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาในห้องชั้นบน บรรดาอัครทูตนำข้าวประเสริฐไปยังเยรูซาเล็ม ยูเดีย สามาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

นี่ไม่ใช่การฟื้นฟูชั่วคราว แต่คำสัญญาเรื่องวันขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังคงได้รับการทำให้สำเร็จอย่างต่อเนื่องผ่านทางพันธกิจของคริสตจักร ขณะที่เราประกาศข่าวประเสริฐและสร้างสาวก เราทำด้วยความมั่นใจว่าพระวิญญาณของพระเจ้ากำลังทำงานผ่านเราเพื่อให้ความประสงค์ของพระเจ้าสำหรับคนทั้งปวงสำเร็จ พระวิญญาณของพระองค์ยังคงถูกเทลงมาเหนือมนุษย์ทั้งปวงผ่านทางการทำงานของคริสตจักร

ภาพรวมของอาโมส	
ผู้เขียน	อาโมส
ผู้อ่าน	อิสราเอล (อาณาจักรเหนือ)
วันที่เขียน	กลางศตวรรษที่แปด ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	คนเลี้ยงแกะเพื่อความชอบธรรมที่แท้จริง
จุดประสงค์	เพื่อเผยพระวจนะถึงการพิพากษาของพระเจ้าเหนืออิสราเอลเนื่องจากพฤติกรรมที่ไม่ชอบธรรมของเธอต่อพระเจ้าและผู้อื่น
ข่าวประเสริฐในอาโมส	เช่นเดียวกับอาโมส พระเยซูแสดงให้เห็นว่าความรักต่อพระเจ้า (พระบัญญัติข้อใหญ่ข้อแรก) ต้องปรากฏให้เห็นในความรักต่อผู้อื่น (พระบัญญัติข้อใหญ่ข้อที่สอง) จดหมายฝากของยากอบมีแก่นเรื่องหลายประการร่วมกับอาโมส

บริบททางประวัติศาสตร์ของอาโมส

อาโมสเป็นคนเลี้ยงแกะจากเทโคอา เมืองเล็กๆ ทางทิศใต้ของเยรูซาเล็ม ในฤดูร้อน คนเลี้ยงแกะจะย้ายฝูงแกะของเขาไปยังพื้นที่ระดับต่ำกว่า ในช่วงเดือนเหล่านี้ อาโมสทำหน้าที่ดูแลต้นมะเดื่อ

พระเจ้ามอบหมายให้อาโมสเดินทางไปยังอาณาจักรเหนือ ในฐานะคนเลี้ยงแกะ อาโมสขาดคุณสมบัติของการเป็นผู้เผยพระวจนะ ที่แยกว่านั้นคือ ในฐานะผู้เผยพระวจนะจากยูดาห์ อาโมสไม่ได้รับความไว้วางใจจากประชาชนในอาณาจักรเหนือ (อาโมส 7:10-13)

สิ่งที่เพิ่มแรงต่อต้านต่อข่าวสารของเขาคือ อาโมสเทศนาข่าวสารเรื่องการพิพากษาในช่วงเวลาที่อาณาจักรเหนือกำลังประสบความสำเร็จทางเศรษฐกิจและการเมืองอย่างไม่เคยมีมาก่อน ชาวอิสราเอลจำนวนมากที่ทักท้อว่าความมั่งคั่งเป็นเครื่องหมายแห่งพระพรของพระเจ้า ในสายตาของพวกเขา ข่าวสารเรื่องการพิพากษาของอาโมสนั้นไร่น้ำหนักเมื่อเทียบกับความมั่งคั่งที่เห็นได้ชัดของอิสราเอล อย่างไรก็ตาม อาโมสมีความสัจย์ที่ต่อการเรียกของพระเจ้า โดยนำข่าวสารเรื่องการพิพากษามาแจ้ง

จุดประสงค์ของอาโมส

อาโมสเผยพระวจนะถึงการพิพากษาแก่ชนชาติที่กำลังประสบกับความมั่งคั่ง แทนที่จะเป็นวันใหม่แห่งความร่ำรวย อิสราเอลกลับต้องเผชิญหน้ากับวันแห่งการพิพากษา การพิพากษาของพระเจ้าเป็นผลมาจากการที่อิสราเอลปฏิเสธที่จะปฏิบัติต่อคนต่ำต้อยที่สุดในสังคมด้วยความยุติธรรม อาโมสเทศนาว่าความชอบธรรมเป็นมากกว่าการถือรักษาพิธีกรรมในพระวิหาร แต่ความชอบธรรมเรียกร้องให้มีการประพฤติที่ถูกต่องต่อผู้อื่น

ภาพรวมของอาโมส

ส่วนใหญ่ของพระธรรมอาโมส เป็นข่าวสารเรื่องการพิพากษา (อาโมส 1:1–9:10) อาโมสให้คำตอบต่อสามคำถามต่อไปนี้

1. **ใครเป็นผู้ส่งการพิพากษามา?** ไม่มีการเอ่ยถึงอัลซีเรียในพระธรรมเล่มนี้ อาโมสแสดงให้เห็นว่าการพิพากษาที่จะมาถึงนั้นมาจากพระเจ้า เขาเน้นย้ำข่าวสารนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า “พระยาห์เวห์เปล่งพระสิงหนาท... พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า... เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์... เราจะส่งไฟ... เราจะหักดาลประตู่เมืองดามัสกัส...” (อาโมส 1:2–5)
2. **การพิพากษาจะมาอย่างไร?** การกันดารอาหาร ความแห้งแล้ง โรคระบาด และภัยพิบัติ จะเป็นเครื่องมือแห่งการพิพากษาของพระเจ้า (อาโมส 4:6–11) อัลซีเรียจะบุกรุกแผ่นดินและทำลายแผ่นดินอย่างราบคาบ เหมือนสิ่งใดทำลายแกะ โดยเหลือไว้เพียงขาข้างหนึ่งหรือชิ้นส่วนของหู (อาโมส 3:11–12) ประชาชนในชาตินั้นจะถูกกวาดต้อนไป (อาโมส 4:2–3, อาโมส 5:27) และแผ่นดินจะถูกยึดครองโดยศัตรูผู้รุกราน (อาโมส 6:14)

3. **ทำไมพระเจ้าจึงส่งการพิพากษามา?** การพิพากษาของพระเจ้าเป็นผลมาจากความบาปของอิสราเอล ในบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น มีเพียงอิสราเอลและยูดาห์เท่านั้นที่พระเจ้ารู้จัก อิสราเอลได้รับสิทธิพิเศษของพันธสัญญา แต่เธอลืมความรับผิดชอบของพันธสัญญานั้น เพราะเธอเป็นที่รู้จักโดยพระเจ้า อิสราเอลจึงต้องเผชิญกับการลงโทษของพระเจ้า (อาโมส 3:1-2)⁶⁸ พันธสัญญานำมาซึ่งทั้งสิทธิพิเศษและความรับผิดชอบ

การประกาศการพิพากษาถูกนำเสนอผ่านชุดของข่าวสารเชิงเผยพระวจนะ แต่ละส่วนของอาโมสนำข่าวสารนี้มาในรูปแบบที่แตกต่างกัน ข่าวสารของอาโมสประกอบด้วย

- คำเผยพระวจนะกล่าวโทษชนชาติต่างๆ
- คำเผยพระวจนะกล่าวโทษอิสราเอล
- นิमितเรื่องการพิพากษา
- คำสัญญาเรื่องการฟื้นฟู

คำเผยพระวจนะกล่าวโทษประชาชาติต่างๆ (อาโมส 1-2)

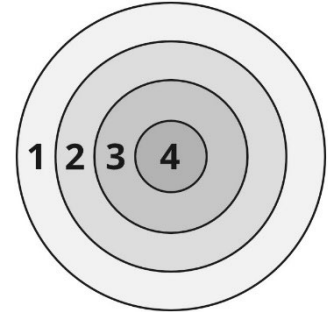
อาโมสเริ่มต้นด้วยถ้อยคำพิพากษาต่อชนชาติอื่นๆ คือ ดามัสกัส ฟิลิสเตีย และไทรซ จากนั้นเขาจึงเปลี่ยนไปกล่าวถึงชนชาติที่เป็นญาติทางสายเลือดของอิสราเอล ได้แก่ เอโดม (ลูกหลานของเอซาว พี่ชายของยาโคบ) และอัมโมนและโมอับ (ลูกหลานของโลท หลานชายของอับราฮัม) ชนชาติเหล่านี้ได้ก่ออาชญากรรมอันโหดร้ายต่ออิสราเอล จากนั้นอาโมสได้กล่าวถึงความบาปฝ่ายวิญญาณของยูดาห์ นั่นคือการละทิ้งธรรมเนียมปฏิบัติและติดตามพระเทียมเท็จ

หลังจากที่ได้กล่าวถึงชนชาติที่อยู่รายล้อมอิสราเอลแล้ว อาโมสก็หันมากล่าวถึงความบาปของอาณาจักรเหนือ จนถึงจุดนี้ ผู้ฟังของอาโมสคงจะเห็นด้วยกับข่าวสารของเขา อย่างไรก็ตาม ในจุดพลิกผันที่คาดไม่ถึง อาโมสกล่าวว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะเป็นวันแห่งการพิพากษาอิสราเอลด้วยเช่นกัน อิสราเอลจะถูก

⁶⁸ ย้อนระลึกจากพระธรรมโฮเซยา ที่ว่าคำว่า *ความรู้* หมายถึงความสัมพันธ์ ไม่ใช่เพียงความรู้ทางปัญญา

พิพากษาเนื่องจากความบาปของเธอ ได้แก่ การกดขี่ผู้ที่อ่อนแอ (พวกเขาขายคนยากจนเพื่อแลกกับ รongเท้าคู่เดียว ดู อาโมส 2:6) ความบาปทางเพศ และการเฉลิมฉลองแบบคนต่างศาสนา

- 1 = คนชาติอื่นๆ: ดามัสกัส ฟิลิสเตีย ไทระ
- 2 = ญาติทางสายเลือดของอิสราเอล: เอโดม อัมโมน โมอับ
- 3 = ยูดาห์ (อาณาจักรใต้)
- 4 = อิสราเอล (อาณาจักรเหนือ)

คำเผยพระวจนะกล่าวโทษอิสราเอล (อาโมส 3-6)

อาโมสถามคำถามต่อเนืองหลายข้อเพื่อแสดงให้เห็นถึงความยุติธรรมในการพิพากษาของพระเจ้าต่ออิสราเอล (อาโมส 3:3-6) เขาเปรียบเทียบความบาปของอิสราเอลกับความบาปของพวกฟิลิสเตียและคนอียิปต์ (อาโมส 3:9-15) เขากล่าวถึงความบาปของชาวอิสราเอลกลุ่มเฉพาะเจาะจง ได้แก่ หญิงชาวสะมาเรียที่ใช้ชีวิตฟุ้งเฟ้อ ผู้ที่นำเครื่องบูชามาถวายขณะที่ยังดำเนินชีวิตในความบาป และผู้นำที่เยอหยิ่งในความมั่งคั่งและความมั่นคงที่ดูเหมือนมีจริง (อาโมส 4:1-11 และอาโมส 6:1-14) อาโมสร้องเพลงคร่ำครวญงานศพไว้ฮาลัยอิสราเอล ซึ่งเป็นเพลงที่ใช้ไว้ฮาลัยคนตาย (อาโมส 5:1-3)

ไม่ว่าจะมีคำเตือนอย่างไร อิสราเอลก็ปฏิเสธที่จะกลับใจ เธอคาดหวังให้พระเจ้าพิพากษาชนชาติอื่น เธอไม่ตระหนักว่าพระเจ้าจะพิพากษาเธอเพราะความบาปของเธอเอง

นิมิตเรื่องการพิพากษา (อาโมส 7:1-9:10)

พระเจ้าประทานนิมิตชุด 5 เรื่องแก่อาโมส ซึ่งฉายภาพการพิพากษาที่จะมาถึง อาโมสเห็นสิ่งต่อไปนี้

- 1. ภัยพิบัติจากตึกแตกดันที่คุกคามว่าจะทำลายแผ่นดิน สิ่งนี้แสดงถึงการพิพากษาของพระเจ้าต่ออิสราเอล อาโมสอธิษฐานวิงวอนเผื่ออิสราเอล และพระเจ้าเปลี่ยนใจ
- 2. ไฟที่ร้อนแรงมากจนเผาผลาญทะเลเมดิเตอร์เรเนียน สิ่งนี้หมายถึงความพินาศสำหรับอิสราเอล อีกครั้งที่อาโมสอธิษฐานวิงวอนเผื่ออิสราเอล และอีกครั้งที่พระเจ้าเปลี่ยนใจ

3. สายดึงเพื่อทดสอบความตรงของกำแพง เมื่อวัดเทียบกับมาตรฐานความชอบธรรมของพระเจ้า อิสราเอลนั้นคดโกง เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจะรื้อกำแพงลง
4. ตะกร้าผลไม้สุก สิ่งนี้แสดงภาพสภาพของอิสราเอล และแสดงให้เห็นว่าเธอสุกงอมสำหรับการพิพากษาทันที ประชาชนถือรักษาวันสะบาโต แต่หลังจากวันสะบาโตจบลง เขาปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไม่ซื่อสัตย์ ความชอบธรรมที่แท้จริงรวมถึงพฤติกรรมที่ถูกต้อง พิธีกรรมทางศาสนานั้นไม่เพียงพอ
5. พระเจ้ายืนอยู่ข้างแท่นบูชา ประกาศถึงความแน่นอนของการพิพากษา สิ่งนี้หมายความว่าไม่มีทางหนีพ้น ในการถอดความที่นำสะพริงกล้วยจากคำสัญญาในอดีตของพระองค์ว่าจะเฝ้าดูประชากรของพระองค์ พระเจ้าตรัสว่า "...เราจะจ้องมองเขาอยู่ เป็นการมองร้าย ไม่ใช่มองดี" (อาโมส 9:4)

อาโมสเห็นนิมิตเรื่องการพิพากษา	
นิมิต	ความหมาย
ภัยพิบัติจากตึกแตก	การพิพากษาของพระเจ้าต่ออิสราเอล
ไฟ	ความพินาศสำหรับอิสราเอล
สายดึง	อิสราเอลคดโกง
ตะกร้าผลไม้สุก	อิสราเอลสุกงอมสำหรับการพิพากษาทันที
พระเจ้ายืนอยู่ข้างแท่นบูชา	ความแน่นอนของการพิพากษา

คำสัญญาเรื่องการฟื้นฟู (อาโมส 9:11-15)

เช่นเดียวกับโฮเซยา อาโมสจบลงด้วยข่าวสารแห่งความหวัง พระเจ้าไม่ได้ลี้มประชากรของพระองค์ พระธรรมเล่มนี้จบลงด้วยข่าวสารเรื่องการฟื้นฟูในอนาคต

การกลับตาลปัตรครั้งยิ่งใหญ่	
การพิพากษา (อาโมส 1:1–9:10)	การฟื้นฟู (อาโมส 9:11–15)
การล้มลง: “อิสราเอลคือสาวพรหมจารี เธอล้มลงแล้ว ลุกขึ้นไม่ได้อีก...” (อาโมส 5:2)	การตั้งขึ้นใหม่: “...เราจะยกเรือนของดาวิดที่ล้มลงแล้วนั้น ตั้งขึ้นใหม่...” (อาโมส 9:11)
กำแพงพังทลาย: “และเจ้าจะออกไปตามช่องกำแพง...” (อาโมส 4:3).	กำแพงได้รับการซ่อมแซม: “...เราจะ... ซ่อมส่วนต่างๆ ที่ชำรุด...” (อาโมส 9:11)
การพังพินาศ: “เราจะโจมตีเรือนพักฤดูหนาวพร้อมกับเรือนพักฤดูร้อน และเรือนที่ทำด้วยงาช้างจะพินาศ และเรือนใหญ่ๆ ทั้งหมดจะสูญสิ้นไป...” (อาโมส 3:15).	การสร้างขึ้นใหม่: “...เราจะ... ยกที่ปรักหักพังขึ้น...” (อาโมส 9:11).
การกัณดารอาหาร: “...เจ้าทำสวนองุ่นที่ร่มรื่นแต่เจ้าจะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นจากสวนนั้น” (อาโมส 5:11)	การเลี้ยงฉลอง: “...เขาจะปลูกสวนองุ่นและดื่มเหล้าองุ่นนั้น เขาจะทำสวนผลไม้และรับประทานผลของมัน” (อาโมส 9:14)
การเป็นเชลย: “...เราจะนำเจ้าไปเป็นเชลย ณ ที่เลยเมืองดามัสกัสไป...” (อาโมส 5:27)	การกลับคืนถิ่น: “เราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินของเขา เขาจะไม่ถูกถอนออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้มอบให้แก่เขาอีกเลย...” (อาโมส 9:15)

อาโมสในพันธสัญญาใหม่

ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูเทศนาข่าวสารที่คล้ายคลึงกับของอาโมสคือ ความชอบธรรมต้องปรากฏให้เห็นในพฤติกรรมของเรากับต่อผู้อื่น ข่าวสารเดียวกันนี้ปรากฏในพระธรรมยากอบ การประกาศตัวว่ามีความเชื่อนั้นไม่เพียงพอ ความเชื่อนั้นต้องถูกดำเนินชีวิตออกมาในชีวิตประจำวัน

- ▶ ในบางครั้ง คริสตจักรละเลยความบาปของสังคมขณะที่มุ่งเน้นการประกาศข่าวประเสริฐ ในเวลาอื่น คริสตจักรละเลยข่าวสารของข่าวประเสริฐขณะที่เทศนาต่อต้านปัญหาสังคม ในสังคมของคุณ คริสตจักร

จะสามารถพูดถึงความบาปของสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่เดียวกันก็ยังคงรักษาจุดเน้นตามพระคัมภีร์เรื่องการประกาศข่าวประเสริฐไว้ได้อย่างไร?

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องความชอบธรรมในการเผยพระวจนะ

อาโมส 5:24 เป็นหนึ่งในข้อพระคัมภีร์หลักของพระธรรมเล่มนี้ “แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงอย่างน้ำ และให้ความชอบธรรมเป็นอย่างลำธารที่ไหลอยู่เป็นนิตย์” ข้อพระคัมภีร์นี้ได้กลายเป็นแนวคิดหลักสำหรับขบวนการความยุติธรรมทางสังคมจำนวนมาก ซึ่งบางกลุ่มได้ล้มข่าวประเสริฐไปเพราะมัวแต่ห่วงใยเรื่องการเคลื่อนไหวทางสังคม

อย่างไรก็ตาม ความยุติธรรมทางสังคมต้องไม่ถูกแยกออกจากข่าวสารเรื่องความรอดทางพระเยซูคริสต์ อาโมสแสดงให้เห็นว่าความชอบธรรมที่แท้จริงมีพื้นฐานมาจากพระลักษณะของพระเจ้า ความชอบธรรมที่แท้จริงต่อพระพักตร์พระเจ้าจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ถูกต้องต่อเพื่อนบ้านของเรา ข่าวสารนี้ปรากฏชัดตลอดทั้งพระคัมภีร์

- พระเจ้าตรัสว่า “...เจ้าทั้งหลายต้องบริสุทธิ์ เพราะเราياه์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์” สิ่งนี้ตามมาด้วยชุดคำสั่งที่กล่าวถึงการปฏิบัติตนของอิสราเอลต่อคนยากจน ลูกจ้าง คนพิการ และเพื่อนร่วมชาติอิสราเอล (เลวีนิติ 19:2 และข้อต่อๆ ไป)
- โยบประกาศความบริสุทธิ์ของเขาต่อหน้าพระเจ้า ในส่วนหนึ่งของคำแก้ต่างของเขา เขาเป็นพยานถึงการปฏิบัติอย่างชอบธรรมของเขาต่อผู้อื่น (โยบ 31)
- พวกฟาริสีตำหนิพระเยซูเรื่องการรับประทานอาหารร่วมกับคนบาป ในการตอบสนอง พระเยซูยกถ้อยคำจากโฮเซยา 6:6 “ท่านจงไปเรียนความหมายของคัมภีร์ข้อนี้ ที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ด้วยว่าเราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาป” (มัทธิว 9:13)
- ยากอบเผชิญหน้ากับผู้เชื่อที่แสดงความลำเอียงเข้าข้างคนรวย ผู้ที่ล้มเหลวในการให้อาหารแก่ผู้หิวโหยและให้เสื้อผ้าแก่ผู้เปลือยกาย และผู้ที่มีความผิดเรื่องการพูดร้าย ยากอบสรุปความหมายของ

ศาสนาที่บริสุทธิ์ไว้ว่า “...การช่วยเหลือเด็กกำพร้าและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก” (ยากอบ 1:27)

ความชอบธรรมอธิบายถึงพระลักษณะของพระเจ้า การปฏิบัติต่อเพื่อนบ้านของเราด้วยความยุติธรรมคือการสะท้อนพระลักษณะของพระเจ้า ในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์ในศตวรรษที่ 21 เราต้องแสดงพระลักษณะของพระเจ้าแก่โลกที่ไม่เชื่อ ความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าจะเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ของเรากับผู้อื่น นั่นคือความหมายของความชอบธรรมในอาโมส และเป็นความหมายของความชอบธรรมในโลกปัจจุบัน

สรุป

William Wilberforce นักการเมืองชาวอังกฤษผู้มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1759–1833 ได้เป็นแบบอย่างที่มีประสิทธิภาพของความมุ่งมั่นต่อการแพร่ขยายข่าวประเสริฐและหลักการแห่งความยุติธรรมแบบคริสเตียน

Wilberforce ได้รับเลือกเข้าสู่สภาสามัญชนเมื่ออายุ 21 ปี สี่ปีต่อมา เขาได้มาเป็นคริสเตียน ชีวิตทั้งหมดของขุนนางหนุ่มผู้นี้ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยการกลับใจของเขา นี่ไม่ใช่เพียงแค่การประกาศความเชื่อส่วนตัวเท่านั้น มุมมองของเขามีต่ออาชีพทางการเมือง วิถีชีวิตที่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และการใช้ทรัพย์สินของเขา ล้วนเปลี่ยนไปเนื่องจากการกลับใจของเขา

William Wilberforce เชื่อว่าผู้ติดตามพระคริสต์จะต้องใส่ใจทั้งเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐแก่คนหลงหาย และความจำเป็นฝ่ายร่างกายของผู้ที่ทนทุกข์ ด้วยเหตุนี้ เขาจึงทำงานร่วมกับองค์กรจำนวนมากเพื่อช่วยเหลือคนยากจนและเผยแพร่ข่าวประเสริฐ เขาให้การอุปถัมภ์มิชชันนารีที่ไปยังอินเดียและแอฟริกา เขาทำงานเพื่อให้มีโรงพยาบาล สถานดูแลผู้ป่วยทางจิต โรงเรียน และเรือนจำที่ดีขึ้น เขาสนับสนุนโรงเรียนวิวารศึกษา ผู้ลี้ภัย แม่เลี้ยงเดี่ยว และคนงานที่มีรายได้น้อย ตลอดช่วงชีวิตส่วนใหญ่ของเขา

Wilberforce บริจาครายได้ประจำปีถึงหนึ่งในสี่ให้แก่คนยากจน

คุณูปการที่ยั่งยืนที่สุดของ Wilberforce ในฐานะผู้นำทางการเมือง คือการต่อสู้กับการค้าทาส ด้วยความมั่นใจว่าการค้าทาสนั้นเข้ากันไม่ได้กับความรักของคริสเตียนที่มีต่อผู้อื่น Wilberforce จึงอุทิศเวลาส่วน

ใหญ่ในอาชีพของเขาเพื่อต่อสู้กับความชั่วร้ายนี้ ในตอนแรก คนส่วนใหญ่คิดว่าเขาไม่มีทางเอาชนะกลุ่ม
ลึอบบี้ที่มีอำนาจซึ่งปกป้องการค้าทาสได้ พ่อค้าชาวอังกฤษขนส่งทาสเกือบ 50,000 คนต่อปีจากแอฟริกา
ข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก การค้านี้ได้รับการคุ้มครองโดยนักการเมืองว่าเป็นสิทธิของอังกฤษ ได้รับการ
ปกป้องจากนักธุรกิจว่าเป็นความจำเป็นทางเศรษฐกิจ และได้รับการยอมรับจากคริสเตียนจำนวนมาก
ว่าเป็นความชั่วร้ายที่น่าเศร้าแต่จำเป็น

Wilberforce ไม่สามารถยอมรับความชั่วร้ายนี้ได้ เขาถูกพระเจ้าวางไว้ในตำแหน่งที่มีอิทธิพล เขามองว่า
ตำแหน่งนี้เป็นโอกาสในการปรนนิบัติพระเจ้า เขามุ่งมั่นที่จะให้ "...จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงอย่างน้ำ
และให้ความชอบธรรมเป็นอย่างลำธารที่ไหลอยู่เป็นนิตย์" (อาโมส 5:24) เมื่อเรียนรู้ถึงความชั่วร้ายของ
การเป็นทาส Wilberforce จึงมุ่งมั่นที่จะยกเลิกความบาปที่น่าละอายนี้ เขาเขียนถึงความตั้งใจแน่วแน่ของ
เขาว่าจะไม่มีวันพักสงบจนกว่าเขาจะยุติการค้าทาสได้ ไม่ว่าผลที่ตามมาจะเป็นอย่างไรก็ตาม

เริ่มต้นในปี 1789 Wilberforce เสนอร่างกฎหมายต่อต้านการค้าทาสทุกปี ร่างกฎหมายต่อต้านการค้าทาส
ของเขาจำนวน 12 ฉบับถูกตีตกไปในช่วงระหว่างปี 1789 ถึง 1805 ในที่สุด ในปี 1807 รัฐสภาได้ยกเลิก
การค้าทาสในจักรวรรดิอังกฤษ

จากนั้น Wilberforce ได้เริ่มการต่อสู้เพื่อยกเลิกระบบทาส (ไม่ใช่แค่การค้าทาสใหม่) ทั่วทั้งจักรวรรดิ
Wilberforce ทำงานอีก 25 ปีเพื่อให้เห็นการยกเลิกระบบทาส สามวันก่อนที่เขาจะเสียชีวิต สภาสมาชิกชน
ได้ผ่านกฎหมายปลดปล่อยทาสทุกคนในจักรวรรดิอังกฤษให้เป็นอิสระ

งานมอบหมายบทที่ 12

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง:

งานที่ 1: ทำงานแบบกลุ่ม

อภิปรายร่วมกันถึงประเด็นความไม่ยุติธรรมในสังคมของคุณที่คริสตจักรควรออกมาพูดถึง โดยใช้แบบอย่างของอาโมส จงแสดงให้เห็นว่าคริสตจักรควรจัดการกับสถานการณ์นี้อย่างไร จงเขียนบทสรุปจากการอภิปรายของพวกคุณความยาว 1 หน้ากระดาษ

งานที่ 2: ทำงานแบบเดี่ยว

เตรียมโครงร่างคำเทศนาแบบละเอียดสำหรับหัวข้อ “การพิพากษาและความรักของพระเจ้าต่อชนชาติที่ไม่สัตย์ซื่อ” จงแสดงให้เห็นว่าข่าวสารของโฮเซยากล่าวกับโลกของเราในปัจจุบันอย่างไร

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทถัดไป ให้ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทนี้ โปรดเตรียมตัวด้วยการศึกษาโจทย์แบบทดสอบมาอย่างรอบคอบ

แบบทดสอบบทที่ 12

- (1) ในพระคัมภีร์ฮีบรู เรียกพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะน้อยว่าอะไร?
- (2) ทำไมพระธรรม 12 เล่มสุดท้ายของพันธสัญญาเดิมจึงเรียกว่าเป็นหมวดผู้เผยพระวจนะน้อย?
- (3) จุดประสงค์ของพระธรรมโฮเซยา คืออะไร?
- (4) อะไรคือสภาพฝ่ายวิญญาณของอาณาจักรเหนือในช่วงเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจในรัชสมัยของกษัตริย์เยโรโบอัม ที่ 2?
- (5) บอกชื่อบุตรแต่ละคนของโฮเซยาและความหมายของชื่อ
- (6) ในพันธสัญญาเดิมภาษาฮีบรู การรู้จักใครสักคนหมายถึงอะไร?
- (7) หัวข้อหลักของโยเอลคืออะไร?
- (8) ในโยเอล ภัยพิบัติทางธรรมชาติใดที่เป็นภาพเปรียบเทียบถึงวันแห่งการพิพากษาในอนาคต?
- (9) ตามพันธสัญญาใหม่ เมื่อใดที่คำเผยพระวจนะของโยเอลเกี่ยวกับการตื่นตัวของฝ่ายวิญญาณที่จะมาถึงสำเร็จเป็นจริง?
- (10) อะไรคือจุดประสงค์ของอาโมส?
- (11) บอกนิมิตเรื่องการพิพากษาหาเรื่องในอาโมส พร้อมอธิบายความหมาย
- (12) เขียน โฮเซยา 10:12 โยเอล 2:13 และอาโมส 5:24 จากการท่องจำ

บทที่ 13

โอบาดีห์-เศฟันยาห์

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) รู้ถึงช่วงเวลาที่น่าจะเป็นและบริบททางประวัติศาสตร์ของพระธรรมโอบาดีห์ โยนาห์ มีคาห์ นาฮูม ฮาบากุก และเศฟันยาห์
- (2) สามารถสรุปโครงร่างแก่นเรื่องหลักและวัตถุประสงค์ของพระธรรมโอบาดีห์ โยนาห์ มีคาห์ นาฮูม ฮาบากุก และเศฟันยาห์
- (3) ตระหนักถึงอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าเหนือชนชาติทั้งปวง
- (4) เชื่อมโยงข่าวสารของพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะน้อยเข้ากับความต้องการของโลกปัจจุบัน
- (5) เข้าใจหลักการพื้นฐานในการตีความคำเผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิม

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน โอบาดีห์ โยนาห์ มีคาห์ นาฮูม ฮาบากุก และเศฟันยาห์
- ▶ ท่องจำ มีคาห์ 6:8 นาฮูม 1:7-8 และฮาบากุก 3:2

บทนำสู่โอบาดีห์ โยนาห์ มีคาห์ นาฮูม ฮาบากุก และเศฟันยาห์

ไม่เหมือนกับพระเทียมเท็จในโลกยุคโบราณ พระยาห์เวห์ไม่ใช่พระเจ้าประจำท้องถิ่น พระยาห์เวห์เคยเป็นและยังคงเป็นผู้มีอำนาจปกครองสูงสุดเหนือทั่วทั้งโลก สิ่งนี้ปรากฏให้เห็นในข่าวสารของผู้เผยพระวจนะน้อย ที่มีต่อชนชาติต่างๆ นอกเหนือจากอิสราเอล ในพระธรรมเล่มต่างๆ ที่ศึกษาในบทเรียนนี้ พระเจ้าตรัส

ผ่านผู้เผยพระวจนะของเขาแก่เอโดม นี่นะเวห์ อิศราเอล ยูดาห์ และในเศฟันยาห์แก่คนทั่วโลก ในบทเรียนนี้ เราเห็นอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าเหนือผู้คนที่ไม่แม้แต่จะยอมรับสิทธิอำนาจของเขา พระเจ้ามีอำนาจปกครองสูงสุดเหนือทั่วทั้งโลก

โอบาดีห์

ภาพรวมของโอบาดีห์	
ผู้เขียน	โอบาดีห์
ผู้อ่าน	เอโดม
วันที่เขียน	587–553 ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	การล่มลงของเอโดม
จุดประสงค์	เพื่อเผยพระวจนะถึงความพินาศของเอโดม เนื่องจากความโหดร้ายของเธที่มีต่อยูดาห์ ในระหว่างการล้อมเยรูซาเล็มของเยรูซาเล็ม
ข่าวประเสริฐในโอบาดีห์	ภายหลังการเป็นเชลย ยูดาห์จะได้รับการฟื้นฟู โดยผ่านทางเธอ ข่าวประเสริฐจะมาถึงคนต่างชาติ

บริบททางประวัติศาสตร์ของโอบาดีห์

พระธรรมโอบาดีห์ควรอ่านโดยคำนึงถึงบริบทของความขัดแย้งที่มีมายาวนานระหว่างเอโดม (ลูกหลานของเอซาว) และอิสราเอล (ลูกหลานของยาโคบ) ในระหว่างการอพยพ เอโดมปฏิเสธไม่ยอมให้อิสราเอลผ่านทาง (กัณดารวิถี 20:14–21) ในระหว่างที่บาบิโลนล้อมเมือง ชาวเอโดมส่งเสียงเชียร์ให้ทำลาย

เยรูซาเล็ม ความโหดร้ายของเขามีสื่ออยู่ดาห์ในปี 587 ก่อนคริสต์ศักราช เป็นแรงบันดาลใจให้เกิดคำกล่าวโทษในสดุดี 137:7-9 เช่นเดียวกับชาวสารเชิงเผยพระวจนะของโอบาดีห์

เราไม่รู้อะไรเกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะโอบาดีห์ เลยนอกจากชื่อของเขา ชื่อของเขามีความหมายว่า “ผู้รับใช้พระยาห์เวห์” ซึ่งเป็นชื่อที่พบได้ทั่วไปในพันธสัญญาเดิม⁶⁹

ภาพรวมของโอบาดีห์

คำเผยพระวจนะของโอบาดีห์เป็นทั้งข่าวสารเรื่องการพิพากษาเอโดม และข่าวสารเรื่องการปลอบประโลมใจสำหรับยูดาห์ ประการแรก โอบาดีห์นำข่าวสารเรื่องการพิพากษามากกล่าวโทษเอโดม เอโดมเชื่ออย่างเยอหยิ่งว่าทำเลที่ตั้งของเมืองหลวงของเธอ คือเสลา ซึ่งอยู่บนหินสูงที่ป้องกันได้ง่าย จะปกป้องเธอจากศัตรูของเธอได้ (โอบาดีห์ 1:3) อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการใช้ความรุนแรงของเธอต่อยูดาห์ พระเจ้าจะทำลายเอโดม พระเจ้าผู้ยุติธรรมจะไม่ปล่อยให้ความบาปของเอโดมลอยนวลไปโดยไม่ลงโทษ คำเผยพระวจนะของโอบาดีห์สำเร็จเป็นจริงเมื่อเอโดมถูกพิชิตในปี 553 ก่อนคริสต์ศักราช

โอบาดีห์ยังนำข่าวสารแห่งการปลอบประโลมใจมาให้ด้วย เขาเตือนยูดาห์ให้ระลึกถึงความรักตามพันธสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ แม้ภายหลังการทำลายเยรูซาเล็ม พระเจ้าสัญญาว่าจะมีความหวังสำหรับประชากรของพระองค์ ขอพระคัมภีร์สำคัญของโอบาดีห์ (โอบาดีห์ 1:15) สัญญาว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามาแล้วสำหรับชนชาติทั้งปวง

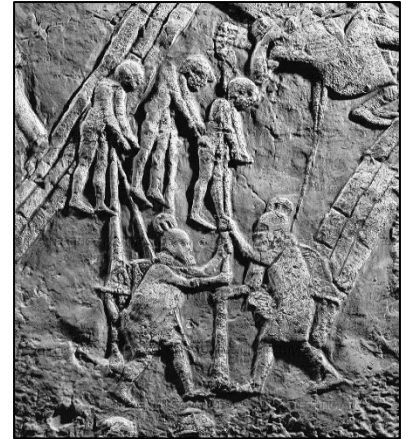
⁶⁹ ผู้เผยพระวจนะน้อยคนนี่ไม่ใช่โอบาดีห์ ที่เป็นข้าราชการในสำนักของอาหับใน 1 พงศกษัตริย์ 18

ภาพรวมของโยนาค	
ผู้เขียน	โยนาค
ผู้อ่าน	เมืองนีนะเวห์ ในอัสซีเรีย
วันที่เขียน	793–753 ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	ความเมตตาของพระเจ้าต่อคนทั้งปวง
จุดประสงค์	เพื่อแสดงให้เห็นความปรารถนาของพระเจ้าที่จะไถ่คนทั้งปวง แม้กระทั่งศัตรูของอิสราเอล
ชาวประเสริฐในโยนาค	พระเยซูซึ่งไปที่โยนาคว่าเป็นหมายสำคัญของการคืนพระชนม์
	ผ่านทางพันธกิจของเหล่าอัครทูตและคริสตจักรยุคแรก ชาว ประเสริฐถูกประกาศแก่ชนชาติทั้งปวง

บริบททางประวัติศาสตร์ของโยนาห์

โยนาห์เผยพระวจนะในช่วงเวลาที่จักรวรรดิอัสซีเรียอ่อนแอลง เขาได้เผยพระวจนะถึงการขยายอาณาเขตของอาณาจักรเหนือซึ่งเกิดขึ้นในสมัยของเยโรโบอัมที่ 2 (2 พงศกษัตริย์ 14:23, 25)⁷⁰

อัสซีเรียเป็นจักรวรรดิที่รุกราน และเป็นภัยคุกคามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อเอกราชของอิสราเอล งานศิลปะที่หลงเหลืออยู่แสดงให้เห็นว่าชาวอัสซีเรียผลิตเพลิงกับความโหดร้ายต่อศัตรูของพวกเขาเมื่อโยนาห์ได้รับการเรียกจากพระเจ้าให้ไปเทศนาที่นีนะเวห์ เขาจึงหนีไปยังทารชิซ

งานศิลปะที่แสดงให้เห็นถึงความโหดร้ายของอัสซีเรีย

โยนาห์ ไม่ต้องการเทศนาข่าวสารที่อาจนำนีนะเวห์ไปสู่การกลับใจ เขารู้ว่า ถ้านีนะเวห์กลับใจ พระเจ้าจะละเว้นเมืองนั้น (โยนาห์ 4:2) จากมุมมองของโยนาห์ในฐานะชาวอิสราเอลผู้รักดี ความพินาศของนีนะเวห์จะเป็นพระพรสำหรับอิสราเอล

จุดประสงค์ของโยนาห์

พระธรรมโยนาห์แสดงให้เห็นความเมตตาของพระเจ้า แม้กระทั่งต่อศัตรูของอิสราเอล โยนาห์แสดงให้เห็นว่าความสงสารของพระเจ้าไม่ได้มีไว้เพื่อเรา (อิสราเอล) เท่านั้น ความสงสารของพระเจ้ายังมีไว้เพื่อพวกเขา (นีนะเวห์) ด้วย

ในทางตรงกันข้ามกับพระเจ้า ผู้เผยพระวจนะโยนาห์ไม่รู้ลึกสงสารนีนะเวห์เลย พระธรรมโยนาห์กระตุ้นให้เราพิจารณาว่า: “ฉันเป็นเหมือนโยนาห์ หรือฉันเป็นเหมือนพระเจ้า?”

⁷⁰ ภาพ “KCE Lachish impale” ถ่ายภาพโดย kevincellis36109 สืบค้นจาก

<https://www.flickr.com/photos/36339698@N00/17005960457/>, สัญญาอนุญาตภายใต้ CC BY 2.0, ลดความสดของสีจากต้นฉบับ

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนว่าเรื่องราวของโยนาห์เป็นเรื่องจริงหรือไม่?

นักเขียนบางคนโต้แย้งว่าเรื่องราวของโยนาห์ไม่ใช่เรื่องจริง แต่เป็นคำอุปมาที่มีเจตนาสอนบทเรียนเกี่ยวกับความล้มเหลวของอิสราเอลในการทำให้พันธกิจของพระเจ้าต่อชนชาติต่างๆ สำเร็จ อย่างไรก็ตาม ไม่มีสิ่งใดในพระธรรมโยนาห์ที่บ่งชี้ว่ามีเจตนาให้เป็นคำอุปมา เรื่องราวนี้นำเสนอในฐานะเรื่องจริง และมีรายละเอียดทางประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ที่เราคาดหวังว่าจะพบในเรื่องเล่าที่เป็นความจริง

ข่าวสารประการหนึ่งของโยนาห์คืออำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า พระเจ้าส่งลมพายุใหญ่มา พระองค์จัดเตรียมปลาหมึกมาให้กลืนโยนาห์ พระองค์จัดเตรียมต้นไม้เพื่อให้ร่มเงาแก่โยนาห์ และพระองค์จัดเตรียมหนอนให้มาทำลายต้นไม้ นั่น ชาวสารเรื่ออำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าเห็นการสร้างของพระองค์จะสูญหายไปหากเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องจริง

พระเยซูมองเรื่องราวของโยนาห์ว่าเป็นประวัติศาสตร์ พระองค์เตือนว่า “ชาวนี้ระเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนในยุคนี้ และกล่าวโทษพวกเขา เพราะว่าชาวนี้ระเวห์กลับใจใหม่เพราะการประกาศของโยนาห์ และผู้ที่ใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้” (มัทธิว 12:41)

ด้วยเหตุผลเหล่านี้ เราจึงรู้ว่าพระธรรมโยนาห์เป็นเรื่องจริง

โยนาห์ (ต่อเนื่อง)

ภาพรวมของโยนาห์

ส่วนที่ 1: บทเรียนเรื่องการเชื่อฟัง (โยนาห์ 1-2)

บทที่ 1 และ 2 สอนบทเรียนเรื่องการเชื่อฟัง เมื่อพระเจ้าเรียกโยนาห์ไปยังนี้ระเวห์ การตอบสนองแรกของเขาคือการหนีไปในทิศทางตรงกันข้าม “แต่โยนาห์ได้ลุกขึ้นหนีไปยังเมืองทาร์ซิช...” (โยนาห์ 1:3) เขาลงเรือเพื่อหนีไปให้พ้นจากพระพักตร์พระยาห์เวห์ ผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์เชื่อว่าเขาสามารถหนีพ้นจากการสถิตอยู่ของพระเจ้าผู้มีฤทธานุภาพสูงสุดได้ อย่างไรก็ตาม พระเจ้ามีอำนาจปกครองสูงสุด พระยาห์เวห์ส่งลมพายุใหญ่ที่คุกคามว่าจะทำลายเรือ

เมื่อลูกเรือจับฉลากเพื่อหาสาเหตุของพายุ เขาพบว่า เป็นความผิดของโยนาห์ ไม่เหมือนกับโยนาห์ (ผู้ซึ่งไม่สนใจชาวนีเนะเวห์) ลูกเรือเห็นคุณค่าของชีวิตมนุษย์มากพอที่จะพยายามช่วยชีวิตโยนาห์ ลูกเรือต่างศาสนาแสดงความเมตตามากกว่าที่ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าแสดงเสียอีก เมื่อในที่สุดลูกเรือโยนโยนาห์ลงทะเล พายุก็สงบลงทันที ชีวิตของโยนาห์ได้รับการละเว้นเพราะพระยาห์เวห์ได้จัดเตรียมปลามาให้กลืนโยนาห์

ส่วนแรกนี้จบลงด้วยคำอธิษฐานขอพระคุณของโยนาห์สำหรับความเมตตาของพระเจ้า โยนาห์สัญญาว่าจะทำตามที่เขาได้ปฏิญาณไว้ เขาได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับการเชื่อฟังแล้ว

ส่วนที่ 2: บทเรียนเรื่องความเมตตาสงสาร (โยนาห์ 3-4)

เช่นเดียวกับบทที่ 1 โยนาห์บทที่ 3 เริ่มต้นด้วยการเรียกของพระเจ้า คราวนี้ โยนาห์เชื่อฟัง: “ดังนั้น โยนาห์จึงลุกขึ้นไปยังนีเนะเวห์...” (โยนาห์ 3:3) โยนาห์ได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับการเชื่อฟังแล้ว บัดนี้พระเจ้าสอนบทเรียนเรื่องความเมตตาสงสารแก่เขา

โยนาห์เทศนาข่าวสารเรื่องการพิพากษาในนีเนะเวห์ ดังที่เป็นจริงในบทที่ 1 คนต่างศาสนามีความเข้าใจในความสงสารของพระเจ้ามากกว่าโยนาห์ ในบทที่ 1 ลูกเรือต่างศาสนาพยายามช่วยชีวิตโยนาห์ ในบทที่ 3 กษัตริย์ต่างศาสนาแห่งนีเนะเวห์เป็นผู้เสนอแนะว่าพระเจ้าอาจจะเมตตาเมืองนี้ “ใครจะรู้ได้? พระเจ้าอาจจะทรงหันและเปลี่ยนพระทัย พระองค์อาจจะทรงหันจากพระพิโรธอันรุนแรง เพื่อเราจะไม่พินาศ” (โยนาห์ 3:9) ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าเทศนาเพียงการพิพากษา แต่กษัตริย์ต่างศาสนาเทศนาเรื่องความเมตตาของพระเจ้า

เช่นเดียวกับบทที่ 2 โยนาห์บทที่ 4 ประกอบด้วยคำอธิษฐาน โยนาห์ 2 บทที่ 2 เป็นคำอธิษฐานขอพระคุณสำหรับความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อโยนาห์ ส่วนโยนาห์บทที่ 4 ประกอบด้วยคำอธิษฐานร้องทุกข์สำหรับความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อนีเนะเวห์ โยนาห์ร้องทุกข์เพราะพระเจ้าจะลงโทษเมืองนีเนะเวห์ บทนี้จบลงด้วยบทเรียนของพระเจ้าที่มีต่อโยนาห์ ซึ่งเป็นบทเรียนเกี่ยวกับความสงสารอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่มีต่อคนหลงหาย

โยนาห์ในพันธสัญญาใหม่

พระธรรมโยนาห์สะท้อนให้เห็นอย่างน้อยสองทางในพันธสัญญาใหม่ ประการแรก พระเยซูชี้ไปที่การช่วยกู้โยนาห์จากท้องปลาว่าเป็นภาพเปรียบเทียบถึงการคืนพระชนม์จากหลุมฝังศพของพระองค์เอง (มัทธิว 12:39-40)

ประการที่สอง โยนาห์ฉายภาพความล้มเหลวของอิสราเอลในการทำให้พันธกิจของเขาส่งผลกระทบต่อชนชาติต่างๆ สำเร็จ จากพันธสัญญาของอับราฮัมในปฐมกาล 12:2-3 เห็นได้ชัดว่าอิสราเอลได้รับพรเพื่อจะเป็นพรแก่ผู้อื่น พระธรรมโยนาห์แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของอิสราเอลในการทำให้พันธกิจนั้นสำเร็จ อย่างไรก็ตาม โดยการเสด็จมาของพระคริสต์ พันธกิจนี้ได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่เมื่อเหล่าสาวกได้รับมอบหมายหน้าที่ “เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา...” (มัทธิว 28:19)

โยนาห์ยังพูดกับเราวันนี้

เป็นเรื่องง่ายที่จะเยาะเย้ยโยนาห์ ผู้เผยพระวจนะที่ไม่เต็มใจ ผู้ซึ่งไม่ยอมให้พระเจ้าละเว้นนิเวศอย่างไรก็ตาม โยนาห์บีบให้เราต้องมองโลกของเราผ่านสายตาของพระเจ้า เมื่อฉันอ่านโยนาห์ ฉันควรตั้งคำถามกับตัวเองว่า...

- สิ่งไหนนำความยินดีมาให้ฉัน: ความพินาศของศัตรู หรือการกลับใจของศัตรู?
- ฉันเทศนาเรื่องความเมตตาของพระเจ้าด้วยความกระตือรือร้นเท่าๆ กับที่ฉันเทศนาเรื่องการพิพากษาของพระเจ้าหรือไม่?
- ฉันติดออกที่จะไปหาคนเหล่านั้นที่เป็นศัตรูของประชากรของพระเจ้าหรือไม่?
- ฉันมีลักษณะนิสัยของโยนาห์ หรือลักษณะนิสัยของพระเจ้า?

ภาพรวมของมีคาห์	
ผู้เขียน	มีคาห์
ผู้ฟัง	ยูดาห์
วันที่เขียน	740–700 ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	การดำเนินชีวิตตามพันธสัญญาที่แท้จริง
จุดประสงค์	เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าจะพิพากษายูดาห์เพราะการละเมิดพันธสัญญา
ข่าวประเสริฐในมีคาห์	มีคาห์เป็นภาพถึงถึงข่าวสารของพระเยซู เรื่องการนับถือศาสนาที่ออกมาจากใจ ศาสนาที่แท้จริงเป็นมากกว่าพิธีกรรม ศาสนาที่แท้จริงสรุปได้ใน มีคาห์ 6:8 ว่า “... ให้ทำความยุติธรรมและให้รักความเมตตา และให้ดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าของเจ้าด้วยความถ่อมใจ”

บริบททางประวัติศาสตร์ของมีคาห์

ไม่นานก่อนการล่มสลายของอาณาจักรเหนือ มีคาห์ ผู้เผยพระวจนะจากโมเรเซท ได้เทศนาในยูดาห์ ข่าวสารของเขานำไปสู่การฟื้นฟูในระหว่างรัชสมัยของเฮเซคียาห์

จุดประสงค์ของมีคาห์

โดยการใช้คำเผยพระวจนะในรูปแบบคดีความ มีคาห์แสดงให้เห็นว่ายูดาห์ไม่สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา⁷¹ มีคาห์เทศนาเรื่องการพิพากษาสำหรับผู้ที่ละเมิดพันธสัญญา และความหวังสำหรับผู้ที่ถูกใจ มีคาห์แสดงให้เห็นว่าความชอบธรรมเป็นมากกว่าการถือรักษาพิธีกรรม ความชอบธรรมที่แท้จริงคือ “...ให้ทำความยุติธรรมและให้รักความเมตตา และให้ดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าของเจ้าด้วยความถ่อมใจ” (มีคาห์ 6:8)

ภาพรวมของมีคาห์

มีคาห์นำเสนอชุดคำเผยพระวจนะ 3 ชุด แต่ละส่วนเริ่มต้นด้วยคำว่า *จงฟัง* ข่าวสารแต่ละเรื่องเริ่มต้นด้วยการพิพากษา และจากนั้นเปลี่ยนไปสู่คำสัญญาเรื่องการฟื้นฟู

ข่าวสารที่ 1 (มีคาห์ 1-2)

คำเผยพระวจนะแรกของมีคาห์คือคำเผยพระวจนะเรื่องการพิพากษาสะมาเรียและเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นเมืองหลวงของอิสราเอลและยูดาห์ พระเจ้าจะทำให้สะมาเรียกลายเป็นกองซากปรักหักพังและทำลายรูปเคารพของเธอ สำหรับเยรูซาเล็ม พระเจ้าสัญญาถึงความอับอายจากการศิโรตม์เมื่อยูดาห์ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย

ใน มีคาห์ 1:10-14 ผู้เผยพระวจนะได้เรียงเส้นทางที่เซนนาเคอริบใช้ในภายหลังขณะเดินทางมุ่งหน้าสู่เยรูซาเล็มในปี 701 ก่อนคริสต์ศักราช ในการโจมตียูดาห์ของเขา เซนนาเคอริบพิชิตเมืองกัท เบธเอลฟารัท ชาฟีร์ ศานัน เบธเอเชล มาโรท ลาคีซ โมเรเซท-กัท และอักซิบ คำเผยพระวจนะของมีคาห์มีความเฉพาะเจาะจงในการทำนายถึงการพิพากษาของพระเจ้า

ข่าวสารนี้จบลงด้วยคำสัญญาที่จะฟื้นฟูชนที่เหลืออยู่ องค์เจ้านายจะนำประชากรของพระองค์เข้าสู่สงคราม

⁷¹ เพื่อทบทวนโครงสร้างของคำเผยพระวจนะในรูปแบบคดีความ ดู บทที่ 10

ข่าวสารที่ 2 (มีคาห์ 3-5)

ข่าวสารที่สองของมีคาห์เริ่มต้นด้วยการกล่าวโทษผู้นำที่ฉ้อฉลของยูดาห์ ผู้นำบ้านเมืองถูกบรรยายว่าเป็นมนุษย์กินคนที่กัดกินผู้ตามของเขา (มีคาห์ 3:1-3) ผู้เผยพระวจนะเหล่านี้เผยพระวจนะถึงพระพรแก่ผู้ที่จ่ายเงินดี และเผยพระวจนะถึงการลงโทษแก่ผู้ที่ไม่จ่ายเงินจ่าย (มีคาห์ 3:5) ผู้ปกครอง บุโรหิต และผู้เผยพระวจนะ ล้วนถูกกล่าวโทษ

เช่นเดียวกับข่าวสารแรก ข่าวสารนี้เปลี่ยนจากการพิพากษาไปสู่ความหวัง วันหนึ่งจะมาถึงเมื่อภูเขาแห่งพระนิเวศขององค์เจ้านายจะถูกสถาปนาขึ้น ผู้คนจากหลายชนชาติจะมาเรียนรู้วิถีทางขององค์พระเจ้าจอมทัพ พระเจ้าจะช่วยกู้ชนที่เหลืออยู่ที่ยึดถือชื่อและปกครองเหนือพวกเขา พระองค์จะไถ่ศิโยนจากบาบิโลน และจะเลี้ยงดูฝูงแกะของพระองค์

การไถ่ถอนขั้นสุดท้ายของยูดาห์จะสำเร็จด้วยการมาถึงของผู้ปกครองในอิสราเอล ผู้ซึ่งจะมาจากเบธเลเฮมเอเฟราธาห์ (มีคาห์ 5:2) พระกิตติคุณมัทธิวชี้ไปที่ มีคาห์ 5:2 ว่าเป็นคำเผยพระวจนะถึงการประสูติของพระเยซูคริสต์ในเบธเลเฮม (มัทธิว 2:4-6)

ข่าวสารที่ 3 (มีคาห์ 6-7)

ข้อกล่าวหาของพระเจ้าต่อยูดาห์ (มีคาห์ 6:1-8)	
มีคาห์ 6:1-2	การเรียกพยาน (ภูเขาและเนินเขาเป็นพยานถึงความไม่สัตย์ซื่อของยูดาห์)
มีคาห์ 6:3	โอกาสให้ยูดาห์ตอบสนอง
มีคาห์ 6:4-5	การเตือนให้ระลึกถึงความโปรดปรานของพระเจ้าที่มีต่อยูดาห์ในอดีต
มีคาห์ 6:6-7	การตอบสนองอย่างเยาะเย้ยของประชาชน
มีคาห์ 6:8	คำตอบของพระเจ้า—บทสรุปข้อเรียกร้องของธรรมบัญญัติ คือให้ทำความยุติธรรมและให้รักความเมตตา และให้ดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าของเจ้าด้วยความถ่อมใจ

ข่าวสารสุดท้ายของมีคาห์มาในลักษณะคำเผยพระวจนะในรูปแบบคดีความ พระเจ้าตั้งข้อกล่าวหา ประชากรของพระองค์เรื่องความไม่สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา แทนที่จะสรรภาพความผิดของเขา ประชาชน กลับตอบโต้ด้วยชุดคำถามเชิงประชดประชัน

- พระเจ้าต้องการเครื่องบูชาเผาทั้งตัวที่เป็นลูกวัวอายุหนึ่งขวบหรือ?
- พระเจ้าต้องการแกะผู้เป็นพันๆ ตัว และธรรนำมนเป็นหมื่นสายหรือ?
- พระเจ้าต้องการให้เรา นำบุตรมาถวายบูชาหรือ?

พระเจ้าตอบโดยการย้ำข้อเรียกร้องสามประการของธรรมเนียมปฏิบัติที่ไม่เปลี่ยนแปลง คือ ให้ทำความยุติธรรมและให้รักความเมตตา และให้ดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าของเจ้าด้วยความถ่อมใจ

ภายหลังข้อกล่าวหาต่างๆ พระเจ้าประกาศการพิพากษาเยรูซาเล็ม (มีคาห์ 6:9-7:6) เนื่องจากยูดาห์ทำตามการละทิ้งความเชื่อของอาหับ (กษัตริย์แห่งอิสราเอล) พระเจ้าจะทำให้ชนชาตินี้กลายเป็นที่ร้างเปล่า

มีคาห์เปลี่ยนจากการพิพากษาไปสู่ความหวังอีกครั้ง หลังจากเสาะหาคนธรรมะในยูดาห์ไม่พบ (มีคาห์ 7:1-6) มีคาห์สรุปจบด้วยคำอธิษฐานขอให้พระเจ้าเลี้ยงดูประชากรของพระองค์ด้วยไม้เท้าของพระองค์ (มีคาห์ 7:14) และฟื้นฟูเขาในสายตาของชนชาติต่างๆ มีคาห์จบลงด้วยความมั่นใจว่า พระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้อภัยความผิดบาปและพอใจในความเมตตา

มีคาห์ยังพูดกับเราวันนี้

เยเรมีย์ 26:17-19 แสดงให้เห็นว่าข่าวสารของมีคาห์นำมาซึ่งการฟื้นฟู ผลที่ตามมาคือ ยูดาห์ได้รับการละเว้นจากการพิพากษาของพระเจ้าเป็นเวลากว่า 100 ปี สิ่งนี้ควรหนุนใจเราขณะที่เรานำข่าวสารของพระเจ้ามาสู่ยุคสมัยของเรา แม้ว่าคนจำนวนมากจะปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้า แต่คนที่เหลืออยู่จะตอบสนอง พระวจนะของพระเจ้าจะไม่กลับมาเปล่าประโยชน์ (อิสยาห์ 55:11) สิ่งนี้ควรหนุนใจเราให้ทำการประกาศอย่างสัตย์ซื่อในยุคสมัยของเรา

ภาพรวมของนาฮูม	
ผู้เขียน	นาฮูม
ผู้อ่าน	นีนะเวห์ (เมืองหลวงของอัสซีเรีย)
วันที่เขียน	663–612 ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	ความพินาศของเมืองนีนะเวห์
จุดประสงค์	เพื่อเผยพระวจนะถึงการพิพากษาของพระเจ้าต่อเมืองนีนะเวห์ที่ชั่วร้ายและจักรวรรดิอัสซีเรีย
ข่าวประเสริฐในนาฮูม	นาฮูม 1:15 เรียกร้องให้ยูดาห์มีความสัจซื่อ นาฮูมนำข่าวดีเรื่องสันติภาพมา พระเมสสิยาห์จะเสด็จมา!

บริบททางประวัติศาสตร์ของนาฮูม

นาฮูม เทศนาคำเทศนาที่โยนาห์อยากจะทำเทศนา: คือความพินาศของนีนะเวห์ พระธรรมโยนาห์แสดงให้เห็นความเมตตาของพระเจ้าในการตอบสนองต่อการกลับใจของนีนะเวห์ พระธรรมนาฮูมแสดงให้เห็นการพิพากษาของพระเจ้าในการตอบสนองต่อการกบฏของนีนะเวห์

การฟื้นฟูที่เกิดจากการไปเยือนนีนะเวห์ของโยนาห์นั้นคงอยู่เพียงช่วงสั้นๆ โยนาห์เทศนาในช่วงระหว่างปี 793 ถึง 753 ก่อนคริสต์ศักราช พอถึงปี 745 ก่อนคริสต์ศักราช ทิกลัทปีเลเซอร์ที่ 3 ได้ขึ้นสู่อำนาจและสถาปนาจักรวรรดิอัสซีเรียให้เป็นหนึ่งในจักรวรรดิที่โหดร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษย์ ในปี 722 ก่อนคริสต์ศักราช อัสซีเรียได้ทำลายอาณาจักรเหนือ

เซนนาเคอริบ ผู้ปกครองจักรวรรดิอัสซีเรียในช่วงปี 704–681 ก่อนคริสต์ศักราช ได้สถาปนานีนะเวห์ให้เป็นเมืองหลวง เขาพิชิตดินแดนส่วนใหญ่ของยูดาห์ แม้ว่าพระเจ้าจะเว้นเยรูซาเล็ม และภายหลังช่วยกู้ยูดาห์ให้พ้นจากการควบคุมของอัสซีเรีย ช่วงเวลาหนึ่งหลังจากปี 663 ก่อนคริสต์ศักราช นาฮูมเผยพระวจนะถึง

การพิพากษาของพระเจ้าตอีนีระเวห์และจักรวรรดิอัสซีเรีย⁷² คำเผยพระวจนะนี้สำเร็จเป็นจริงในปี 612 ก่อนคริสต์ศักราช เมื่อนีระเวห์ถูกทำลาย ภายในปี 609 ก่อนคริสต์ศักราช เศษซากสุดท้ายของจักรวรรดิอัสซีเรียถูกพิชิต และจักรวรรดินี้ได้หายไปจากหน้าประวัติศาสตร์ การพิพากษาของพระเจ้านั้นแน่นอน

จุดประสงค์ของนาฮูม

โอบาดีห์เทศนาเรื่องความพินาศอย่างสมบูรณ์และแน่นอนของเอโดม ส่วนนาฮูมเทศนาเรื่องความพินาศอย่างสมบูรณ์และแน่นอนของนีระเวห์ ครั้งนี้จะไม่มีการกลับใจ “ความเจ็บปวดของเจ้าไม่มีบรรเทา...” (นาฮูม 3:19) พระธรรมนาฮูมประกาศความพินาศของนีระเวห์ และให้ความหวังแก่ประชาชนชาวยูดาห์ โดยให้ความมั่นใจแก่เขาว่าพระเจ้าจะพิพากษาศัตรูของเขา

ภาพรวมของนาฮูม

พระธรรมนาฮูมทั้งเล่มเกี่ยวกับเรื่องการพิพากษาของพระเจ้าตอีนีระเวห์ บทที่ 1 ฉายภาพพระเจ้าในฐานะนักรบของพระเจ้าผู้ต่อสู้แทนประชากรของพระองค์ พระเจ้าเป็นผู้พิพากษาที่ชอบธรรม “...พระยาห์เวห์ทรงแก้แค้นคู่อริของพระองค์ และทรงเก็บความโกรธไว้ให้ศัตรูของพระองค์” (นาฮูม 1:2)

แม้ว่าก่อนหน้านี้พระเจ้าสำแดงความเมตตาของพระองค์โดยการละเว้นนีระเวห์ที่กลับใจ แต่พระองค์ก็มีฤทธานุภาพยิ่งใหญ่และจะไม่งดเว้นโทษผู้ทำผิดเป็นอันขาด (นาฮูม 1:3) นีระเวห์ปฏิเสธพระเจ้า และบัดนี้พระองค์จะแก้แค้นพวกเขา

ขอเปรียบเทียบสำคัญของพระธรรมเล่มนี้ปรากฏใน นาฮูม 1:7-8 สำหรับคนชอบธรรม “พระยาห์เวห์ประเสริฐ ทรงเป็นที่กำบังแข็งแกร่งในวันยากลำบาก...” (นาฮูม 1:7) แต่ “ด้วยน้ำท่วมหลาก พระองค์จะทรงทำลายศัตรูของพระองค์ให้ย่อยยับไป และจะทรงไล่ศัตรูของพระองค์เข้าไปในความมืด” (นาฮูม 1:8)

⁷² นาฮูม 3:8 อ้างถึงความพินาศของเมืองเฮเบสในอียิปต์ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปี 663 ก่อนคริสต์ศักราช นาฮูม เทศนาในช่วงระหว่างการล่มสลายของเฮเบส (ปี 663 ก.ค.ศ.) และการล่มสลายของนีระเวห์ (ปี 612 ก.ค.ศ.)

บทที่ 2 บรรยายถึงความพินาศของนีนะเวห์ด้วยภาพการสู้รบตามท้องถนนและด้วยภาพอุปมาเรื่องสิ่งโตที่ฉีกเหยื่อของมันเป็นชิ้นๆ

บทที่ 3 สรุปรายยาวสารของนาฮูมด้วยคำเผยพระวจนะเรื่องวิบัติ ซึ่งเขาประกาศความผิดของเมืองนองเลือดที่เต็มไปด้วยคำโกหกและการปล้นชิง นาฮูมระบุความผิดต่างๆ ของนีนะเวห์ แล้วประกาศการพิพากษาขั้นสุดท้ายของพระเจ้า “...เราจะให้บรรดาประชาชาติมองดูความเปลือยเปล่าของเจ้า และให้ราชอาณาจักรต่างๆ มองดูความอดสูของเจ้า เราจะขวางของโสโครกใส่เจ้า และเหยียดหยามเจ้า และจะทำให้เจ้าเป็นเป้าสายตาคนอื่น” (นาฮูม 3:5-6) โลกจะชื่นชมยินดีกับข่าวการล่มสลายของอัสซีเรีย “...ทุกคนผู้ได้ยินข่าวของเจ้า ต่างก็ตบมือเยาะเจ้า เพราะมีใครเล่าที่ไม่ได้ถูกเจ้าทำร้ายเรื่อยมา?” (นาฮูม 3:19)

นาฮูม สอนว่าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะไม่ปล่อยให้ความบาปไม่ถูกลงโทษ แม้ว่าพระเจ้าจะใช้อัสซีเรียเพื่อพิพากษาอิสราเอลและยูดาห์เพราะความบาปของเขา แต่พระองค์ก็ไม่ได้เพิกเฉยต่อความบาปของอัสซีเรีย ในท้ายที่สุด พระองค์ทรงรักษาสันที่เหลืออยู่ที่สัตย์ชื่อในยูดาห์ไว้ และทรงเอาชนะศัตรูของเธอ ความสัตย์ชื่อของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์นั้นไม่เปลี่ยนแปลง

ฮาบากุก

ภาพรวมของฮาบากุก	
ผู้เขียน	ฮาบากุก
ผู้อ่าน	ยูดาห์
วันที่เขียน	น่าจะราว ๆ ปี 608-605 ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	การเข้าใจวิถีของพระเจ้า
จุดประสงค์	เพื่อเปิดเผยความประสงค์ของพระเจ้าต่อฮาบากุก
ข่าวประเสริฐในฮาบากุก	ฮาบากุก 2:4 ถูกอ้างถึง 3 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ “คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความสัตย์” คือแผนงานของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ในทุกยุคทุกสมัย

บริบททางประวัติศาสตร์ของฮาบากุก

ฮาบากุกมีเอกลักษณ์เฉพาะในบรรดาพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะ พระธรรมเล่มนี้ไม่ได้กล่าวกับผู้ฟังกลุ่มใดโดยเฉพาะ แต่ประกอบด้วยบทสนทนาระหว่างพระเจ้ากับผู้เผยพระวจนะ

ฮาบากุกปฏิบัติพันธกิจในช่วงปีที่นำไปสู่การล่มสลายของเยรูซาเล็ม นักวิชาการส่วนใหญ่เชื่อว่าบทสนทนาของฮาบากุกเกิดขึ้นช่วงเวลานี้อีกก่อนที่เนบูคัดเนสซาร์จะขึ้นสู่อำนาจในปี 605 ก่อนคริสต์ศักราช ภายใน 20 ปีนับจากที่ฮาบากุกได้รับการสำแดงจากพระเจ้า คำเผยพระวจนะนั้นก็สำเร็จเป็นจริง

จุดประสงค์ของฮาบากุก

พระธรรมฮาบากุกเปิดเผยความประสงค์ของพระเจ้าแก่ผู้เผยพระวจนะ ผ่านทางคำถามของฮาบากุกและคำตอบของพระเจ้า ผู้เผยพระวจนะได้เรียนรู้ที่จะวางใจในแผนงานแห่งอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า

ภาพรวมของฮาบากุก

คำถามที่ 1: ทำไมยูดาห์ที่ชั่วร้ายจึงเจริญรุ่งเรือง? (ฮาบากุก 1:1-11)

ขณะที่ฮาบากุกเฝ้าดูความเสื่อมถอยฝ่ายวิญญาณและศีลธรรมของยูดาห์ เขาเป็นทุกข์ใจที่ดูเหมือนว่าพระเจ้าจะไม่ตอบสนอง ฮาบากุกถามว่า “इनพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เห็นการชั่ว และให้มองเห็นความยากลำบาก?” (ฮาบากุก 1:3) สำหรับฮาบากุก ดูเหมือนว่าความยุติธรรมกำลังถูกบิดเบือน

คำตอบของพระเจ้าทำให้ผู้เผยพระวจนะตกตะลึง พระเจ้าบอกฮาบากุกว่าพระองค์กำลังให้ชาวเคลเดีย (อีกชื่อหนึ่งของชาวบาบิโลน) ลุกขึ้นเพื่อพิพากษายูดาห์ (ฮาบากุก 1:6) ม้าของเขาจะรวดเร็วกว่าเสือดาว เขาจะเป็นดั่งนกอินทรีที่โฉบลงมาเพื่อล่าเหยื่อ

คำถามที่ 2: พระเจ้าจะใช้บาบิโลนพิพากษายูดาห์ได้อย่างไร? (ฮาบากุก 1:12-2:20)

แม้ว่าคำตอบแรกแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ได้เพิกเฉยต่อความชั่วร้าย แต่นำมาซึ่งคำถามที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นคือ: พระเจ้าจะพิพากษายูดาห์โดยผ่านชนชาติที่ชั่วร้ายกว่าได้อย่างไร? แม้จะเป็นความจริงที่ยูดาห์สมควรได้รับการพิพากษา แต่บาบิโลนนั่นชั่วร้ายยิ่งกว่ายูดาห์เสียอีก ฮาบากุกถามพระเจ้าว่า “...จะทรงมองดู

ความบาปก็ไม่ได้ ไฉนพระองค์ทอดพระเนตรคนทรยศ และทรงเงี่ยบอญเมื่อคนอธรรมกลืน คนที่ชอบธรรมกว่าตัวเขาเสีย?” (ฮาบากุก 1:13)

ในการตอบสนอง พระเจ้าให้นิมิตแก่ฮาบากุก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการพิพากษานั้นแน่นอนและจะเกิดขึ้นตามที่พระองค์สัญญาไว้ ฮาบากุกต้องตัดสินใจเลือกระหว่างการตอบสนองสองแบบคือ เขาจะตอบสนองด้วยความเย่อหยิ่ง หรือด้วยความเชื่อ โดยยอมจำนนต่อความประสงค์ของพระเจ้า

ข่าวสารนี้ตามมาด้วยการเปิดเผยแผนงานของพระเจ้าที่จะพิพากษาบาบิโลน ผ่านทางคำประกาศวิบัติ 5 ประการ ฮาบากุกแสดงให้เห็นว่าบาบิโลนจะถูกบังคับให้ถ่มถุยแห่งความกริ้วขององค์เจ้านาย บาบิโลนพึ่งพารูปเคารพ แต่ความไว้วางใจของเธอในรูปเคารพจะสูญเปล่า ในทางตรงกันข้ามกับรูปเคารพที่ไร้ค่า องค์เจ้านายอยู่ในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ (ฮาบากุก 2:20) การตอบสนองที่เหมาะสมเพียงอย่างเดียวคือความสงบต่อหน้าอำนาจปกครองสูงสุดของพระองค์

คำอธิษฐานยอมจำนนของฮาบากุก (ฮาบากุก 3)

ในการตอบสนองต่อการเปิดเผยของพระเจ้า ฮาบากุกยอมจำนนต่อความประสงค์ของพระเจ้า เขาอธิษฐานขอให้พระเจ้าแสดงความเมตตาควบคู่ไปกับการพิพากษาของพระองค์ เขาบรรยายถึงฤทธานุภาพและอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า และเขายอมจำนนต่อความประสงค์ของพระเจ้า ผู้เผยพระวจนะสรุปด้วยถ้อยคำแห่งความเชื่อมั่นว่า “พระยาห์เวห์องค์เจ้านายทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า พระองค์ทรงทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนตีนกวางตัวเมีย พระองค์ทรงทำให้ข้าพเจ้าเดินไปบนที่สูงทั้งหลาย...” (ฮาบากุก 3:19)

ฮาบากุกในพันธสัญญาใหม่

ถ้อยคำของฮาบากุกที่ว่า “...คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความซื่อสัตย์” (ฮาบากุก 2:4) ถูกอ้างถึง 3 ครั้งในพันธสัญญาใหม่

- ในโรม 1:17 เปาโลอ้างถึงฮาบากุกเพื่อแสดงให้เห็นว่าโดยความเชื่อเท่านั้น เราจึงถูกนับว่าชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้า

- ในกาลาเทียบทที่ 3 เปาโลอธิบายว่าเป็นไปไม่ได้ที่ใครจะถูกนับว่าชอบธรรมโดยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ ในกาลาเทีย 3:11 เขาอ้างจากฮาบาคูก 2:4 เพื่อแสดงให้เห็นว่าเราถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น ไม่ใช่โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ
- ในฮีบรู 10:38 วลีนี้เน้นย้ำถึงความต่อเนื่องของความเชื่อ แทนที่จะถอยกลับ คนชอบธรรมจะดำเนินชีวิตต่อไปด้วยความเชื่อ

ในพันธสัญญาใหม่ก็เช่นเดียวกับในพันธสัญญาเดิม ความเชื่อและความวางใจในความประสงค์ของพระเจ้าคือสิ่งที่ทำให้เราเป็นที่พอพระทัยของพระองค์

เศฟันยาห์

ภาพรวมของเศฟันยาห์	
ผู้เขียน	เศฟันยาห์
ผู้อ่าน	ยูดาห์และชนทุกชาติ
วันที่เขียน	640–612 ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า
จุดประสงค์	เพื่อเตือนยูดาห์และชนทุกชาติเรื่องวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่กำลังมาถึง
ข่าวประเสริฐในเศฟันยาห์	เศฟันยาห์มองไปยังวันที่ชนทุกชาติจะนมัสการพระเจ้าของอิสราเอล สิ่งนี้สำเร็จเป็นจริงในคริสต์จักรซึ่งประกอบด้วยชาวยิวและคนต่างชาติเช่นเดียวกัน (เอเฟซัส 3:1–6)

บริบททางประวัติศาสตร์ของเศฟันยาห์

ชื่อของเศฟันยาห์มีความหมายว่า “พระยาห์เวห์ได้ซ่อนไว้” ชื่อของเขาบ่งบอกว่าบิดามารดาของเขามีความศรัทธาต่อพระเจ้าแม่ในช่วงเวลาที่ยูดาห์ละทิ้งความเชื่อภายใต้กษัตริย์อาหัส เศฟันยาห์เผยพระวจนะในรัชสมัยของโยสียาห์ กษัตริย์ที่ดีองค์สุดท้ายของยูดาห์ เขาเป็นคนที่ร่วมสมัยกับฮาบากุกและเยเรมีย์ เนื่องจากเศฟันยาห์อ้างถึงการล่มสลายของนิเนเวห์ว่าเป็นเหตุการณ์ในอนาคต พันธกิจของเขาจึงน่าจะสิ้นสุดลงก่อนปี 612 ก่อนคริสต์ศักราช (เศฟันยาห์ 2:13)

ตอนต้นของพระธรรมเศฟันยาห์ได้เรียงบรรพบุรุษของเขาย้อนหลังไปสี่ชั่วคนจนถึงกษัตริย์เฮเซคียาห์ (เศฟันยาห์ 1:1) เขาเป็นส่วนหนึ่งของราชวงศ์และอาจเป็นญาติของกษัตริย์โยสียาห์

จุดประสงค์ของเศฟันยาห์

เศฟันยาห์ประกาศเรื่องวันขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าผู้เผยพระวจนะคนอื่นใด ในพระธรรมเล่มเล็กนี้ ผู้เผยพระวจนะอ้างถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าถึง 6 ครั้ง เช่นเดียวกับโยเอล เอเสเคียล และอาโมส เศฟันยาห์แสดงให้เห็นว่าวันนี้จะนำมาทั้งการพิพากษาผู้ที่ไม่เชื่อฟัง และพระพรสำหรับผู้ที่ศรัทธาต่อเศฟันยาห์ยังแสดงให้เห็นด้วยว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะส่งผลกระทบต่อคนทั้งปวง ไม่ใช่เพียงแค่อยูดาห์และประชากรแห่งพันธสัญญาเท่านั้น

ภาพรวมของเศฟันยาห์

เศฟันยาห์กล่าวถึงการพิพากษาของพระเจ้าต่อยูดาห์เป็นอันดับแรก เนื่องจากยูดาห์ได้หันไปนมัสการพระบาอัล บรรดาสิ่งซึ่งอยู่ในท้องฟ้า และพระอื่นๆ พระเจ้าจะลงโทษชนชาตินั้น บ้านเรือนในเยรูซาเล็มจะกลายเป็นที่ร้างเปล่า นี่คือน้ำที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

วันนั้นจะเป็นวันแห่งพระพิโรธ เป็นวันที่ทุกข์ใจและระทม เป็นวันที่มีความพินาศและการทำลายล้าง เป็นวันที่มืดและหม่นหมอง เป็นวันที่เมฆคลุมและมีดทับ วันที่มีเสียงแตรและเสียงโห่ร้องของสงคราม ต่อสู้บรรดาเมืองที่มีปราการ และต่อสู้บรรดาป้อมสูง (เศฟันยาห์ 1:15-16)

จากนั้นเศฟันยาห์ได้กล่าวแก่ชนชาติต่างๆ พวกฟีลิสเตียจะทนทุกข์จากการพิพากษาของพระเจ้า โมอับ และอัมโมนจะถูกปล้นทำลาย เอธิโอเปีย (คูช) จะถูกฆ่าฟัน และอัสซีเรียจะถูกทำลาย วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นวันแห่งการพิพากษาเหนือชนชาติเหล่านี้ทั้งปวง

ผู้ฟังข่าวยิวของเศฟันยาห์อาจจะชื่นชมยินดีที่ได้ยินว่าศัตรูของเขาถูกกล่าวโทษ อย่างไรก็ตาม เศฟันยาห์กลับมาสู่หัวข้อหลักเรื่องการพิพากษายูดาห์ในไม่ช้า “วิบัติแก่เมืองที่กบฏ และเป็นมลทิน เมืองที่กดขี่ผู้อื่น” (เศฟันยาห์ 3:1) นำเศราห์ที่เมืองที่เป็นมลทินและมีราศีนี้คือเยรูซาเล็ม ผู้นำทางการเมือง ผู้พิพากษา ผู้เผยพระวจนะ และปุโรหิตของเธอ ล้วนถูกกล่าวโทษเพราะเขาปฏิบัติสิ่งที่จะยอมรับการตักเตือนของพระเจ้า ผลที่ตามมาคือ การพิพากษาที่เทลงมาเหนือชนชาติต่างๆ จะมาถึงยูดาห์ด้วย

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นวันแห่งการพิพากษา แต่หากประชาชนกลับใจ วันนั้นก็อาจเป็นวันแห่งการฟื้นฟูได้ พระเจ้าสัญญาว่าจะคงมีบรรดาคนที่เหลืออยู่ในยูดาห์ ผู้ซึ่งจะวางใจในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า (เศฟันยาห์ 3:12). “...จะไม่ทำความผิดบาป และจะไม่กล่าวคำโกหก...” (เศฟันยาห์ 3:13). แก่คนกลุ่มนี้ พระเจ้าสัญญาว่าจะให้การปกป้องจากศัตรูของพวกเขา

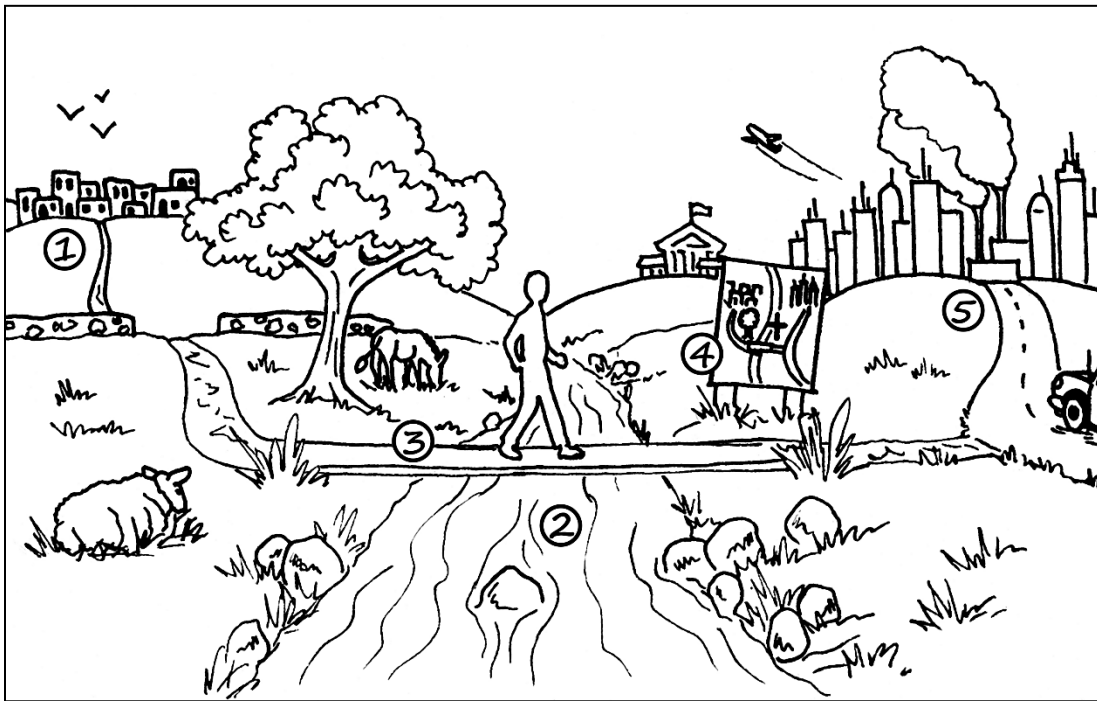
ในข้อท้ายๆ ของพระธรรมเศฟันยาห์ พระเจ้าสัญญาถึงการฟื้นฟูขั้นสุดท้ายของเยรูซาเล็ม พระองค์จะฟื้นฟูประชากรของพระองค์ และทำให้เขามีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับทั่วทุกมุมโลก

▶ ผู้เผยพระวจนะน้อยนำข่าวสารของพระเจ้าไปยังชนทุกชาติ ข่าวสารนั้นมักจะเจาะจงมากต่อผู้ฟังของผู้เผยพระวจนะ ตาม 2 ทิโมธี 3:16-17 พระคัมภีร์ทุกตอนเป็นประโยชน์สำหรับผู้เชื่อทุกคนในทุกยุคทุกสมัย ข่าวสารของผู้เผยพระวจนะน้อยกล่าวกับโลกของเราอย่างไร?

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องการตีความพันธสัญญาเดิม

สำหรับผู้อ่านจำนวนมาก พระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมเป็นหนังสือที่ยากที่สุดกลุ่มหนึ่งในพระคัมภีร์ ผู้อ่านบางคนก็ทักเอาจว่าพระธรรมโบราณแห่งการเผยพระวจนะเหล่านี้ไม่มีข่าวสารสำหรับเราในปัจจุบัน ผู้ตีความคนอื่นๆ มองหาข่าวสารที่ซ่อนอยู่ในพระธรรมเหล่านี้ แนวทางทั้งสองนี้พลาดความจริงที่เป็นแก่นสารของผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิม

คำเผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมกล่าวกับผู้เชื่อในปัจจุบันอย่างไร? สก็อตต์ ดูวาลล์ และแดเนียล เฮย์ส เสนอรูปแบบต่อไปนี้สำหรับการตีความและการนำพระคัมภีร์ไปประยุกต์ใช้ในโลกของเรา⁷³ เป็นรูปแบบที่ใช้ได้ผลดีมากสำหรับการตีความพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะ รูปแบบนี้ตั้งคำถาม 5 ข้อกับตัวบทพระคัมภีร์⁷⁴

⁷³ ภาพ: “Interpreting the Bible” วาดโดย Anna Boggs, สามารถดูได้จาก <https://www.flickr.com/photos/sgc-library/52377290578>, สัญญาอนุญาตภายใต้ CC BY 2.0

⁷⁴ ดัดแปลงจาก J. Scott Duvall and John Daniel Hays. *Grasping God's Word, 3rd ed.* (Grand Rapids: Zondervan, 2012)

(1) เมืองของพวกเขา: ชาวสารตั้งเดิมคืออะไร?

คำถามนี้ถามว่าผู้ฟังตั้งเดิมได้ยินสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวอย่างไร ชาวสารของผู้เผยพระวจนะในยุคสมัยของเขาคืออะไร? สิ่งนี้ช่วยเชื่อมโยงการตีความของเราเข้ากับชาวสารตั้งเดิม เป็นเรื่องอันตรายที่จะตีความใส่เข้าไปในพระคัมภีร์ว่าเป็นชาวสารที่ผู้ฟังตั้งเดิมจะไม่รับรู้⁷⁵

ตัวอย่างเช่น นาฮูมเทศนาชาวสารเรื่องการกล่าวโทษนี้ะเวห์ ผู้ฟังของเขาได้ยินคำประกาศว่านี้ะเวห์จะถูกทำลายเนื่องจากความโหดร้าย การผิดศีลธรรมทางเพศ และการนมัสการพระอื่น ๆ ของเมืองนั้น นี่คือชาวสารตั้งเดิมของผู้เผยพระวจนะ

(2) แม่น้ำ: ความแตกต่างอะไรบางอย่างที่แยกโลกของเราออกจากโลกของผู้ฟังตั้งเดิม?

คำถามนี้ศึกษาว่าวัฒนธรรม ภาษา เวลา และสถานการณ์ในปัจจุบันแตกต่างจากบริบทในพระคัมภีร์อย่างไร นอกจากนี้ยังพิจารณาถึงความแตกต่างระหว่างพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่

นาฮูมกล่าวถึงเมืองเฉพาจะเจาะจงในช่วงเวลาเฉพาจะเจาะจง เมื่อเราอ่านนาฮูม เรารู้ว่าเมืองนี้ะเวห์ไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว ผู้อ่านจำนวนมากในปัจจุบันไม่ได้อาศัยอยู่ในชนชาติที่กำลังย้ายยี่ส่วนที่เหลือของโลกอย่างโหดร้าย ยิ่งไปกว่านั้น เราดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้พันธสัญญาใหม่ ซึ่งการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติต่างๆ ในทันทีนั้น ไม่ได้ปรากฏให้เห็นชัดเจนเสมอไปเหมือนอย่างที่เคยเป็นภายใต้พันธสัญญาเดิม

(3) สะพาน: หลักการเบื้องหลังชาวสารตั้งเดิมคืออะไร?

คำถามนี้ให้ผู้อ่านมองข้ามบริบทเฉพาหน้าของผู้เผยพระวจนะเพื่อค้นหาหลักการที่ซ่อนไว้ หลักการนี้ครอบคลุมทุกยุคทุกสมัยและทุกวัฒนธรรม ไม่ได้จำกัดอยู่แค่ผู้ฟังเฉพาหน้าของผู้เผยพระวจนะเท่านั้น

⁷⁵ ศัพท์เทคนิคสำหรับการตีความพระคัมภีร์คือ *exegesis* (อรรถปริวรรต) – คือการตีความหรือการ “นำออกจาก” ตัวบทไปสู่ความหมาย สิ่งตรงข้ามกับ *exegesis* (อรรถปริวรรต) คือ *eisegesis* (อัตถปริวรรต) หากบุคคลหนึ่งกำลังทำ *eisegesis* (อัตถปริวรรต) เขาเริ่มต้นด้วยความคิดของตนเองและอ่านความคิดเหล่านั้นใส่เข้าไปในตัวบท ในฐานะนักศึกษพระคัมภีร์ เราควรเริ่มต้นจากความหมายดั้งเดิม ไม่ใช่จากความคิดของเราเอง

แม้ว่าจะมีความแตกต่างมากมายระหว่างโลกของเรา กับโลกของนาฮูม แต่หลักการเรื่องความยุติธรรมของพระเจ้า นั้นเป็นสากล พระเจ้าผู้บริสุทธิ์และยุติธรรมไม่สามารถเพิกเฉยต่อความบาปของอัสซีเรียได้ ความยุติธรรมของพระเจ้าปรากฏให้เห็นตลอดทั้งพระคัมภีร์และตลอดประวัติศาสตร์มนุษย์ ชาวอัสซีเรียไม่ได้จำกัดอยู่แค่นี้ในบริเวณเท่านั้น

(4) แผนที: หลักการนี้ปรากฏอย่างไรในส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์?

คำถามนี้พิจารณาพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ โดยพิจารณาถึงการเปิดเผยทั้งหมดในพระคัมภีร์ สิ่งนี้ช่วยให้แน่ใจว่าเราไม่ได้ตั้งข้อพระคัมภีร์ออกจากบริบท หรือสร้างหลักการที่ขัดแย้งกับส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ สำหรับข้อความในพันธสัญญาเดิม ขั้นตอนนี้ให้ความสนใจเป็นพิเศษว่าการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับหลักการนั้น

หากเราตรวจสอบหลักการเรื่องความยุติธรรมของพระเจ้าในส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ เราจะเห็นว่านาฮูมสอดคล้องกับคำสอนอื่นๆ ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้า พระธรรมหมวดเบญจบรรณสอนว่าพระเจ้าต้องลงโทษความบาป พระธรรมหมวดประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นความยุติธรรมของพระองค์ในการกระทำ—แม้กระทั่งต่อประชากรของพระองค์เอง คืออิสราเอล ผู้เผยพระวจนะเป็นพยานถึงความยุติธรรมของพระเจ้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า ในพันธสัญญาใหม่ พระเยซูตรัสถึงความเมตตาที่เปี่ยมด้วยความรักของพระเจ้า แต่พระองค์ก็ตรัสถึงการพิพากษาของพระเจ้าด้วย⁷⁶ เปาโลเตือนเราว่า “...ท่านจะล้อเล่นกับพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าใครหว่านอะไรลง ก็จะได้รับเกี่ยวสิ่งนั้น” (กาลาเทีย 6:7)

(5) เมืองของเรา: หลักการนี้ถูกนำไปประยุกต์ใช้ในโลปัจจุบันอย่างไร?

นี่คือจุดที่ผู้อ่านเปลี่ยนจากการตีความไปสู่การประยุกต์ใช้ ขั้นตอนนี้ถามว่าเราควรดำเนินชีวิตตามหลักการนี้ในทางปฏิบัติอย่างไรในวันนี้

เมื่อเราอ่านนาฮูม เราถามว่า ความยุติธรรมของพระเจ้าจะปรากฏให้เห็นในโลกปัจจุบันอย่างไร? และ “เราควรดำเนินชีวิตอย่างไรโดยพิจารณาจากความยุติธรรมของพระเจ้า?” ความยุติธรรมของพระเจ้าอาจ

⁷⁶ มัทธิว 11:20–24 เป็นหนึ่งในตัวอย่างมากมายของชาวอัสซีเรียเรื่องการพิพากษาที่จะมาถึงของพระเยซู

ไม่ปรากฏให้เห็นในทันทีและน่าตื่นตระหนกเหมือนที่เห็นในพันธสัญญาเดิม อย่างไรก็ตาม ความยุติธรรมของพระเจ้ายังคงเหมือนเดิม และการพิพากษาของพระองค์นั้นแน่นอน ขณะที่เรานำพระวจนะของพระเจ้ามาสู่โลกของเรา เราต้องไม่พูดถึงเพียงแค่ว่าความเมตตาของพระองค์ แต่ต้องพูดถึงการพิพากษาของพระองค์ด้วย แม้ว่าข่าวสารนี้จะไม่เป็นที่นิยมในปัจจุบันมากไปกว่าในสมัยของผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิม แต่มันเป็นความจริงที่เป็นแก่นสารและต้องถูกเทศนาโดยผู้ที่มีความสัจซื่อต่อพระวจนะทั้งสิ้นของพระเจ้า

คู่มือการศึกษาพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะน้อย

(1) อ่านพระธรรมทั้งเล่มรวดเดียวจบ เพื่อให้เห็นภาพรวมของข่าวสารจากผู้เผยพระวจนะ⁷⁷

(2) ศึกษาเกี่ยวกับผู้ประพันธ์ จากข้อมูลในช่วงต้นของพระธรรมผู้เผยพระวจนะ จงตอบคำถามเหล่านี้เกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

- เขามาจากไหน?
- เรารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับบิดามารดาของเขา?
- อาชีพของเขาคืออะไร?
- เรารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับครอบครัวของเขา?
- เขาปฏิบัติพันธกิจเมื่อใดและเป็นเวลานานเท่าใด?

(3) ศึกษาบริบททางประวัติศาสตร์ โดยค้นหาข้อมูลต่อไปนี้

- เขาเผยพระวจนะแก่ใคร?
- กษัตริย์องค์ใดครองราชย์ระหว่างช่วงพันธกิจของเขา?
- สภาพการณ์ฝ่ายวิญญาณและสังคมในยุคสมัยของเขาเป็นอย่างไร?
- มีผู้เผยพระวจนะคนใดอีกบ้างที่ปฏิบัติพันธกิจในเวลาเดียวกัน?

⁷⁷ เนื้อหาส่วนนี้ทั้งหมดดัดแปลงมาจาก Danny McCain, *Notes on Old Testament Introduction*. (Jos, Nigeria: Africa Christian Textbooks, 2002), 347–348.

- (4) อ่านพระธรรมเล่มนั้นซ้ำเป็นครั้งที่สอง และเขียนชื่อเรื่องให้แต่ละบทเพื่อสรุปเนื้อหา ขณะที่อ่าน ให้ขีดเส้นใต้หรือเน้นคำที่ปรากฏบ่อยครั้ง เมื่อทำเสร็จแล้ว ให้กำหนดแก่นเรื่องสำคัญในพระธรรมเล่มนั้น
- (5) ทำรายการความบาปหลักๆ ที่พบในพระธรรมเล่มนั้น
- (6) ทำรายการคำพยากรณ์ถึงอนาคตที่สำคัญที่พบในพระธรรมเล่มนั้น
- (7) เขียนบทสรุปของพระธรรมเล่มนั้นความยาว 1 หน้ากระดาษ โดยอิงจากคำตอบของคำถามข้างต้น

งานมอบหมายบทที่ 13

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง:

งานที่ 1: ทำงานแบบกลุ่ม

วิเคราะห์พระธรรมในหมวดผู้เผยพระวจนะน้อยเล่มหนึ่ง โดยใช้รูปแบบที่แนะนำไว้ในหัวข้อ “พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องการตีความพันธสัญญาเดิม” จงอภิปรายถึงข่าวสารดั้งเดิมของผู้เผยพระวจนะ ความแตกต่างระหว่างโลกของผู้เผยพระวจนะกับโลกของเรา และหลักการที่ผู้เผยพระวจนะได้สอนไว้ จงหาแนวทาง 2-3 ข้อที่ข่าวสารของผู้เผยพระวจนะควรถูกนำมาประยุกต์ใช้ในโลกปัจจุบัน

งานที่ 2: ทำงานแบบเดี่ยว

วิเคราะห์ผู้เผยพระวจนะน้อยหนึ่งคนโดยใช้ “คู่มือการศึกษาพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะน้อย”

(2) ในช่วงเริ่มต้นของบทถัดไป ให้ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทนี้ โปรดเตรียมตัวด้วยการศึกษาโจทย์แบบทดสอบมาอย่างรอบคอบ

แบบทดสอบบทที่ 13

- (1) อะไรคือจุดประสงค์ของพระธรรมโอบาดีห์?
- (2) อะไรคือหัวข้อหลักของโยนาห์?
- (3) บอกวิธีการมาสองวิธีในพระธรรมโยนาห์ ที่แสดงให้เห็นอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า (สองประการใดก็ได้)
- (4) บทเรียนสองเรื่องอะไรที่สอนไว้ในโยนาห์?
- (5) มีคำหยาบคายของพระเจ้าผู้ปกครองในอิสราเอลจะมาจากเมืองใด?
- (6) ตามพระธรรมมีคำ ลักษณะสามประการใดที่สรุปข้อเรียกร้องของธรรมบัญญัติ?
- (7) ใครคือผู้อ่านสำหรับพระธรรมนาฮูม?
- (8) บอกคำถามสองข้อของซาบาคูกและคำตอบของพระเจ้า
- (9) หัวข้อหลักของเศฟันยาห์คืออะไร?
- (10) การตีความพระคัมภีร์โดยใช้รูปแบบองค์ประกอบห้าส่วน คืออะไร?
- (11) เขียน มีคาห์ 6:8 นาฮูม 1:7-8 และซาบาคูก 3:2 จากการท่องจำ

บทที่ 14

ฮักกัย-มาลาคี

จุดประสงค์บทเรียน

เมื่อจบบทเรียนนี้ นักศึกษาควรจะสามารถ...

- (1) รู้ถึงช่วงเวลาที่น่าจะเป็นและบริบททางประวัติศาสตร์ของพระธรรมฮักกัย เศคาริยาห์ และมาลาคี
- (2) สามารถสรุปโครงร่างแก่นเรื่องหลักและวัตถุประสงค์ของพระธรรมฮักกัย เศคาริยาห์ และมาลาคี
- (3) ตระหนักถึงคุณค่าของคำสัญญาเรื่องพระเมสสิยาห์ในพันธสัญญาเดิม
- (4) ตระหนักถึงความสำคัญของการมีความสัตย์ซื่อต่อธรรมบัญญัติของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง
- (5) เชื่อมโยงข่าวสารของพระธรรมฮักกัย เศคาริยาห์ และมาลาคีเข้ากับโลกในปัจจุบัน

การเตรียมตัวเพื่อศึกษาบทนี้

- ▶ อ่าน ฮักกัย เศคาริยาห์ และมาลาคี
- ▶ ท่องจำ ฮักกัย 2:7-9 และมาลาคี 3:1

บริบททางประวัติศาสตร์ของผู้เผยพระวจนะยุคหลังเป็นเฉลย

ผู้เผยพระวจนะยุคหลังเป็นเฉลยได้กล่าวถึงประเด็นปัญหาต่างๆ ที่ยูดาห์ต้องเผชิญภายหลังการกลับมาจากเป็นเชลยดังนี้

- ความยากลำบากทางการเมือง: ยูดาห์ถูกปกครองโดยเปอร์เซีย ไม่มีกษัตริย์เชื้อสายดาวิด และเพื่อนบ้านของเยรูซาเล็มต่อต้านความพยายามที่จะสร้างเมืองขึ้นใหม่

- **ความท้าทายฝ่ายวิญญาณ:** พระวิหารยังไม่ได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ การแต่งงานกับคนต่างชาติที่ไม่เชื่อนำไปสู่ลัทธิผสมผสานความเชื่อทางศาสนา (การผสมผสานศาสนา) และชาวยิวจำนวนมากไม่ถือรักษาวินัยบาโต
- **ปัญหาสังคม:** มีความตึงเครียดระหว่างชาวยิวที่ยังคงอยู่ในเยรูซาเล็มระหว่างการเป็นเชลยและผู้ที่กลับมาจากการเป็นเชลย คนรวยข่มเหงคนจน และการหย่าร้างระบอบไปทั่ว

ในปี 539 ก่อนคริสต์ศักราช บาบิโลนตกเป็นของเปอร์เซียไซรัสมหาราชผู้ปกครองเปอร์เซียได้ออกกฤษฎีกาอนุญาตให้ชาวยิวกลับไปยังยูดาห์ ในปีถัดมา เศรุบบาเบลได้นำประชาชน 50,000 คนจากบาบิโลนไปยังเยรูซาเล็ม ไม่นานหลังจากที่พวกเขาไปถึง พวกเขาก็เริ่มสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ อย่างไรก็ตาม ศัตรูได้ต่อต้านโครงการนี้ และงานก่อสร้างพระวิหารก็หยุดชะงักลงไม่ช้า

ในปี 520 ก่อนคริสต์ศักราช ฮักกัยและเศคาริยาห์ได้สร้างแรงบันดาลใจให้ประชาชนกลับมาเริ่มงานก่อสร้างพระวิหารอีกครั้ง ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงเป็นที่รู้จักในนาม “ผู้เผยพระวจนะแห่งพระวิหาร” งานก่อสร้างพระวิหารเริ่มขึ้นอีกครั้งในปี 520 ก่อนคริสต์ศักราช และเสร็จสมบูรณ์ในปี 516 ก่อนคริสต์ศักราช

ในปี 458 ก่อนคริสต์ศักราช เอสราได้นำกลุ่มเชลยกลับมายังเยรูซาเล็ม ด้วยการเน้นย้ำเรื่องพันธสัญญา เอสราได้นำการฟื้นฟูการนมัสการและการปฏิรูปสังคม

เนหะมีย์กลับมายังเยรูซาเล็ม ในปี 444 ก่อนคริสต์ศักราช และเป็นผู้นำความพยายามในการสร้างกำแพงเมืองขึ้นใหม่ เขาได้จัดการกับปัญหาต่างๆ หลายอย่างที่เอสราเคยเผชิญ ได้แก่ ปัญหาการแต่งงาน การล้มเหลวในการถือรักษาวินัยบาโต และการขาดความสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญามาลาคีซึ่งปฏิบัติพันธกิจอยู่ในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน ก็ได้กล่าวถึงประเด็นเหล่านี้หลายประการ

ฮักกัย

ภาพรวมของฮักกัย	
ผู้เขียน	ฮักกัย
ผู้อ่าน	ยูดาห์ยุคหลังเป็นเชลย
วันที่เขียน	520 ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	การสร้างพระวิหารขึ้นใหม่
จุดประสงค์	เพื่อหนุนใจประชากรของพระเจ้าให้สร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นใหม่
ข่าวประเสริฐในฮักกัย	พระสัญญาใน ฮักกัย 2:9 สำเร็จเป็นจริงใน ลูกา 2:28-32

จุดประสงค์ของฮักกัย

ฮักกัยเริ่มเทศนาในฤดูใบไม้ร่วงปี 520 ก่อนคริสต์ศักราช เขานำชุดข่าวสารที่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระวิหารมาแจ้ง เนื่องจากความทำลายของชีวิตในเยรูซาเล็ม ประชาชนจึงสูญเสียความกระตือรือร้นที่มีต่อพระวิหาร เกือบสองทศวรรษหลังจากที่เศรุบบาเบลกลับมา พระวิหารยังคงเป็นซากปรักหักพัง ฮักกัยเป็นผู้นำข่าวสารของพระเจ้าเพื่อพระนิเวศของพระเจ้า

ภาพรวมของฮักกัย

ข่าวสารเกี่ยวกับลำดับความสำคัญ (ฮักกัย 1)

ประชาชนได้สร้างบ้านเรือนของตนขึ้นใหม่แล้ว แต่พวกเขายังไม่ได้สร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นใหม่ พระเจ้าตรัสถามว่า “นี่เป็นเวลาที่เราจะเอาศึ้อยู่ในบ้านที่มีไม้ แต่พระนิเวศนี้ถูกทิ้งให้พังทลายหรือ?”

(ฮักกัย 1:4)

ประชาชนให้ความสำคัญกับความต้องการของตนเองมากกว่าพระนิเวศของพระเจ้า พระเจ้าเตือนว่าพวกเขากำลังประสบกับความทุกข์ยากจากการเก็บเกี่ยวได้น้อย ขาดแคลนอาหาร เสื้อผ้าไม่เพียงพอ และค่าจ้างที่สูญหายไป—ทั้งหมดนี้เป็นเพราะพวกเขาไม่ได้ให้พระองค์มาเป็นอันดับหนึ่ง

พระเจ้าทรงเรียกร้องให้ประชาชนจัดลำดับความสำคัญของพระองค์ไว้เหนือผลประโยชน์ของตนเอง ในการตอบสนองนั้น "...ประชาชนก็เกรงกลัวเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์... เขาทั้งหลายก็มาและสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์จอมทัพ พระเจ้าของเขาทั้งหลาย" (ฮักกัย 1:12, 14)

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่อง ความเจริญรุ่งเรืองฝ่ายวิญญาณรับประกันความเจริญรุ่งเรืองทางวัตถุหรือไม่?

ข่าวสารของฮักกัยบทที่ 1 มีเนื้อหาที่ขนานกับ 3 ยอห์น 1:2 ที่ว่า "ท่านที่รัก ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ท่านมีสุขภาพแข็งแรง และมีความสุขความเจริญทุกอย่าง ดังที่จิตวิญญาณของท่านกำลังเจริญอยู่นั้น" สิ่งนี้ยังเห็นได้ใน เฉลยธรรมบัญญัติ 27-28 ด้วยคำสัญญาเรื่องพระพรทางวัตถุสำหรับผู้ที่เชื่อฟัง และคำสาปแช่งทางวัตถุสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อฟัง

แม้ว่านี่จะเป็นคำสอนที่สำคัญ แต่มันไม่ใช่ข่าวสารทั้งหมดของพระคัมภีร์ นักเทศน์บางคนนำพระคัมภีร์ เช่นฮักกัยบทที่ 1 มาสอนว่าผู้เชื่อทุกคนที่สัตย์ซื่อจะได้รับความมั่งคั่งทางการเงินและมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เราต้องอ่านฮักกัยบทที่ 1 และ 3 ยอห์น บทที่ 1 โดยพิจารณาจากพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ เช่น พระธรรมโยบและฮีบรู 11:37 รวมถึงประสบการณ์ของบุคคลเช่นเยเรมีย์ ผู้ซึ่งรับใช้พระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อโดยไม่ได้รับพระพรทางวัตถุเลย อันที่จริง หลายคนต้องประสบความสูญเสียทางวัตถุเนื่องจากการเชื่อฟังพระเจ้าของเขา เป็นไปได้ที่จะเจริญรุ่งเรืองฝ่ายวิญญาณโดยไม่ได้รับพระพรทางโลก ฮักกัยพูดถึงสถานการณ์เฉพาะเจาะจง เขาไม่ได้ระบุหลักการที่เป็นสากลเพื่อรับประกันความเจริญรุ่งเรืองแก่ลูกของพระเจ้าทุกคนที่สัตย์ซื่อ

ฮักกัย (ต่อเนื่อง)

ภาพรวมของฮักกัย (ต่อเนื่อง)

ข่าวสารเกี่ยวกับความท้อแท้ (ฮักกัย 2:1-9)

หกสัปดาห์หลังจากข่าวสารแรกของเขา ฮักกัยกลับมาพร้อมกับข่าวสารอีกเรื่องหนึ่งจากพระเจ้า เขาถามว่า “ในพวกเจ้าที่เหลืออยู่มีใครบ้างที่เคยเห็นพระนิเวศนี้ประกอบด้วยศักดิ์ศรีเมื่อครั้งก่อน? และบัดนี้พวกเจ้าเห็นเป็นอย่างไร? มองดูแล้วเหมือนไม่มีอะไรเลยใช่ไหม?” (ฮักกัย 2:3) พวกผู้ใหญ่บางคนที่จำความรุ่งโรจน์ของพระวิหารของซาโลมอนได้ ต่างร้องไห้เมื่อเห็นขนาดที่เล็กงและการก่อสร้างที่ด้อยกว่าของพระวิหารใหม่ (เอเสรา 3:12)

เพื่อเป็นการตอบสนอง พระเจ้าสัญญาว่าศักดิ์ศรีของพระวิหารหลังใหม่จะยิ่งใหญ่กว่าของพระวิหารหลังแรก คำสัญญานี้สำเร็จเป็นจริงเมื่อพระกุมารเยซูถูกนำมายังพระวิหาร สิเมโอนอธิษฐานว่า “...เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว ซึ่งพระองค์ทรงจัดเตรียมไว้... เป็นศักดิ์ศรีของพวกเขา อิสราเอลชนชาติของพระองค์” (ลูกา 2:28-32)

ข่าวสารเกี่ยวกับการไม่เชื่อฟัง (ฮักกัย 2:10-19)

สองเดือนต่อมา ฮักกัยกลับมาพร้อมกับข่าวสารอีกเรื่องหนึ่งจากพระเจ้า เขาเตือนปฐุหิตให้ระลึกถึงธรรมเนียมบัญญัติว่าด้วยความสะอาดและมลทิน ตามธรรมเนียมบัญญัติ ของที่ถวายเป็นมลทินหากไปสัมผัสกับสิ่งใดที่เป็นมลทิน ความเป็นมลทินนั้นติดต่อกันได้

จากนั้นฮักกัยชี้ไปที่ชีวิตของประชาชนในเยรูซาเล็ม พวกเขา กำลังทำงานในพระวิหาร แต่ชีวิตที่เป็นมลทินของเขาทำให้งานนั้นแปดเปื้อนไปด้วย ฮักกัยเตือนผู้ฟังของเขาถึงข่าวสารที่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้รับใช้คริสเตียนในปัจจุบัน นั่นคือ การดำเนินชีวิตกับพระเจ้าของคุณสำคัญกว่าการทำงานเพื่อพระเจ้า

ฮักกัย ท้าทายให้ประชาชนเชื่อฟัง เขาสรุปข่าวสารของเขาด้วยคำสัญญาของพระเจ้าว่า “...ตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้นไป เราจะอวยพรเจ้า” (ฮักกัย 2:19)

ข่าวสารเกี่ยวกับความกลัว (ฮักกัย 2:20-23)

เมื่อเราอ่านฮักกัย เราควรจดจำว่าเยรูซาเล็มถูกล้อมรอบด้วยศัตรู ศัตรูเหล่านี้เคยประสบความสำเร็จมาแล้วครั้งหนึ่งในการหยุดยั้งงานก่อสร้างพระวิหาร (เอสรา 4) พระเจ้าสัญญาว่าจะลงโทษผู้ที่ต่อต้านยูดาห์ แม้ว่ายูดาห์จะดูเล็กน้อยเมื่อเทียบกับชนชาติโดยรอบ แต่เขาถูกเลือกโดยพระเจ้าและเป็นของพระองค์ พระองค์จะปกป้องประชากรของพระองค์จากอันตราย พวกเขาไม่มีเหตุผลที่จะต้องกลัว

เศคาริยาห์

ภาพรวมของเศคาริยาห์	
ผู้เขียน	เศคาริยาห์
ผู้อ่าน	ยูดาห์ยุคหลังเป็นเฉลย
วันที่เขียน	520 ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	การฟื้นฟูอาณาจักรของพระเจ้า
จุดประสงค์	เพื่อเผยพระวจนะถึงการฟื้นฟูอาณาจักรของพระเจ้าที่กำลังจะมาถึง วันหนึ่งจะมาถึงเมื่อชนชาติทั้งปวงจะนมัสการในเยรูซาเล็ม
ข่าวประเสริฐในเศคาริยาห์	พระเยซูทำให้คำสัญญาเรื่องกษัตริย์ผู้ถ่อมใจ ผู้เลี้ยงแกะผู้สัตย์ซื่อ และกษัตริย์ผู้ชอบธรรมสำเร็จเป็นจริง

จุดประสงค์ของเศคาริยาห์

เศคาริยาห์เป็นสมาชิกในครอบครัวปุโรหิตที่กลับมาซึ่งยูดาห์พร้อมกับเศรุบบาเบล (เนหะมีย์ 12:1, 4, 12, 16) เช่นเดียวกับฮักกัย เศคาริยาห์เป็นผู้เผยพระวจนะประจำอยู่ในพระวิหาร ข่าวสารแรกของเขามาถึงหลังจากข่าวสารแรกของฮักกัยประมาณสองเดือน ควบคู่ไปกับการเน้นเรื่องพระวิหาร เศคาริยาห์แสดงให้เห็นว่าพระเจ้ากำลังฟื้นฟูอาณาจักรของพระองค์ ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

ภาพรวมของเศคาริยาห์

นิมิตยามคำคืนแปดครั้ง (เศคาริยาห์ 1:1-6:8)

เศคาริยาห์เริ่มต้นด้วยการเรียกยูดาห์ให้กลับมาหาพระเจ้า เนื่องจากบรรพบุรุษของเขาปฏิเสธบรรดาผู้เผยพระวจนะ พระเจ้าจึงส่งเขาเข้าสู่การเป็นเชลย บัดนี้พวกเขาได้กลับมาแล้ว เศคาริยาห์เรียกให้เขามีความสัตย์ซื่ออีกครั้ง

บทนำนี้ตามมาด้วยชุดนิมิตยามคำคืน 8 ชุด เศคาริยาห์เห็นนิมิตแปดครั้ง ถามทูตสวรรค์ที่นำสารถึงคำตีความ และได้รับคำตีความนิมิตนั้น นิมิตเหล่านี้กล่าวถึงข้อกังวลที่เกี่ยวข้องกับชุมชนยุคหลังเป็นเชลย

- การพิพากษาชนชาติต่างๆ ที่เคยข่มเหงยูดาห์
- การปกป้องพวกเขาจากศัตรู
- พระวิหาร
- ความบาปในชุมชน

นิมิตต่างๆ:

1. **คนขี่ม้าตรวจแผ่นดินโลก** (เศคาริยาห์ 1:7-17) พระเจ้ากำลังเตรียมฟื้นฟูประชากรของพระองค์ และพิพากษาผู้ที่ข่มเหงพวกเขา
2. **เขาสัตว์สี่เขาและช่างเหล็กสี่คน** (เศคาริยาห์ 1:8-21) พระเจ้าจะพิพากษาศัตรูของยูดาห์ เขาจะถูกกำจัดกระจายไปในลักษณะเดียวกับที่เขาจะกำจัดกระจายประชากรของพระเจ้า
3. **คนที่มีเชือกมัด** (เศคาริยาห์ 2:1-13) พระเจ้ากำหนดเยรูซาเล็มไว้ว่าเป็นของพระองค์เอง พระองค์เป็นกำแพงที่ปกป้องเมืองนั้น
4. **โยชูวามหาปุโรหิต** (เศคาริยาห์ 3:1-10) — การฟื้นฟูตำแหน่งปุโรหิต เสื้อผ้าปานของปุโรหิตเป็นมลทิน แม้ว่าซาตานจะยืนอยู่ที่มือขวาของโยชูวา มหาปุโรหิตเพื่อกล่าวหาเขา แต่พระเจาก็เอาเสื้อผ้าที่เป็นมลทินออก และประทานเสื้อผ้าสะอาดให้เขา พระเจ้ากำลังฟื้นฟูตำแหน่งปุโรหิตและจะส่งพระแขนที่กำลังจะมาถึง ผู้ซึ่งจะนำมาซึ่งยุคใหม่แห่งสันติสุขในอิสราเอล

5. **เชิงตะเกียงและต้นมะกอกสองต้น** (เศคาริยาห์ 4:1-14) — การสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ การสร้างพระวิหารขึ้นใหม่เป็นงานของพระเจ้าและจะได้รับการค้ำจุนจากพระองค์
6. **หนังสือม้วนที่เหาะไป** (เศคาริยาห์ 5:1-4) — การพิพากษาต่อความบาป หนังสือม้วนขนาดใหญ่ซึ่งวัดได้ 9 เมตรคูณ 4.5 เมตร บรรจุกฎหมายของพันธสัญญาสำหรับผู้ที่จะเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า ความบาปในชุมชนยุคหลังเป็นเชลยจะถูกพิพากษา เช่นเดียวกับที่เคยเกิดขึ้นก่อนการเป็นเชลย
7. **ผู้หญิงในถังเอเฟาห์** (เศคาริยาห์ 5:5-11) — ความบาปในชุมชนยุคหลังเป็นเชลย หญิงซึ่งเป็นตัวแทนของความบาปถูกใส่ไว้ในถังและถูกผนึกด้วยฝาตะกั่ว ทูตสวรรค์มีปีกนำถังบินไปยังบาบิโลน เป็นการนำความบาปออกจากเยรูซาเล็ม
8. **รถรบสี่คัน** (เศคาริยาห์ 6:1-8) — การพิพากษาศัตรูของยูดาห์ นิมิตนี้ขนานกับนิมิตแรก รถรบสี่คัน ซึ่งเป็นตัวแทนของพระวิญญาณของพระเจ้าที่ทำงานในโลก แสดง อำนาจปกครองสูงสุด ของพระองค์เหนือโลก พระเจ้าได้พิพากษาศัตรูของยูดาห์แล้วและจะฟื้นฟูประชากรของพระองค์ต่อไป

คำพยากรณ์เชิงเผยพระวจนะ (เศคาริยาห์ 6:9-14:21)

พระธรรมเศคาริยาห์ประกอบด้วยชุดคำเผยพระวจนะ พระเจ้าส่งเศคาริยาห์ไปสวมมงกุฎบนศีรษะของโยชูวา มหาปุโรหิต สิ่งนี้เป็นตัวแทนของพระแขนงที่จะเสด็จมา ผู้ซึ่งจะครอบครองในฐานะปุโรหิตและกษัตริย์ ข่าวสารเรื่องพระเมสสิยาห์นี้ชี้ไปที่การเสด็จมาของพระเยซูคริสต์

ใน เศคาริยาห์ 7-8 ผู้เผยพระวจนะตอบคำถามจากคณะผู้แทนจากเบธเอล ในช่วงเป็นเชลย ประชาชนอดอาหารในเดือนที่ห้าของปีเพื่อไวทุกข์ถึงความพินาศของพระวิหาร คณะผู้แทนนี้ถามว่าการอดอาหารนี้จำเป็นหรือไม่ ในเมื่อการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ใกล้จะเสร็จสมบูรณ์แล้ว

คำตอบของเศคาริยาห์กว้างกว่าคำถามเริ่มต้นมาก พระเจ้าถามว่า “การอดอาหารของเจ้าเป็นหมายสำคัญของการกลับใจที่แท้จริง หรือเป็นเพียงพิธีกรรมเท่านั้น?” ถ้าการอดอาหารเป็นหมายสำคัญของการกลับใจที่แท้จริง และถ้ายูดาห์ได้เรียนรู้บทเรียนจากการเป็นเชลย การอดอาหารก็ไม่จำเป็นอีกต่อไป

อย่างไรก็ตาม ถ้าการอดอาหารเป็นเพียงพิธีกรรมเท่านั้น การอดอาหารเหล่านั้นก็ไม่มีจุดหมายทั้งในตอนนั้นและในตอนนี้

จากนั้น พระเจ้าสัญญาถึงเวลาที่พระองค์จะเปลี่ยนการอดอาหารของยูดาห์ให้เป็นการเลี้ยงฉลอง วันนั้นจะมาถึงเมื่อชาวยิวจะได้รับเกียรติเหนือผู้คนของแผ่นดินโลกทั้งปวง “การอดอาหารในเดือนที่สี่... จะเป็นที่ทำให้ความบันเทิงและความร่ำรวย และเป็นการเลี้ยงที่สร้างความชื่นชมแก่พงศ์พันธุ์ยูดาห์... ประชาชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และบรรดาประชาชาติที่เข้มแข็งจะมาแสวงหาพระยาห์เวห์จอมทัพในเยรูซาเล็ม และทูลขอพระกรุณาต่อพระยาห์เวห์” (เศคาริยาห์ 8:19, 22)

เศคาริยาห์ 9–14 มุ่งมองไปที่การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ศัตรูของอิสราเอล (ซีเรียและฟีลิสเตีย) จะถูกกำจัดออกจากแผ่นดิน ในภาพที่น่าอัศจรรย์ใจ พระเจ้าสัญญาว่าจะช่วยกู้ชนที่เหลือนอกจากบรรดาคนต่างชาติ (เศคาริยาห์ 9:5–7)⁷⁸ เศคาริยาห์ เผยพระวจนะถึงวันที่กษัตริย์ที่แท้จริงของอิสราเอลจะเสด็จเข้าเยรูซาเล็มบนหลังลา และจะช่วยกู้ประชากรของเขา (เศคาริยาห์ 9:9) ไม่เหมือนกับบรรดาผู้ปกครองที่ย่อยหยิ่งซึ่งนำยูดาห์ไปสู่ความลำบาก ผู้ปกครององค์นี้จะถ่อมใจและชอบธรรม เขาจะทำหน้าที่เป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดีซึ่งปกป้องฝูงแกะ เมื่อฝูงแกะปฏิเสธผู้เลี้ยงแกะคนนี้ พวกเขาจะถูกกระจัดกระจายไป อย่างไรก็ตาม พระเจ้าจะไถ่ฝูงแกะของพระองค์ในที่สุด และช่วยกู้เยรูซาเล็ม ยูดาห์จะได้รับการฟื้นฟู และชนชาติทั้งปวงจะมายังเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการ

เศคาริยาห์ในพันธสัญญาใหม่

เศคาริยาห์ ถูกอ้างถึงบ่อยครั้งในพันธสัญญาใหม่ นักอรรถกถาได้บันทึกการอ้างถึงเศคาริยาห์ในพันธสัญญาใหม่ไว้ 67 ครั้ง⁷⁹ ในการบันทึกพระกิตติคุณเกี่ยวกับสัปดาห์แห่งการทนทุกข์ (จากอาทิตย์ทางตาลไปจนถึงอาทิตย์ที่พื้นคืนพระชนม์) เศคาริยาห์ 9–14 เป็นส่วนที่ถูกอ้างถึงในพันธสัญญาเดิมบ่อยที่สุด เศคาริยาห์ถูกอ้างถึงมากเป็นอันดับสองรองจากเอเสเคียล ในพระธรรมวิวรณ์ คำเผยพระวจนะเรื่องพระเมสสิยาห์ในเศคาริยาห์ ได้แก่

⁷⁸ บรรดาคนที่เหลือนอกจากชนชาติต่างๆ เหล่านี้จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระเจ้า

⁷⁹ *English Standard Version Study Bible*

- กิ่งผู้ชอบธรรม (เศคาริยาห์ 3:8, เศคาริยาห์ 6:12–13)
- กษัตริย์ผู้ถ่อมใจผู้ชีลา (เศคาริยาห์ 9:9–10)
- ผู้เลี้ยงแกะที่ถูกปฏิเสธและถูกขายไปในราคา 30 เหรียญเงิน (เศคาริยาห์ 11:4–13, เศคาริยาห์ 13:7)
- ผู้ที่ถูกแทง (เศคาริยาห์ 12:10)
- ผู้พิพากษาที่จะมา (เศคาริยาห์ 14)

มาลาคีย์

ภาพรวมของมาลาคีย์	
ผู้เขียน	มาลาคีย์
ผู้อ่าน	ยูดาห์ยุคหลังเป็นเฉลย
วันที่เขียน	น่าจะราวๆ ปี 475–425 ก.ค.ศ.
หัวข้อหลัก	พระเจ้าประสงค์ความสัตย์ซื่อ
จุดประสงค์	เพื่อท้าทายยูดาห์ให้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า
ข่าวประเสริฐในมาลาคีย์	มาลาคีย์จบลงด้วยคำสัญญาเรื่องผู้สื่อสารที่จะเตรียมทางขององค์เจ้านาย มัทธิวและมาระโก เริ่มต้นด้วยยอห์นผู้ให้บัพติศมาเตรียมทางสำหรับพระเมสสิยาห์

จุดประสงค์ของมาลาคี

ชื่อ มาลาคี หมายความว่า “ผู้ส่งสารของฉัน” เนื่องจากเขาได้กล่าวถึงความบาปหลายอย่างที่อิสราและเนหะมีย์เคยเผชิญหน้า จึงเป็นไปได้ว่ามาลาคี เป็นผู้ร่วมสมัยกับผู้นำทั้งสองคนนี้ มาลาคีเผยพระวจนะในช่วงระหว่างปี 475 ถึง 425 ก่อนคริสต์ศักราช

แม้ว่ายูดาห์จะไม่ได้หันกลับไปสู่การกราบไหว้รูปเคารพอีก แต่การถือปฏิบัติตามศาสนาของพวกเขา นั้นว่างเปล่า การประกาศความภักดีต่อพระยาห์เวห์ไม่ได้มาพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงชีวิต มาลาคีเขียนขึ้นเพื่อประกาศข้อกล่าวหาของพระเจ้าต่อยูดาห์

มาลาคียังตอบข้อร้องทุกข์ของยูดาห์ที่มีต่อพระยาห์เวห์ด้วย ฮักกัยและเศคาริยาห์ สัญญาว่าการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่จะนำมาซึ่งสันติสุข ความเจริญรุ่งเรือง และการสถิตอยู่ของพระเจ้ากลับคืนมา แต่กลับกลายเป็นว่ายูดาห์กำลังประสบความทุกข์จากความแห้งแล้ง ปัญหาเศรษฐกิจ และความอ่อนแอทางการเมือง ประชาชนตำหนิพระยาห์เวห์ว่าไม่รักษาคำสัญญาของพระองค์ มาลาคีเขียนขึ้นเพื่อนำคำตอบของพระเจ้าต่อข้อร้องทุกข์เหล่านี้มาแจ้ง

▶ มาลาคีเผชิญหน้ากับยูดาห์เรื่องความล้มเหลวในการปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของพระเจ้า แม้ว่าพวกเขา นำเครื่องบูชามายังพระวิหารและถือรักษาพิธีกรรมตามธรรมเนียมปฏิบัติ แต่พวกเขาไม่ได้ให้เกียรติพระเจ้า ก่อนที่จะอ่านข้อกล่าวหาของมาลาคี ขอให้อภิปรายถึงแนวทางที่ผู้เชื่อในปัจจุบันอาจกำลังไม่ให้เกียรติพระเจ้า

ภาพรวมของมาลาคี

พระธรรมมาลาคี ประกอบด้วยชุดข้อโต้แย้ง 6 ชุด ข้อโต้แย้งแต่ละชุดประกอบด้วย 3 ส่วน

1. พระเจ้ากล่าวถ้อยคำเกี่ยวกับพฤติกรรมของยูดาห์
2. ประชาชนตอบสนองด้วยคำถาม
3. พระเจ้าตอบคำถามนั้น

ข้อโต้แย้งที่ 1: ความรักของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ (มาลาคีย์ 1:2-5)

1. บทนำ: “เราได้รักเจ้าทั้งหลาย”
2. คำถาม: “พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์อย่างไร?”
3. คำตอบ: พระเจ้าให้เกียรติอิสราเอล (ยาโคบ) ในขณะที่ลงโทษเอโดม (เอซาว)⁸⁰

ข้อโต้แย้งที่ 2: การที่ปุโรหิตดูหมิ่นพระเจ้า (มาลาคีย์ 1:6-2:9)

1. บทนำ: “บุตรก็ยอมให้เกียรติแก่บิดา แล้วถ้าเราเป็นบิดา เกียรติของเราอยู่ที่ไหน? ทำไมปุโรหิตจึงดูหมิ่นนามของเรา?”
2. คำถาม: “ข้าพระองค์ทั้งหลายดูหมิ่นพระนามของพระองค์อย่างไร?”
3. คำตอบ: “โดยการถวายอาหารที่เป็นมลทินบนแท่นบูชาของเรา” แทนที่จะให้เกียรติแทนบูชาขององค์เจ้านาย ปุโรหิตกลับถวายสัตว์ที่พิการและเจ็บป่วย

ข้อโต้แย้งที่ 3: ความล้มเหลวในการให้เกียรติพันธสัญญาการสมรส (มาลาคีย์ 2:10-16)

1. บทนำ: ยูดาห์ได้กระทำความไม่สัตย์ซื่อและทำให้พันธสัญญาเป็นมลทิน
2. คำถาม: “ข้าพระองค์ทั้งหลายทำให้พันธสัญญาเป็นมลทินได้อย่างไร?”
3. คำตอบ: โดยการสมรสกับผู้กราบไหว้รูปเคารพ และโดยการละเมิดพันธสัญญาการสมรสผ่านทางกรหยาราง

ข้อโต้แย้งที่ 4: ความยุติธรรมของพระเจ้า (มาลาคีย์ 2:17-3:5)

1. บทนำ: “ท่านได้ทำให้พระยาห์เวห์อ่อนระอาพระทัยด้วยคำพูดของท่าน”
2. คำถาม: “พวกเราทำให้พระองค์อ่อนพระทัยอย่างไร?”
3. คำตอบ: โดยกล่าวหาว่าพระเจ้าเห็นชอบกับความชั่ว

⁸⁰ ดูใน โอบาดีห์ สำหรับการพิพากษาเอโดม

พระเจ้าให้ความมั่นใจกับยูดาห์ว่า พระองค์จะส่งผู้สื่อสารไปเตรียมทางเพื่อให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมายัง
พระวิหารของพระองค์เอง พระองค์จะพิพากษาความบาปไม่ว่าพระองค์จะพบมันที่ใด

ข้อโต้แย้งที่ 5: การขู่โทษทางศักดิ์ของพระเจ้า (มาลาคี 3:6-12)

1. บทนำ: “เพราะว่าเราคือพระยาห์เวห์ ไม่มีผันแปร จงกลับมาหาเรา แล้วเราจะกลับไปหาเจ้า”
2. คำถาม: “เราทั้งหลายจะทำอย่างไรถึงจะได้กลับมา?”
3. คำตอบ: โดยการแสดงความสัตย์ซื่อผ่านการถวายทศทางศักดิ์ของพระเจ้า

ข้อโต้แย้งที่ 6: ถ้อยคำรุนแรงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า (มาลาคี 3:13-4:3)

1. บทนำ: “ถ้อยคำของเจ้านั้นใส่ร้ายเรา”
2. คำถาม: “เราทั้งหลายได้กล่าวใส่ร้ายพระองค์อย่างไร?”
3. คำตอบ: เจ้าได้กล่าวว่า “ที่จะปรนนิบัติพระเจาก็เปล่าประโยชน์” ประชาชนกล่าวหาพระเจ้าว่า
ละเลยที่จะช่วยพรมผู้ที่เชื่อฟังและพิพากษาผู้ที่ไม่เชื่อฟัง

พระเจ้าสัญญาว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังจะมาถึง ในวันนั้น พระเจ้าจะพิพากษาคนทำชั่วและจะ
รักษาผู้ที่สัตย์ซื่อไว้

สรุป (มาลาคี 4:4-6)

ในบทสรุปของเขา มาลาคีย้ำข่าวสารของพระธรรมทั้งเล่ม เขาเรียกร้องให้ยูดาห์มองย้อนกลับไป (“จง
จดจำธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสผู้รับใช้ของเรา”) และให้มองไปยังข้างหน้า (“นี่แน่ะ เราจะส่งเอลียาห์” เพื่อ
เตรียมรับวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัว)

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องพระคริสต์ในพันธสัญญาเดิม

ในขณะที่เราจบการสำรวจพันธสัญญาเดิมของเรา ขอให้ใช้เวลาในการค้นหาคำเผยพระวจนะจำนวนมาก
ที่สำเร็จเป็นจริงในการเสด็จมาของพระคริสต์ หลายร้อยปีก่อนการประสูติของพระเยซู พระเจ้าเปิดเผย
รายละเอียดที่แม่นยำเกี่ยวกับชีวิตของพระองค์ การสำเร็จเป็นจริงของคำเผยพระวจนะเหล่านี้เป็นพยานว่า
พระเยซูคือพระเมสสิยาห์ตามคำสัญญา

คำเผยพระวจนะ	คำเผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิม	การสำเร็จเป็นจริงในพันธสัญญาใหม่
พระเมสสิยาห์จะมาบังเกิดที่เบธเลเฮม	มีคาห์ 5:2	มัทธิว 2:1-6, ลูกา 2:1-20
พระเมสสิยาห์จะเดินทางจากอียิปต์	โฮเซยา 11:1	มัทธิว 2:12-15
เด็กทารกทั้งหลายจะถูกฆ่าอันเป็นผลมาจากการบังเกิดของพระเมสสิยาห์	เยเรมีย์ 31:15	มัทธิว 2:16-18
พระเมสสิยาห์จะปรนนิบัติรับใช้ในกาลิลี (คำเผยพระวจนะนี้สำคัญเพราะชาวยิวคาดหวังให้พระเมสสิยาห์มีศูนย์กลางในการทำพันธกิจที่เยรูซาเล็ม)	อิสยาห์ 9:1-2	มัทธิว 4:12-16
พระเมสสิยาห์จะเข้าสู่เยรูซาเล็มอย่างผู้ชนะ	เศคาริยาห์ 9:9	มัทธิว 21:1-9, ยอห์น 12:12-16
พระเมสสิยาห์จะถูกปฏิเสธจากคนของพระองค์เอง	อิสยาห์ 53:1-3	มัทธิว 26:3-4
พระเมสสิยาห์จะถูกขายแลกกับเงิน 30 เหรียญ	เศคาริยาห์ 11:12	มัทธิว 26:14-15
พระเมสสิยาห์จะถูกพวกผู้ติดตามพระองค์ทอดทิ้ง	เศคาริยาห์ 13:7	มัทธิว 26:56
พระเมสสิยาห์จะไม่ปริปากต่อหน้าผู้กล่าวหาพระองค์	อิสยาห์ 53:7	มัทธิว 27:12-14, ลูกา 23:8-10
พระเมสสิยาห์จะถูกโบยตีและถ่มน้ำลายรด	อิสยาห์ 50:6	มัทธิว 27:30

พระเมสสิยาห์จะถูกตรึงตาย	สดุดี 22:14–17	มัทธิว 27:31
พระเมสสิยาห์จะรู้สึกว้าพระเจ้าทอดทิ้ง	สดุดี 22:1	มัทธิว 27:46
พระเมสสิยาห์จะได้รับน้ำส้มสายชูดื่มแก้กระหาย	สดุดี 69:21	ยอห์น 19:28–30
กระดูกของพระเมสสิยาห์จะไม่หักเลย	สดุดี 34:20, อพยพ 12:46	ยอห์น 19:31–36
พระเมสสิยาห์จะทนทุกข์ทรมานร่วมกับอาชญากร และจะอธิษฐานเพื่อผู้ที่ขมเหงพระองค์	อิสยาห์ 53:12	มัทธิว 27:38, ลูกา 23:32–34
พระเมสสิยาห์จะถูกฝังไว้ในอุโมงค์ว่างศพของชายผู้มั่งคั่ง	อิสยาห์ 53:9	มัทธิว 27:57–60
พระเมสสิยาห์จะฟื้นขึ้นจากความตาย	สดุดี 16:8–10	มัทธิว 28:1–10

อัครทูต เปาโล และมาลาคี ยังพูดกับคริสตจักรในปัจจุบัน

อัครทูตเตือนเราว่าเราเป็นประชากรของพระเจ้า และพระองค์กำลังทำให้ความประสงค์ของพระองค์สำเร็จผ่านทางคริสตจักร คำสัญญาใน อัครทูต 2:9 ไม่เคยสำเร็จอย่างสมบูรณ์ในพระวิหารที่สร้างขึ้นใหม่ อภิสุทธิสถานไม่เคยมีหีบพันธสัญญาบรรจุอยู่อีกเลย และพระสิริของพระเจ้าไม่เคยปรากฏในระดับเดียวกับที่เกิดขึ้นในการถวายพระวิหารหลังแรก (2 พงศาวดาร 5:13–14)

อย่างไรก็ตาม เริ่มต้นจากการนำพระกุมารเยซูมายังพระวิหาร และต่อเนื่องมาจนถึงพันธกิจของคริสตจักรในปัจจุบัน คำสัญญานี้กำลังสำเร็จเป็นจริง ในพันธกิจในโลกนี้ของพระเยซู เราเห็นพระสิริของพระองค์ พระสิริอันสมกับพระบุตรองค์เดียวจากพระบิดา (ยอห์น 1:14) ในพันธกิจของคริสตจักรยุคแรก พระสิริของพระเจาก็ปรากฏไปทั่วจักรวรรดิโรมัน ในปัจจุบัน ในฐานะพระวิหารของพระเจ้า (1 โครินธ์ 3:16) เรายังคงเปิดเผยพระสิริของพระเจ้าแก่โลก

พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องมลทินหรือไม่มลทิน?

ชาวสาร์สอนหนึ่งของฮักกัยตั้งอยู่บนธรรมเนียมปฏิบัติว่าด้วยความบริสุทธิ์ทางพิธีกรรมในพันธสัญญาเดิม ในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส สิ่งของที่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรมเมื่อสัมผัสกับสิ่งที่เป็นมลทินก็จะกลายเป็นมลทินไปด้วย อย่างไรก็ตาม โดยผ่านทางกระแสติงมาของพระเยซู สิ่งนี้ได้กลับตาลปัตรไป พระเยซู (ผู้บริสุทธิ์) สัมผัสคนโรคเรื้อน (ผู้ไม่บริสุทธิ์) และทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ ผู้ติดตามพระเยซูถูกเรียกให้เป็นเกลือแห่งแผ่นดินโลก นำความบริสุทธิ์เข้าสู่โลกที่ไม่บริสุทธิ์ ในพระธรรมฟิลิปปี เปาโลเตือนผู้อ่านของเขาว่า แม้เราจะดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางคนยุคที่คดโกงและวิปริต เราต้องส่องสว่างเหมือนดวงดาวในโลก (ฟิลิปปี 2:15) เราไม่จำเป็นต้องกลัวการสัมผัสกับโลกที่ไม่บริสุทธิ์ แต่เราถูกเรียกให้นำความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเข้าสู่โลกของเรา และเปลี่ยนแปลงคนเหล่านั้นที่เราสัมผัสด้วย

ฮักกัย เศคาริยาห์ และมาลาคี ยังพูดกับคริสตจักรในปัจจุบัน (ต่อเนื้อ)

เศคาริยาห์และมาลาคีแสดงให้เห็นถึงข้อเรียกร้องของพระเจ้าให้มีความสัตย์ซื่ออย่างต่อเนื่อง ในการเขียนหลังจากกลับมาจากเป็นเชลย ผู้เผยพระวจนะเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเราไม่สามารถพักพิงอยู่กับพระพรของวันวานได้ อาจมีคนคาดหวังว่าบทเรียนจากการเป็นเชลยจะป้องกันไม่ให้อิสราเอลกลับไปสู่รูปแบบของความไม่สัตย์ซื่อของเธอได้อีก อย่างไรก็ตาม เศคาริยาห์ ในปี 520 ก่อนคริสต์ศักราช และมาลาคีในสองชั่วอายุคนต่อมา แสดงให้เห็นว่าเราสามารถลืมบทเรียนที่พระเจ้าสอนเราได้อย่างรวดเร็ว เราต้องกลับคืนมาสู่สิทธิอำนาจของพระวจนะของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ

งานมอบหมายบทที่ 14

(1) เลือกงานมอบหมายต่อไปนี้มาหนึ่งอย่าง:

งานที่ 1: ทำงานแบบกลุ่ม

ประยุกต์ใช้ข้อโต้แย้งข้อใดข้อหนึ่งในพระธรรมมาลาศีกับคริสตจักรในปัจจุบัน โดยใช้รูปแบบการตีความที่นำเสนอในบทที่ 13 (ดู “พิจารณาอย่างถี่ถ้วนเรื่องการตีความพันธสัญญาเดิม ใน บทที่ 13 สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม) อภิปรายถึงข่าวสารดั้งเดิมต่อยูดาห์ ความแตกต่างระหว่างยูดาห์กับคริสตจักรในปัจจุบัน หลักการที่สอนในพระธรรมมาลาศี วิธีที่หลักการนั้นปรากฏในข้อความอื่นๆ ในพระคัมภีร์ และการประยุกต์ใช้หลักการนั้นสำหรับคริสตจักรในปัจจุบัน

งานที่ 2: ทำงานแบบเดี่ยว

เตรียมโครงร่างคำเทศนาหรือบทเรียนพระคัมภีร์แบบละเอียดจากพระธรรมมาลาศีในหัวข้อ “ความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า” จงใช้โครงสร้างของข้อโต้แย้งเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าอาจกล่าวกับคริสตจักรในปัจจุบันอย่างไร

(2) ทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทนี้ โปรดเตรียมตัวด้วยการศึกษาโจทย์แบบทดสอบมาอย่างรอบคอบ

แบบทดสอบบทที่ 14

- (1) อะไรคือความท้าทายฝ่ายวิญญาณที่ถูกกล่าวถึงโดยผู้เผยพระวจนะยุคหลังเป็นเฉลย?
- (2) วันที่เขียนพระธรรมฮักกัยและเศคาริยาห์คือเมื่อใด?
- (3) เขียนหัวข้อสำหรับแต่ละข่าวสารของฮักกัย
- (4) หัวข้อหลักของเศคาริยาห์คืออะไร?
- (5) บอกคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์มาสองประการที่พบในเศคาริยาห์ (สองประการใดก็ได้)
- (6) ทำไมเราจึงเชื่อว่ามาลาคีย์ เทศนาในช่วงระหว่างปี 475 และปี 425 ก่อนคริสต์ศักราช?
- (7) บอกข้อโต้แย้งสามส่วนของข้อโต้แย้งแต่ละชุดในมาลาคีย์
- (8) เขียน ฮักกัย 2:7-9 และมาลาคีย์ 3:1 จากการท่องจำ

แหล่งข้อมูลแนะนำ

แหล่งข้อมูลที่ใช้ตลอดหลักสูตรนี้

Arnold, Bill T. and Bryan E. Beyer. *Encountering the Old Testament*. Ada: Baker Books, 1999.

ESV Study Bible. Wheaton: Crossway Bibles, 2008.

Jensen, Irving. *Jensen's Survey of the Old Testament*. Chicago: Moody Press, 1978.

McCain, Danny. *Notes on Old Testament Introduction*. Jos, Nigeria: Africa Christian Textbooks, 2002.

Wilkinson, Bruce and Kenneth Boa. *Walk Thru the Bible*. Nashville: Thomas Nelson, 2002.

บทที่ 1

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของพันธสัญญาเดิม โปรดดูแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลแบบเอกสาร

God's Bible School and College Bible Faculty. *I Believe: Fundamentals of the Christian Faith*. Cincinnati: Revivalist Press, 2006.

McDowell, Josh. *The New Evidence That Demands a Verdict*. Nashville: Thomas Nelson, 1999.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Apologetics Press. <https://apologeticspress.org/>

"Do We Really Need the Old Testament?" Online video from Seedbed at

<https://www.youtube.com/watch?v=gCPyyOKwrUg>

McDowell, Josh. *Bible: Fact or Fiction?* Online video playlist.

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL16ABDCF6DB496225>

<http://www.josh.org/video-2/bible-fact-fiction-or-fallacy/>

Orr-Ewing, Amy. *Reliability of the Manuscripts*. Online video from RZIM HQ at

<https://www.youtube.com/watch?v=dLI7W4bnVpA>

บทที่ 2

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับปฐมกาล โปรดดูแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลแบบเอกสาร

Hamilton, Victor P. *Handbook on the Pentateuch*. Ada: Baker Books, 1982.

Kidman, Derek. *Tyndale Old Testament Commentary: Genesis*. Downers Grove: InterVarsity, 2008.

Morris, Henry M. *The Genesis Record*. Ada: Baker Books, 1976.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Answers in Genesis: <https://answersingenesis.org>

“Christians and the Environment” online video from Seedbed at

<https://www.youtube.com/watch?v=s91vvdcytAU>

“Science and the Christian Worldview” online video from Seedbed at

<https://www.youtube.com/watch?v=DHSQfjFSE2U>

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the Old Testament*.

<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

บทที่ 3

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับหมวดเบญจบรรณ โปรดดูแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลแบบเอกสาร

Fuller, Lois. *The Pentateuch*. Jos, Nigeria: Africa Christian Textbooks, 1995.

Hamilton, Victor P. *Handbook on the Pentateuch*. Ada: Baker Books, 1982.

Kitchen, Kenneth A. *On the Reliability of the Old Testament*. Grand Rapids: Eerdmans, 2003.

Walton, John H. and Victor H. Matthews. *The IVP Bible Background Commentary: Genesis – Deuteronomy*. Downers Grove: InterVarsity Press, 1997.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Associates for Biblical Research: <https://biblearchaeology.org/>
<http://www.biblearchaeology.org/>

Lecture. “Did the Exodus Happen?” Online video from Seedbed at
<https://www.youtube.com/watch?v=YdSyrgwwwBE>

Lecture. “Dr James Hoffmeier – Egyptologist.” Online video from the Lanier Library at
<https://www.youtube.com/watch?v=GBWWO8dCeY0>

Wesley, John. *Wesley’s Explanatory Notes on the Old Testament*.
<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

บทที่ 4

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับ โยชูวา–นางรุธ โปรดดูแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลแบบเอกสาร

Carpenter, Eugene E. and Wayne McCown. *Asbury Bible Commentary*. Grand Rapids: Zondervan, 1992.

Copan, Paul. *Is God a Moral Monster: Making Sense of the Old Testament God*. Ada: Baker Books, 2011.

Hess, Richard S. *Tyndale Old Testament Commentary: Joshua*. Downers Grove: InterVarsity Press, 2008.

Howard, David M., Jr. *An Introduction to the Old Testament Historical Books*. Chicago: Moody Press, 1993.

Howard, David M., Jr. and Michael A. Grisanti. *Giving the Sense: Understanding and Using Old Testament Historical Texts*. Grand Rapids: Kregel Publications, 2003.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

“Violence in the Old Testament.” Online video series from Seedbed at <https://www.youtube.com/watch?v=7hotJ7p0f9I> (This is a link for Part 1.)

Wesley, John. *Wesley’s Explanatory Notes on the Old Testament*. <https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

บทที่ 5

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับระบอบกษัตริย์ของอิสราเอล โปรดดูแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลแบบเอกสาร

Howard, David M., Jr. *An Introduction to the Old Testament Historical Books*. Chicago: Moody Press, 1993.

Leston, Stephen. *The Bible in World History*. Uhrichsville: Barbour Publishing, 2011.

Provan, Iain, V. Philips Long, and Tremper Longman III. *A Biblical History of Israel*. Louisville: Westminster John Knox Press, 2003.

Wilcock, Michael. *The Message of Chronicles: One Church, One Faith, One Lord*. Downers Grove: InterVarsity, 1987.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the Old Testament*.

<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

“What Was Israel's Government Like?” Online video from Seedbed at

<https://www.youtube.com/watch?v=DqzKs7rKpOQ>

บทที่ 6

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการกลับจากการเป็นเชลย โปรดดูแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลแบบเอกสาร

Howard, David M., Jr. *An Introduction to the Old Testament Historical Books*. Chicago: Moody Press, 1993.

Jobes, Karen. *New International Version Application Commentary: Esther*. Grand Rapids: Zondervan, 1999.

Kidner, Derek. *Ezra and Nehemiah: An Introduction and Commentary. Tyndale Old Testament Commentary.* Downers Grove: InterVarsity Press, 1979.

Provan, Iain, V. Philips Long, and Tremper Longman III. *A Biblical History of Israel.* Louisville: Westminster John Knox Press, 2003.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the Old Testament.*

<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

บทที่ 7

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับ โยบ และ สดุดี โปรดดูแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลแบบเอกสาร

Bullock, C. Hassell. *Encountering the Book of Psalms.* Ada: Baker, 2001.

Longman, Tremper, III. *How to Read the Psalms.* Downers Grove: Intervarsity, 1988.

Yancey, Philip. *Where is God When It Hurts?* Grand Rapids: Zondervan, 1977.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

“Laments in the Psalms.” Online video from Seedbed at

<https://www.youtube.com/watch?v=TQJnnxL8C6k>

“The Problem of Evil.” Online video from Seedbed at

<https://www.youtube.com/watch?v=j1AwDQBvRQQ>

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the Old Testament.*

<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

บทที่ 8

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระธรรมต่างๆ ของซาโลมอน โปรดดูแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลแบบเอกสาร

Curtis, Edward M. and John J. Brugaletta. *Discovering the Way of Wisdom*. Grand Rapids: Kregel Academic, 2004.

Estes, Daniel J. *Handbook on the Wisdom Books and Psalms*. Ada: Baker Books, 2005.

Gaebelein, Frank. *Expositor's Bible Commentary: Psalms – Song of Songs*. Grand Rapids: Zondervan, 1991.

Kaiser, Walter C. *Ecclesiastes: Total Life*. Chicago: Moody Press, 1979.

Longman, Tremper, III. *How to Read Proverbs*. Downers Grove: InterVarsity Press, 2002.

Longman, Tremper III. *New International Commentary on the Old Testament: Song of Songs*. Grand Rapids: Eerdmans, 2005. (Longman interprets เพลงซาโลมอน poetically.)

Taylor, J. Hudson. *Union and Communion*. Chicago: Moody Press, n.d. (Taylor interprets เพลงซาโลมอน allegorically.)

บทที่ 9

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับ อีสยาห์ โปรดดูแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลแบบเอกสาร

Bullock, C. Hassell. *An Introduction to the Old Testament Prophetic Books*. Chicago: Moody Press, 1986.

Motyer, J. Alec. *Tyndale Old Testament Commentary: Isaiah*. Downers Grove: InterVarsity, 1999.

Oswalt, John N. *Isaiah. NIV Application Commentary*. Grand Rapids: Zondervan, 2003.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

“Yahweh and the Ancient Gods” Online video from Seedbed at

<https://www.youtube.com/watch?v=Xp5nwFefWj0>

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the Old Testament*.

<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

บทที่ 10

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับ เยเรมีย์ โปรดดูแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลแบบเอกสาร

Fretheim, Terence E. *Jeremiah*. Macon: Smyth and Helwys, 2002.

Lallman, Hetty. *Tyndale Old Testament Commentaries: Jeremiah and Lamentations*. Downers Grove: Intervarsity Press, 2013.

Thompson, J.A. *New International Commentary on the Old Testament: Jeremiah*. Grand Rapids: Eerdmans Publishing Co., 1980.

Varughese, Alex. *New Beacon Bible Commentary: Jeremiah (2 vols.)*. Boston: Beacon Hill Press, 2008–2010.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the Old Testament*.

<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

บทที่ 11

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับ เฮเซเคียล และ ดาเนียล โปรดดูแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลแบบเอกสาร

Bullock, C. Hassell. *An Introduction to the Old Testament Prophetic Books*. Chicago: Moody Press, 1986.

Craigie, Peter. *Daily Study Bible: Ezekiel*. Louisville: Westminster John Knox Press, 1983.

Duguid, Iain. *NIV Application Commentary: Ezekiel*. Grand Rapids: Zondervan, 1999.

Longman, Tremper. *NIV Application Commentary: Daniel*. Grand Rapids: Zondervan, 1999.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the Old Testament*.

<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

บทที่ 12

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับหมวดผู้เผยพระวจนะน้อย โปรดดูแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลแบบเอกสาร

Bullock, C. Hassell. *An Introduction to the Old Testament Prophetic Books*. Chicago: Moody Press, 1986.

Hubbard, David Allan. *Tyndale Old Testament Commentary: Hosea, Joel, and Amos*. Downers Grove: InterVarsity Press, 1989.

McCain, Danny. *Notes on Old Testament Introduction*. Jos, Nigeria: Africa Christian Textbooks, 2002.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Dew, Diane. "The Backslider in Heart." <http://www.dianedew.com/backslidg.htm>

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the Old Testament*.

<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

บทที่ 13

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับหมวดผู้เผยพระวจนะน้อย โปรดดูแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลแบบเอกสาร

Baker, David W., T. Desmond Alexander, and Bruce K. Waltke. *Tyndale Old Testament Commentary: Obadiah, Jonah, Micah*. Downers Grove: InterVarsity Press, 1988.

Baker, David W. *Tyndale Old Testament Commentary: Nahum, Habakkuk, Zephaniah*. Downers Grove: InterVarsity Press, 1988.

Bullock, C. Hassell. *An Introduction to the Old Testament Prophetic Books*. Chicago: Moody Press, 1986.

McCain, Danny. *Notes on Old Testament Introduction*. Jos, Nigeria: Africa Christian Textbooks, 2002.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the Old Testament*.

<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

บทที่ 14

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะยุคหลังเป็นเฉลย โปรดดูแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

แหล่งข้อมูลแบบเอกสาร

Baldwin, Joyce G. *Tyndale Old Testament Commentary: Haggai, Zechariah, Malachi*. Downers Grove: InterVarsity Press, 1972.

Bullock, C. Hassell. *An Introduction to the Old Testament Prophetic Books*. Chicago: Moody Press, 1986.

McCain, Danny. *Notes on Old Testament Introduction*. Jos, Nigeria: Africa Christian Textbooks, 2002.

Merrill, Eugene H. *Haggai, Zechariah, Malachi: An Exegetical Commentary*. Chicago: Moody Press, 1994.

แหล่งข้อมูลออนไลน์

Wesley, John. *Wesley's Explanatory Notes on the Old Testament*.

<https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

บันทึกงานมอบหมาย

ชื่อนักศึกษา _____

ให้ลงชื่อย่อกำกับเมื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายแต่ละชิ้นเสร็จสิ้นแล้ว การทดสอบจะถือว่า “เสร็จสมบูรณ์” เมื่อนักเรียนทำคะแนนได้ตั้งแต่ 70% ขึ้นไป การมอบหมายงานทั้งหมดจะต้องเสร็จสมบูรณ์เพื่อรับใบ

ประกาศนียบัตรจาก Shepherds Global Classroom

บทที่	งานมอบหมาย	การทดสอบ
1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
9		
10		
11		
12		
13		
14		

การสมัครขอใบรับรองการจบหลักสูตรจาก Shepherds Global Classroom สามารถกรอกได้บนหน้าเว็บของเราที่ www.shepherdsglobal.org ใบประกาศนียบัตรจะถูกส่งในรูปแบบดิจิทัลจากประธาน SGC ไปยังผู้สอนและผู้อำนวยความสะดวกที่กรอกใบสมัครในนามของนักศึกษา